

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ από τον... Παράδεισο

Χονδροειδή τεχνάσματα βκαίλων του
μεσαιώνος

Ο μεσαιών δεν είχε μόνο περίοδο σκοτούς και αμαθείας, αλλά και μία εποχή όπου συνέβαιναν τα πιο αλλόκοτα πράγματα. Ποιος θα φανταζόταν π. χ. ότι οι άγιοι... αλληλογραφούσαν από τον παράδεισο κι' ότι βάδισαν το δακτυλάκι τους στις υποθέσεις των ανθρώπων; Κι' όμως αυτό έγινε και μάλιστα όχι μόνο μία φορά.

Βασιλιάς της Γαλλίας από το 752 ήταν ο Πιπίνος ο κοντός. Την εποχή εκείνη, ο βασιλιάς της Λομβαρδίας Άντολφος άρπαξε τη μία έπειτα από την άλλη τις έπαρχίες που άνηκαν στο παπικό κράτος και μεταξύ άλλων κατέλαβε και τη Ραβέννα, που άνηκε τυπικά στο ανατολικό κράτος, αλλά έκυβερνато από τοποτηρητή της άγιος Έδρας. Έκυβερνато από τοποτηρητή της άγιος Έδρας. Έκυβερνато από τοποτηρητή της άγιος Έδρας. Έκυβερνато από τοποτηρητή της άγιος Έδρας.

Ο Στέφανος ο 3ος έπικαλώθηκε και πάλι τη βοήθεια του Πιπίνου κι' έπειδή είδε πως ο Γάλλος βασιλιάς δεν ήταν το ίδιο πρόθυμος όσο την πρώτη φορά, του έστειλε μία... ιδιόχειρη έπιστολή του άποστόλου Πέτρου από τον ουρανό!

Το κείμενο αυτής της έπιστολής είχε ως εξής: «Πέτρος, Άπόστολος Ίησού Χριστού, υιού του Θεού του ζώντος, προς τον ευλαδέστατον βασιλιά της Γαλλίας Πιπίνου.

» Επειδή η Άγια, Καθολική, Άποστολική και Ρωμαϊκή εκκλησία, είναι η κεφαλή και μήτηρ όλων των άλλων εκκλησιών και γι' αυτό μπορείς να έπιτροπός μου Στέφανος να την κρατήσεις στην έμπροσθέν σου και να την προστατεύεις από τους διώκτες της, απευθύνω σε σάς, μεγαλειότατε Πιπίνε και δι' ύμών προς τους ευγενείς δούκες και κόμητες, τους επίσκοπους, τους ιερείς και όλο το λαό. Έγώ, λοιπόν, ο Πέτρος, ο ίδρυτής της εκκλησίας της Ρώμης και η Θεοτόκος Μαρία, καθώς επίσης τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ κι' όλα τα ουράνια πνεύματα, σας παρακαλούμε, μεγαλειότατε βασιλεύ, να τρέξετε άμέσως για να βοηθήσετε τον μισητόν έπιτροπό μου, για να άποκριθεί τον άπιστο και άσεβη Άντολφο, που είχε όργανον του Σατανά και των δαιμόνων της Κολάσεως. Άν, όμως, δεν πολεμήσετε προς χάριν μου, θα σας άποκριθώ και, με την άγια Τριάδα και τον άποστολικό μου θρόνο, δεν θ' άξιώθω να μπητέ στον Παράδεισο, ούτε σεις ούτε τα τέκνα σας, εις γενεάς γενεών».

Η παιδαριώδης αυτή έπιστολή είχε, ώστόσο, το άποτέλεμά της. Ο Πιπίνος έτρεξε και πάλι στην Ίταλία κατατρόπωσε τον Άντολφο και του άπέσπασε τις έπαρχίες που είχε σφετερισθή. Κατά την έπιστροφή του, έδωσε την έπιστολή του άγιου Πέτρου μέσα σ' ένα όλοχρυσό κουτί και την πήγε μόνος του στη μητρόπολη της Ρώμης, όπου άποτέλεσε για πολλόν καιρό άντικείμενο λατρείας έκ μέρους του πλήθους.

Μεγάλη αλληλογραφία κατά το μεσαιώνα είχε επίσης και ο άρχιεπίσκοπος Μιχαήλ. Πολλοί κύρι-αρχοί της εποχής... έπειρναν τακτικά έπιστολές του, που τις χρησιμοποίησαν για να έξυπηρετούν τους σκοπούς των.

Μία τέτοια έπιστολή χρησιμοποίησε ο βασιλιάς της Άγγλιας Χάρολντ ο 1ος για να πείσει τους άναποφασιστους βαρβάρους του να βαδίσουν εναντίον των Δανών κατακτητών. Μ' αυτήν ο Άρχάγγελος των ουρανίων δυνάμεων έκανε γνωστό στον Χάρολντ ότι θα συμπλοκούσε μαζί με τους Άγγλους εναντίον των Ξένων, παρέιχε προκαταβολικά άφειο άμортиών σε κείνους που θα μετείχαν στον άγώνα και υποσχόταν έκλεκτές θέσεις στον παράδεισο σ' όσους θα σκοτώνονταν!

Η κατάστασις είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο ώστε ο Πάπας Βενέδικτος ο 8ος κατά τον 10ον αιώνα άναγκάστηκε ν' άπειλήσει με άφορισμό, όσους θα κατέφευγαν στο μέλλον στο χοντροειδές αυτό τέχνασμα και ταυτόχρονα έκηρυξε πλαστογραφημένες και άκυρες όλες τις έπιστολές που είχαν κυκλοφορήσει κατά το παρελθόν, χωρίς να έξαιρέση ούτε εκείνες που προέρχονταν από προκατόχους του στο θρόνο του άγιου Πέτρου.

Μια άπόπειρα άυτοκτονίας

Πρωτότυπο διήγημα

Ο διευθυντής του νοσοκομείου συ-νωφωδύθηκε και κύτταξε άυστηρά τον νεαρό, που στεκόταν άπέναντί του με μία φωτογραφική μηχανή στο χέρι. Έπειτα, έγραψε διαστικά με-ρικές λέξεις σ' ένα χαρτάκι και του το έδωσε λέγοντας:

— Δυστυχώς δεν έχω το δικαίωμα να άρειθώ. Ο νόμος με άποχρεώνει να έπιτρέπω την είσοδο στους δημοσιογράφους. Άν όμως ήμουν στη θέση σας, θα ντροπύουν γι' αυτό που πρόκειται να κάνετε! Η δυστυχισμένη αυτή γυναίκα πρέπει να ήταν τρελή για να κάνει αυτό που έκανε... Γιατί θέλετε να την διασύρετε, δημοσιεύοντας τη φωτογραφία της στην πρώτη σελίδα της έφημερίδας σας;

Ο νεαρός Τζέροου Σκόφιλντ πήρε το σημείωμα κουνώντας το κεφάλι του.

— Άντ'όμως πολύ, κύριε διευθυν-τά, είπε. Άν όμως δεν γυρίσω στα γραφεία της έφημερίδας μου με τη φωτογραφία της γυναίκας, που άποπειράθηκε να άυτοκτονήσει, θα με άπολύσουν!

Καθώς προχωρούσε μέσα στον διάδρομο, προς το θάλαμο όπου δρισκετόν η γυναίκα που θα φωτογραφούσε, ο Τζέροου έφερε με άποτοπισμαμό στο νου του τον Μπίλιγκς, το διευθυντή της έφημερίδας του. Ήταν ο πιο σκληρός και πιο άδυσώπητος δημοσιογράφος που είχε γνωρίσει ποτέ η Νέα Ύορκη. «Να θυμόσαστε πάντα — σινηθίσε να λήπ' στους ανθρώπους του — ότι στην έφημερίδα αυτή δεν υπάρχει θέσις για τζέντλεμεν και για φιλανθρω-πους! Ένα πράγμα μόνο έχει άξία εδώ: η κυκλοφορία! Θέλω ανθρώ-πους που να είναι πρόθυμοι να κόψουν το λαιμό της υπέστες τους για ν' αύξησουν την κυκλοφορία της έφημερίδας!»

Και πραγματικά ο Μπίλιγκς είχε κατορθώσει να αύξηση την κυκλοφορία της έφημερίδας του, δημοσιεύοντας φωτογραφίες σαν αυτή που πήγαινε να πάρη ο Τζέροου... Ο νεαρός ρέπωτερο έστριψε δε-ξιά, μπήκε σ' ένα θάλαμο και σταμάτησε μπροστά σ' ένα κρεβάτι, όπου μία χλωμή γυναίκα, με κλει-στό μάτια ήταν έσπλημένη. Το ένα της χέρι ήταν τυλιγμένο σε έπίδε-σμον. Η άνάσα της ήταν σχεδόν άνεπαίσθητη.

— Μπορεί και να ζήσει, είπε μία νοσοκόμα δίπλα στον Τζέροου. Ρί-χτηκε από το έκτο πάτωμα ενός ξενοδοχείου, μα εύτυχώς έπεσε έπάνω στη μουσαμάδενια στέγη ενός φορτηγού άυτοκινήτου! Διαφορε-τικά...

Ο Τζέροου το ήξερε κιόλας αυτό και ήξερε επίσης ότι η άστυνομία δεν είχε ακόμα κατορθώσει να έξα-κριθώσιν την ταυτότητα της γυναί-κας. Η άυτόχρονη είχε άπλωσ νοι-κιάσει ένα δωμάτιο σ' ένα ξενοδο-χείο με ψευτικό όνομα και λίγα λεπτά αργότερα είχε πηδήσει από το έκτο πάτωμα για να τερματίση τη ζωή της...

— Όταν ο Τζέροου μπήκε στο γρα-φείο του Μπίλιγκς, είπε διαστα-κτικά: — Κύριε Μπίλιγκς, η γυναίκα που έπεσε από το ξενοδο... — Άσε τη φλυαρία! γούλλισε ο Μπίλιγκς. Πήρες τη φωτογραφία; — Άφ'ηστε να σας έξηγησω... τραύλισε ο Τζέροου.

Σε ρώτησε, φώναξε ο διευθυν-τής της έφημερίδας με μάτια που δστροφταν, άν πήρε τη φωτογρα-φία της;

— Όχι! — Όχι: ούρλιαξε ο Μπίλιγκς. Γιατί; Δε σ' άφησαν από το νοσο-κομείο;

— Μ' άφησαν, άπάντησε ο Τζέρ-ου. Άλλά εγώ δεν θέλω να την φω-τογραφήσω!

Ο Μπίλιγκς τινάχτηκε όρθιος και η γροθιά του δρόντησε έπάνω στο τραπέζι.

— Δεν θέλεις; Τόλμησες να άποφασίσεις έσύ άν θα δημοσιεύση ή όχι τη φωτογραφία αυτής της γυ-ναίκας ή έφημερίδα μου! Σε άπο-λύω! Ξεκονμπήσου από δω! Σε άπο-λύω!..

Για μερικές στιγμές ο Τζέροου έμε-νε άκίνητος και σιωπηλός, κυττά-ζοντας τον προϊστάμενό του με μά-τια όπου έλαμπε ο άποτοπισμαμός με τον οίκο. Έπειτα είπε αργά:

— Πολύ καλά! Όμοιολόγ' ότι θα είναι μία άνακούφισις για μένα να φύγω από την έφημερίδα αυτή. Πριν όμως φύγω, πρέπει να σας πώ ότι άναγνώρισα τη γυναίκα που άποπειράθηκε να άυτοκτονήσει.

— Άλήθεια; είπε ο Μπίλιγκς σαρκαστικά. Και, έπειδή έτυχε να είναι γνωστή σου, φίλη σου, στέπη-σες την έφημερίδα από μία φωτο-γραφία, που θα μεγάλωνε την κυ-κλοφορία της! Συγχαρητήρια, ίπ-πότα της ούιχλινς!

— Δεν ήταν φίλη μου! είπε ο Τζέροου.

Μα ο Μπίλιγκς δεν ήθελε ν' άκούση τίποτα, καιμιά δικαιολογία. — Άκούστε τί σας είπα; συνέ-χισε ο Τζέροου. Με άδικάτε. Η γυ-ναίκα αυτή δεν μπορούσε να είναι φίλη μου γιατί...

— Φύγε γρήγορα!... Δεν θέλω ν' άκούσω τις φλυαρίες σου, μου κά-νουν κακό οι δικαιολογίες σου.

— Πολύ καλά, είπε ο Τζέροου. Φεύγω...

Γύρισε την πλάτη του στον Μπί-λιγκς και προχώρησε προς την πόρτα. Όταν έφτασε εκεί έβαλε το χέρι του στο πόμολο, κοντοστάθηκε και γυρίζοντας το κεφάλι του, είπε έπάνω από τον ώμο του:

— Την άναγνώρισα έπειδή την εί-χα ειχ' εδώ, σ' αυτό το γραφείο. Την είχα δ' εδώ μαζί σας. Η γυ-ναίκα, που άποπειράθηκε να άυτο-κτονήσει πέφτοντας από το έκτο πάτωμα, είναι... η σύζυγός σας. κύριε Μπίλιγκς! Δεν μου δώσατε τον καιρό να σας το πώ αυτό να-ρίτερα...

Και βγήκε από το, δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Ε. ΜΑΚ ΓΚΑΙΡ

Για την ώραία νεσεκέμο

Τελος πάντων, η έφευρετική της κι' η άυτοθυσία των έρωτευμένων δεν έχουν όρια!... Την Νέα Ύορκη, κάποιος νεαρός 19 χρονών, ο Τζών Μάγιερ, είχε ξετρελλαθή με μία χαριτωμένη νοσοκόμο. Για να μπο-ρέση λοιπόν να την πλησιάση, έ-κρινε ότι ο καλύτερος τρόπος ήταν να είσaxθή στο νοσοκομείο όπου εργαζόταν η ώραία του. Πως όμως να το κατορθώσει, αφού ήταν θαυ-μάσια στην υγεία του; Άπλούστα-το έδωσε ένα φίλο του να τον πυ-ροβολήση μ' ένα πιστόλι και να τον τσουματίση στο πόδι! Για κα-κή του τύχη όμως, όταν μπήκε στο νοσοκομείο, πληροφορήθηκε ότι η έ-κλεκτή της καρδιάς του είχε άπο-λυθή στο μεταξύ! Όσο για τον άποχρεωτικό φίλο, συνελήθη και κλείστηκε στη φυλακή, κατόπιν κα-ταγγελίας των γονέων του Μάγιερ.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ: 27-135—29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ώρα της άμαρτίας

Εκείνος ήταν σκαίος: εκείνη γεμάτη τρυφερότητα. Ψυχρός και άδιαφο-ρος άπέναντί της ο σύζυγος. Θερμή και γεμάτη ένδιαφέρον γι' αυτόν η γυναίκα. Πιστοί όμως κι' οι δυο, ο έ-νας στον άλλο. Καμιά αταξία δεν έχει να καταλογισή η σύζυγος στον άντρα της. Ούτε ο άντρας της δια-νοείται ότι μπορεί ποτέ, ύστερα από δώδεκα έτών συνώβιου, να όλισθήση η συντροφιά του. Γαλήνια σχεδόν κυλά η ζωή τους. Μικροαφορές, που κάπως ταραζουν τα λιμανάκια ναρά, γρήγορα διέλυθενται και ξαναγυρί-ζουν στο σταθερό καθεστώς τους: στην άδιαφορία του ο ένας, στην τρυ-φερότητα της η άλλη. Το πηραν άπο-φασί. Άποφασί κυρίως το πήρε η γυναίκα. Γιατί, είναι πολύ πιο εύ-κολο, ψυχρός έσύ, να το πάρης άπο-φασί ότι θα ζής σε άτμόσφαιρα θερ-μότητας, παρά θερμή από ιδιουσγ-κρασία η γυναίκα, να έξοικειωθή με τη συζυγική ψυχρότητα. Ένα έμμεσο άντρογνο με λίγα λόγια. Ούτε άφο-ρητα δυστυχείς. Ούτε άπόλυτα εύ-τυχείς.

Άλλά ήρθε μία στιγμή που η κα-θιερωμένη τάξη άνατράπηκε. Με πό-σο περιέργες συνθήκες! Μία νεόφερ-τη κοπέλλα, στο γραφείο όπου εργα-ζόταν ο σύζυγος έκίνησε το ένδιαφέ-ρον του άδιαφορού στη γυναίκα του. Νά μη σας κουράζω με μακρές άφη-γήσεις. Το είδωλλο, πάντως πλεχθή-κε. Ο πιστός άπέκτησε τον παράνο-μο σύνδεσμό του. Με κάθε διακριτι-κότητα. Κανένας δεν ήξερε τίποτα. Κανένα στοιχείο, για να προειδοποιή-ση τα λαγυνικά που όσφραίνονται τις άνώμαλες καταστάσεις. Άπόλυ-τη μυστικότητα. Ούτε η νεα είχε διά-θεσι να έκτεθή, ούτε στίς διαθέσεις του φίλου της ήταν να διαλύση το σπίτι του. Μία μόνο μεταβολή ση-μειώθηκε στη ζωή του. Μεταβολή άυ-σιστασία! Ο ψυχρός μονομιάς θεο-μάνθηκε. Άγνωστός. Άβρός, περι-ποιητικός, τρυφερός, γεμάτος καλω-σύνη, πρόθυμος να ίκανοποιήση τις έπιθυμίες της γυναίκας του. Χειμα-ρώδης στις θωπίες του. Σπάνια τους έβλεπαν έξω μαζί όταν δεν ύ-πηρχε το ξενο πρόσωπο ανάμεσά τους. Άχώριστοι έγιναν στις έξόδους τους από τότε που προσετέθη η τρί-τη. Το ίδανικό άντρογνο. Και δεν άλλαξε ο άνδρας για να θωλώση τα νερά. Άλλαξε από έσωτερική άνάγκη.

Μεσολάβησε όμως ένα επίσης ση-μαντικό γεγονός στο βίο του ζεύγους: Μεταβολή στη συμπεριφορά της συ-ζύγου. Πού η παλιά της θερμότητα... Ένα κομμάτι πάγος τήρα. Σύζυγος ρομπότ. Βλέπει κανείς ότι καταβάλ-λει προσπάθεια για να μην έκδηλώση την άνία της. Οι προσεκτικοί θα δια-πιστώσουν και την περιφρόνησι στο

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΥΧΕΤΑΙ
στούς άναγνώστας του
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

— Βεβαιώθηκες τώρα, πως όλα τ' αυγά που μου πούλησες είναι της «ήμερας»; (Του Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Άνάστασι...

Γιορτή Χαράς σ' όλη τη νή: «Χριστός Άνέστη» και η Άγάπη που έπόνεσε βαθεία στην παγωμένη μας καρδιά φέρνει μία ζέστη, μα δεν έξοφίγγεται το Μίσος η γροθιά...

*

«Χριστός Άνέστη!...» Την Άγάπη να μάς μάθη πόνο σπατάλησε και μόχθηκε πολύ κι' έμεις άκόμα τώρα ζούμε μέσ' τα πάθη και τον ποτίζουμε με «όξος και χολή»...

*

Στο Εικονοστάσι ξεχασμένες δυο Είκοτες, μέσα στο σπίτι το μεγάλο ή το μικρό, είναι γεμάτες απ' τις βέβηλες τις σκόνες και μάς κυττάζουν με το βλέμμα τους τικρό... Κάπου κεί πάνω στο παλινό μας το ντουλάπι ένας Χριστός, πολύ καιρό μελαγχολη-Είν' ο Θεός πούχει Θεό Του την Άγάπη, μα δεν τελειώνει στο ποτήρι του η χολή...

*

Βλέπει στη Γή κι' Άγνους ανθρώπους και Ό- (τραίους) κι' έχει απ' αυτούς με θείο πάθος λατρευτή, αλλά τί τ' όφελος να φτιάχνης Ναζωραίους, που κάθε μέρα θα σταυρώνονται κι' αυτοί;

*

Μέσ' τις καρδιές, η Τρυφερότητα πεθαίνει και μόνο η δίψα για τον πλούτο μάς μεθά κι' η Καλωσύνη, πικραμένη, άνεβαίνει κάθε λεφτό της ώρας κι' ένα Πολυκόβα. Καθένας, είτε «ταπεινός» είτε «καπουδίσκος» πολύ βαθεία στον έαυτό του τον «κλειστό» θα βρη άν ψάξη αληθινά, γεμάτος δέος μέσ' την ψυχή του σταυρωμένο ένα Χριστό!

Μία προσευχή σιωπηλή θα κάνω μόνο Όρόνος Άγάπης στην καρδιά μου να στηθή να βρω τη Δύναμι που ν' άψηφά τον Πόνο και μέσα μου έτσι ο Χριστός ν' άναστηθή...

(Πάσχα 1951) Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Είχα δειπνήσει το βράδυ εκείνο μαζί με το φίλο μου Ζάκ Νταρμπύ, λίγες βδομάδες πριν απ' το θάνατό του. Ύστερα γυρίσαμε πεζή στο Παρίσι, απ' το δάσος της Βουλώνης, για ν' απολαύσουμε τη νυκτερινή δροσιά. Στο δρόμο, εξακολουθούσαμε τη συζήτηση που-χαμε άρχισει για ένα συγκλονιστικό έγκλημα: ο Κάποιος αξιωματικός είχε σκοτώσει την άπιστη γυναίκα του κι είχε παραδοθεί ύστερα στην αστυνομία, περήφανος και δίχως τύψεις.

—Ε, λοιπόν, μου είπε ο φίλος μου, πρέπει να ξέρεις ότι ο θάνατος δεν μου φαίνεται αρκετός για να σκεπάσει το έγκλημα μιας γυναίκας που ποδοπατάει τους όρκους της και τις ιερωτέρες υποσχέσεις της! Θάθελα να βρεθί κάποιον μαρτύριο, άγριο κι' απάνθρωπο!...

—Εμείνε σκεπτικός για λίγο κι' ύστερα πρόσθεσε: —Έχω να σου μιλήσω, φίλε μου...

Και, μέσα στη νυκτερινή σιωπή και την ερημιά του δάσους, μου διηγήθηκε μια ιστορία τρομακτική...

—Θα θυμάσαι, υποθέτω, άρχισε, ότι παντρεθήκα πολύ νέος με την Έλενη, μια κοπέλα στα 16 έτών, που είχε βγί μόλις απ' το παρναγωγείο. Πίστευα πως δεν υπήρχε άλλο πλάσμα τόσο ελκρινές και άθωο...

—Η ευτυχία που ένοιωσα κοντά της στους πρώτους μήνες, οι όνειρεμένες μέρες που περάσαμε στη Βρετανία, μακριά απ' τον κόσμο, είν' αδύνατον να περιγραφούν.

—Ύστερα ήρθαμε στο Παρίσι, όπου περάσαμε άλλα δυο χρόνια γοητευτικά... Ο Ζάκ σκούπιζε ένα δάκρυ που κύλησε απ' τα μάτια του, και συνέχισε:

—Και τώρα, θυμάσαι το φοβερό δράμα, που άναστα- τώσε τη ζωή μου προ-όλιγων μηνών; Η γυναίκα μου έχασε ξαφνικά τα λογικά της, και σε μια κρίσι τρέ- λας σκότωσε μέσα στο σπίτι μας το στενότερο φίλο μου... Αυτή τουλάχιστον την εξήγησι πίστεψε όλος ο κόσμος... Κανείς δεν έμαθε ποτέ την τραγική αλήθεια! Μά σήμερα, έφθον δεν πρό- κείται να ζήσω πολύ ακόμη...

—Μα τί λές, Ζάκ;... —Ω, μην προσπαθής να με ξεγελάσεις! Ξέρω σε ποιά σοβαρό σημείο έχει φτάσει η χρονία άρρώστια μου...

—Άλλωστε περιμένω με χα- ρά το θάνατο... Έπειδή λοι- πόν μπορεί να πεθάνω ξα- φνικά, και δεν θέλω να πάρω μαζί μου στον τάφο το μυ- στικό μου, θα σου το έμπι- στεύω, ότι την παράκλησι να το φανερώσεις όταν δεν θα υπάρχω πιά!...

—Σου μίλησα για τη λα- τρεία που είχα στην Έλενη, δεν υπήρχε άλλο πλάσμα τόσο ελκρινές και άθωο...

Μάιος

—Ο Μάιος κατέφθασεν, ω, άφρονες γυναί! κι' έλαβον την απόφασιν εγκύτως, μα το ναί! άπάσας να εκδικηθώ και κατά τρόπον καιριον παύσω τα...δούνα και λαβείν...και κάθε νδραξέριον Ω! Ναί! Το άπεφάσιον, γυναί κατηραμένη, άνόητα, φιλάρεσκοι και πεποννημέναι και κατά μήνα Μάιον καθ' όλην την γραμμήν θέτω μακράν τους έρωτας τους πονηρούς... Άμην! Ουδέποτε θα έλκυσθώ εκ φαύλων γεγονότων κι' αν έσωμαι εξ έρωτος κρυφώς βαρελότον θα ισταμαι σεμνοπρεπώς και μετά παρηγοίας, ποιών σκοπιμώς οικοθεν πολλάς... ψυχρολουσίας. Αυτοστιγμεί θα καταστώ ψυχρότατος προς πάσας και οντω άδιάφορος σφοδρώς, ό έμβαγάσας, θα φωνασκό κατέρωνρος κι' εμπλεως εξ όργης: —Θήλεα πονηρόντα! Ω! σκόληκες της γής!

—Ο Μάιος κατέφθασεν πολύχρωμος (κι' εν τούτοις) «παρά την ηλικίαν μου—είμι τρια- (κοντούτης) «θα κόψω τας έρωτικας μεθ' άπασών, (παρτίδας) «και θ' άτενίζω άπαθώς τας στρου- (βουλίας Άρθίδας!... —Ω! Ναί! Το άπεφάσιον να θέσω νύν (φραγμόν) και κλείω και τα ότα μου εις πάντα (πειρασμόν) καθ' όσον, φεϋ!, ό Μάιος πού φθάνει (άσον-άσον, εινε ό μην του έρωτος τών... γαίδα- (ρογαϊδάρων!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

—Ε, λοιπόν, τρία χρόνια με- τά το γάμο μας, άνακάλυ- ψα κάτι άπίστευτο, που με τσάκισε και με δύσισε στην πιά μαύρη άπελπισία: Η Έλενη με πρόδιδε με έ- να απ' τους καλύτερους φί- λους μου!...

—Δεν έχει σημασία το πως άνακάλυψα την άπι- στία της. Σου λέω μόνον ότι από τότε η μοναδική μου σκέψη ήταν να εκδικηθώ... να εκδικηθώ μ' ένα τρόπο τρο- μερό, φοβερό!...

—Όποιος δεν αγάπησε ό- σο εγώ, όποιος δεν προδό-θηκε απ' τη γυναίκα που της είχε τυφλή έμπιστοσύνη, δεν μπορεί να καταλάβη τη χα- ρά, το μεθύσι της εκδίκησης!... Μέσα στο γκρέμισμα της ευτυχίας μου, αυτός μό- νον ό πόθος με συγκράτησε και μουδωσε την υπεράνθρω- πη δύναμι να κρύψω τον πό- νο μου και να εξακολουθήσω να φέρνομαι στην άπιστη σάν να μην ήξερα τίποτε! Ναί, είχα το θάρρος ν' ά- πλώνω ακόμη τα χείλη μου στην έπίορκο και το χέρι μου στο συνένοχό της!...

—Ένα βράδυ, που η γυ- ναίκα μου έπρόκειτο να φά- σε κάποιο συγγενικό της σπiti, παρακάλεσα με κά- ποια πρόσφα το Ρενέ να μ' έπισκεφθώ κατά τις 10. Τον περίμενα όλομόναχος. Είχα φροντίσει να διώξω τους ύ- πνότες.

—Πήγα ό ίδιος να του ά- νοίξω, όταν χτύπησε το κουδούνι. Καί, μόλις πέρασε το κατώφλι, χωρίς να τού πώ λέξι, χωρίς καμμία εξή- γησι, τον έάπλωσα νεκρό, με μια σφαίρα στην καρ- διά... σαν το θηρίο που συ- ναντάει ό κυνηγός στα δάδη της ζούγκλας!...

—Τράβηξα ύστερα το πτώμα του ως το σαλόνι και τόστησα καθιστό σ' μια πολυθρόνα. Έπειτα άψα ό- λα τα φώτα και περίμενα...

—Όταν άκουσα να γυρί- ζη η Έλενη, κρυφτήκα πίσω από μια κουρτίνα... Ω, η στιγμή εκείνη ήταν μια απ' τις ωραιότερες της ζωής μου!... Είδα τη γυναίκα μου να πλησιάζει στην πολυθρό- να... και να παγώνει από φρίκη. Άντηχεί ακόμα σ' αυτία μου το σπαρτακτικό της ούρλιασμα! Μού φαίνε- ται πως τ' άκούω διαρκώς, μέσα στο θόρυβο της ήμέ- ρας και στην ησυχία της νύ- χτας... κι' άνατριχιάζω κάθε φορά από χαρά!...

—Είχα εκδικηθί! Βγήκα τότε απ' την κρυπτή μου και πλησίασα την Έλενη... Μό- λις με είδε, κρεμάστηκε γε- λώντας απ' το λαιμό μου... Είχε τρελλαθί!

—Και δεν έμαθε κανείς ποτέ την αλήθεια: —Κανείς! Δεν ενδιαφέρο- μαι για την ανθρώπινη δι- καιοσύνη... Ίσως να με κα- τοδικάζει ό Θεός. Μα εγώ, μέσα στη συνειδησί μου, νοιώθω πως δεν έκαμα κανέ- να κακό! Έξάσκησα μόνο τα νόμιμα συζυγικά μου δι- καιώματα...

... Δεν άλλαξαμε πιά ού- τε λέξι. Στις έρημες δενδρο- στοιχίες, οι τσικιοι μας ζω- γραφίζονταν υπερφυσικά με- γάλοι απ' το χλωμό φως του φεγγαριού...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΦΩΡ,

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Οι δύο άγαπημένοι του άθηναϊκού κοι- νού θιασάρχαι Βασίλης Άργυρόπουλος και Γιώτα Λάσκαρη στόν έορτασμό της τρια- κονταετηρίδας τους, την περασμένη έβδο- μάδα, δεχθήκαν πολλά λουλούδια από συ- ναδέλφους και θαυμαστές τους.

Μεταξύ άλλων ήταν και μια ωραιότα- τη άνθοδέσμη από ροές γαρυφάλα, της συ- ναδέλφου των κ. Κυθέλης. Πάνω σε μια κάρτα η κ. Κυθέλη είχε γράψει: «Νά τα έκασοτήσετε!»

Ο Βασίλης Άργυρόπουλος και η Γιώ- τα Λάσκαρη, γνωρίστηκαν στα 1920 στα παρασκήνια του θεάτρου Κοτοπούλη όπου εργαζόνταν τότε, μαζί... Άγαπήθηκαν και παντρεύτηκαν μετά λίγους μήνες. Παρά- νυμφος τους ήταν η Μαντινιεύ. Έπειτα από λίγα χρόνια το ζεύγος κατάρτισε δικό του θιασό και τα καταφέρνουν από τότε να διατηρήσουν την επιχείρησί τους, γιατί πληρώνουν τους συνεργάτες τους, πάντα με ποσότητα και όχι με μισθό.

Στο συμπαθητικό καλλιτεχνικό μας ζευ- γάρι χρωστούμε μεγάλη εύγνωμοσύνη οι Έλληνες συγγραφείς, γιατί έχει ανέθε- σει στο δίσταμα των τριάντα χρόνων της έντατικής θεατρικής του δράσεως, άπάνω από 100 Έλληνικά έργα.

—Οι Έλληνες καλλιτέχναι δεν παρα- λείπουν να εξυμώσουν το «έθνικό φρόνημα των δημογώνων και στις πιο άπομακρυσμέ- νες γωνίες της γής, όπου υπάρχει έστω και μια φούχτα Έλλήνων.

—Έτσι και την έφετεινή επέτειο της εθνι- κής έορτης μας, η Ηρώ Χαντά που περι- δεύει τώρα στην Άφρική, έδωσε μια συ- ναυλία στην Έλληνική λέσχη του Μέντινα, κοντά στο Χάρτοουμ, με πατριωτικά τρα- γούδια.

—Επίσης στην άκρη της Άραβίας, στόν Άντεν, την ίδια μέρα, ό ποιητής Ορέστης Λάσκος, που βρίσκεται τώρα εκεί, μάζεψε τα πληρώματα, δύο ελληνικών καραβιών, σε μια καθολική έκκλησία. Έκεί τους ά- πήγγειλε πατριωτικά ποιήματα, μέσα σε μια άτιμόσφοιρα έξαλλου ένθουσιασμού.

—Την περασμένη Κυριακή, έγιναν στο Χολαργό, τα έγκαίνια της βιλλίστας, που έχτισε εκεί η Ίωάννα Άλθα και στην οποία έδωσε την όνομασία «Βιλλία Ίωάν- να». Η Άλθα εινε η δεύτερη Έλληνίς τραγουδίστρια, μετά την Κάκια Μένδρη, που άποκτά ιδιόκτητη βιλλα, στο Χολαργό.

—Χάρis στις ένεργειες του Όδυσ. Λά- πα, φαίνεται, ότι οι Άθηναίοι θα άπολαύ- σουν τον Αύγουστο στο Παναθηναϊκό Στά- διο ένα μεγαλειώδες θέαμα με τρεις έκτα- κτες παραστάσεις της «Αϊντας».

Για τις παραστάσεις αυτές θα χρησι- μοποιηθί μια τεραστία σκηνή 25Χ25 μέ- τρων, και 2.800 πηγείς διαφόρων όφασμά- των! Θα λάθουν μέρος διάσημοι Ίταλοι καλλιτέχναι μαζί με δικούς μας και θα συμπράττει ακόμη μεγάλη συμφωνική όρχή- στρα από 80 όργανα.

—Στο συμπαθη τραγουδιστή Φώτη Πολυμέρη έγιναν προτάσεις εκ μέρους του Έντουαρντο Μπιάνκο, που τον άκουσε ένα βράδυ σε Σπανιόλικα τραγούδια και έν- θουσιάστηκε, να ακολουθήσει, για ένα χρό- νο, το συγκρότημα του στο έξωτερικό.

—Ας σημειωθί ότι πριν αρκετά χρόνια, ένας άλλος Έλλην καλλιτέχνης, ό βιολι- στας κ. Γκάτσος είχε ακολουθήσει σε τουρνέ το συγκρότημα του Μπιάνκο.

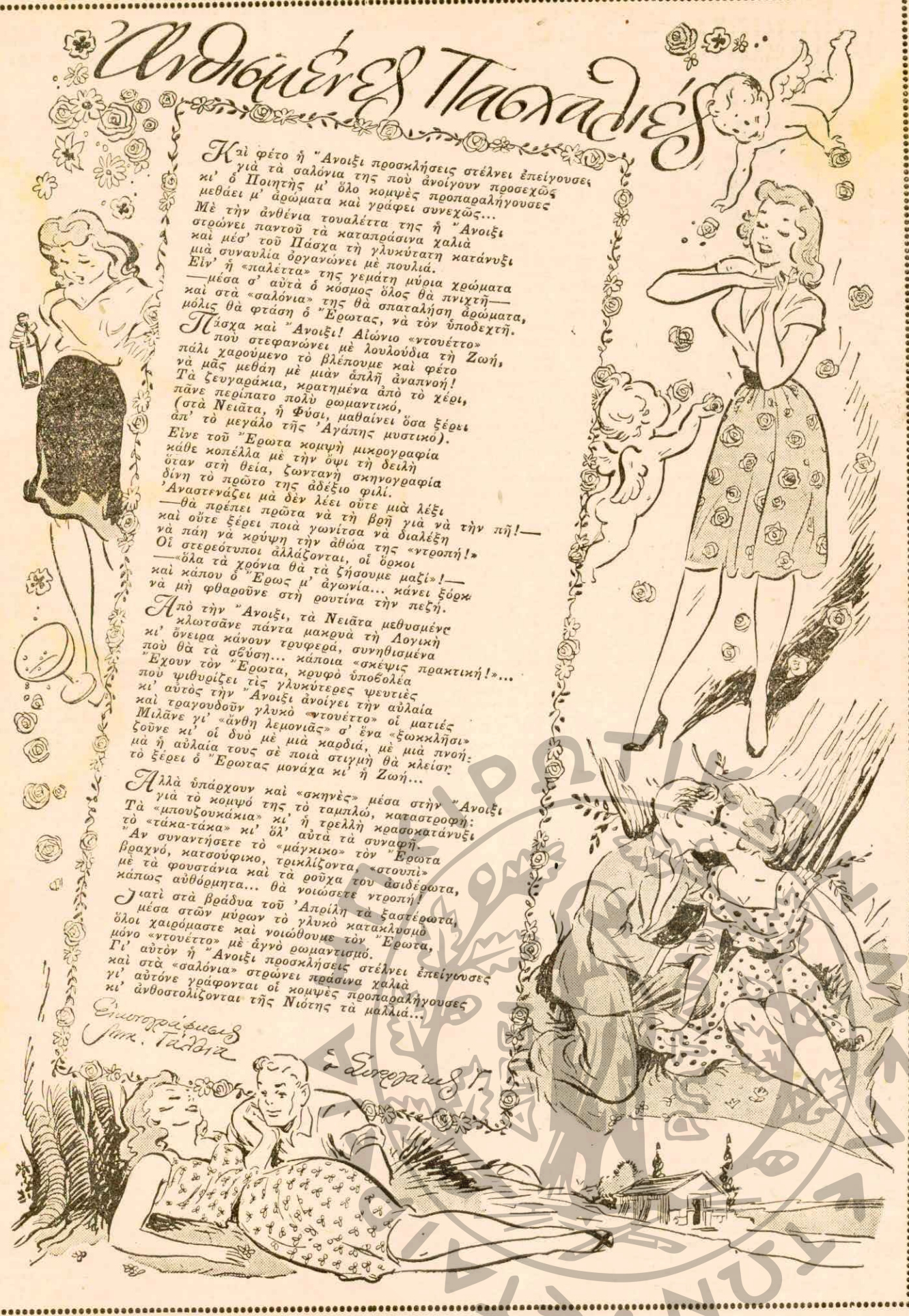
—Ο συνθέτης κ. Μενέλαος Θεοφανίδης, κατά το δίσταμα της παραμονής του, στο Παρίσι, έγραψε δυο καινούργια τραγού- δια, με γαλλικούς στίχους: «Μεταξύ μας» και «Κάτω από τον πλάτανον». Επίσης έ- πέτυχε να εκδοθί σε Άγγλική έκδοσι το γνωστό του θάλας «Χιλιάδες βράδυα».

—Η διεύθυνσι του Έθνικού Θεάτρου και ό Δήμος Πειραιώς παρεχώρησαν το Δημοτικό Θέατρο Πειραιώς για τρεις Κυ- ριακάτικες παραστάσεις στόν Ποντιακό Θε- ατρικό Όμιλο Άθηνών, όπου θα παιχθούν τα έργα: «Η σεξέντα νικά» του κ. Σ. Λιανιδί (30 Άπριλίου), η ποντιακή επι- θεώρησις «Πολλά θα γελάτε» των κ. Γ. Λαμψιδί και Χ. Δημάρχου, που σημείωσε στο «Ρέξ» έξαιρετική επιτυχία με να νου- μερα (20 Μαΐου) και ό «Κληδόνας» του κ. Φ. Κτενιδί (3 Ίουνίου).

Στην επιθεώρησι θα λάθουν μέρος και μαθήτριες της Σχολής Μοριάνω.

—Την Κυριακή του Πάσχα, στις 11 το πρωί διδεται στο «Πάλας» η τιμητική του διαλεχτού καλλιτέχνη μας Νίκου Παπαδά- κη. Στην παράστασι θα πάρουν μέρος πολ- λοί άσσοι του έλαφρού τραγουδιού καθώς και καλλιτέχνες του μουσικού μας θεάτρου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Και φέτος η Άνοιξι προσκλήσεις στέλνει επείγουσες, για τα σαλόνια της που άνοίγουν προσεχώς, κι' ό Ποιητής μ' όλο κομψές προπαραλήγουσες μεθάει μ' άρώματα και γράφει συνεχώς...

Με την άνθινια τουαλέττα της η Άνοιξι στρώνει παντού τα καταπράσινα χαλιά και μέσ' του Πάσχα τη γλυκύτατη κατάνυξι μια συναυλία οργανώνει με πουλιά.

—μέσα σ' αυτά ό κόσμος όλος θα πινηχτή— και στα «σαλόνια» της θα σπαταλήσει άρώματα, μόλις θα φτάση ό Έρωτας, να τόν ύποδεχτή.

Πάσχα και Άνοιξι! Αιώνιο «ντουέττο» που στεφανώνει με λουλούδια τη Ζωή, πάλι χαρούμενο το βλέπουμε και φέτος να μάς μεθάει με μιάν άπλη άαπνοή! Τα ζευγαράκια, κρατημένα από το χέρι, πάνε περίπατο πολύ ρομαντικό, (στα Νειάτα, η Φύσι, μαθαίνει όσα ξέρει απ' το μεγάλο της Άγάπης μουσικό).

Είνε του Έρωτα κομψή μικρογραφία κάθε κοπέλα με την όφι τη δειλή όταν στη θεία, ζωντανή σκηνογραφία δίνη το πρώτο της άδέξιο φιλί.

—θα πρέπει πρώτα να τη βοηθί για να την πιή!— και ούτε ξέρει ποιά γωνίτσα να διαλέξη να πάη να κρύψη την άθωα της «ντροπή!»

—Οι στερεότυποι αλλάζονται, οι όρκοι —όλα τα χρόνια θα τα ζήσουμε μαζί!— και κάπου ό Έρωσ μ' άγωνία... κάνει έρωσ να μη φθαρούμε στη ρουτίνα την πεζή.

Από την Άνοιξι, τα Νειάτα μεθυμένε κλωτσάνε πάντα μακριά τη Λογική κι' όνειρα κάνουν τρυφερά, συνηθισμένα που θα τα σβύση... κάποια «σεκώς πρακτική!»...

Έχουν τόν Έρωτα, κρυφό ύποδολεά που ψιθυρίζει τις γλυκύτερες ψευτιές κι' αυτός την Άνοιξι άνοίγει την αυλαία και τραγουδούν γλυκό «ντουέττο» οι ματιές

Μιλάνε γι' άνθη λεμονιάς σ' ένα «ξωκκλήσι» ζούνε κι' οι δυο με μια καρδιά, με μια πνοή: μα η αυλαία τους σε ποιά στιγμή θα κλείση; το ξέρει ό Έρωτας μονάχα κι' η Ζωή...

Αλλά υπάρχουν και «σκηνές» μέσα στην Άνοιξι για το κομψό της το ταμπλώ, καταστροφή: τα «τάκα-τάκα» κι' η τρελλή κρασσοκατάνυξι το «τάκα-τάκα» κι' όλ' αυτά τα συναφή.

Αν συναντήσετε το «μάγκικο» τόν Έρωτα βραχνό, κατσούφικο, τρικλίζοντα, «ατουπι» με τα φουστάνια και τα ρούχα του άσιδέρωτα, κάπως αθόρυβητα... θα νοιάσετε ντροπή!

—Γιατί στα βράδια του Άπριλ τα ξαστέρωτα, μέσα στών μυρών το γλυκό κατακλυσμό όλοι χαρούμαστε και νοιώθουμε τόν Έρωτα, Γι' αυτόν η Άνοιξι προσκλήσεις στέλνει επείγουσες και στα «σαλόνια» στρώνει πράσινα χαλιά

κι' άνθοστολίζονται οι κομψές προπαραλήγουσες κι' άνθοστολίζονται της Νύχτης τα μαλλιά...

Επιτομή: Φωκ. Τσιάντα

Επιτομή: Φωκ. Τσιάντα

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Μιά εύτυχισμένη μανούλα

Σάν τρελλό κουταβάκι κολυμπούσε η εφτάχρονη Λένα. Τα όλοχρυσά μαλλιάκια της μουσκεμένα από την αλμύρα, άστραφταν στον ήλιο με χίλια διαμαντάκια πάνω τους. Τα μάτια της, ένα κομμάτι του ουρανού, γελοῦσαν πιο πολύ κι' από τα κοραλλένια της χειλάκια. Μαυρισμένο ήταν από τον ήλιο το λυγρό κορμάκι της. Κολυμπούσε κιόλας σαν δελφίνι, κι' η Βάλια, η μανούλα της, ένοιωσε μία παράξενη εύτυχία καθώς έδλεπε δίπλα της αυτό το χαριτωμένο πλασματάκι, δικό της, όμορφο, γερό, χαριτωμένο τόσο που όλοι γύρω γύριζαν και το κύτταζαν και το καμάρωναν.

Ήταν όμορφη η Βάλια Ρέκα. Δεν έμοιαζε όμως της κορούλας της. Ήταν καστανή αυτή, με μαύρα μεγάλα μάτια, μ' επιδερμίδα μεταξωτή, μελία, γεμάτη και κομψή συγχρόνως, άπάνω στο φούντωμα των είκοσιέξι της χρόνων. Τα μάτια της είχαν μία πολύ νεανική τραχυνιά, στα σασκομένα της χείλη άνθούσε το χαμόγελο.

Σε λίγο μανούλα και κόρη βγήκαν από το νερό και ξεπλώθηκαν στην άμμο. Δεν έκανε πιά πολλή ζέση, τώρα στα μέσα του Σεπτεμβρίου και οι κολυμβηταί του Φαλήρου είχαν άραιώσει.

Η Βάλια Ρέκα αγαπούσε πολύ τη θάλασσα. Δυστυχώς όμως οι άσכולίες του Λουκά Ρέκα, του συζύγου της, δεν τού επέτρεπαν ν' απομακρυνθί από την Αθήνα. Διατηρούσε ένα μεγάλο κατάστημα ύφανμάτων σε κεντρικό μέρος της Αθήνας και δεν έμπιστευόταν σε κανένα τη δουλειά του ούτε μία δόμαδα. Θά ήταν δυνατόν δέβαια νά πάη η Βάλια με την κορούλα της έξω. Αλλά αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσε ούτε νά το διανοηθί. Άλλες γυναίκες, φυσικά, το κάνουν. Λείπουν όλο το καλοκαίρι μακριά από τον άντρα τους, γιά χατήρι του παιδιού. Η Βάλια όμως... Ποτέ δεν τόλμησε να τού ποστείνη ένα τέτοιο πράγμα. Ούτε κι' η ίδια θά το ήθελε. Γιατί ήταν άπολύτως σίγουρη πως ο Λουκάς θά έπαναστατούσε. Της είχε κανονίσει τη ζωή με τις ώρες, με τα δευτερόλεπτα.

Έτσι η Βάλια όλο το καλοκαίρι πήγαινε κι' έρχοταν στο Φάληρο με την κορούλα της. Και πάντα ο νους της ήταν νά μνη άργηση.

—Έλα, Λένα, φώναξε σε μία στιγμή. Δωδεκάμιση ή ώρα! Πρέπει νά φύγουμε άμέσως, γιάτί άλλοιώς ο μπαμπάς θά φωνάξη!

Ντύθηκαν κι' έτρεξαν πρὸς το λεωφορείο. Ήταν ένα ποίημα όμορφιάς και ζωής η νέα μανούλα με το ρόδινο φουρτάνι, και με τη μεγάλη ψάθα άπάνω στις κα-

στανές της μπούκλες, με το καλοδεμένο αγαλματένιο κορμί της, και την τσαχπινική ματιά της. Κι' η πεντάμορφη κορούλα της ελαφριά σαν σπουργιτάκι, υπέροχη στα θαλασσία της σόρτες, με το άγγελικό, το γελαστό προσωπάκι της κάτω από το λευκό πικεδένιο καπέλλο, απ' όπου ξεφευγαν οι χρυσές μπουκλίδες, φαίνονταν σαν μικρότερη άδελφή της.

Ανέθηκαν στο λεωφορείο, έπιασαν θέσεις, κι' η Λένα έγειρε το κεφάλι της στον ώμο της μανούλας της.

—Μ' αγαπάς, μαμά;

Η Βάλια χαμογέλασε κι' έσκυψε και τη φίλησε με λατρεία. Κατέβηκαν στο Ζάππειο, κι' από κει πήραν κάποιο στενό. Το σπίτι τους βρισκόταν κοντά στη Μητρόπολη. Μία μοντέρνα διόροφη μονοκατοικία, με κήπο πίσω, άνάμεσα από παμπάλαια σπιτάκια. Είχε χτιστή, σύμφωνα με τις υποδείξεις του Λουκά Ρέκα, που άπεθανόταν τις πολυκατοικίες.

Ξεκλείδωσε η Βάλια και την ίδια στιγμή έτρεξε η Μαρίκα η υπηρέτρια της από την κουζίνα.

—Κυρία, της ψιθύρισε φοβισμένη. Ο κύριος γύρισε ναρί σήμερα. Βρήκε ένα γράμμα γιά σας εδώ. Μου φαίνεται πως τ' άνοιξε, και... ήταν πολύ θυμωμένος...

Γιά μία στιγμή ταράχθηκε η Βάλια. Έπειτα σήκωσε τους ώμους της.

—Ας τ' άνοιξη! είπε αδιάφορα. Μυστικά από τον άντρα μου δεν έχω.

—Μά φαίνεται πολύ θυμωμένος! τόνισε πάλι επίμονα η υπηρέτρια.

Η κυρία της της έριξε μία άυστηρή ματιά, και κρατώντας την κορούλα της από το χέρι, ανέβηκε τη σκάλα.

Άνοιξε την πόρτα της κρεββατοκάμαρας, πέταξε το καπέλλο της στο κρεβάτι της και φώναξε στον άντρα της χαρούμενη:

—Μας πρόλαβες, Λουκά!...

Η Λένα έτρεξε και σκαράλωσε στο λαιμό τού πατέρα της.

—Μπαμπά! Δεν άργήσαμε ή; φώναξε.

Σαν άγαλμα στεκόταν ο Λουκάς Ρέκας στη μέση τού δωματίου. Κρατούσε στα χέρια του ένα γράμμα. Ούτε φάνηκε νά προσέχη πως η κορούλα του περίμενε νά συνησιμενά του χάδια και τα φιλά του. Τα μάτια του ήταν καρφομένα στη γυναίκα του έρωστικά, άυστηρά.

—Μά τί έχεις; Τί συμβαίνει; τόν ρώτησε αυτή κάπως άνησυχη, χωρίς νά χάση ωστόσο το ζωηρό της ύφος.

—Λένα, άφισε μας άμέσως μόνους, είπε ο πατέρας στην κορούλα του.

Το κοριτσάκι έλυσε τα χεράκια του από το λαιμό του, τόν κύτταξε με τα μεγάλα, γαλανά του μάτια γεμάτα άπορία και ρώτησε:

—Είσαι θυμωμένος, μπαμπά;

Παρακολουθήστε το νέο Αθηναϊκό αισθηματικό και δραματικό μυθιστόρημα τού έκλεκτου συνεργάτου μας

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Είνε ή τραγική και συγκλονιστική ιστορία μίας ώρας και εύαισθητης Αθηναίας κοπέλλας που την αναγκάζουν σκληρά οι γονείς της ν' άπαρνηθί τόν αγαπημένο της και νά παντρευθί έναν πλούσιο έμπορο.

Το μοιραίο αυτό λάθος γίνεται άφορη μίας συνταρακτικής συζυγικής τραγωδίας, της τραγωδίας ενός πατέρα που θεωρεί το παιδί του, παιδί ενός άλλου και το ξένο παιδί δικό του! Είνε το δράμα και το άδάσταχο μαρτύριο μίας μητέρας που άνεδείνει το Γολγοθά της, με την καρδιά πληγωμένη, γεμάτη πίκρα κι' άπογοήτευσι.

Σελίδες πάθους, πόνου, απαραιτού και δραματικές συγκρούσεις, που καταλήγουν στην άμοιβαία κατανόηση των δυο συζύγων, στη γαλήνη και στην εύτυχία.

—Άφισε μας άμέσως μόνους! είπε πάλι ο Λουκάς άπότομα.

Η μανούλα έφυγε τρομοκρατημένη, κυττάζοντας πίσω της με φόβο.

Πήγε ο Λουκάς και κλείδωσε την πόρτα. Η Βάλια τόν κύτταξε με μάτια φοβισμένα τώρα.

—Είσαι τόσο παράξενος, Λουκά! ψιθύρισε.

Χωρίς λέξι αυτός της έδωσε το γράμμα που κρατούσε.

—Διάβασε! της είπε κοφτά.

Το ύποπτο γράμμα

Μόλις αντίκρυσε το γραφικό χαρακτήρα ή Βάλια χλώμιασε. Καθώς κρατούσαν τή χαρτί, τα χέρια της έτρεμαν. Ο Λουκάς την παρακολουθούσε άδυσώπητα.

Η Βάλια διάβασε γρήγορα-γρήγορα τις λίγες λέξεις:

«Αύριο φεύγω, γιά πολύ μακριά. Είνε άνάγκη νά σε ίδω. Μη μου άρνηθής. Σε περιμένω στις πέντε τή άπόγευμα».

Μιά τζιφάρα γιά ύπογραφή.

Κρατώντας τή χαρτί στο χέρι, κύτταζε τόν άντρα της.

—Από ποιόν είνε αυτό το γράμμα; ρώτησε εκείνος.

Προσπάθησε ή Βάλια νά γελάσει.

—Δεν ξέρω... Σε δεβαίω δεν ξέρω. Δεν διαβάζεται δυστυχώς, ή ύπογραφή.

—Όπωσδήποτε όμως έσύ θά μπουρέσης νά τη διαβάσεις.

—Μά είνε ένα άνόητο γράμμα. Χωρίς όνομα, χωρίς διεύθυνσι. Γιατί παίρνεις αυτό τή ύφος;

—Ακριδώς έπειδή τή γράμμα είνε χωρίς όνομα και χωρίς διεύθυνσι.

—Λουκά, σε παρακαλώ... Είνε γελοίο νά γκρινιάζουμε, Άρετά με ζήλεως τή πρώτα χρόνια τού γάμου μας. Τώρα, μετά άχτώ έτών συνιδίσι φαντάζομαι πως ξέρεις πιά τη ζωή μου. Με παρακολουθήσεις, με παρακολουθείς δήμα πρὸς δήμα. Τί βάζεις, λοιπόν, στο νου σου;

Σούφρασε τή φρυδιά του ο Λουκάς και τήν κάρφωσε με τή γκριζά του ματία. Τα μαλλιά του ήταν όλομαυρα. Το προσωπό του τετράγωνο, τή χείλη του σφιχτά, θεληματικά, τή χρώμα του χλωμο και μελαχροινό, τή σώμα του βαρύ, τετράγωνο, χωρίς χάρι, αλλά και χωρίς άσχημία.

—Αυτό τή γράμμα είνε ένοχοποιητικό, της είπε. Και μόνον έσύ μπορείς ίσως, με δυο λόγια σου, νά μου δάλης τις ύποψίες. Περιμένω νά μου έξηγήσης...

Τή χείλη της Βάλιας τρεμούλιασαν άνεπαίσθητα.

—Ίσως... Ίσως νά είνε γράμμα της Τασούλας, είπε γρήγορα.

—Ποιάς Τασούλας;

—Της Τασούλας... της Τασούλας Γεωργίου, της φίλης μου.

—Πρόκειται νά ταξιδέψης;

—Μά δέβαια, πρόκειται νά φύγη γιά τήν Αμερική.

Έκανε ο Λουκάς μία κίνηση δυσπιστίας.

—Και θά σύγγραφες έτσι μία φίλη σου; Δεν έρχεται στη λογική, Βάλια.

—Η Τασούλα είνε τύπος έκκεντρικός, τήν ξέρεis...

—Έχει όπωσδήποτε τηλέφωνο, τήν έκοψε ο άντρας της. Πάρε τήν άν θέλης άμέσως, γιά νά ξεδιαλυθούν όλα.

Της άνοιξε τήν πόρτα και της έκανε νόημα νά τόν άκολουθήσει κάτω όπου ήταν τή τηλέφωνο.

Προχώρησε ή Βάλια ένα δήμα. Έπειτα τή μετάνοισε. Φαίνονταν αστατισμένη, ζαλισμένη.

—Δεν είνε ο γραφικός χαρακτήρας της Τασούλας, ψιθύρισε.

—Ήρεμος, αλλά χλωμός, πελιδνός, ο Λουκάς έκλεισε πίσω της πάλι τήν πόρτα.

—Εύτυχώς που τή θυμήθηκες έγκαίρως! της είπε με σκληρή ειρωνεία.

Γέλασε ή Βάλια νευρικά.

—Λουκά, σε παρακαλώ, μη με θασαίνης! Γιατί πήρες άμέσως αυτό τή ύφος τού άπατημένου συζύγου, χωρίς νά ξέρης τίποτε, χωρίς νάχης κανένα δεδομένο;

Χτύπησε τή χέρι του στο τραπέζι έκείνος με θυμό.

—Γιατί όκτώ χρόνια που είμαστε παντρεμένοι, δεν κατάφερες νά μου ξερριζώ-

σης τήν άμφιβολία από τήν καρδιά μου, τήν έκοψες άπότομα.

—Τολμάς; τραύλισε ή γυναίκα.

—Έσύ τολμάς;

Τά μάτια της Βάλιας δούρκωσαν απ' τή δάκρυα.

—Πώς μου μιλάς έτσι, Λουκά; Πές μου, στη ζωή τού παιδιού μας, τί άφορμή γιά ζήλεια σούδωσε τόσο χονιά;

—Συγκεκριμένα, τίποτε, άποκρίθηκε αυτός κατασφρισμένος. Ίσως νά ήταν όμως χειρότερα έτσι. Ίσως άν ήξερα κάτι νά θασανίζομουν λιγώτερο.

—Μά ήθελες και θασανίζοσουν. Με φύλαγες στην άρχή σαν νά ήμουν σκλόδα σου και φοδόνουν μη φύγω από τή χαρέμ μου. Ήταν γελοίο. Τώρα τελευταία άποφάσισες νά μου άφήσης κάποια έλευθερία κι' όμως...

—Και όμως...

Τά μάτια του κοκκίνισαν από τή θυμό. Δεν τελείωσε τή φράσι του. Μονάχα της έδειξε πάλι τή γράμμα και της φώναξε δραχνά:

—Έξηγήσε μου από ποιόν είνε τή γράμμα.

Τόν κύτταξε θαρραλέα στα μάτια.

—Δεν έχω νά σου έξηγήσω τίποτε. Μονάχα ένα σου λέω: Σού όρκίζομαι στη ζωή τού παιδιού μας, πως δεν διατρέχει κίνδυνο ή τιμή σου. Αν με θεωρήσης σ' άλήθεια σύζυγό σου, κι' άν πιστεύης πως αυτά τή χρόνια έξησε πιστή κι' άφοσιωμένη σ' έσένα, πρέπει νά τή πιστέψης.

—Εμείνε με τή πρόσωπο σκετινό κάμποση ώρα ο Λουκάς.

—Έστω! ψιθύρισε. Ας σε πιστέψω, Βάλια. Αν και κατ' άρχήν οι άντρες που πιστεύουν τις γυναίκες τους, είνε κοιτοί!

Της χαμογέλασε. Τού άνταπέδωσε τή χαμόγελο εύτυχισμένη. Τήν άλλη στιγμή πέρασε τή μπράτσα της γύρω στο λαιμό του.

—Λουκά! Πρέπει νά με πιστέψης με τήν καρδιά σου, τή είπε. Δεν σκέφθηκες ποτέ τή κακό. Η ζωή μου είνε τόσο άσπτερη, σαν καθρέφτης. Ζώ γιά σένα και γιά τήν κορούλα μας, τή ξέρεis.

—Έγειρε τή κεφαλή της, χαδιάρικα, και τόν κύτταξε με τή γελαστό μαύρα μάτια της μέσα στα μάτια. Αυτός προσπάθησε νά χαυογελάσει άλλη μία φορά.

—Ναι, ναι, τή ξέρεω... είπε. Ίσως, στο κάτω-κάτω, κάποιος άνόητος νά σκέφθηκε νά σου στείλη μία τέτοια έπιστολή, μόνο και μόνο γιά νά δημιοιουργήσι ζήτημα.

Η Βάλια γύρισε άλλου τή μάτια της.

—Μά δέβαια! Δεν άξίζει τόν κόπο νά στενωχωριώμαστε, τή είπε.

—Μ' αγαπάς; τή ρώτησε άπότομα, ο Λουκάς, τραδώντας τήν άπάνω στο στήθος του.

Τόν κύτταξε με θάρρος στα μάτια.

—Θυμάσαι τή συμφωνία μας; τόν ρώτησε. Θυμάσαι; Όρκίστηκε νά σου πώ τήν άλήθεια; Πότε θ' άχίσω νά σ' αγαπώ και πότε θά πώ, άν ποτέ συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα.

—Και με θασάνισες τρία χρόνια γιά νά βγάλης, από τή χείλη σου τις πολύτιμες λέξεις πως άρχισες νά αισθάνεσαι κάτι γιά μένα.

—Έπρεπε νά σου πώ τήν άλήθεια, άποκρίθηκε περήφανα ή νεαρή γυναίκα. Δεν καταδεχόμουν νά σου πουλήσω ψεύτικα αισθήματα.

—Ναι, αλλά μούμεινε πάντα ή άπορία γιάτί σου χρειάστηκαν τρία όλόκληρα χρόνια γιά νά μ' αγαπήσης.

Σήκωσε τους ώμους της, χωρίς νά τόν κυττάξ.

—Φταίω έγώ; Ίσως νά φταίς κι' έσύ. Μία φορά, μετά τή τρία χρόνια σ' αγαπήσα. Κι' από τότε, είσαι γιά μένα ο κόσμος όλος.

—Κι' ή Λένα; τήν έκοψε άπότομα, θυμωμένος σχεδόν.

Μιά τρυφερή έκφρασι φώτισε τήν έξυπνη φυσιογνωμία της.

—Η Λένα; Δεν συγκρίνονται οι δυο αγάπες, Λουκά, τή ξέρεis. Πές μου έσύ, δεν αγαπάς τή παιδί μας;

—Πιο πολύ από κάθε τί στον κόσμο, της άποκρίθηκε σοβαρά.

—Κι' από μένα; τόν ρώτησε γρήγορα.

Δίστασε αυτός ν' άποκριθί. Στο τέλος είπε βαρετά:

—Ναι, Βάλια. Κι' από σένα. Σε στενοχωρεί αυτό;

Πέρασε τή χέρια της πάλι στο λαιμό του κι' άπάντησε:

—Όχι. Με κάνει εύτυχισμένη. Έτσι θέλω, ν' αγαπάς τή Λένα, πιο πολύ κι' από τόν ίδιο τόν έαυτό σου.

Κατέβηκαν τή σκάλα. Τό κοριτσάκι τους τους υποδέχθηκε σοβαρό, φοβισμένο. Τ' άρπαξε γελαστή ή Βάλια στην άγκαλιά της και τή φίλησε, τή ίδιο κι' ο πατέρας του.

—Έφαγαν ήσυχα, όπως πάντα. Ο Λουκάς δεν μιλούσε πολύ. Η Βάλια τόν κύτταζε κάθε τόσο άνησυχη με τήν άκρη των ματιών της.

Η μικρούλα φλυαρούσε τώρα πρόσχαρη. Όταν σήκώθηκαν από τή τραπέζι, ο Λουκάς είπε όπως πάντα:

—Πάω νά ξεπλώσω λιγάκι. Νά με ξυπνήσετε στις τρεις.

Στις τέσσερες έφευγε γιά τή κατάστημά, και γύριζε μετά τις όχτώς.

Η Βάλια, όταν έμεινε μόνη έβαλε και τή Λένα νά κοιμηθί.

Μπήκε ύστερα στην τραπεζαρία και ρώτησε ξαφνικά τήν υπηρέτρια που συγύριζε έκεί:

—Δεν μου λές, ταχυδρόμος έφερε τή γράμμα;

—Όχι! Δεν ξέρω ποιός τόφερε. Τό είδα άξαφνα κάτω από τήν πόρτα. Γιατί, κυρία;

—Τίποτε, παιδί μου. Έτσι απλώς σε ρώτησα.

Η υπηρέτρια ήταν μία κοντή, παχειά και μελαχροινή κοπέλλα, ως είκοσιπέντε χρόνων. Τό πρόσωπό της είχε μία έκφρασι κάπως κτηνώδη. Πιστεύε ωςτόσο πως είνε ώρα και δεν έχανε τήν εύκαιρία νά ρίχνη και στον κύριο της άκόμα προκλητικές ματιές.

Σηκώθηκε ο Λουκάς τή συνησιμένη του ώρα, ήπτε τόν καφέ του, φίλησε τή γυναίκα του πριν φύγη και τή ρώτησε αδιάφορα:

—Θά βγής έξω;

—Δεν ξέρω... Ίσως πάω μία δόλτα στα μαγαζιά. Βλέπεις, ή έποχή είνε τέτοια...Χρειάζεται κι' ή Λένα διάφορα πραγμάτα...

Τήν κύτταξε μία στιγμή κάτω από τή πυκνά του φρυδιά ο Λουκάς κι' έπειτα φώναξε:

—Γειά σου, λοιπόν! Θά πάμε πουμενά τή δρόμο;

—Βλέπομε! άποκρίθηκε αυτή. Όταν γυρίσης, τή λέμε.

Κατέβηκε τή σκάλα ο Ρέκας. Άκούσε τή δόλτα του στο χωλό ή Βάλια, έπειτα τήν πόρτα πούκλεινε. Τόν παρακολουθούσε ως πούστοιψε στη γωνιά τού δρόμου. Στα-

—Βάλια!...

Η φωνή του άκούστηκε σαν λυγμός.

—Γιατί με κάλεσες κοντά σου; ρώτησε αυτή, προσπαθώντας νά στερεώσει τή φωνή της.

—Έτσι συμφωνήσαμε, Βάλια.

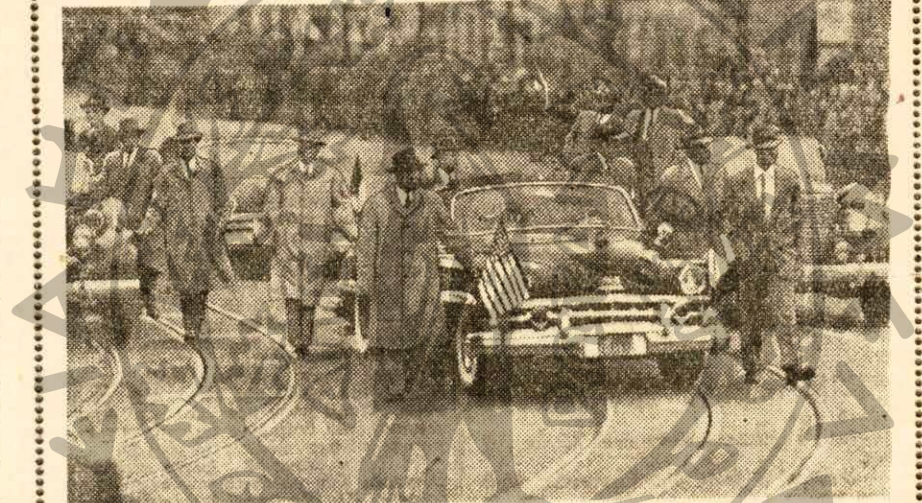
Τόν κύτταξε τρομαγμένη.

—Τί έχεις Θέμο; Σου συμβαίνει τίποτε;

Τήν πήρε από τή χέρι και τήν τραβήξε μέσα.

—Έλα, κάθισε, θά στή πώ.

Κάθισε ή Βάλια σ' ένα παλιό ντιβάνι,

ΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΤΡΟΥΜΑΝ

Στη φωτογραφία αυτή βλέπετε τή περίφημη θωρακισμένο αυτοκίνητο τού Αμερικανού Προέδρου, στη Λεωφόρο Πενσυλβανίας της Ουάσιγκτον, σε μία δημόσια εμφάνισι τού Χάρρυ Τρούμαν. Όσο τή προεδρικό άρμά κυκλοφορεί με αρκετή ταχύτητα δυο άλλα αυτοκίνητα με άντρες της F. B. I. τρέχουν δεξιά και άριστερά απ' αυτό. Μόλις όμως τή αυτοκίνητο τού Προέδρου, στις στρόφες ή σε άλλα σημεία, μετώπη τήν ταχύτητα του, τότε οι σωματοφύλακες πηδούν απ' τ' αυτοκίνητά τους και περικυκλώνουν τόν κυβερνήτη τους, έτοιμοι ν' άντιμετωπίσουν κάθε άπρόοπτο.

σκεπασμένο μ' ένα περσικό χαλί. Έριξε μια γρήγορη ματιά τριγύρω και τὰ μάτια της δούρκωσαν.

—Θυμάσαι; τὴ ρώτησε σιγά.
—Έγινε αὐτὴ καί, μὲ τὸ κεφάλι.
—Ένα δωμάτιο μ' ἀνάμικτα φτώχεια καὶ πλοῦτο. Τὸ χαλί τὸν ντιβανιὺ ἦταν πολὺτιμο. Ἀξίας τὸ πιάνο μὲ τὴ μακρὰ οὐρά, ὁλόκληρη περιουσία. Μερικοὶ πίνακες ζωγραφικῆς ἀξίζαν κι' αὐτοὶ πολὺ. Δίπλα σ' αὐτὰ, ἕνα κρεβάτι σαράβαλο, ἕνα σπασμένο κομοδίνο, καὶ ἑλκεϊνὲς καρέκλες.

Σὲ μιὰ γωνία, μιὰ μεγάλη διδύλοθῆκη μὲ πολλὰ βιβλία, νότες μουσικῆς, εἰκόνες συνθετῶν. Ἀπάνω στὸ πιάνο ἕνα μεγάλο βάζο μὲ λουλούδια. Γασσεμιά, ὅλο γασσεμιά. Πρὶν τὰ ἰδῆ, ἀνάσανε ἡ Βάλια τὸ ἄρωμά τους. Ἐπειτα γύρισε, τὰ κύτταξε καὶ τὰ μάτια της δούρκωσαν.

—Τὰ θυμάσαι τὰ γασσεμιά; τὴ ρώτησε πολὺ σιγά, ὁ Θέμος.

—Έσκυψε τὸ κεφάλι της, μέσα στὶς χούφτες της. Κάμψα ὥρα φάνηκε σὰν νὰ πάλευε μὲ τοὺς λυγμούς ποῦθελαν νὰ ξεσπάσουν. Ἐπειτα σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κύτταξε ἀποφασιστικά.

—Πές μου, Θέμο! Γιατί μὲ κάλεσες νάρθω; ρώτησε.

—Τὰ γαλανὰ μάτια ἐκείνου θυβίστηκαν στὰ δικά της.

—Βάλια! Φεύγω!... Πάω στὴν Ἑλβετία...

—Στὴν Ἑλβετία; Γιατί;

—Χαμογέλασε θλιμμένα, κι' ἔδειξε μὲ μιὰ δουρὴ κίνησι τὸ στήθος του.

—Θέμο! φώναξε δραχνά ἡ Βάλια. Εἰσαι ἄρρωστος;

—Ναί, Βάλια. Εἶμαι βαρεὶ ἀρρωστος! Δὲν φαίνομαι, ἔ; Κι' ὅμως οἱ γιατροὶ ἐδῶ εἶνε ἀπελπισμένοι. Κι' ἔτσι τ' ἀποφάσισα. Μοῦδωσαν μιὰ ὑποτροφία, καὶ πάω γιὰ δυὸ χρόνια.

—Θὰ γίνης καλά, ἔ; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ ποῦτρεμε.

—Σήκωσε τοὺς ὄμους του κι' ἀπάντησε: —Μοῦ λένε πὼς ἐκεῖ ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ θεραπευθῶ. Μέσα μου ὅμως προαισθάνομαι τὸ τέλος, Βάλια. Μοῦχεις κάκια πού σὲ κάλεσα;

—Οὐχί! τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ τὰ μάτια της δούρκωσαν.

—Ένα δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλό της.

—Ὡ, μὴν κλαίς! τὴς εἶπε τρυφερά. Ἄν δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ σοῦ δικαιολογηθῶ γιὰ ποῖο λόγο σὲ κάλεσα, δὲν θὰ συλλογα τίποτε. Ἀλλὰ, δὲν θὰ μού τὸ συγχωροῦσες ἂν πέθαινα χωρὶς νὰ σὲ ξαναδῶ.

—Ἐπρεπε νὰ μὲ καλέσεις, τοῦ εἶπε καὶ τὰ χεῖλη της τρεμούλιασαν.

Κυττάχτηκαν μὲ ἀπερίγραπτο, δουδὸ πόνو.

—Πὼς ἀρρώστησες; ρώτησε ἡ Βάλια ψιθυριστά.

—Έκανε αὐτὸς μιὰ ἀόριστη κίνησι.

—Σκλήρη ζωῇ, δὲν τὰ ξέρεις; Ὅταν δὲν θέλῃ νὰ συνηκολογήσῃ μὲ τὶς περιστάσεις ἑνὸς συνθέτη, δὲν ἔχει ἐλπίδα νὰ σταθῇ. Ἐγὼ τὸ βάλσα πείσμα νὰ σταθῶ στὸ ὕψος πού ἀνιέρηται. Κύττα, Βάλια!

Σηκώθηκε καὶ τὴς ἔδειξε μιὰ στίβα χειρόγραφα μουσικῆς.

—Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐργασία μου. Ὅλα αὐτὰ περιμένουν μιὰ μέρα νὰ φανοῦν στὸν κόσμο, στὸ κοινὸ. Στὸ μεταξὺ πέρασα νύχτες χωρὶς τροφή, χερμῶνες χωρὶς ἐπανωφόρι!

—Εκείνη ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό της.

—Θέμο! εἶπε. Ποτέ δὲν φαντάστηκα πὼς θὰ ὑπέφερες τόσο τὰ ὀκτὼ αὐτὰ χρόνια πού δὲν ἤξερα τίποτε γιὰ σένα. Μιὰ δυὸ φορὲς εἶδα τ' ὄνομά σου στὶς ἐφημερίδες.

—Ὅταν εὐδόκησαν νὰ προσέξουν τὴ δουλειά μου, ἔ;

—Ναί, ἔγραφαν κολακευτικά λόγια γιὰ σένα.

—Ναί, αὐτὸ ἦταν ὅλο δυστυχῶς. Μοῦ εἶπαν πολλὰ ἐνθαρρυντικά λόγια. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, μὲ τὰ λόγια δὲν προλαμβάνεται ἡ φυματίωσι. Τρία χρόνια τώρα εἶμαι ἄρρωστος, καὶ τ' ὄνομά μου δὲν ξανακούστηκε.

—Ζῆς πάντα μόνος κι' ἔρημος; τὴς χαμογέλασε θλιμμένα.

—Ὅπως πάντα, ὅπως σοῦ τὸ ὠρκίστηκα πὼς θὰ ζούσα μακριά σου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΘΗΝΑ-ΓΙΑΚΟ ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ κορίτσι ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

19ον

Καὶ συνεχίστηκε τὸ κατακύλισμα... Ἀργὸ, μὰ σίγουρα: Ὁ Στέλιος πέρασε ἤρθε ὁ Γιάννης, γιὰ ν' ἀκολουθῆσιν μὲ τὴ σειρά, ὁ Νότης, ὁ Στράτος, ὁ Νίκος, ὁ Σταμάτης... Κι' ὕστερα τὸ φτωχὸ χαλινωμένο μυαλὸ ἔπαυε νὰ συγκρατῇ ὀνόματα... Ἐκείνοι πού περνοῦσαν ἀπ' τὴν τρικυμισμένη ζωὴ τῆς φτωχείας γυναικας, πάσανε νάχουν ἰδιαιτέρου ὀνόμα, ξεχωριστὴ προσωπικότητα, καθορισμένα χαρακτηριστικά. Μείνανε μόνον σὰν κύματα τῆς μεγάλης θάλασσας, πού τρικυμίζε γύρω τῆς πηχτῆ σὰ δούρκω... ἔχουν ὄνομα τὰ κύματα;...
Περνοῦσε ὁ καιρὸς! Ἐνας-ἕνας, σωρευόντουσαν οἱ μῆνες, γεμάτοι βαρεὶ ὁμοιομορφία, πάντα στὴν πληγωμένη τῆς ψυχῆς... Μήνες χωρὶς γέλιο, χωρὶς φῶς.

Σιγά-σιγά, ἡ Τζένη εἶχε ξεχάσει ὅλες τὶς παλιές της, τίμιες γνωριμίες. Εἶχε ἀλλάξει πολλὰς φορὲς καὶ σπιτί. Συννότερα κοιμότανε στὰ ξενοδοχεῖα. Στὰ φτωχὰ κι' ὄχι πολὺ παστρικά ξενοδοχεῖα τοῦ λιμανιοῦ, πού προσφύρανε φτηνὸν τὸν ὕπνο. Κοιμόταν ὅλο τὸ πρωί, πολλὰς φορὲς κι' ὅλο τὸ ἀπογεῦμα. Τσακισμένο τὸ φτωχὸ τῆς κορμί, διψοῦσε γιὰ ὕπνο, γιὰ ξεκούρασι... Καὶ τὸ δρόμν μὲ τὴν πρώτη σκιά τῆς νύχτας, ἔβγαλε πάλι στοὺς δρόμους, σὰν νυχτοπούλι... Τὶς πὶο πολλές φορὲς, τὰ θέματα τῆς τῆς φέρνανε στὴν προκυμιά, ἀκρὴ-ἀκρὴ στὴ θάλασσα, πού ἀνοιγότανε δίπλα τῆς ὁλομυαυρῆ, ὁλοσκότεινῃ, σὰ μιὰ δροσερὴ ὑγρὴ νύχτα...
Πόσες φορὲς, ὅμως, ἡ νύχτα περνοῦσε ἀσκοπῶ... Εἶτε γιὰτι οἱ διαβάτες ἦτανε διασπορῆς κι' ἀδιάφοροι στὸν περαστικὸ ἔρωτα, εἶτε γιὰτι ὁ καιρὸς ἦτανε κακὸς, συχνὰ ἡ Τζένη γύριζε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς μουσκεμένη ἀπὸ τὴ βροχὴ, παγωμένη ἀπὸ τὸ κρύο, μὲ ἄδειο τὸ στομάχι καὶ γεμάτη ἀπογοήτευσιν τὴν καρδιά. Δάγκωνε τότε κανένα ξεροκόμματο κρυμένο στὴ ντουλάπα τῆς, κι' ἔφευγε μὲ τὰ πόδια τῆς φλογισμένα ἀπὸ τὸν ἄσκοπο ὁλόνηχτο περιπάτο...

Ἄσπου μιὰ νύχτα...
...Ἀπὸ νωρὶς φιλόδοξε στὸ λιμάνι. Τὰ καλντερίμια γυαλίζανε κάτω ἀπὸ τὰ πρῶτα φῶτα. Δίπλα στὴν προκυμιά, οἱ ὄγκοι τῶν πλημμυρισμένων βαποριῶν ξεχωρίζανε σὰν ὑπερφυσικά τέρατα μεσ' στὴν οὐχίλη.
Ἡ Τζένη περνοῦσε ζυστὰ στὴ σκοτεινὴ θάλασσα. Στὴ θάλασσα πού ἦτανε πηχτὴ σὰ δούρκω. Τὸ θέμα τῆς σερνότανε, κουρασμένο κι' ἀνδρεχτό. Περπατᾶνε, γιὰτι ἔπρεπε νὰ περπατᾶν, γιὰτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ σταματήσῃ... Κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα ἐνὸς μεγάλου φορτηγῶ πούχε ξεφορτώσει, στᾶθηκε λίγο, ἔβγαλε τὸ καθρεφτάκι τῆς, καὶ δάκνηκε διασπορῆς. Ἐφτιαξε λίγο καὶ τὰ μαλλιά τῆς, πού ἡ βροχὴ τᾶκανε νὰ κρεμᾶνε δίπλα στ' αὐτὰ τῆς.

Δίπλα τῆς, ζυστά, πέρασε ἕνας ἄντρας.

Φοροῦσε σκούφο ναυτικὸ, ἀδιάδροχο καὶ ναυτικὸ πηλίκιο. Ἦτανε κοντὸς καὶ γεροδεμένος. Εἶχε κατέβει ἀπὸ τὸ φορτηγὸ. Κοντοστάθηκε γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ τσιμποῦκι του, πραγματικά, ὅμως, γιὰ νὰ τὴν περιεργαστῇ, στὴ λαμὴ τοῦ σπέρτου.

Ἡ Τζένη γύρισε καὶ τὸν κύτταξε. Τῆς φάνηκε μεσοκόπος. Χαμογέλασε μὲ πρὸκλησι, καὶ προχώρησε λυκιστικά. Ἀποτομα, ὁ ἄντρας τὴν ἔφτασε, πέρασε τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆς, καὶ τὴν τράβηξε μακριὰ ἀπὸ τὰ πλευρισμένα καράβια...

Γιὰ κάμψα ὥρα, δὲν βγάλανε λέξι, οὔτε ἐκείνη, οὔτε ἐκεῖνος. Ὑστερα, ὁ ναυτικὸς τὴν ἔσπρωξε σ' ἕνα λαϊκὸ ἐστιατόριο. Ἐκίτσε βαρεὶα σ' ἕνα τραπέζι κι' ἀκούμπησε τὸ πηλίκιό του δίπλα, σὲ μιὰ καρέκλα. Ἀντικρὺ τοῦ ἔκίτσε κι' ἡ Τζένη. Μηχανικά, τὸν περιεργάστηκε. Ἦτανε γεροδεμένος, πληθωρικός. Κόκκινο τὸ πρόσωπό του, γκρίζο τὸ μoustάκι του. Ἀτσάλινο τὸ βλέμμα του. Εἶχε πάρει τὸν κατάλογο, καὶ διαβάζε. Ὑστερα τὸν ἔδωσε καὶ σ' ἐκείνη, σιωπηλός, ἄρως.

Παραγγέλαν ἀπὸ μιὰ μερίδα φαί στὸ γκαρσόνι πού περιμένε.

—Καὶ κρασί... πρόσθεσε ἡ Τζένη.

—Πίνεις; τὴ ρώτησε.

—Ἐτσι ἀκούσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ φωνή του. Ἦτανε βαρεὶα, λιγνάκι βραχνή.

—Ἀμα τύχη... τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα ψεύτικο χαμόγελο.

Ἦρθε νὰ φαγιά καὶ τὸ κρασί. Ὁ ἄντρας γέμισε τὰ ποτήρια, κι' ἀρχισε νὰ τρᾷ, ἀμίλητος. Ἐτρώγε κι' ἡ Τζένη. Κι' εἶχε μιὰ ὄρεξι! Δὲν εἶχε φάει ἀπὸ χθὲς τὴ νύχτα τίποτα... Ἐπινε καὶ κρασί. Ἡ μισὴ ὀκα γρήγορα ἄδειασε. Ὁ ναυτικὸς χτύπησε τὰ χέρια του:

—Ἄλλῃ μισή... παράγγειλε στὸ γκαρσόνι.

—Ἀκού... φέρε μου καὶ κατὶ ἀκόμη... πρόσθεσε ἡ Τζένη.

—Σὰν τί... ρώτησε τὸ γκαρσόνι.

—Νά, κανένα πιλάφι, καμμιὰ μακαρονάδα...

Ἀπομακρύνθηκε τὸ γκαρσόνι γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία. Τότε, ἡ Τζένη θέλησε νὰ δικαιολογήσῃ στὸν ἄντρα πούχε ἀπέναντί της:

—Μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ πεινοῦσα...

Ἐκείνος δὲν τῆς ἀποκρίθηκε, μόνον σήκωσε τοὺς ὄμους του κι' ἀνάψε τὸ τσιμποῦκι του. Ἡ Τζένη συνέχισε τὸ φαί τῆς. Ἦπινε κι' ἄλλο κρασί, κι' ὕστερα εἶδε τὴ ζωὴ μὲ κάπως πὶο χαρούμενο χρώμα.

—Δόμου ἕνα τσιγάρο... εἶπε στὸ ναυτικὸ.

—Βλέπεις ὅτι καννίω τσιμποῦκι! τῆς ἀπάντησε ἀπότομα ἐκεῖνος.

Ζάρωσε αὐτὴ. Σὰ νὰ μετάνοιζε ὅμως γιὰ τὸν τρόπο του, ὁ ναυτικὸς χτύπησε τὰ χέρια του.

—Πᾶρε τσιγάρα γιὰ τὴν κυρία... Τὶ μάγκα καννίσεις!...

Εἶπε τὴ μάγκα τῆς ἡ Τζένη, καὶ σὴσπασε. Αὐτὸς ὁ ἄντρας τῆς προκάλυψε κάποιον φόβο. Δὲν εἶχε τὴν πρόχειρὴ ἐγκαρδιότητα τῶν νέων, πού, μόλις τσιπὸν ἕνα ποτήρι κρασί, γίνονται κεφατοί...

Δὲν βαρεῖται ὅμως! τί τὴν ἐνοίαζε;... Σήκωσε ἀδιαφορὰ τοὺς ὄμους τῆς, κι' ἀνοίξε τὸ πακέτο πούχε ἀφίσει στὸ τραπέζι τὸ γκαρσόνι.

Κάπνισε σιωπηλῇ. Κάπνιζε κι' ἐκεῖνος. Σιγά-σιγά, τὸ ταβερνάκι ἄδειασε. Κύτταξε τὸ ρολόι του ὁ ἄντρας, καὶ εἶπε ξερά, μονολεχτικά:

—Πᾶμε...

Χτύπησε τὰ χέρια του πλήρως, καὶ σηκώθηκε. Βγήκαν ἔξω. Ἡ βροχὴ εἶχε πάψει. Βαρεὶα σύννεφα κατακυλούσανε στὸν οὐρανὸ, καὶ πότε-πότε ἀφίανε τὴν σελήνη νὰ φανῇ λιγνάκι. Ἡ Τζένη ἐνοίωσε ἕνα ρίγος, καὶ σταύρωσε τὰ χέρια τῆς στὸ στήθος τῆς.

—Κρυώνεις;... τὴ ρώτησε ὁ ἄντρας ἀδιάφορα.

—Λιγνάκι... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

Δὲν τὴν ξαναρώτησε γι' αὐτὸ, μόνον προχώρησε πλάι τῆς.

—Ποῦ κάθασαι;... τὴ ρώτησε ὕστερ' ἀπὸ λίγα θέματα.

—Στὸ ξενοδοχεῖο, ἔδω, πὶο κάτω...

Φτάσανε στὸ ξενοδοχεῖο. Ἀνεβήκανε τὴν παλιά ἐξώλη σκάλα ποῦτρεξε σὲ κάθε σκαλοπάτι. Στὸν πάγκο κοιμότανε τὸ γκαρσόνι τῆς νύχτας. Ἡ Τζένη πήρε τὸ κλειδί τῆς ἀπὸ τὸ ταμπλό.

Μπήκε πρώτῃ μέσα στὸ δωμάτιο, κι' ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ηλεκτρικοῦ. Πίσω τῆς μῆκε κι' ὁ ἄντρας. Ξεκούμπωσε τὸ ἀδιάδροχό του, κι' ἔκίτσε ἄρως στὰ πόδια τοῦ κρεβάτιου.

Ἐκείνη ἔβριζε λίγο νερὸ ἀπ' τὴν κανάτα στὸ λαβωμένο κι' ἔπλυνε τὰ χέρια τῆς.

Ὑστερα ἔβριζε λίγο τὰ μαλλιά τῆς στὸν καθρέφτη. Βάφτηκε, καὶ πήγε κοντὰ του.

Ἐκίτσε δίπλα του τὸ κρεβάτι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Εἰς ΑΘΗΝΑΙ

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

ΧΑΙΡΕΤΙΖΟΥΜΕ ἐγκαρδιώτατα τοὺς λαμπροὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικής, πού ἀρχισαν νὰ φθαίνουν κατὰ πυκνὲς ὁμάδες στὴν πατρίδα, ἐγκαινιάζοντας τὸ «ἔτος τοῦ Ἀποδελχίου Ἑλληνισμοῦ».

Οἱ ξενητευμένοι ἀδελφοί μας—πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους πατούν τὸ πάτριο χῶμα ὕστερα ἀπὸ ἀπουσίαν δεκαετηρίδων—δὲν θὰ βρουν σὴν φτωχὴ καὶ πολυδυσανισμένη Ἑλλάδα τὶς τεχνικὲς ἀνέσεις τῆς ἀμερικανικῆς ζωῆς. Θὰ βρουν ὅμως ἀγάπη, σπογγὴ, ψυχικὸ πολιτισμὸ, ἀνοιχτὲς ἀγκαλιές. Οἱ ἐξαιρέτοι Ἕλληνες τῆς Ἀμερικής θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἱκανοποιηθοῦν τὴν νοσταλγικὴν τους διάθεσιν καὶ νὰ τονώσουν τὰ ἀνεξάντλητα αἰσθηματὰ τους γιὰ τὴν ἀγαπημένη πατρίδα. Καλὴς μᾶς ἔρχονται!...

ΕΠΕΒΛΗΘΗ πρότασις καὶ συζητεῖται... στὸ σοβαρὸ νὰ χρησιμοποιοῦν τσαντηρία(!!) γιὰ τοὺς ἐπισκέπτας πού θὰ παρακολουθῶσιν τὶς ἐφετερινὲς ἐορτὲς τῶν Δελφῶν. Ἐπειδὴ προβλέπεται μεγάλη συγκέντρωσις κόσμου καὶ εἰδείθ δὲν θὰ ἐπαρκέσουν τὰ σπιτία τῶν Δελφῶν, τῆς Ἀράχιδας, τῆς Ἰτέας κτλ., ἐρρίφη ἡ... σοφὴ ἰδέα τῶν τσαντηριῶν! Δὲν ἔχουμε καμμιὰ ἀμφισβόλια ὅτι ἡ μεγαλόφυη πρότασις θὰ ἀπορριφθῇ μετὰ πατάγου. Ἄν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλος εὐπρεπὴς τρόπος ἐξοικονομήσεως τῶν πραγμάτων, ἄς «στεγαζοῦν» οἱ ἐπισκέπτες σὲ πλοία πού θὰ μείνουν εἰδικὰ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ στὴν Ἰτέα καὶ τὸ Γαλαξίδι. Πάντως ὄχι γυφτοριό!...

Ο ΠΩΣ καὶ νὰ ἐξετασθῇ, δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ κριθοῦν ὡς τεραστίαις ἐκτάσεως ἐγκλημα οἱ καταχρήσεις πού ἀνεκαλύφθησαν στὴ «Σωτηρία» εἰς βάρος τῶν φυμιατικῶν. Κάθε κλοπὴ εἶνε ἐγκλημα. Ἡ κλοπὴ ὅμως τροφίμων πού προορίζονται γιὰ φτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς ἀσθενεῖς, εἶνε κατὰ βαρύτερο ἀπὸ κακούρηγη. Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβόλια ὅτι ἡ δικαιοσύνη θὰ ἀνταποκριθῇ στὴν ἐκείνη.

Παρακολουθῶντες στὴ σελ. 20 τὴ νέα σειρά ἀποκαλυπτικῶν ἀθρῶν, μὲ ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΙΩΣΤΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, τῆς μεγάλης ἐρευνᾶς τοῦ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πρόκειται γιὰ τὴν ἐπικὴ πάλιν τῶν μυστικῶν πρακτικῶν τῶν Συμμάχων ἐναντίον τῶν Βουλγάρων τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Γερμανοπαλάν τῆς Κατοχῆς.
* Ἡ συμμαχικὴ κατασκοπεῖα στὰ Δωδεκάνησα καὶ στὰ ὑπόλοιπα ἀρχιπελάγους.
* Τὰ ἱερατικά γεγονότα τῆς Πάρου καὶ Ἀντιπαρίου.
* Ἡ ἀπαγωγή τοῦ Κράυπε στὴν Κρήτη.
* Δυὸ Βρεττανοὶ ἥρωες: Λη Φέρμωρ καὶ Στάνλεϋ Μος.
* Ἡ καταπληκτικὴ δράσις τοῦ «Γερού Λόχου».
κ.λ.π. κ.λ.π.
* Σελίδες ἀφαντάστου ἥρωισμοῦ, θυσιῶν καὶ τραγικοῦ μαρτυρίου τῆς σιωπηλῆς στρατίης τῶν μαγνιτῶν τῶν μετόπισθεν.

τιμετώπιση τῆς φρικτῆς περιπτώσεως μὲ τὴ μεγαλότερα αὐστηρότητα...

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ Ἑργασίας δὲν βλέπει ἄλλον πρακτικὸν τρόπον ἀντιμετωπίσεως τοῦ ζητήματος τῆς ἀνεργίας, παρὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ μεταναστευτικοῦ ρεύματος. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε κατὰ τὴν ἐξάρτασιν ἀπὸ μᾶς. Μετανάστευσις σημαίνει ἀνοιχτὲς πόρτες. Καὶ ἐπειδὴ οἱ πόρτες τῶν ξένων κρατῶν δὲν ἀνοίγουν εὐκόλα, δὲν μένει παρὰ νὰ τονωθοῦν ὅλοι οἱ ἑλληνικοὶ παραγωγικοὶ κλάδοι καὶ πρὸ παντὸς ἡ βιοτεχνία. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ ἀπορροφηθῇ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τοὺς ἀνέργους καὶ νὰ ἐξυπηρετηθῇ γενικότερα ἡ ἐθνικὴ μας οἰκονομία.

ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ διάφοροι... ἀστρνομικὸι ἀριθμοὶ σχετικὰ μὲ τὰ ἐνοίκια πού θὰ ζητηθοῦν ἐφέτος τὸ καλοκαίρι γιὰ τὰ ἐξοχικά σπιτία. Αὐτὸ, ἐπειδὴ θὰ λείπῃ τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα καὶ ὑποτίθεται ὅτι θὰ εἶνε κάπως ἀφρονότερο στὰ προάστια, σὲ μερικὰ τουλάχιστον... Εἰδοποιεῖται τὸ ἐν ὄψει τῶν καυσῶν κοινὸν νὰ μὴ τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τὰ ψιθυριζόμενα καὶ νὰ μὴ σπείσῃ νὰ καταθέσῃ τὸν... κεφαλικὸ φόρο πού θὰ τοῦ ζητηθῇ. Ἀς περάσῃ ἡ πρώτη ἀνδοξία τοῦ «ἐλικοῦ» πυρετοῦ καὶ ἀς περιμένωμε νὰ κατευνασθοῦν οἱ σημερινὲς ὀρέξεις...

ΚΑΙ ΤΟ... μοιραῖον σημεῖωμα γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ νεροῦ. Τὰ προσωρινὰ ἔργα, χάρις στὸ ἐπίμο ἐνδιαφέρον τοῦ ὑπουργοῦ Δημοσίων ἔργων, μπαίνουν σὲ ἐφαρμογή. Ἄν δὲν παρεμβληθοῦν προσκομματα, ὑπάρχει βεβαιότης ὅτι τὸ φθινόπωρον θὰ μπόρῃ σ' ἕνα καλὸ ὄρα. Τὸ πρόβλημα λοιπὸν εἶνε νὰ τὰ βολέψωμε ὅπως-ὅπως τὸ καλοκαίρι. Τὰ παραπέρα θὰ πάνε καλά, φθάνει νὰ μὴ ἐμπλακῇ πάλι ἡ ὑπόθεσις μὲ τὶς διαφόρες παρεμβολὰς ἀναρμοδιῶν ἢ παραγόντων πού εἶχαν εἰδικὰ συμφέροντα...

ΕΙΝΕ ΑΤΥΧΗΜΑ ὅτι καμμιὰ γυναικὴ δὲν μπόρεσε νὰ ἐκλεγῇ δημοτικὸς σύμβουλος στὴν Ἀθῆνα. Τὸ δυσάρεστο αὐτὸ ἀποτελεσμά οφείλεται στὸ ὅτι οἱ ὑποψήφιοι δημαρχοὶ δὲν περιέλαβαν στὸ συνδυασμὰ τους παρὰ μιὰ μονάχα Ἀθηναία, ἴσως γιὰτι ἡ καθυστέρησις τῆς ψηφίσεως τοῦ νόμου περὶ γυναικείας ψήφου, δὲν τοὺς ἔδωκε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον. Πάντως, ἡ γνώμη μᾶς εἶνε ὅτι μιὰ, τουλάχιστον, ἐκπρόσωπος τοῦ γυναικείου φύλου, θὰ μπόρῃσε πολλὰς υπηρεσίας νὰ προσφέρῃ στὸ δημοτικὸ συμβούλιο. Ἀλλὰ, ἀφοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ψηφοφόροι ἀπεφάνθησαν ἀρνητικῶς, θὰ επικρατήσῃ στὸ Δημοτ. Ἀθῆναιων ἡ μονοτονία τοῦ ἀσχημοῦ φύλου. Ἀς ἐλπίσωμε ὅτι, στὶς ἄλλες δημοτικὰς ἐκλογάς, οἱ Ἀθηναῖοι θὰ δείξουν λιγώτερο ἀντιφεμινιστικὸ πνεῦμα.

ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ τῆς πρατευσεύσεως συμβαίνει κατὰ τὸ ἐγκληματικόν: Πού καὶ πού ἀπαφασίζεται νὰ ἀσφαλτοστρωθῇ κάποιος ἐξαθλιμὸς δρόμος Μόλις, λοιπὸν, τελειωθῇ ἡ ἀσφαλτοστρωσις, ἐπὶ τῶν αἰ διαφορῶν, ἐκκαιρέως λεγόμενες, ἐταιρίες, στέλλουν τὴ συνεισφορά τους κι' ἀρχίζουν νὰ ἐκλινῶν τὴν ἀσφαλτὸν καὶ ν' ἀνοίγουν χάρακματα, γιὰ νὰ τοποθετήσιν σωληνώσεις καὶ ὑπογεία καλώδια. Καὶ οἱ δρόμοι ἐπανερχοῦνται στὴν προτέρα τους ἀβλιότητα. Δὲν ὑπάρχει, ἄραγε, κανένας ἀρμόδιος ν' ἀνακαλέσῃ τὴν τάξιν τοὺς καταστροφῆς τῆς πόλεως;

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Μεγάλη κουφόβρασι, ἀ

Χόλλυγουντ... Παραμονή του Πάσχα 1951. 'Η πυρετώδης κίνηση, που παρουσιάζουν τ' απέραντα στούντιο όλες τις άλλες ημέρες, έχει τώρα σταματήσει εντελώς. Όλοι έχουν εγκαταλείψει τις δουλειές τους, αρκετοί για τις διάφορες έξοχες, τους περίφημους καταρράχτες του Νιαγάρα κατά προτίμησι, και άλλοι για το κέντρον της πόλεως όπου βασίλευει μία πρωτοφανής κίνηση και κοσμοπλημμύρα.

Ενώ άλλα χρόνια κανένας μεγάλος ήθοποιος δεν άφινε τη βίλλα του το Πάσχα για την έσοχή, έφέτος παρατηρήθηκε εξαιρετική τουριστική κίνησης ιδίως από γνωστούς και αγαπητούς αστέρας. Πολλοί ωστόσο δεν το κούνη-

Οι αστέρες συναγωνίζονται ος φιλόνηρωπες πράξεις

Είξει να αναφερθή ότι τα κοτοπουλάκια τα είχε πάρει από το απέραντο κτήμα της, στο οποίο ανιτρέφονται σήμερα 1000 και πλέον κοτοπουλάκια ράτσας!

Ανάμεσα στις πολλές και διάφορες άλλες πασχαλινές εκδηλώσεις αλληλεγγύης και φιλονηρωπίας των στάρ και των στάρλετ, ξεχώρισε η πρωτοβουλία της καινούργιας και ωμορφης Φύλλης Κέρκ. Από πολλούς μήνες η Φύλλη έχει αναλάβει υπό την προστασία της ένα ανάπηρο κοριτσάκι όρφανό από γονείς. Για να ενίσχυση, λοιπόν, κάπως περισσότερο το άτυχον αυτό παιδί, η Κέρκ πήρε την παραμονή όλα τα συνενεργά της της ζωγραφικής —είνε καλή ζωγράφος— και εγκαταστάθηκε σ' ένα κεντρικό μέρος του Χόλλυγουντ, στο υπαίθρο. Εκεί αντί δυο δολλαρίων ζωγράφιζε διάφορες πασχαλινές εικόνες με την υπογραφή της σε μεγάλα ψεύτικα αυγά, που της έδιναν οι θαυμασταί της και οι περαστικοί ξένοι. Έτσι η Φύλλη ζωγράφισε 400 αυγά και άλλα πασχαλινά δώρα και εισέπραξε για τη μικρή προστατευομένη της πάνω από 800 δολλάρια.

Αλλά και η χειρονομία της καινούργιας και ωμορφης στάρ Ντέμπρα Πέιτζετ δεν πέρασε απαρατήρητη.

Με την ευκαιρία του Πάσχα και της αποπερατώσεως της καινούργιας ταινίας της «Το πουλί του Παραδείσου», η ωμορφη Ντέμπρα παρέθεσε στον κήπο της βίλλας την στο Σάν Φερνάντο Βαλλέυ την ημέρα του Πάσχα ένα πλούσιον και πολυτελές τραπέζι σε 50 άπορα παιδιά διαφόρων όρφανότροφείων του Λος Άντζελες. Κατόπιν, όταν τελείωσε το γεύμα, η Ντέμπρα μοίρασε σε κάθε παιδί από ένα ψεύτικο πασχαλινό αυγό γεμάτο σοκολάτες.

Μία άλλη, τέλος, έξαιρετική πασχαλινή εκδήλωση ήταν της γνωστής δέντεττας Τζόαν Κράουφορντ. Όπως είχε γνωστόν, παρά τους... αρκετούς γάμους της, δεν έχει δικιά της παιδιά και γι' αυτό από χρόνια έχει υιοθετήσει τέσσερα ξένα. Την ημέρα, λοιπόν, του Πάσχα έβαλε τα τέσσερα παιδιά της σε μία από τις πολυτελείς καύρσε της και έκανε μαζί τους ένα γύρο στις πιο φτωχές συνοικίες του Λος Άντζελες. Από τη προηγούμενη ημέρα είχε αγοράσει πολλά πασχαλινά αυγά γεμάτα ντυκίσματα και άλλα δώρα. Αυτά λοιπόν τα μοίρασε σε φτωχές οικογένειες, που είχαν μικρά παιδιά. Με τη χειρονομία της αυτή η εκλεκτή ήθοποιος σκόρπισε λίγη χαρά και απέδειξε για μία ακόμη φορά, ότι ποτέ της δεν ξεχνάει τα φτωχά και δυστυχισμένα παιδιόκια. Δεν ξεχνάει επίσης ότι ήταν κι' αυτή κάποτε ένα φτωχό και δυστυχισμένο κοριτσάκι.

Όπως βλέπετε, λοιπόν, όσο πλούσιοι και δημοφιλείς κι' αν είναι οι αστέρες του Χόλλυγουντ ποτέ δεν ξεχνούν —το Πάσχα τουλάχιστον— ότι έχουν υποχρεώσεις απέναντι των άλλων ανθρώπων και ιδιαιτέρως απέναντι των φτωχών...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Η ωμορφη Φύλλη Κέρκ. Δεξιά: Η Κλωντ Κολμπέρ με ράσο μοναχής.

σαν διόλου από την πόλι του κινηματογράφου. Έμειναν σ' αυτή και έδωσαν τα καθιερωμένα πάρτυ, ενώ άλλοι, οι περισσότεροι νέοι αστέρες, διοργάνωσαν ή έλαβαν μέρος σε διάφορες πασχαλινές γιορτές για φιλονηρωπικούς σκοπούς. Όπως πάντα το παράδειγμα κι' έφέτος το έδωσε η αγέραστη και πάντα γοητευτική Κλωντ Κολμπέρ. Η συμπαθέστατη αυτή Γαλλίδα στάρ —από χρόνια τώρα είναι Αμερικανίδα— είχε την καλή ιδέα να οργανώσει στο μεγάλο υπαίθριο θέατρο του Χόλλυγουντ μία θησκευτική λειτουργία υπέρ των τυφλών παιδιών ηλικίας μέχρι 10 ετών. Ντυμένη ή ίδια με ράσο μοναχής και επί κεφαλής μιάς χορωδίας από 150 μικρούς αστέρες, συγκίνησε όχι μόνο εκατοντάδες παιδιά, αλλά και πλήθος κόσμου, που είχε πάει εκεί πληρώνοντας 5 δολλάρια, για να ενίσχυση την ωραία αυτή πρωτοβουλία της Κλωντ Κολμπέρ.

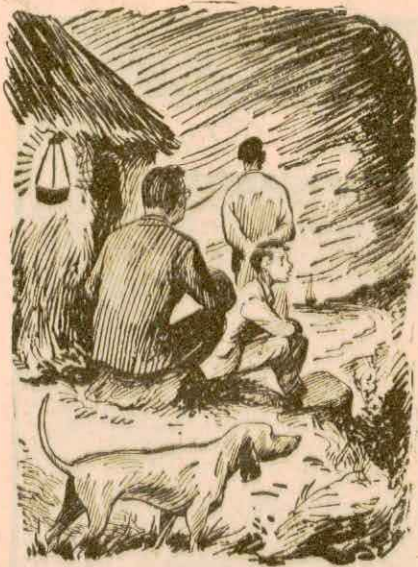
Για τους απόκληρους της ζωής, τους φτωχούς και τους τροφίμους των δύο Πτωχοκομεί-

Το πολυτελές καλαθάκι της Άρλιν Ντάλ.

Βέρα Ξέν

Κάτω από το «λαρὸν φῶς» μιάς λάμπας πετρελαίου ψάλαμε το «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ φάγαμε τὰ ντολμαδάκια καὶ τὸν χαλδὰ που εἴχαμε μαζί μας.

ΜΙΑ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ Πασχαλινή ἐκδρομὴ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας **κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ**

Εἶνε κάπου 16 ἢ 17 χρόνια τώρα. Τάμα τὸ εἶχα νὰ κάνω μιά ὥραία καὶ ἀναπαυτικὴ θαλάσσια πασχαλινὴ ἐκδρομὴ πού νὰ κρατοῦσε 4-5 ἡμέρες. Δὲν μ' ἐνθουσιάζουν οἱ πολυάνθρωπες ἐκδρομὲς καὶ γι' αὐτὸ ἀποφεύγω τὴς ὁμαδικὲς ἐκδρομὲς πού κάνουν 300 ἢ 400 ἄνθρωποι μὲ πλοία, γιὰ νὰ περάσουν ἴσως ἓνα «εὐχάριστο Πάσχα» — ὅπως λένε οἱ διαφημίσεις — καὶ περνοῦν συνήθως μερικὰ δυσάρεστα καὶ ἀποσυνθετικὰ εἰκοσιτετράωρα.

Ἐκείνο τὸ χρόνο ὅμως εἶχα τύχη. Μοῦ ἐπρότεινε ἓνας φίλος μου ὑποκαταστήτορος νὰ πάμε ἐκδρομὴ μὲ κόττορα.

Δὲν ἤξερα τὸ κόττορα πού θὰ εἶχε τὴν τιμὴ νὰ μᾶς μεταφέρῃ στὴ Μύκονο — αὐτὸ ἦταν τὸ πρόγραμμά — ἀλλὰ δὲν τὸ ἤξερε κι' ὁ φίλος μου. Ἦταν κι' αὐτὸς καλεσμένος ἀπὸ ἓνα Πειραιώτῃ φίλο του, στὴ διάθεσι τοῦ ὁποίου εἶχε τεθῇ τὸ κόττορα ἀπὸ... τρίτον φίλο.

Ἐπρεπε νὰ φύγωμε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ κατὰ τὰ ξημερώματα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὥστε νὰ βρεθῶμε στὴ Μύκονο ἀκριβῶς τὴν ὥρα τῆς Ἀναστάσεως. Ὑπολογισμένα πράγματα... Ἡ παρέα ἦταν ἐνδεκαμελὴς, ἀποτελούμενη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ συζυγικά ζευγὰ. Δὲν πήραμε μαζί μας σπουδαία ἐφόδια: λίγα ντολμαδάκια, 3-4 κονσερβὲς ἀστακού, ἑλῆς, χαλδὰ, καὶ νηστήσιμα γλυκά. Γιὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ. Στὴ Μύκονο μᾶς περίμενε ἄρνι τῆς σοῦβλας, παραγγελμένο εἰδικὰ ἀπὸ μέρες πρὶν.

Δὲν εἶχε καλοχαράξει ἀκόμα ὅταν ἡ πανευτυχὴς παρέα μᾶς ἔφτασε στὸ Τουρκολίμανο μὲ δύο ταξί. «Ὅλοι μᾶς εἴχαμε τὴν κρυφὴ λαχτάρᾳ πὺς θὰ μᾶς περίμενε ἓνα κόττορα, ἀν' ὅχι τόσο πολυτελές, πάντως εὐπρεπές, μὲ ἓνα μικρὸ σαλονάκι καὶ μὲ 2-3 καμπινέτες.

Τὰ πράγματα δὲν ἦσαν ἀκριβῶς ὅπως τὰ φανταζομασταν. Τὸ κόττορα ἐν πρώτοις, δὲν ἦταν κόττορα. Ἦταν ἓνα ἀρχαῖο βενζινοπλοῖο 2½ τόννων, πού συνηθὼς μεταφέρει ἐμπορεύματα στὰ νησιά τῶν Κυκλάδων καὶ τὸν τελευταῖο πρὸ τῆς ἐκδρομῆς καιρὸ ὁ ιδιοκτήτης του τὸ... ὠνόμασε κόττορα καὶ τὸ χρησιμοποίησε γιὰ ψαροεκδρομὲς. Αὐτὰ δὲν τὸ ἤξερε παρὰ μονάχα ὁ Πειραιώτης φίλος τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ φίλος τοῦ... φίλου μου, πού μᾶς εἶχε προσκαλέσει.

Μεταγχολλήσαμε λίγο μὲ τὸ ἀντικρὺ

σαμε, ὅχι ὅμως «ἔως θανάτου». Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὺς στὸ ἀπεριγράπτως δρώμικο κατὰστρώμα ὑπῆρχαν μερικὲς παλποκαρέκλες, δυο-τρία σκαμνακία κι' ἓνα ξύλινο τραπέζι τοῦ καφενείου.

Ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς ἦταν ὁ Πειραιώτης φίλος τοῦ φίλου μου ὑποκαταστήτορου.

Κατεστρώθη ἓνα μεγαλειώδες πρόγραμμα πλεύσεως. Θὰ περνώγαμε ἑξαστὰ ἀπὸ τὴν Ἀνδρὸ καὶ τὴν Τήνη καὶ θὰ καταλήγαμε στὴ Μύκονο ἀκριβῶς τὴν ὥρα τῆς Ἀναστάσεως. Ἀκριβῶς χρονομετρικῇ. Ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει μὲ τὸ «Κοῦνη Ἐλίζαμπετ» καὶ τὸ «Κοῦνη Μαίρη» στὴ διαδρομὴ τοῦ Ἀτλαντικοῦ!

Ἡ θαλάσσια περιήγησι, ἀλλὰ δὲν ἦταν περιήγησι καὶ ἡ μηχανὴ τοῦ σκάφους. Ὁ καπετὰν Γιώργης — μονόχειρ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἐφάρεμε μὲ δυναμίτιδα — ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ σώσῃ τὴν κατάσταση. Τὸ ἴδιο κι' ἓνας πιτσιρίκος, 12-13, παίζων ρόλον... μηχανικοῦ. Αὐτὸ ἦταν ὅλο τὸ πλήρωμα.

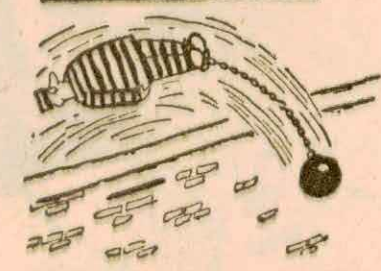
Δὲν εἴχαμε ἀποχαιρετήσῃ τὸ Γαῖδουρο-νήσι, ὅταν σημειώθηκε ἡ πρώτη βλάβη. Μεινόμενι στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα κάπου 1½ ὥρα, ἀλλὰ τὰ πράγματα βολέυτηκαν καὶ ὁ καπετὰν Γιώργης μᾶς ἔδωσε τὴ βεβαίωσι ὅτι ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα «ὅλα θὰ πᾶνε καλά». Τόσο καλά πᾶγανε, ὥστε δὲν προλάβαμε ν' ἀντικρύναμε τὴς βορειοδυτικὲς ἀκτὲς τῆς Ἀνδρῶ καὶ ἡ μηχανὴ ἔπαθε τὴ δεύτερη βλάβη, στὴ σειρά τῶν δέκα ἄλλων πού ἀκολουθήσαν.

Τὸ πόσον ὥραία περνούσαμε δὲν λέγεται. Οἱ γυναῖκες περνούσαν πάρα πολὺ καὶ ἐμεῖς οἱ ἄνδρες ἐξαντλούσαμε ὅλο τὸν ἱπποτισμὸ μᾶς νὰ τὴς περιποιηθῶμε. Ὁ δωδεκαετής μηχανικός, ὁ... καπετὰν Μιχαλάκης, ἔριξε μιά καλὴ ιδέα: Νὰ ἀνοίξουμε τὸ πανί. Ἡ πρότασις ἔγινε ἀσπαστὴ κι' ἔτσι ἀρχίσανε νὰ προχωροῦμε... Ἀργὰ τὸ βράδυ ἀντελήφθημε ὅτι τὰ πάντα μπορούσαν νὰ συμβοῦν, πλην τοῦ νὰ κάνωμε Ἀναστάσι στὴ Μύκονο. Βολοδέρναμε ἀκόμη στίς ἀκτὲς τῆς Ἀνδρῶ καὶ ἐπειδὴ εἶχε πιάσει μιά φουσκοθαλασσία, γενικεύθηκε ἡ ἐξέγερσις καὶ διευτυπώθη στὸν καπετάνιο ἡ ἀξίωσις νὰ μᾶς ἀποδίδασθαι τὴν πλησιέστερη ἀκτὴ, ὅπου θὰ ὑπῆρχε ἑστία καὶ μιά καλύβα. Παρὰ τὴν... κατάπληξι τοῦ καπετὰν Γιώργη γιὰ τὴ δυσπιστία μᾶς πρὸς τὴς ἱκανότητές του ἰδίου καὶ τοῦ σκάφους του, ἡ ἀξίωσις ἔγινε δεκτὴ καὶ εὐθὺς ἀμέσως θάλαμη μὲ τὸ μισὸ πανί καὶ μὲ τὰ κουπίγια γιὰ τὸ ἥσυχο καὶ εἰδυλλιακὸ λιμανάκι τῆς Τήνου Πανόρμου. Δὲν τὰ καταφέραμε ὅμως νὰ φτάσουμε οὔτε κι' ἐκεῖ. Μιά κυρία τῆς συντροφιάς κατελήφθη, ἀπὸ τὴν καλοπέρασι προφανῶς, ἀπὸ φοβεροὺς πό-νους. Ἐπαθαν τὰ νεφρὰ τῆς. Ἀπειλοῦσε νὰ... πᾶσι στὴ θάλασσα, παρὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν... ὥραια ἐκδρομὴ. Θέλοντας καὶ μὴ ἀποδιδραστήκαμε σὲ μιά ἐντελὴς ἐρημικὴ καὶ ἀγρία ἀκτὴ, καὶ ἀφοῦ πήραμε μαζί μας ὡς... ὁμηρο τὸν καπετὰν Γιώργη, προχωρήσαμε εἰς ἀνακαλύψιν καταφυγίου. Ἐνα μαντρόσκυλο πού βρήκαμε στὸ δρόμο μᾶς ἔσωσε τὴν κατάσταση. Μᾶς διευκόλυνε νὰ ἀνακαλύψωμε μιά γειτονικὴ τσπανοκαλύβα, ὅπου καὶ καταλήξαμε. Εὐτυχῶς πού εἶχαν λιγαστέψῃ ἐν τῷ μεταξύ οἱ πόνοι τῆς ἀσθενούς. Κάτω ἀπὸ τὸ «λαρὸν φῶς» μιάς λάμπας τοῦ πετρελαίου ψάλαμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ φάγαμε τὰ λίγα ντολμαδάκια, ἑλῆς καὶ χαλδὰ πού εἴχαμε μαζί μας.

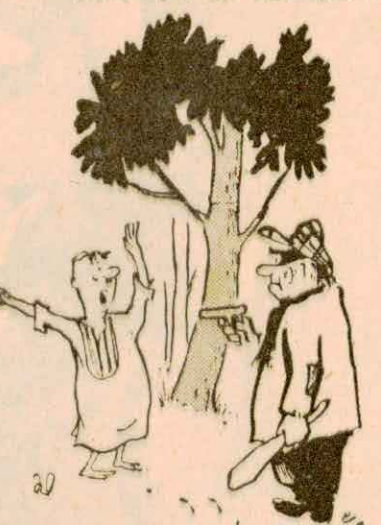
Τὸ πρῶτ, ἄπντοι, τεινάλει, ἀξυριστοί, ἀπλῆτοι, σταλακτωμένοι, πήραμε τὸ... κόττορα — τοῦ ὁποίου τὴ μηχανὴ εἶχε ἐπισκευάσει ἐν τῷ μεταξύ ὁ καπετὰν Γιώργης — καὶ μὲ χίλια βάσανα φτάσαμε στὸ Λαύριο. Ἐκεῖ κάναμε καθυστερημένη Ἀναστάσι σ' ἓνα ἐστιατόριο τῆς παραλίας. Ὑστερα πήραμε τὸ λεωφορεῖο καὶ, ὁρῶντες οἱ περισσότεροι, μισοπεθαμένοι, ἀποσυνθετιμένοι, φθάσαμε στὴν Ἀθῆνα, ὅλοι ἐν ζωῇ, περιέργως...

Ἐκτοτε ἀκούω κόττορα καὶ μὲ πιάνει τεταρταῖος. Ἐννοῶ βέβαια τὰ σαπιοκάικα σὰν αὐτὸ τοῦ καπετὰν Γιώργη, πού ὀνομάζονται «κόττορα» καὶ δὲν εἶνε παρὰ τῆς κακῆς ὥρας σκυλοπνίχτες...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἐλευθερία.

— Λυποῦμαι, ἀλλὰ μόλις πρὸ ἀλλή-
γον συνάντησα ἓνα συναδέλφω αὐτ'...

— Μὰ εἶνε ἀνάγκη, χρυσὴ μου,
νὰ σοῦ λέω κάθε φορὰ πόση χαρὰ μοῦ
προξενοῦν τὰ τηλεφώνημά σου...

Ἡ Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησεῦλες

★ Ἡ Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ φαίνεται ὅτι παρηγορήθηκε γρήγορα γιὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ πρώτου τῆς γάμου. Ἐδῶ καὶ μερικὲς βδομάδες ἐμφανίζεται παντού μὲ τὸν σκηνοθέτη Στάνλεϋ Ντόνεν, πού ἔχει γίνει ἀχώριστος σύντροφός της. Οἱ κακὲς γλώσσες μάλιστα λένε πὺς ἔχουν ξεπεράσει τὰ ὅρια τῆς ἀπλῆς φιλίας.

★ Ὁ Τζάκ Χόλτ, δόξα τοῦ δαυδοῦ καὶ τοῦ ὀμιλοῦντος κινηματογράφου, πέθανε πρὸ ἡμερῶν στὸ Λος Ἀντζελες. Δυὸ μέρες προτὸ πεθάνει, ἀποκλήρωσε τὴ γυναῖκα του ἀφίνοντας τῆς... ἓνα δολλάριο, γιὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ ἀκυρὴ ἡ διαθήκη του!

★ Ὁ Τζάκ Χόλτ γεννήθηκε στίς 31 Μαΐου 1888 καὶ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους κάουμπόυ τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. Χάρης στὸ δυναμικὸ του ταλέντο ὅμως κατάρθηκε νὰ μὴ τυποποιηθῇ στὸς ρόλους αὐτοῦ καὶ νὰ ὑποδύεται συχνὰ δυναμικοὺς ρόλους σὲ ταινίες μὲ ἀξιώσεις. Τὸ τελευταῖο φιλμ τοῦ Τζάκ Χόλτ ἦταν οἱ «Φλέβες στὸν Εἰρηνικό», πού εἶδαμε ἐφέτος στὴν Ἀθῆνα.

★ Ὁ Σέρτζ Ρετζιανὶ θὰ ὑποδυθῇ τὸ ρόλο τοῦ Φρανσουᾶ Βιγιόν στὸ ὁμώνυμο ἑγχρωμο γαλλικὸ φιλμ.

★ Τὸ νέο διδύμο τοῦ Ζάν Κοκτῶ, πού θὰ κυκλοφορήσῃ στὰ τέλη τοῦ μηνός, εἶνε μιά διογγραφία τοῦ ἡθοποιοῦ Ζᾶν Μαρσὶ.

★ Ὑστερα ἀπὸ τὴν Ἀλίντα Βάλλι, τὸ Χόλλυγουντ «παρέσυρε» καὶ μιά δεύτερη δόξα τοῦ ἱταλικοῦ κινηματογράφου, τὴν νεαρὰ Ἀννα-Μαρία Πιερ-Ἀντζελί, πού εἶνε σήμερα 18 χρόνων. Καὶ στίς δυὸ τὸ Χόλλυγουντ συντόμευσε τὸ ὄνομα. Ἡ Ἀλίντα Βάλλι ἔμεινε, ὡς γνωστόν, σκέτῃ Βάλλι καὶ ἡ Ἀννα-Μαρία ἔγινε Πιερ Ἀντζελί. Τὸ πρῶτο ἀμερικανικὸ φιλμ τῆς Πιερ Ἀντζελί εἶνε ὁ «Τερέζα». Τώρα ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ γύρισμα τῆς δεύτερης ταινίας τῆς, στὴν ὁποία θὰ ἔχη γιὰ παρτεναῖο τὸν Στιούαρτ Γκρέϊτσερ. Μιλώντας στοὺς Ἀγγλους δημοσιογράφους ἡ Πιερ Ἀντζελί, ἀποκάλυψε πὺς ἐκείνο πού τὴν δυσκόλεψε περισσότερο στὸ Χόλλυγουντ, ἦταν τὸ γύρισμα τῶν ἐρωτικῶν σκηνῶν, γιὰτί οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν ἓνα ἐντελὴς δικό τους τρόπο

γυρίσματος τῶν σκηνῶν αὐτῶν.

★ Τὸ 1946, ὁ Ντικ Πάουελ, σὲ μιά ραδιοφωνικὴ του ἐκπομπὴ εἶχε γιὰ παρτεναῖο ἓνα νεαρὸ, πού τοῦ ἔκανε τόσο μεγάλη ἐντύπωσι, ὥστε τοῦ πρότεινε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ κατάρθηκε νὰ πείσῃ τὴν «Κολούμπια» νὰ ἀναθέσῃ στὸ νεαρὸ προστατευμένο του ἓνα μικρὸ ρόλο στὸ φιλμ «Ὅταν τὰ πάθῃ προστάζουν» (Τζόνου Ο' Κλόκ), στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦσε ὁ ἰδιος.

Σήμερα ὁ προστατευόμενος τοῦ Ντικ, διάσημος πιά, θὰ εἶνε ὁ πρωταγωνιστὴς ἓνος ἐξωτικού φιλμ, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχη γιὰ παρτεναῖο τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδίας τοῦ Ντικ Πάουελ. Τὸ γεγονός αὐτὸ κάνει τὸν Ντικ ν' ἀνησυχεῖ, γιὰτί φοβάται μὴ πᾶς ὁ γόης ἐπηρεάσῃ τὴν ἀγαπημένη του, ὅπως συνέβη ἄλλοτε μ' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Θὰ εἴσθε ἀσφαλῶς περίεργοι νὰ μάθετε ποῖος εἶνε ὁ ἐπικίνδυνος αὐτός γόης. Λέγεται Τζέφ Τσάντλερ καὶ μᾶς εἶνε γνωστός ἀπὸ τὸ φιλμ «Σπαθὶ στὴν Ἐρημο» καὶ «Σπασμένο Βέλος».

★ Οἱ βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ ἀποκήρυξαν τὰ πολεμικά φιλμ. «Τὰ φιλμ αὐτὰ ἐδήλωσαν πληγούν τὸν ἐγωισμό μας». Δὲν ἔχουν κι' ἀδικο δεδομένο ὅτι στὰ πολεμικά φιλμ σπανίως βλέπει κανεὶς γυναῖκα, κι' ἂν ὑπάρχῃ κάποτε, ὁ ρόλος τῆς δὲν εἶνε οὔτε κἀν δευτερεύων. Ἡ διαμαρτυρία αὐτὴ ἔδωσε ἀφορμὴ στὴν «Ὀυνιδέرسال» ν' ἀποφασίσῃ νὰ γυρίσῃ δυὸ πολεμικά φιλμ στὰ ὁποῖα θὰ πρωταγωνιστοῦν γυναῖκες. Πρόκειται γιὰ τὰ ἔργα «Αἰχμάλωτος πολέμου» μὲ πρωταγωνιστὰς 3 γυναῖκες: τὴς Τζόυς Χόλντεν, Μαλού Γκατίκα καὶ Σουζάν Νταλμπέρ καὶ -3 ἄντρες τοὺς Μάρκ Στήβενς, Ντόν Ταίηλορ καὶ Τζίγκ Γιούνγκ, καὶ «Στὸ μέτωπο» πού περιγράφει τὴν ἀντίστασι τῶν γυναικῶν ἓνος ἱταλικοῦ χωριοῦ κατὰ τὸν ὑποχωροῦντων Γερμανῶν.

★ Ἡ Πρίγκηπισσα Ἀλὴ Χάν, ἡ Ρίτα Χαίγινγουορθ, διέκοψε τὸ ταξίδι τῆς στὴν Ἀφρικὴ καὶ ἐπιστρέφει ἀεροπορικῶς στίς Κάννες, ἀναβάλλοντας τὴ μετάβασί τῆς στίς Ἰνδίες. Ὁ πρίγκηψ σύζυγός της θὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι μόνος του. Ἡ εἰδησις αὐτὴ προερχόμενη ἀπ' τὸ Ναϊρόμπι τῆς Ἀφρικῆς συμπίπτει μὲ τὴ δημοσίευσιν στὸν «Ἀπογευματινὸ Ἀστέρ» τοῦ Λονδίνου τῆς εἰδησεως, ὅτι ἡ Ρίτα περιμένει ἓνα δεύτερο παιδί. Ἡ ἐφημερίς προσθέτει ὅτι ἔχει ἤδη κρατηθῇ ἓνα δωμάτιο γιὰ τὴν πρίγκηπισσα στὴν κλινικὴ τοῦ Μονσουαζί, στὴ Λωζάννη, ὅπου στίς 28 Δεκεμβρίου 1949 ἡ Ρίτα ἔφερε στὸν κόσμον τὴν πρίγκηπισσα Γασμινά.

★ Ὁ Γκρέγκορ Πέκ ἐβγαλε μιά κραυγὴ ἀνακουσίσεως μόλις τελείωσε τὴν ἀπαγγελία τοῦ 21ου Φαλουῦ σὲ μιά σκηνὴ τοῦ ἔργου «Δαυὶδ καὶ Βηθσαβέ». Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ὅμως κατέστρεψε τὴ φωνοληψία καὶ ὁ δυστυχεμένος Γκρέγκορ ἀναγκάστηκε νὰ ἐπαναγυρίσῃ ὁλόκληρη τὴν κουραστικὴ σκηνή.

★ Ἡ Ντιὰνα Ντάρμπιν, πού παντρεύτηκε τελευταῖως τὸν Γάλλο παραγωγὸ τοῦ κινηματογράφου Σαρλ Νταβίντ, περιμένει ἓνα μωρὸ πού θὰ γεννηθῇ τὸν προσεχὲς Ἰούλιο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ψοτορίες ΤΗΡΑΖΩΝ

Τηλεφώνημα στὴ Λουῖζα

Ναί, εἶμαι σύμφωνος, πὺς ἡ τηλεφωνικὴ μᾶς συγκοινωνία ἔχει τὰ χάλια της. Καὶ πὺς πρέπει νάχῃς μεγάλη ὑπομονὴ καὶ σιδερένια νεῦρα, γιὰ νὰ κατορθώσῃς νὰ πετύχῃς ἓνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὴς δέκα τὸ πρῶτ ὡς τὴς δύο τὸ μεσημέρι, πού οἱ γραμμὲς εἶνε, λέει, «υπερφορτωμένες». Αὐτὲς τὴς ὥρες τὰ τηλεφῶνα βουίζουν, βουίζουν ἐπίμονα, ἀκατάπαυστα, ἐκνευριστικά. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνο τὸ δούισμα. Εἶνε καὶ τὰ λῶθη πού γίνονται. Ἄλλους ἀριθμοὺς γυρίζουν τὰ δάχτυλά σου, κι' ἄλλος σοῦ παρουσιάζεται, γιὰτί τὰ μηχανήματα τῆς ἐταιρίας, ζαλισμένα ἀπὸ τὴν πολλὴ δουλειά, χάνουν τὸ λογαριασμό, μπερδεύουν τὰ νοῦμερα καὶ κάνουν τοῦ κεφαλιού τους.

Ναί, πρέπει νάχῃς σιδερένια νεῦρα, γιὰ νὰ κάνῃς ἓνα τηλεφώνημα αὐτὲς τὴς ὥρες. Κι ἐπειδὴ ἐγὼ ἔχω νεῦρα λεπτά καὶ εὐπαθῆ σὰν ἱστὸς ἀράχνης, νεῦρα σὰν τοῦ Πελοπίδα, γιὰ νὰ εἶμαι πρὸ σφαγῆς, καὶ ἀποφεύγω κάθε ἀφορμὴ πού μποροῦν νὰ τὴ φέρουν σὲ ἐξέψι, δὲν συνηθίζω νὰ τηλεφῶνω τὴς κρίσιμες καὶ ἐπικίνδυνες αὐτὲς ὥρες. Γιὰ μένα, δώδεκα μὲ δύο τηλεφῶνα δὲν ὑπάρχει, παρὰ μονάχα γιὰ νὰ δέχωμαι τηλεφωνήματα. Ἄν δὲν βαρύνεται ὁ ἄλλος, ὅς μὲ παίρνῃ. Ἐγὼ δὲν παίρνω κανένα, πρὸς γνώσιν καὶ συμμόρφωσιν.

Ὅμως ἐκείνο τὸ πρῶτ ἔπρεπε νὰ κάνω μιά ἐξαιρεσι. Ἐκείνο τὸ πρῶτ ἔπρεπε νὰ τηλεφωνήσω στὴ Λουῖζα μου καὶ μὴ μὲ ρωτᾷς ποῖα εἶνε ἡ Λου-

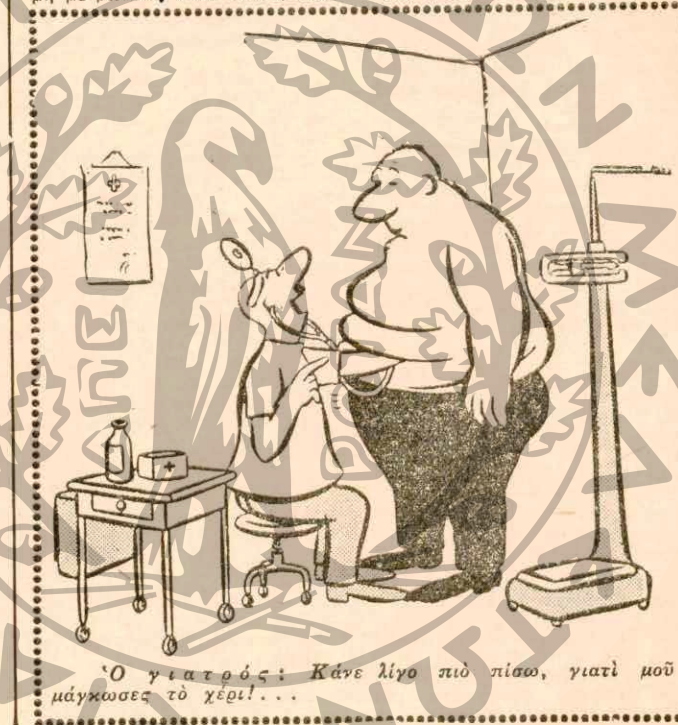

ῖζα, γιὰτί ἐπιθετο δὲν θὰ σὰς πῶ. Σὰς ἀρκεῖ πού τὴ λέω «Λουῖζα μου» κι' αὐτὸ νομίζω, σὰς πληροφορεῖ γιὰ τοὺς δεσμούς πού ἔχω — πού εἶχα, εἶνε τὸ πρὸ σωστὸ — μ' αὐτὴ τὴν ἐξαισία κοπέλλα. Τρεῖς μῆνες ἦταν στὴν ἀσθηματικὴ μου κυριαρχία καὶ ἡμουν πολὺ εὐτυχῆς. Βλεπόμεστε συχνὰ καὶ περνούσαμε ὥρες γλυκεῖες καὶ ἀξιοζήλευτες. Ἐμένα μού ἄρεσε ἡ ζωηράδα τῆς, ἡ τσαχπινιά τῆς καὶ ὁ εὐθύμος χασοκτῆρας τῆς, ἐκείνη τὴν εἶχαν σκαλωσθεῖ οἱ λεπτοὶ μου τρόποι καὶ ἡ φινέτσα τοῦ δικού μου χαρακτήρα. Μὲ δυὸ λόγια, τὴν ἀγαποῦσα καὶ, ἂν δὲν σε-δῶμουν ἀκριβῶς τοὺς λεπτοὺς μου τρόπους, βάλεγα πὺς εἶχα δαγκώσει τὴ λαμαρίνα μ' αὐτὴ τὴ Λουῖζα.

Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ τῆς τηλεφωνήσω ἐκείνο τὸ πρῶτ καὶ τὸ πράμα δὲν ἔπαυρε ἀναβολῇ. Θάκανα μιά ἐξαιρεσι στίς τηλεφωνικὲς μου πεποιθήσεις, γιὰτί ἔπρεπε νὰ τὴν εἰδοποιήσω πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ περιμένῃ ἐκείνο τὸ βράδυ, γιὰτί ἔπρεπε νὰ πῶ σὲ κάποιον ἐξαιρετικῶς ἐπείγον συμβούλιο, ὅπου ἔπρεπε νὰ δώσω τὴ γνώμη μου. Κι' ἔπρεπε ν' ἀναβάλουμε τὸ ραντεβού.

Ἦταν ἡ ὥρα δέκα καὶ τέταρτο.

★ Ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου τῆς 0333444. Σηκῶν τὸ ἀκουστικό. Βουίζει. Τὸ ξανασηκῶ. Βουίζει. Δύο, τρεῖς, τέσ-

Ὁ γιατρός: Κάνε λίγο πρὸ πίσω, γιὰτί μού μάγκωσες τὸ χέρι!...

σερες φορές. Βουίζει. "Επειτα δόξα σοι ο Θεός. "Ελεύθερο. Παίρνω το μηδέν. "Εν τάξει. Παίρνω το πρώτο τριάρι. Βουίζει. "Αει στο διάολο! Το κλείνω. Το σηκώνω. Βουίζει. Το κλείνω. Το σηκώνω. Παίρνω το μηδέν, το πρώτο τριάρι, το δεύτερο τριάρι. Βουίζει. "Αει στο διάολο! Το κλείνω.

— "Ας περιμένω, λέω, λίγο να ξεκουραστώ.

"Ήταν δέκα και είκοσι πέντε. Εσφυικά, χτυπάει το τηλέφωνο. Το παίρνω.

— "Εσύ είσαι, Γιάννη; ρωτάει μια βαρειά φωνή.

— "Οχι. Εγώ είμαι ο Ξενοφών!

— Τί αριθμό έχετε;

— Τί σάς νοιάζει, αφού δεν είμαι αυτός που ζητάτε;

Το κλείνω. Και το σηκώνω, για να πάρω το νούμερο της Λουίζας. Βουίζει. Το κλείνω.

Το παίρνω. Το μηδέν, τα τρία τριάρια... Καλά πάμε. Τραβάω για το πρώτο τεσσάρι. Βουίζει. Το κλείνω. Και χτυπάει το τηλέφωνο. Το σηκώνω.

— Μπορώ να στείλω να πάρω δυο βαρέλια πετρέλαιο; ρωτάει μια βιαστική φωνή.

— "Οχι! Απαντώ.

— Μά δεν είναι αποθήκη έ-
κει;

— "Οχι, δεν είναι αποθήκη!

— Τί είναι;

— Αυτό είναι δικός μου λο-
γαριασμός.

Το κλείνω, σκουπίζω τον Ι-
δρώτα μου και κυττάζω την
ώρα. "Εντεκα παρά δέκα. "Ας
ξεκουραστούμε λίγο. Παρά
πέντε το παίρνω. Δεν βουίζει.

Καλό σημάδι. Προχωρώ. Μη-
δέν, τρία τριάρια και τρία
τεσσάρια. Στο τελευταίο τεσ-
σάρι, βουίζει. Σημείον, ότι ο-
μιλεί.

— Νά πάρη ο διάολος! Μιά
φορά το πέτυχα και μιλάει!

Ας κάνουμε υπομονή.

Στο μεταξύ τα άραχνου-
φанта νεύρα μου έχουν αρχί-
σει να τρέμουν. "Αλλά πρέπει
να τηλεφωνήσω. Είμαι αποφα-
σισμένος να πραγματοποιήσω
το σκοπό μου. Αναπαύομαι
πέντε λεπτά και ξαναδávω
μπροστά. Τέσσερα πέντε βου-
ίσματα και νά το. Τόπιασα! Μιά
αύστηρη γυναικεία φωνή
μου απαντά:

— "Ορίστε!

— Παρακαλώ, τη δεσποινίδα
Λουίζα.

— Ποιά Λουίζα; "Εδω δεν
κάθετι καμιά Λουίζα.

— Μά δεν είναι 0333444;

— "Οχι. "Εδω είναι 02780!

— "Ελα Χριστέ και Πανα-
γιά! Με συγχωρείτε, κυρία
μου, για την ενόχληση Λάθος
του τηλεφώνου!

— "Εντεκα και είκοσι. "Εχω
μιά ώρα που μάχομαι μ' αυτό
το πράμα, που λέγεται τηλε-
φωνο και έχει προορισμό, λέ-
ει, να κάνει τους ανθρώπους
να συνεννοούνται γρήγορα.

"Ήθελα νάξερα ποιός πρωτο-
είπε αυτή την κουβέντα, να του
κοπανήσω το ακουστικό στο
κεφάλι. "Αλλά θα συνεχίσω.

Είμαι αποφασισμένος να συν-
δεθώ όπωσδήποτε με τη Λουί-
ζα, δεν μπορεί να γίνη άλλο-
ως. Θα συγκρατήσω τα νεύρα
μου και θά το πετύχω.

Περνάει ακόμα ένα τέταρτο
με διάφορα βουίσματα και
κάμποσα λάθη. "Αδύνατον να
πετύχω τον αριθμό που θέλω.

Το τηλέφωνο μου παίζει ένα
πολύ άσχημο παιγνίδι. "Ως το
τελευταίο τριάρι πάει καλά.

"Από κει και ύστερα όμως αρ-
χίζει το βουίσμα.

— "Ας ξεκουραστώ λίγο,
λέω κατά τις δώδεκα παρά εί-
κοσι.

Παραγγέλνω έναν καφέ βα-
ρύ και σκέτο, για να καλμά-
ρω λίγο τα νεύρα μου, που τα
νοιώθω να χορεύουν χωρίς ρυθ-
μό και να τινάζονται, σαν χορ-
δες κιθάρας που τις χτυπάει
μαζεμένες ένα παιδί που δεν
ξέρει να παίξει. Κάνω μερικές
βόλτες στο γραφείο μου, ανα-
σαίνω βαθεία, παίζω ταμπου-
λο με το χέρι μου στο τραπέ-
ζι. Μου φαίνεται πως έχω πυ-
ρετο. Το στήθος μου βράζει.

Κάνω δυο αποτίσεις ακόμα, με
το ίδιο αποτέλεσμα. Βουίσμα
στο βουίσμα. "Εχω φτάσει σε
θέση, που σκοτώνω άνθρωπο.

Και το τηλέφωνο χτυπά.

— "Εμπρός, λέω.

— Τον κύριο Οδωύρο, διατά-
ζει μια χοντρή φωνή.

— Λάθος πηγάτε.

— Μπά!... λέει και «χλάπη»
το κλείνει το γαϊδούρι.

Το κλείνει το γαϊδούρι. Τη
συγγνώμη που ενόχλησε έναν
άνθρωπο στα καλά καθούμενα.
Και το τί νεύρο με πιάνει ό-
ταν τους λες «λάθος» και δεν
ξοδεύουν ένα τυπικό «με συγ-
χωρείτε» αυτοί οι τύποι, δεν
λέγεται. "Ηφάιστο γίνονται.

Και να που ξανακουδουνί-
ζει το τηλέφωνο:

— "Εμπρός!

— Είναι η ίδια φωνή:

— "Τον κύριο Οδωύρο!

— "Αμ τώρα σε κρατάω που-
λάκι μου!

— "Εσείς είσθε που τον ξα-
ναζητήσατε και πριν από λί-
γο; ρωτά.

— "Ναί.

— "Λοιπόν, άκου δώ αγαπη-
τέ μου, όποιος κι' αν είσαι.

— "Όταν παίρνης λάθος αριθμό
κι' ενόχληεις έναν άνθρωπο ά-
γνωστό σου, ή στοιχειώδης έγ-
γνεύει επιβάλλει να λες ένα
«παρητόν». Κι' όχι να το κλεί-
νης με τόση αναιδεια.

— "Δεν έχω ανάγκη από μα-
θήματα συμπεριφοράς! μου ά-
παντά.

— "Εχεις και παραέχεις, του
λέω. "Αλλά πού θά τη μάθης
τη συμπεριφορά; Στο σταυλό
που γεννήθηκες;

— "Για πρόσεξε πώς μιλάς!

— "Εγώ ξέρω πώς μιλάω,
βρέ! "Εσύ πρέπει να μάθης
πώς μιλάνε, γαϊδούρι ξεκαπι-
στρωτο!

Τα νεύρα μου έχουν γίνει ό-
λο φωτιά και βρίσκουν διέξο-
δο, να ξεσπάσουν. Χρόνια πε-
ρίμενα αυτή την ευκαιρία για
να δώσω ένα καλό μάθημα σ'
αυτούς τους άγνεύς. "Ημουν α-
κίνητος κι' από πριν, με
την ταλαιπωρία της μιάνισης
ώρας και τώρα έχω απογίνει.

Είμαι ώριμος για το καθέτι.

— Τον κακό σου τον καιρό,
γελοίο! μου απαντά εκείνος.

— Τί να σου κάνω μωρέ, που
δεν σε ξέρω και δεν σ' έχω
μπροστά μου!

— Και τί θάκανες, βοέ
τρίχα;

— "Θά σουσπάγα τα μούτρα,
παλητομάρο!

— "Ποιανού θά σπάσης τα
μούτρα, βρέ γουρούνη;

— "Εμένα, βρέ μουλάρι!

— "Εμένα; "Ο,τι ώρα θέ-
λεις! Πού γουστάρεις νάρθη
να μου τα σπάσης, βρέ ζώνη;

— "Όπου γουστάρεις, βρέ
κτήνος! Και τώρα ακόμα αν
σου βαστάει!

— "Μπράβο! Λοιπόν να σε
περιμένω σ' ένα τέταρτο άκρι-
βώς στο Πανεπιστήμιο. Κάτω
από το άγαλμα του Ρήγα Φερ-
ραίου. Τί μάγκα κοψία είσαι,
για να σε γνωρίσω, βρέ λε-
χρίτη;

— Είμαι μελοχρινός, φοράω
γυαλιά, γκρίζα ρούχα, πράσι-
νη γραβάτα, καφέ ρεπουμπλι-
κα και θά κρατάω κι' ένα γα-
ρύφαλο στο χέρι, για να μην
κάνης λάθος! Του λόγου σου,
βρέ αλήτη;

— Είμαι ψηλός, με μαύρο
μουστακάκι, φοράω μπλέ κο-
στούμι, γκρενά γραβάτα, πα-
πούτσια καφέ καστόρι και θά
κρατάω κι' ένα χαρτοφύλακα.

Ραντεβού σ' ένα τέταρτο, πα-
λητόσκυλο!

— Σύμφωνοι, γορίλλα! Σ'
ένα τέταρτο ακριβώς!

Κλείνω το τηλέφωνο και ά-
μουλέμαι. Δεν με κρατάει τί-
ποτα. Είμαι σαν το άλογο που
ξεφυσάει και τρέχει να πάρη
κούρσα. Τα ρουθούνια μου
βγαίνουν φωτιές. Ξεχνώ και τη
Λουίζα και όλα και σπεύδω να
έξοντώσω τον έχθρό μου. Όα
του δώσω ένα μάθημα που θά
το θυμάται σ' όλη του τη ζωή,
το βρωμόσκυλο. Κι' αισθάνο-
μαι πολύ «άν-φόρμ», έχω δυ-
νάμεις να τα βάλω με μιά δι-
λοχία πυγμάχων. Όα τον βγά-
λω νόν-άουτ με το πρώτο. Κι'
έπειτα θά ξεσκονιστώ και θά
ξαναπαίσιω το τηλέφωνο. "Ας
περιμένω λίγο ή Λουίζα. Μι-
ση ώρα δουλειά είναι αυτή που
θά τελειώσω!

Φτάνω στο άγαλμα του Φερ-
ραίου πέντε λεπτά νωρίτερα.

Κρατάω το γαρύφαλο στο χέ-
ρι. Το κρατάω επιδεικτικά, για
να με αναγνωρίση ο έχθρός
μου, χωρίς να χρονοτριβούμε
σε συστάσεις. "Ακόμα να φα-
νεί. Νά ιδής που δεν θάρρη, ό
ένανδρος! Νά ιδής που δεν θά
τολμήση να παρουσιάσθ ή
ψευτοπαλληκαράς, ό δειλίσκος.

"Ετσι είναι όλοι αυτοί οι άναι-
δείς. Και ξέχασα να του πώ
να κάνει και τη διαθήκη του.

Ξαφνικά σταματάει ένα τα-
ξι μπροστά μου και ξεπηδάει
ένας μαντράχαλος. Μαύρο
μουστακάκι, γκρενά γραβάτα,
χαρτοφύλακας και τα λοιπά.

Αυτός είναι!

— "Εσύ είσαι, ρέ; μου λέει.

Είπε ένα ντερέκι, δυό μέ-
τρα μπύ. "Αλλά το μέγεθος
του έχθρου ποτέ δεν με τρόμα-
ξε. Βγάω τα γυαλιά μου και
τά βάζω στην τσέπη.

— "Ναί, ρέ φούσκα, του ά-
παντώ και όρμώ άπάνω του.

Του ντερεσάρω μιά στο σα-
γόνι, μου κοπανάει δυό, "Αρ-
παχθώστε για τα καλά, του
δίνω μερικές, τρώω περισσό-
τερες — είναι κι' αυτός θυμω-
μένος, βλέπεις. Κυλιόμαστε
κατά γής. Σε μιά στιγμή του
δαγκώνω τ' αούτι. Αυτός δγα-
ζει ένα φοβερό «ώχ» από τον
πόνο έπειτα μου ξεφεύγει, μου
πιάνει το κεφάλι και μου το
χτυπάει στο μάρμαρο. Εύτυ-
χώς έχω γερό κεφάλι.

— "Εκεί άπάνω μάς χωρίζουν.

"Ενα τσούρμιο άνθρωποι μαζεύ-
τηκαν και είδαν κι' έπαθαν ως
που να μάς κάνουν ζάφτι.

— "Αφήστε με να του πιώ
το αίμα! φωνάζω.

— "Αφήστε με να τον καθα-
ρίσω τον άτιμο! ξελαρυγγί-
ζει εκείνος.

"Αλλά δεν μάς άφήνουν.
Τρεις πόλισμαν μάς πιάνουν,
μάς πάνε στο φαρμακείο για
να μάς κολλήσουν τσιρότα και
άπο κει στο πταίσμα. Διατά-
ραξες της τάξεως.

— "Γιατί άρπαχθήκατε; ρω-
τάει ό δικαστής.

— "Γι' αυτό και γι' αυτό, κύ-
ριε πταισματοδίκη.

— "Ο άφελής δικαστής κάνει
το σταυρό του:

— "Τέτοια περίπτωσις πρώ-
τη φορά παρουσιάζεται στα δι-
καστικά χρονικά, λέει. Τρεις
μέρες φυλάκη ό καθένας.

Τό εύτύχημα είναι ότι αυτή
ή ποινή έξαγοράζεται Πληρώ-
να έκατον πενήντα χιλιάρικά
και είμαι έλεύθερος. "Ο άλλος
δεν έχει άπάνω του λεφτά και
τον κρατάνε, ως που να του
φέρουν.

— "Αν έχης όρεξη για άλλο
μάθημα, του λέω φεύγοντας, τό
τηλέφωνό μου τό ξέρεις!

— "Εγώ λέω να με περιμέ-
νης κάτω! μου άπαντά.

— "Τώρα δεν άδειάζω. "Εχω
να κάνω ένα έπείγον τηλεφώ-
νημα!

Ξαναγυρίζω στο γραφείο μου
σε μαύρο χάλι. Το κεφάλι μου
βουίζει. Τα πλευρά μου πο-
νούν. Το σαγόνι μου έχει με-
τατοπισθ ή τρεις πόντους προς
τα δεξιά. "Η πράσινη γραβά-
τα μου, ειδική παραγγελία,
άπ' τό Παρίσι, είναι κουρέλι.
Τα γυαλιά μου σπασμένα. Στα
μάγουλά μου και στα φρύδια,
κομμάτια λευκοπλάστ. "Όσο
για τα νεύρα μου, ποτέ δεν
ήταν χειρότερα. Αισθάνομαι
σαν άτομική βόμβα έτοιμη να
έκραγη. Νοιώθω μιά άκατανί-
κτη ψυχική άνάγκη να κάνω
φόνος. "Αλλοίως, τό καταλα-
βαίνω πολύ καλά, άλλοίως δεν
θά ίσορροπήσω. Είμαι σαν
ταύρος που του δείχνουν τό
κόκκινο πανί.

Και να τό τηλέφωνο, που
χτυπά. Το παίρνω άγρια κι'
έχθρικά.

— "Ορίστε!

— "Εσύ, Ξενοφών; "Εδω
Λουίζα!

— "Ναί, έγώ!

— "Μά τί έγινες; Μιά ώρα
τηλεφωνώ και δεν μου άπαντά
κανείς, λέει μ' έναν τόνο έπι-
τιμητικό στη φωνή. Πού γύ-
ριζες;

— "Όπου ήθελα! Το λόγο θά
σου δώσω;

— "Μά πώς μου μιλάς έτσι;

— "Εχω νεύρα!

— "Αν έχης νεύρα, να τα
κρατάς, όταν τηλεφωνάς σε
μένα! Και να μάθης άνατροφή.

Και μου τό κλείνει άπότο-
μα. "Ορίστε, τώρα! Μάς ήρθε
και ή Λουίζα να μάς κλήνη ά-
νατροφή και να μάς κλείνη τό
τηλέφωνο κατόμουτρα. Ποια-
νού τό κλείνεις, μωρή;

Σηκώνω τό άκουστικό, παίρ-
νω τον αριθμό της: 0333444.

Αυτή τη φορά τό πετυχαίνω
με την πρώτη. "Ακούω τη φω-
νή της.

— "Ορίστε!

— "Εδω Ξενοφών.

— Τί θέλεις;

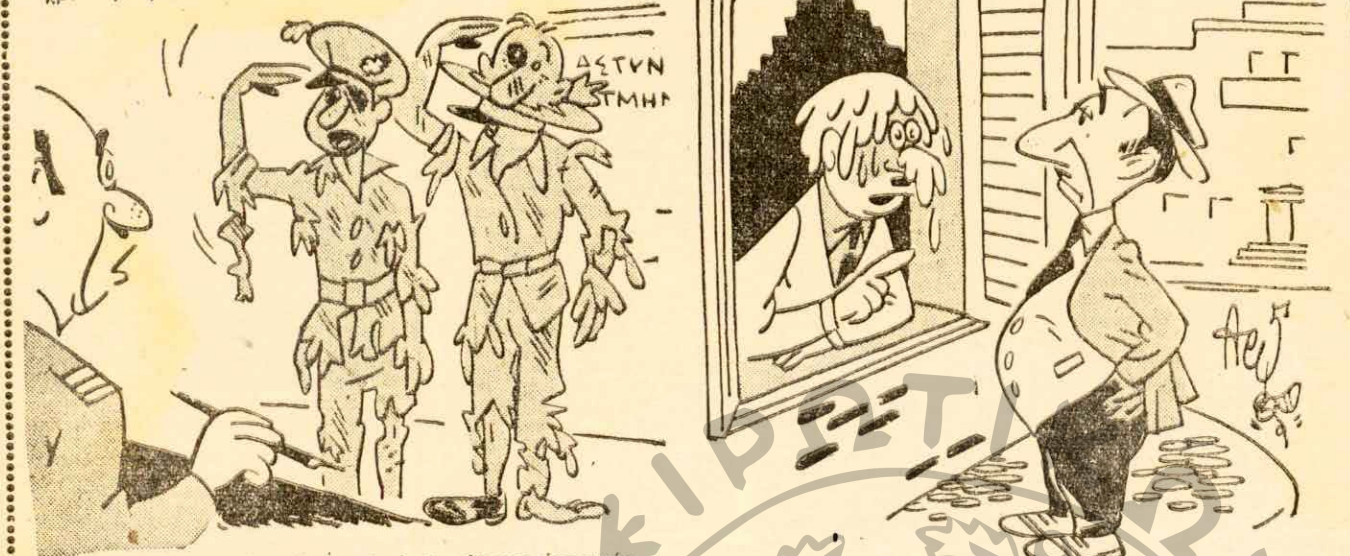
— "Νά σου πώ «άει στο διά-
ολο!»

Και τό κλείνω. Και τρα-
βάω τό σύρμα και ξεκολλάω
τό τηλέφωνο και τό πετάω ά-
πό τό παράθυρο. Τώρα πιά
ήσυχασα από δαύτο. Το τηλε-
φωνο δεν βουίζει. Μόνο τό κε-
φάλι μου βουίζει ακόμα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Βρέ δεν ντρέπεσαι να τα βάζης με τη μαμά μου,
χρονίαρα μέρα...

— Μαάλιστα, κύριε διοικητά, έμεις είμαστε ύπηρεσία
στην... "Ανάστασι!

— Εύβαλίστα!.. Πιάσα τό τηγάνι γρήγορα!.. Σούφρε
τ' αυγά!..

— Φας και κανένα αυγό, πεθερούλα μου, να ξεκουρα-
στή και τό στοματάκι σου λιγάκι!..

Ο τρίτος Θεός

(Η σκηνή στο κοινό «ντε-κόρ» ενός σαλονιού, καλοβαλμένου, άνετου, ανεπιτήδευτου. Στη γλυκεριά ζεστασιά του φαίνεται πως έχει ελαφλώσει, ο γάτος μπροστά στη σόφα, η Εμπίρεια.

ΕΚΕΙΝΗ: Ένα φρέσκο, δροσερό, γλυκό πλάσμα, με μαύρα μελαγχολικά μάτια και ρεμβαστική έκφραση. Σώμα «ζεστό», ανεπιληπτες γραμμές, άγνο «ύψος». 30 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κομπός, άρρενωπός τύπος, με σοβαρό ντύσιμο και βαθεία μελωδική φωνή — στοιχεία που ιδιαίτερα γοητεύουν τις γυναίκες).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σε τόνο ψυχραιμίας διαμαρτυρίας): Σου περνούν απ' το μυαλό κάτι σκέψεις έντελως έξωφρενικές! Έχεις γίνει καχύποπτη! Παθαίνεις «ντε-φίξ»!

ΕΚΕΙΝΗ (δύσπιστα): Μακάρι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά είν' έτσι, Σε δεβαίω... Τρία χρόνια τώρα που κάνουμε παρέα με τη Λέλα και με τον άντρα της, είνε φυσικό να φερώμαστε 3 ένας στον άλλο με κάποια οικειότητα. Προχτές, ο Γιώργος σε τάζε με το πηρούνι του. Έπρεπε εγώ να το παρεξηγήσω; Η να ζηλέψω... Οάμουνα τρελλός!

ΕΚΕΙΝΗ (άπλā): Δεν είνε το ίδιο, Κώστα. Έσύ, όταν βλέπεις τη Λέλα, παθαίνεις «τράκ». Κι' εκείνη ταραζεται φοβερά μόλις είνε τρία βλέμμα μπή ανάμεσα στο δικά σας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ίδεοληψίες! ΕΚΕΙΝΗ (άναστενάζει): Θά τώδελα πολύ να είν' έτσι. Μά δεν είνε. Καί γι' αυτό Βασανίζομαι φοικτά, γι' αυτό τρώει το σασάκι την καρδιά μου, αυτή την καρδιά που, το ξέρεις καλά, ότι χτυπάει για σένα... Κι' έσύ, εσύ την πληγώνεις με τον πιο σκληρό τρόπο, απάνθρωπα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένοχλημένος): Έχουν σπάσει τα νεύρα μου πιά! Μίλησε, σε παρακαλώ, συγκεκριμένα, Άφησε αυτό το περίεργο

μερινή... ατέλειωτη... με δι-σεκατομύρια χτυποκάρδια... ΕΚΕΙΝΗ (άπλā): Τό ξέρω. Καί ζηλεύω το παρελ-θόν πουχετε οι δυό σας. Ήθελα να γνώριζες έμένα τότε... και ναχα κάνει εγώ τις θυσίες αυτές.

ΕΚΕΙΝΟΣ (γλυκά): Άν τις έκανες... Γιατί μπορεί και όχι!... Έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κυττάζει με μία άπορία γεμάτη τρό-μο μ'ά κι' ελίκρινεια): Λές... (ψιθυριστά) Ναί... Έχεις δίκιο... μπορεί και όχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σε θαυμάζω που τ' αναγνωρίζεις.

ΕΚΕΙΝΗ (σάν να μην ά-κουσε τη φράσι του): Όστε... από τότε... άγαπίοσα-στε... (Μη θέλοντας να το πιστέψει). Άγαπούσες τη Λέλα κι' όταν με παντρεύ-τηκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμόγελο): Πώς μπόρεσες να το σκε-φής αυτό;... Ποτέ μου δεν άγαπήσα τη Λέλα έρωτικά. Για να μη σου κρύψω τίπο-τε, μπορεί εκείνη, κάτι να-νοιωθε άκαθόριστο πούσδυ-σε πρίν έδηλωθή... (ανάδει άλλο τσιγάρο)... Είχα στην ψυχή μου, ένα Θεό. Τό Θεό της θρησκείας μου. Στον καιρό τό μαύρο, της σκλα-διάς, πίστεψα και στο δικό σου τό Θεό... κι' αούδωρητα προσευχόμουνα και σ' Έκεί-νον, κάνοντας με πίστι τό σταυρό μου... (Τά χέρια του τρέμουν, ή φωνή έχει γίνει δραχνή, σ'ά μάτια λαμπουν τα δάκρυα)... Καί εαφνικά, βρ'κα στη ζωή κι' έναν τρί-τό Θεό... μία γυναίκα που ένοσάρκωνε τη στοργή των άλλων Δύο!... (Μικρή σι-γή)... Πέρασαν οι ματωμέ-νες μέρες. Φώτισ' ό 'Ηλιος τά έρείπια κι' άνθισαν χορ-τάρια στους τάφους... Έγώ ξαναγύρισα στη ζωή απ' τον προθάλαμο του Άδη. Κι' άγάπησα έσ ένα!... Στην αρχή, ένοιωθα τύψεις γιατί μου φαίνόταν πως δεν είχα τό δικαίωμα ν' άγαπή-σω άλλη γυναίκα εκτός από εκείνη. Γιατί ό έαυτός μου ήταν δικός της! Δεν ήταν δικός μου!... (σιγά)... Ίσως και να την πληγώνα πολύ. Δεν ξέρω... Ποτέ μας δεν μιλήσαμε πάνω σε τέτοιο θέμα... Παρηγορήθηκα με τη σκέψι πως ένας γάμος από καθήκον δεν είνε τό καλύτε-ρο νόμισμα για να δείξη κα-νείς την εύγνωμοσύνη του.

ΕΚΕΙΝΗ (λίγο δύσπι-στα): Καί... προτίμησες τά χρυσά νομίσματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποτέ δεν δέχτηκα τίποτε. Μόνο τώρα. (Ψιθυριστά). Γιατί συνέβη σ'όν άντρα της κάτι τραγι-κό. Έκανε μία κατάχρησι, Στην απόγνωσι της ήρθε σε μένα. (Σιγή)... Μούσωσε τη ζωή. Της έωσσα την ήσυχία και την άξιοπρέπεια. Αυτό είν' όλο!...

(Μεγάλη σιγή. Μεγάλη συγκίνηση: Πλατεία, τόσο πλατεία που άγκαλιάζει όλη τη σκηνή και ξεχνείται κά-τω για να δέση εκόμπους υγρούς στο λαιμό και να άμυγλώση τά μάτια...).

ΕΚΕΙΝΗ (ψιθυριστά): Συγγνώμη!...

(Αύλαία)

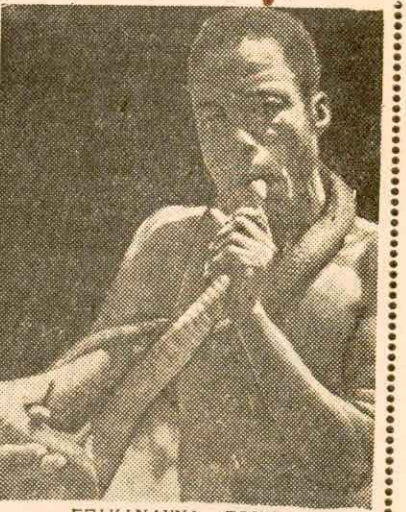
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ
Η μικρούλα ντιζέζ, με τη θελούνη φω-νή. Ζωίτσα Κουρούκλη, που γοητεύει τους άκροστές της με τά ελληνικά και άγγλικά τραγούδια του ρεπερτορίου της.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΛΑΜΠΗΡ
Στην έκθεσι του αιδεώδους σπιτιού, που έγινε πρό ήμερών στο Λονδίνο, έξετέθη και ό τεράστιος λαμπήρ που έπέλεπε στη φωτογραφία μας. Ό λαμπήρ αυτός είνε ό μεγαλύτερος άπ' όσους κα-τασκευάστηκαν μέχρι σήμερα κι' έχει τε-ραστία φωτιστική δύναμη.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ «ΤΡΥΚ»
Ό μάγος αυτός που άνήκει σε μία ά-γρια φυλή της Άκτής του Έλεφαντόδον-τος, παίζει συχνά με τό θάνατο, έκτε-λώντας διάφορα έπικίνδυνα «τρυκ». Στη φωτογραφία μας, ό μάγος έχει χώσει στο στόμα του τό κεφάλι μιάς δηλητη-ριώδους μαύρης «μάσκας». Τό φείδι αυ-τό θεωρείται ως ένα από τά πιο δηλη-τηριώδη της Άμερικής.

Ο ΜΑΥΡΟΣ τών Αθηνών

Όταν δεικνύσε την πέλι του φωτός ο Βοϊδόδας

Ό Βοϊδόδας τών Αθηνών, σ'ά χρόνια της Τουρκοκρατίας, ήταν ό ένοικιστής των πόρων τών ραγιά-δων Αθηναίων. Τό διορισμό του τον έπαιρνε από την εκάστοτε πανίσχυ-ρη Σουλτάνα, τη Βαλιντέ χανούμ, που κάποτε είχε ύψώσει στο αξίωμα αυτό έναν άσημο Άνατολίτη, τον Χατζή Άλη. Άν κι' οι περισσότεροι άπ' αυτούς, που πέρασαν άπ' τό Άστυ της Παλλάδος τό ίδιο ήταν.

Μία χρονική περίοδο όμως, λίγο καιρό πρίν την Έπανάστασι του Εί-κοσιένα (1816—1818) αντί για έ-να Βοϊδόδα στείλανε από την Κων-σταντινούπολι στην Αθήνα δύο. Ό ένας είχε τον τίτλο του Βοϊδόδα και ό άλλος τον τίτλο του Ζαμπίτη, με άστυνομική δικαιοδοσία. Στην άλλη-λογραφία ενός Αθηναίου Δημογέ-ροντα ό πρώτος άπ' αυτούς χαρα-χτηρίζεται Γέρος και ό δεύτερος Ά-ράρης. Καί πραγματικά ό Βοϊδό-δας ήταν β5 χρονών, κι' ό Ζαμπίτης Μάυρος στην επιδερμίδα και στην ψυχή.

Η συντροφιά τους κράτησε τρία χρόνια. Τό τί έγινε στο διάστημα αυτό δεν περιγράφεται.

Ό Άράρης ήταν άπαίσιος άν-θρώπος: άρπαχτικός, τύραννος, ψεύ-της κι' αϊμοδόρος. Δίχως να κρα-τή κανένα πρόσχημα έπαιρνε, με τό έτσι θέλω ό,τι του άρεσε. Είχε γδύσει όλα τά στίπια της Αθήνας από χρυσασικά, άσημικά, χαλιά και μετρητά. Ό γέρος Βοϊδόδας ήταν άνίκανος ν' άντισταθή και να στα-ματήσει αυτή τη συμφορά.

Όταν πέρασε και ό τρίτος χρό-νος της διοικήσεώς τους, οι Αθη-ναίοι ένεργήσανε και έπέτυχαν να μείνη Βοϊδόδας μόνο ό γέρος. Ό Άράρης άνακλήθηκε.

Λύσσαζε, όμως, αυτός τότε. Έ-φυγε άμέσως για την Κωνσταντινού-πολι και ξαναγύρισε σε λίγο καιρό άφορίζοντας και φοβερίζοντας τους Αθηναίους πως θα ταύς κάνη «ό-λους παλουκωτούς», γιατί ήταν έχθροί του Σουλτάνου.

Παρακολουθήστε στη σελίδα 30 τη νέα αισθηματική σειρά του ΒΕΡΕΡΟΥ

ΚΟΥΡΕΛΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Όλόδροσα λουλούδια ξεπετιούν-ται οι γυναίκες, για να όμορφαί-νουνε τό άπέραντο θερμοκήπιο της ζωής. Συχνά όμως, αυτή ή ζωή ή ίδια, με μία σαδιστική κακία έρ-χεται να τις κουρελιάσει αλύπητα, να ξεφτίση τά μετάξια των όνεί-ρων τους, να ποδοπατήσει τά αϊ-σθηματά τους, τον ανθρωπισμό τους... Τότε, οι γυναίκες παύουνε να είνε πλάσματα ανθρωπίνα, με όμορφία, με ψυχή, με όντότητα, με άξιοπρέπεια, γίνονται ΚΟΥΡΕΛΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, και σαν τέτοια, σέρ-νονται άξιοιόληπα έρείπια, οι-κτρά ναυαγία, για να προκαλού-νε τον οίκτο και τη συμπόνοια... Τό καινούργιο σειρά του ΒΕΡΕΡΟΥ θα παρελάσουν όλες αυτές οι δυστυχισμένες γυναίκες, οι απόκληρες της ζωής με τά ξε-φτισμένα όνειρα, που καθεμία τους έχει να μάς διηγήθη χαμηλόφωνα κι' από μία πονεμένη ιστορία γε-μάτη πετάγματα χιμαίρικα που καταλήγουνε σ'ίς όδυμνός αναγ-καστικές προσγειώσεις της πραγ-ματικότητας...

Αθηναϊκά Έδικαιρα

Λαμπρή

Νά και τό Πάσχα, έφτασε! Μεθαύριο Λαμπρή. Θά στολισούμε άπαντες σαν νύφες και γαμπροί, αυτή τη μέρα τη γλυκειά, που αρχίζει ή πρώτη (ζεστη) να πούμε τά χρόνια πολλά και τό Χριστός Άνευσι!

Φιλιά γλυκά μες σ'ίς πολλές αϋλές τις μυροδόλες. Θά φιληθούν άπ' τους γαμπρούς κι' οι πεθεράδες (δες), - άλλο τώρα τί κρύβεται μες σ'ίς καρδιάς τά βαθύ-κι' ύστερα ξαναρχίζουνε κάθε γαμπρού τά... πάθη!

Μέρα τρανού φαγοποτιού. Τί γλέντι θά γενή! Στη σούβλα ροδοκόκκινο, θά ψήνεται τ' άρνί. Καί οι μισθοσυντήρητοι, με γέλια και άστεία θά σπείσουν να περάσουνε στη σούβλα τά... δελτία!

Τό πασχαλινό δώρο

Έδήλωσε ή κυβέρνηση γραπτώς και διά ζωής: Τό δώρο τό Πασχαλινό θεθαίως θά δοθή. Όχι όμως όλόκληρο, άλλα εις δύο δόσεις. Με άλλους λόγους, δηλαδή, θά διχοτομηθή.

Πολύ σοφή ή άπόφασις. Σωστή, μελετημένη. Ό κάθε εργαζόμενος κι' ή κάθε εργαζόμενη, τό δώρο τους με σύστημα σιγά-σιγά θά πιάσουν, να μη τό φάν όλόκληρο και... βαρυστομαχιάσουν!

Πρός τους νέους δημάρχους

Όρίστε, νέοι δήμαρχοι! Με γειά σας με χαρά σας! Μπατε στις δημαρχίες σας κι' άρχίστε τη δου- (λειά σας) Στείλτε τά κάρρα γρήγορα να πάρουν τα σκου- (πίδια)

Τίς πόλεις να στολίσετε με όμορφα στολίδια. Φτιάχτε τους δρόμους ασφαλείς, σ' αυτούς να (περπατάμε, χωρίς να κινδυνεύουμε τά μούτρα μας να φάμε, βάλτε και φώτα στους δόδους να φέγγουνε τό δρόμο, διότι, χρόνια, δυστυχώς, μας τρώει τό σκοτάδι. Φτιάχτε και πάρκα δροσερά με μπόλικά παγκάκια να βρίσκουν καταφύγιο εκεί, τά ζευγαράκια. Κάνετε έργα μπόλικά! Καί μην καθυστερήτε, είν θέλετε δημάρχοι κι' άλληλη φορά να δγήτε.

Φτήνεις!

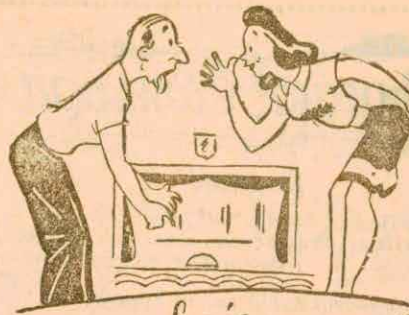
Μέτρα έξυπνα, σπουδαία που πολύ τά έννοώ για τό δόλο τό λαό. Όπως είδατε θεθαίως σ' όλες τάς εφημερίδας, τώρα την τιμή αυξανόν του κολλίου και της μα- (ρίδας, και ή αύξησης ετούτη με σοφό σκοπό θά γίνη, να φτηνώνουν αυτομάτως τό μπαρμπαίνι... τό λιθρίνι! Να πολιτική καινούργια, κι' όχι αυτή πουχαμε (πρώτα) Ν' ακριβήνη τό ψωμάκι, να φτηνώνουν τά μπασκότα. Για να πέση ή σαμπάνια, ν' ακριβήνη ή ρετσίνα. Να ύψωθούν σ'ά τραμ τά ναύλα, να φτηνήνη ή... (λιμουζίνα, και στο τέλος να χαρούμε και να κάνουμε καζάντια, ν' ακριβήνουν τά φασόλια για να πέσουν τά... (διαμάντια!)

Γυναίκεια άπότυχια

Ήττα άναμφισβήτητη έν γενέει των θηλέων. Καμμία γυναίκα σύμβουλος στον δήμον Αθηναίων. Άδίκως άνεμίχθησαν σ'όν έκλογών τη λαύρα και κολυμπήσαν άδίκα μες σ'όν καλπών τά μαύρα. Καμμία γυναίκα σύμβουλος! Μεγάλη άδίκια. Κι' όμως θά χρειάζοτανε μία νότα γυναικεία. Καί μες σ'ίς σοβαρότητες, τό βλοσυρό μυστάνι, για ποικιλία να ήτανε ένα κομψό φουστάνι! Κι' άφού θά λείπη μία Φιφή, μία Λέλα, μία Μα- (ρίκα, δεν θάχουν τά συμβούλια χάρι καμμία και γλυκά. Καί στο μπαλκόνι οι σύμβουλοι θά δγαίνουν δέκα- (δέκα, και θά κρεμιούνται όλόκληροι να ίδούν καμμία γυ- (ναίκα!)

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Η ΚΑΡΔΙΟΥΣΙΑ ΜΑΣ

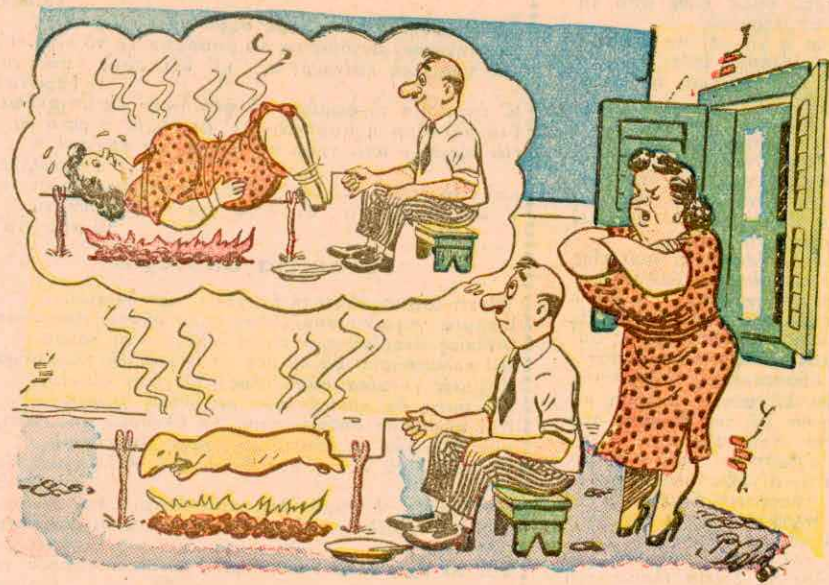
Το ραδιόφωνο της θείας

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΚΟΚΟΣ: Δανδής της εποχής. Ύψος μπλάζε, χιούμορ σαχλό, γραβάτες φανταχτερές, χωρίστρα γυαλιστερή, φρούδι ανασηκωμένο. **ΝΤΙΝΤΗΣ:** «Κόποις» του Κόκου. Κομψή, τρισηχιδωμένη νεαρή κυριούλα, που τρελλαινείται για «πάρτυ», για «φλέρτ» και... — τι δραματική μόδα! — για «μπουρνούκια»! **ΠΙΤΣΑ:** Φίλη της Λέλας. (Παρόμοια). **ΑΡΗΣ:** Άντρας της Λέλας. Σοβαρός εργαζόμενος άνθρωπος. **Η ΘΕΙΑ ΑΡΣΙΝΟΗ:** Άνταρκο πρόσωπο. **ΕΝΑΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.**

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα μπάρ)

ΚΟΚΟΣ (συνεχίζει κουδέντα)... "Αν δεν της κάνω ένα δώρο, νομίζω πως τη χάνω. Αλλά τι δώρο;
ΝΤΙΝΤΗΣ (που προφέρει «γώ» αντί «ρώ»): Ραδιόφωνο! Αυτό φωνά! Γιατί αυτό μπορείς να το πάγης με δόσεις και άνευ προκαταβολής!
ΚΟΚΟΣ: Ναι, αλλά... τι θα πη στον άντρα της η Λέλα;
ΝΤΙΝΤΗΣ: Ότι της τώστειλε η θεία της η Άρσινόη!
ΚΟΚΟΣ: Τρελλάθηκες!...
ΝΤΙΝΤΗΣ: Ξέρω ενώ τι σου λέω. Το σχέδιό μου είναι υπέροχο!
ΚΟΚΟΣ: Επιδέξαι, δηλαδή.
ΝΤΙΝΤΗΣ: Κάμε αυτό που σου είπα, και θα σου σχωγγάς τον πατέγκα. Η θεία Άρσινόη θα σώσει την κατάσταση.
ΚΟΚΟΣ: Μα δεν έχει καμμία θεία που να τη λένε Άρσινόη.
ΝΤΙΝΤΗΣ: Ακρίβως!... Θα πη πως μόλις ηγθε απ' την Άμερική η αν θέλεις

— Τι όνειροπολείς, Πολύκαρπε;

(Του Β. Χριστοδούλου)

απ' τη Λάγισσα, που το βγίσκω προσωπικώς πολύ μπανάλ!
ΚΟΚΟΣ: Ντιντή, θα με κάψης!
ΝΤΙΝΤΗΣ: Κουταμάρες!... Αυτή είναι η καλύτερη λύση. Θα γίγης στάχτη στα μάτια του συζύγου της κι όλα θα πάνε καλά, πεγίφημα. Αυτό το κόλπο τ' έχω μεταχειριστή κι' εγώ και πέτυχα.
ΚΟΚΟΣ (ύστερα από πολλή σκέψη): "Εστω, θα κάνω όπως μου λές. Ίσως η έμπνευσή σου σου κατέβηκε να είναι σοφή."
ΝΤΙΝΤΗΣ: Νού σόμ ντακόγ!...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ένα ζαχαροπλαστείο)

ΚΟΚΟΣ:... Σερί! Σου πήρα το καλύτερο ραδιόφωνο της Άμερικής και της Ευρώπης! Δυστυχώς δεν ήρθαν ακόμη τα μηχανήματα τηλεόρασής!...
ΛΕΛΑ:... Μα, χρυσό μου,... σ' ευχαριστώ θερμά... αλλά τι θα πω στον άντρα μου;
ΚΟΚΟΣ (ύφος!):... "Ότι στο χάρισε η θεία σου η Άρσινόη!"
ΛΕΛΑ: Μα δεν έχω καμμία θεία που να τη λένε Άρσινόη.
ΚΟΚΟΣ (υπεροπτικά): "Ακριβώς! Αφ' όσον με, λοιπόν, να τα κανονίσω εγώ αυτά! Η ανύπαρκτη θεία σου Άρσινόη, γύρισε μόλις από ημερών από την Άμερική. Παλιά, είχατε κάτι κληρονομικές διαφωνίες και ήσαστε μάλλον δυσαρσημένους. Αλλά τώρα σούκανε αυτή την ευγένεια..."
ΛΕΛΑ: Νομίζω πως η σκέψη σου είναι σοφή.
ΚΟΚΟΣ: Νού σόμ ντακόγ!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο σπίτι της Λέλας)

ΑΡΗΣ (μπαινεί): Καλησπέρα, γυναίκα μου!...
ΛΕΛΑ (καμαρωτά): Κύτταξε στη γωνία...
ΑΡΗΣ: Μπα;... Τι ωραίο ραδιόφωνο! Που το βρήκες;
ΛΕΛΑ: Μου το έστειλε η θεία η Άρσινόη! Δεν σου είπα πως ήρθε προχτές απ' την Άμερική;
ΑΡΗΣ: "Α, πολύ ευγενικό εκ μέρους της!"
ΛΕΛΑ: Φυσικά. Η θεία Άρσινόη ήταν πάντα γαλαντόμα, ανοιχτοχέρα. Άνεκτίμητη θεία... που ο Θεός να της χαρίσει μέρες!
ΑΡΗΣ: Χρόνια δεν λές καλύτερα; Τέτοιες βειες μόνον απ' την Άμερική έρχονται και μας φέρνουν λαχείο!...
ΛΕΛΑ: "Ετσι νομίζω κι' εγώ."
ΑΡΗΣ: Την καμένη τη θεία Άρσινόη;
ΛΕΛΑ: Τη χρυσή μου τη θεία!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο ίδιο σπίτι μετά δυο μήνες).

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ:... Ξέρετε, κυρία μου, ο κύριος Κόκος δεν πληρώσε τις δόσεις και δεν έχει καταβάλει και την προκαταβολή για το ραδιόφωνο που σας έστειλε. Ύστερως, είμαστε αναγκασμένοι, με πολύ μας λύπη δηλαδή, να το πάρουμε πίσω!
ΛΕΛΑ (κάτωρη): Δεν μπορείτε να περιμένετε μια-δυο ημέρες;
ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Άδύνατον, μαντάμ! Με πολλή μας λύπη, δηλαδή!... (Βουτάει το ραδιόφωνο και φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο σπίτι της Λέλας σε μισή ώρα)

ΑΡΗΣ (μπαινεί):... Αγάπη μου, γεια σου! (Φιλί). Βάλε άμεσα το ραδιόφωνο γιατί θέλω ν' ακούσω μια είδηση που μ' ενδιαφέρει.
ΛΕΛΑ (νευρικό τρίψιμο των χεριών): Ξέρεις... μάλωσα με τη θεία την Άρσινόη και της τώστειλα πίσω!... Έλαβα ένα γράμμα της πολύ πρόστυχο!
ΑΡΗΣ: Μπα; Για να το δώ.
ΛΕΛΑ: Τώσκισα... Απ' τα νύχρα μου. (Χτυπάει το κουδούνι)... Ποιός νάναι μεσημεριώτικα; (Άνοιξε και μπαίνει ο υπάλληλος κρατώντας το ραδιόφωνο, ενώ η Λέλα του γνέφει... ματαίως!): Τι θέλετε κύριε;
ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ:... Ο κύριος Κόκος έπληρωσε και την προκαταβολή και τις δόσεις! Κι' έτσι, σας το ξαναφέρνουμε. Και να μάς συγχωρήτε δηλαδή!
ΛΕΛΑ (γνέφει): Ο κύριος Κόκος; "Η θεία η Άρσινόη;"
ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (που... «δεν μπαίνει»): "Όχι, μαντάμ! Ο κύριος Κόκος ο Δελαπαύλος!... Πρώτες τάξεις κύριος!... («Ευκαθιστά» το ραδιόφωνο). Χαίρετε!"
ΑΡΗΣ (που έχει μη τις στο νήμα): "Ωστε αυτή είναι η θεία η Άρσινόη;"
ΛΕΛΑ (προσπαθώντας να προσποιηθεί την ψυχραιμία): Κάποια παρεξηγήσις είναι, αγάπη μου. Βάλε το ραδιόφωνο τώρα ν' ακούσης την ενδιαφέρουσα είδηση.
ΑΡΗΣ: "Όχι. Την είδηση την άκουσα! Τώρα θ' ακούσης κι' εσύ μια είδηση πολύ πιο ενδιαφέρουσα. Μια είδηση συνταρακτική!"
ΛΕΛΑ: Ποιά;
ΑΡΗΣ: Αυτή! (Αρπάζει το ραδιόφωνο και το κατεβάζει στο κεφάλι της Λέλας).

ΑΥΛΑΙΑ

ΕΨΙΛΟΝ

Τα κόκκινα αυγά

Τίποτα σχεδόν δεν είναι εξακριβωμένο Ιστορικώς για το έθιμο του βαψίματος των αυγών του Πάσχα. Θρύλοι μοναχά, παραδόσεις και υποθέσεις υπάρχουν. Μερικοί ισχυρίζονται ότι το έθιμο είναι πολύ παλιό και ότι οι Χριστιανοί το πήραν από τους Έβραίους, κι' οι Έβραιοι πάλι από τους Συροχαλδαίους και τους Πέρσες, που συνήθιζαν κάθε πρώτη του έτους να βάφουν τ' αυγά τους κόκκινα.
 Κατ' άλλους Ιστορικούς, το 400 μ. Χ. δταν άρχισε η νηστεία της Μεγάλης Σαρακοστής, όσοι ήθελαν να διατηρήσουν τ' αυγά τους, τα έβραζαν και τα έβαφαν για να τα έχουν το Πάσχα.
 Διηγούνται σχετικώς ότι την ημέρα που αναστήθηκε ο Κύριος, μια πωλήτρια αυγών στην Ιερουσαλήμ, μόλις έμαθε το θαύμα έβαλε καταγής το καλάθι της και φώναξε: «Τότε μόνο θα πιστέψω ότι αναστήθηκε, όταν τ' αυγά μου γίνουν κόκκινα!». Και το θαύμα έγινε: Τ' αυγά κόκκινισαν.
 Άλλοι αποδίδουν τη συνήθεια του βαψίματος των αυγών, στο Ρωμαίο Αυτοκράτορα Ηλιογάλο.
 Ο Ηλιογάλος, αγαπούσε, τόσο πολύ τις κόττες, που είχε μετατρέψει πολλά διαμερίσματα των Ανακτόρων του σε όρνιθοτροφεία. Ιδιαίτερη αγάπη έδειχνε σε μία άσπρη όρνιθα, που όταν του πρωταυνήγειλαν ότι πρόκειται να γεννήσει, έτρεξε χαρούμενος κοντά της.
 Άργα τη νύχτα επί τέλους, η κόττα γέννησε. Μα το αυγό, όπως συμβαίνει συχνά, βγήκε ματωμένο.
 Ο Αυτοκράτωρ όμως, ήταν ένθουσιασμένος. Και για να δείξη περισσότερο τη χαρά του, διάταξε να βάψουν όλοι οι κάτοικοι της Ρώμης τ' αυγά κόκκινα. Έτσι έμεινε από τότε η συνήθεια.

Η ίσια κοιλιά είναι μία από τις κυριότερες προϋποθέσεις της αρμονικής γυναικείας σιλουέτας. Καμμία γυναίκα δεν το άγνοει. Πολύ λίγες, όμως, είναι εκείνες που μεριμνούν πραγματικά για το μέρος αυτό του σώματός των. Οι περισσότερες περιμένουν να φτάσουν τα πράγματα στο άπροχώρητο και τότε καταφεύγουν στις ειδικές ζώνες και τους κορσέδες.

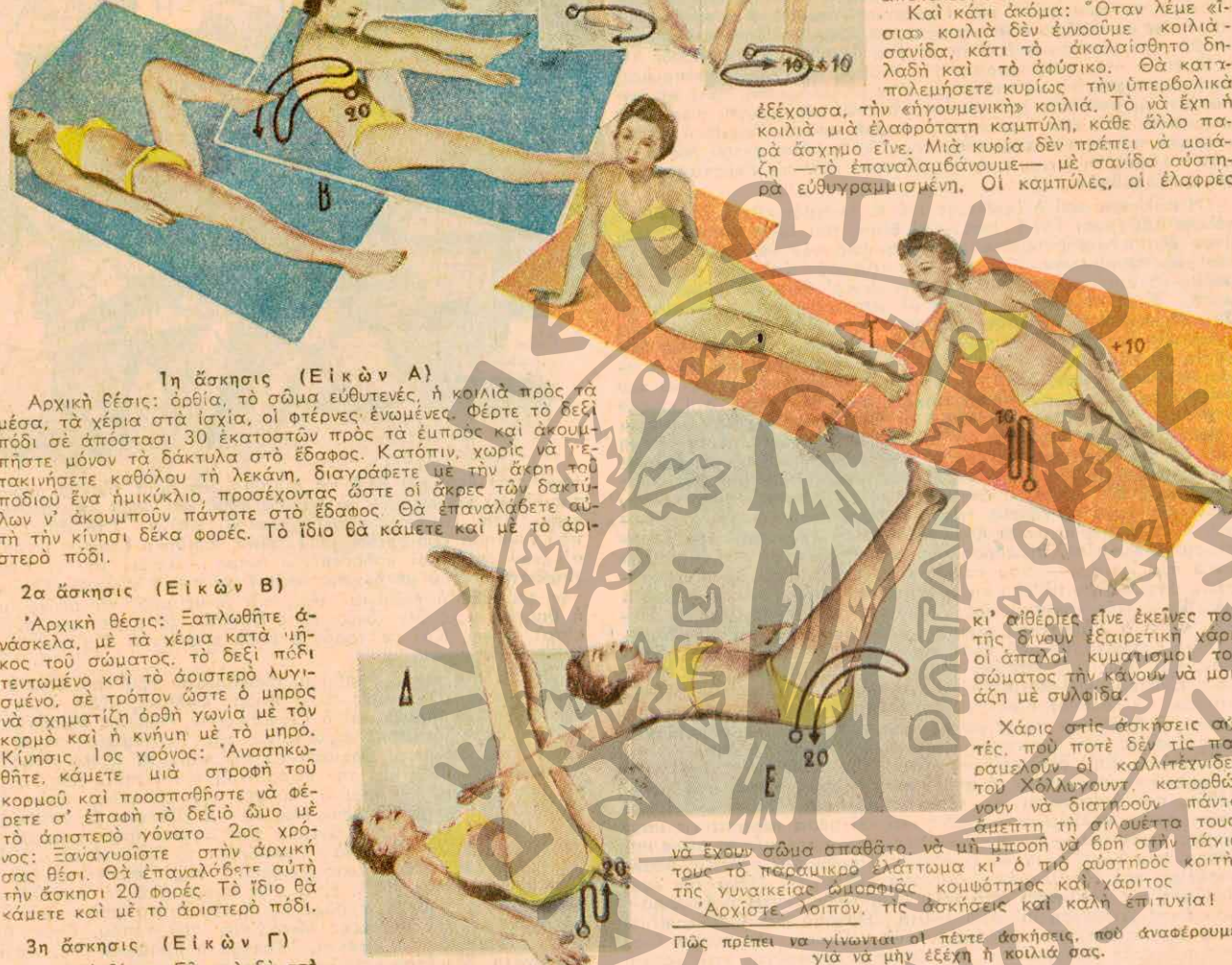
Η κοιλιά στη γυναίκα εξαρτάται όχι τόσο από την τροφή όσο από τη ζωή που κάνει. Στις έννεα περιπτώσεις επί των δέκα είναι αποτέλεσμα άκαταστασίας στη ζωή και παραμεινέας των φυσικών ασκήσεων. Επέρχεται τότε χαλάρωση των μυών της κοιλιάς, ενώ, από τ' άλλο μέρος, ποσότητες λίπους συγκεντρώνονται κάτω από τα τοιχώματά της και την κάνουν να «πετάει» προς τα εμπρός.

Οι απαραίτητες προϋποθέσεις για να έχη μία γυναίκα ίσια κοιλιά είναι τρεις:

α) η απόλυτη ισορροπία της λεκάνης.
 β) οι ισχυροί κοιλιακοί μύς, και γ) η πλούσια και ισχυρή μυϊκή επένδυσις της περιοχής του περιναίου.

Από τις ασκήσεις που υποδεικνύουμε κατωτέρω, η πρώτη αποβλέπει στο να δημιουργήση την επιθυμητή ισορροπία της λεκάνης, οι επόμενες τρεις στο να ενισχύσουν τους κοιλιακούς μύς κι' η τελευταία να τονώσει και να ισχυροποιήσει τους μύς του περιναίου. Κάμετέ τις με τον τρόπο που απαιτεί η κάθε μία και τα ευεργετικά αποτελέσματα δεν θ' αργήσουν να φανώ!

Οι πέντε αυτές ασκήσεις είναι οι εξής:

1η άσκηση (Εικόνα Α)

Αρχική θέσις: όρθια, το σώμα ευθυτενές, η κοιλιά προς τα μέσα, τα χέρια στα ισχία, οι φτέρνες ενωμένες. Φέρτε το δεξιό πόδι σε απόσταση 30 εκατοστών προς τα εμπρός και ακουμπήστε το δάκτυλο στο έδαφος. Κατόπιν, χωρίς να ξεπηδάτε καθόλου τη λεκάνη, διαγράφετε με την άκρη του ποδιού ένα ημικύκλιο, προσέχοντας ώστε οι άκρες των δακτύλων ν' ακουμπούν πάντοτε στο έδαφος. Θα επαναλάβετε αυτή την κίνηση δέκα φορές. Το ίδιο θα κάμετε και με το αριστερό πόδι.

2α άσκηση (Εικόνα Β)

Αρχική θέσις: Ξαπλωθήτε ανάσκελα, με τα χέρια κατά μήκος του σώματος, το δεξί πόδι τεντωμένο και το αριστερό λυγισμένο, σε τρόπον ώστε ο μηρός να σχηματίζει όρθη γωνία με τον κορμό και η κνήμη με το μηρό. Κίνησις, 1ος χρόνος: Ανασηκωθείτε, κάμετε μία στροφή του κορμού και προσπαθήστε να φέρετε σ' έπαση το δεξί ώμο με το αριστερό γόνατο. 2ος χρόνος: Ξαναγυρίστε στην αρχική σας θέσι. Θα επαναλάβετε αυτή την άσκηση 20 φορές. Το ίδιο θα κάμετε και με το αριστερό πόδι.

3η άσκηση (Εικόνα Γ)

Αρχική θέσις: Γύρτε λοξά στο

Οι τρεις προϋποθέσεις που απαιτούνται γι' αυτό

Αρχική θέσις: Ξαπλωθήτε ανάσκελα, με τα χέρια τεντωμένα στα πλάγια και τα πόδια προς τα επάνω, σε τρόπο που να σχηματίζουν όρθη γωνία με τον κορμό. Προσπαθήστε να εγγίσετε με τα πόδια σας το έδαφος προς τα δεξιά και τα αριστερά, χωρίς να μετακινήσετε ούτε τον κορμό, ούτε τα χέρια. Θα επαναλάβετε αυτή την κίνηση 20 φορές.

5η άσκηση (Εικόνα Ε)

Αρχική θέσις: Ξαπλωθήτε ανάσκελα, με τα χέρια τεντωμένα κατά μήκος του κορμού και τα πόδια ψηλά, σε τρόπο που να σχηματίζουν όρθη γωνία με τον κορμό. Θα προσπαθήσετε ν' ανασηκώσετε τους γλουτούς σε ύψος μεσοκίων εκατοστών από το έδαφος, χωρίς να μετακινήσετε τα πόδια σας από την κατακόρυφη θέσι τους. Δεν πρέπει να χάσετε την ισορροπία σας, ούτε να ταλαντεύετε το σώμα σας. Θα επαναλάβετε αυτή την άσκηση 20 φορές στη σειρά.

Οι ασκήσεις αυτές, όπως θ' αντιλαμβάνεσθε και μόνες σας ούτε δύσκολες είναι, ούτε πολλήν ώρα απαιτούν για να εκτελεσθούν, ούτε κουράζουν υπερβολικά. Έξ' άλλου μὴν ξεχνάτε σχετικώς και το παλιό ρητό: «Κόποις κτώνται τ' αγαθά». Δοκιμάστε λοιπόν, και θα δείτε, με ικανοποίησι κι' ευχαρίστησι, ότι τα αποτελέσματά θα είναι σωτήρια.

Και κάτι ακόμα: Όταν λέμε «ίσια» κοιλιά δεν εννοούμε κοιλιά-σανίδα, κάτι το ακαλαίσθητο δηλαδή και το αφύσικο. Θα καταπολεμήσετε κυρίως την υπερβολικά εξέχουσα, την «ηγουμενική» κοιλιά. Το να έχη η κοιλιά μία ελαφρότατη καμπύλη, κάθε άλλο παρά άσχημο είναι. Μία κυρία δεν πρέπει να μοιάζει — το επαναλαμβάνουμε — με σανίδα στυπτήρα εύθυγραμμισμένη. Οι καμπύλες, οι ελαφρές

κι' ανήκερνες είναι εκείνες που της δίνουν εξαιρετική χαρά, οι απαλοί κυματισμοί του σώματος την κάνουν να μοιάζει με σιλουέτα.

Χάρη στις ασκήσεις αυτές, που ποτέ δεν τις παραμελούν οι κολλητινίδες του Χόλλυγουντ, κατορθώνουν να διατηρούν πάντα αψεγάδιαστη τη σιλουέτα τους να έχουν σώμα σπαθό να μη μισση να βοη στην τάνισ τρε με το παραμικρό ελάττωμα κι' ο πιο ασύτηρος κοίτης της γυναικείας ομορφιάς κομψότητας και γάριτος.

Αοχίστε, λοιπόν, τις ασκήσεις και καλή επιτυχία! Πως πρέπει να γίνονται οι πέντε ασκήσεις, που αναφέρουμε, για να μην ξεέχη η κοιλιά σας.

Περισσότερο από τρεις μήνες, ο Βίλχελμ Γιάνσεν γύριζε στην Αθήνα, κουρελής, πεινασμένος και δρώμιος, κινδυνεύοντας ώρα την ώρα να συλληφθεί από τους Γερμανούς, που, την εποχή εκείνη είχαν εντείνει την τρομοκρατία τους στην πρωτεύουσα. Ο Γιάνσεν, ήταν Σουηδός, έθελοντής στην «Υπηρεσία Ειδικών Επιχειρήσεων», που είχε το κέντρο της στο Λονδίνο. Αρχηγός της υπηρεσίας αυτής ήταν ο συνταγματάρχης Μόριτς Μπακμάστερ, που, εκτιμώντας την εξυπνάδα και το θάρρος του, τον έστειλε στην Ελλάδα για να ξαναδημιουργήσει το δίκτυο «22» που είχε διαλυθεί έπειτα από τη σύλληψη των αρχηγών του από τη Γκεστάπο. Οι πληροφορίες που είχε λάβει ο Μπακμάστερ από το στρατηγείο της Μ. Ανατολής, έλεγαν ότι από το δίκτυο «22» είχαν περισσώσει ο παμπς και ο κώδικας του και ότι παρέμεναν στα χέρια του λοχαγού Άριστειδη Καλογερόπουλου, της μυστικής Βρετανικής υπηρεσίας «Αντβανς Φόρς 133». Ο Καλογερόπουλος συνεργαζόταν και με το προαναφερόμενο δίκτυο. Κατοικούσε στην οδό 'Ελληνοπόλεως 17 και εκεί θα πήγαινε να τον συναντήσει ο Γιάνσεν.

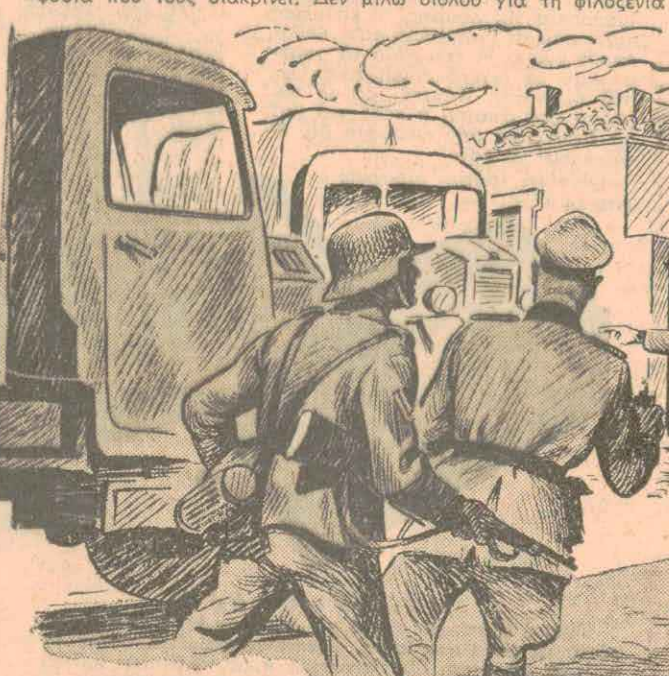
Όταν ο τελευταίος αποβιβάστηκε στην 'Ελλάδα —με ελληνικό υποδρόμιο που τον έβγαλε κοντά στους Τσακαίους, στην Εύβοια— κι' έφτασε, ύστερα από πολλές περιπέτειες, στην Αθήνα, τράβηξε κατευθείαν στο σπίτι του Καλογερόπουλου, που είχε ειδοποιηθεί προηγουμένως από τον Μπακμάστερ για την άφιξή του. Ο Γιάνσεν ήταν έφοδιασμένος με ελληνική ταυτότητα, με τ' όνομα Άντωνης Μαρτάς, από την Κεφαλλονιά. Είχε μαζί του ακόμη και διάφορα δελτία τροφίμων ενός παντοπωλείου της οδού Λέκκα. Και επειδή μιλούσε αρκετά καλά την ελληνική —ήταν πολλά χρόνια υπάλληλος της πρεσβείας στην Κωνσταντινούπολη—, μπορούσε να κυκλοφορή κάπως ελεύθερα στους αποκεντρωμένους δρόμους των Αθηνών. Αλλά όταν έφτασε στο σπίτι του αξιωματικού—το βράδυ της 3 Μαΐου 1943—, ο δρόμος ήταν μπλοκαρισμένος από άντρες των 'Ες- 'Ες και της Γκεστάπο. Ο Γιάνσεν μονομιάς κατάλαβε πως όλο αυτό το κακό γινόταν για να συλλάβουν τον 'Ελληνα λοχαγό. Πραγματικά, όπως μαθεύτηκε αργότερα, ο Καλογερόπουλος είχε προδοθεί από το συνεργάτη των Γερμανών Λεωνίδα Κωστόλη—ο ίδιος είχε καταδώσει προηγουμένως ολόκληρο το δίκτυο. Πήγαν λοιπόν και τον συνέλαβαν τη στιγμή ακριβώς που μετέδιδε τις τελευταίες του πληροφορίες στο Κάιρο. Ο Καλογερόπουλος, που αντελήφθηκε ότι το σπίτι του είχε μπλοκαριστεί, αντί να παρατήσει τη μετάδοσή και να κυττάξει πως να ξεφύγει, παρέμεινε ακλόνητος στη θέση του ως τη στιγμή που οι Γερμανοί έσπασαν την πόρτα του δωματίου του. Τα τελευταία του λόγια ήταν: «Αυτή τη στιγμή συλλαμβάνομαι από τη Γκεστάπο, Ζήτω η 'Ελλάδα!»

Η σύλληψή και η εκτέλεση του Καλογερόπουλου, έφεραν σε τέλεια απόγνωση τον Γιάνσεν. Η θέση του τώρα στην Αθήνα, ήταν εξαιρετικά επικίνδυνη. Εκτός από τον 'Ελληνα λοχαγό δεν γνώριζε κανέναν άλλο στην πρωτεύουσα. Και ούτε πια μπορούσε να επικοινωνήσει με το Λονδίνο έφ' όσον δεν είχε ασύρματο. Έτσι οι μέρες άρχισαν να περνούν μαρτυρικές για το Σουηδό πράκτορα, που τα χρήματά του είχαν εξαντληθεί για την τελευταία δεκάρα. Στην αρχή είχε καταρρώσει να δροί ένα δωμάτιο σε κάποιο μικρό ξενοδοχείο της οδού Πειραιώς, αλλά αναγκάστηκε να φύγει από εκεί, επειδή ο ξενοδόχος άρχισε να τον απειλεί με έξωσι. «Από το σημείο αυτό—γράφει ο Γιάνσεν στο ημερολόγιό του— αρχίζουν οι πιο δεινές περιπέτειές μου. Παρακάλεσα τον ξενοδόχο να με κρατήσει μερικές μέρες ακόμη εκεί με την υπόσχεση να τον πληρώσω διπλά μόλις θα έπιασα χρήματα στα χέρια μου. Αλλά, δυστυχώς, ήταν ένα στρουθινό γέρος και δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτε. Αναγκάστηκα λοιπόν να φύγω, αφού μου κανένα τρόπο δεν μπόρεσα να τον μεταπειλώ. Η πρώτη μου σκέψη ήταν να πάω να επισκεφθώ τον Σάντ-στρουμ—Σουηδός, πρόεδρος της «Βοηθείας προς την Ελλάδα» κατά την κατοχή—που καθώς είχα μάθει από τον Μπακμάστερ, αγωνιζόταν με όλη τη δύναμή της ψυχής του στα πλαίσια της 'Ελληνικής Αντιστάσεως. Αλλά κι' εδώ είχα μεγάλη άτυχία, γιατί ο Σάντ-στρουμ έλειπε κείνες τις μέρες από την Αθήνα. Η κατάσταση μου ήταν κρίσιμη. Πεινούσα, ήμουν άξυρμος και δρώμιος και δεν ήξερα πού θα περνούσα τη νύχτα μου. Εύτυχως καλοκαιρίασε και μπορούσα να κοιμηθώ στο υπαίθριο, αν εύρισκα φυσικά, καταλληλό μέρος να τρυπώσω. Αλλά οι Γερμανοί περιπολούσαν παντού κι' η κυκλοφορία για τους πολίτες, απαγορευόταν μετά τις ένδεκα το βράδυ.

Όστόσο παρ' όλο που δεν ήξερα την Αθήνα—συνεχίζει ο Γιάνσεν—κατόρθωσα ν' ανακαλύψω μια καλή γωνιά στα περικόβια, που βρίσκονται έξω από τα Πατήσια. Ήταν μια μισογκρεμισμένη καλύβα από πλίθες και κεί μέσα πέρασα τις υπόλοιπες μέρες μου—τρείς μήνες περίπου—τρώγοντας ρίζες και χόρτα σαν τον Άγιο Φραγκίσκο! Ήμουν πια τελείως απελπισμένος και εξαντλημένος από τις κακουχίες. Όρα την ώρα περίμενα να συλληφθώ από τους Γερμανούς, γιατί η εμφάνισή μου ήταν χειρότερη κι' από ληστή. Όστόσο ένα βράδυ, πάνω στην απελπισία μου, αποφάσισα να χτυπήσω την πόρτα ενός οποιοδήποτε σπιτιού και να ζητήσω καταφύγιο και τροφή. Ξεκίνησα από το καλύβι μου νύχτα, διασχίζοντας διάφορα στε-

νόσκακα κι' αποφεύγοντας ώρι-σμένα σημεία, από φόβο μην πέ-σω πάνω σε καμιά γερμανική περιπόλο. Έτσι, έφτασα ύστερα από λίγο στο τέρας της οδού Πατησίων και τράβηξα κατευθεί-αν σ' ένα ψηλό και μοναχικό σπι-τί, χωρίς να λογαριάζω ποιοι το κατοικούσαν. Ήμουν αποφασί-σμενος ν' αντιμετωπίσω τα πάν-τα, έστω κι' αν ακόμη επρόκει-το να συλληφθώ. Σκεφτόμουν πως με την ελληνική ταυτότητα που είχα στην τσέπη μου, θα θόλω-να κάπως τα νερά. Και σε κείνα τα χάλια που δρισκόμουν, ήταν αδύνατο να υπομιασθώ κανείς ότι μπορούσε να είμαι κατάσκο-πος, ή υπ' αριθμ. Β.Σ. 16 πράκτορας της «Υπηρεσίας Ειδί-κων Επιχειρήσεων» του Γουόντγουορ Μαϊντορ.

Φαίνεται όμως πως η τύχη άρχισε να χαμογελά πια του Βίλχελμ Γιάνσεν. Στο σπίτι αυτό, στην οδό Πατησίων 347, που πήγαινε να ζητήσει καταφύγιο, κατοικούσε ο κ. Κώστας Χα-ρβάτης με την οικογένειά του. Η σύμπτωση, βέβαια, ήταν κάτι περισσότερο από εξαιρετική. Γιατί από το σπίτι αυτό, που ή-ταν ένα από τα πολλά καταφύγια της «Αντβανς Φόρς 133», εί-χαν περάσει ως τότε δεκάδες πράκτορες των συμμάχων. Ο κ. Κώστας Χαρβάτης και ο αδελφός του κ. Γιάννης Χαρβάτης, ή-σαν από τα κύρια στελέχη της «Αντβανς Φόρς 133» κι' είχαν προσφέρει ως τότε ανεκτίμητες υπηρεσίες στον μυστικό της α-γώνα. «Η ζωή είναι πάντα παράξενη—γράφει ο Γιάνσεν στο ημερολόγιό του—μια πιο παράξενη είναι οι 'Ελληνες με την αφοβία που τους διακρίνει. Δεν μιλάω διόλου για τη φιλοξενία

τους, που ξεφεύγει από τα συνθιγμένα όρια της έγκραδιότη-τας. Μιλώ κυρίως για το θάρρος τους και τον πατριωτισμό τους. Ήταν ένα θάυμα του είκοστου αιώνα! Στο σπίτι αυτό που χτύπησα φοβισμένος κι' έλεεινός, δρέθηκε ξαφνικά μπροστά σ' έναν ψηλό και καλοδεμένον άντρα—έννοει τον κ. Κώστα Χαρβάτη—που με δέχτηκε σαν έναν παλιό γνώριμό του. Δεν τον τρώμαξε ή εμφάνισή μου, τα γένια μου, τα ρούχα μου, ή βρωμιά μου, δεν έδειξε ούτε εκπλήξι, ούτε περιέργεια. Του είπα: πεινώ. Και με τράβηξε μέσα στο σπίτι του για να με καθίσει στο τραπέζι.

Οι αδελφοί όμως Χαρβάτη, ανακάλυψαν γρήγορα πως ο φι-λοξενούμενός τους, κάθε άλλο παρά 'Ελληνας ήταν. Στην αρχή φοβήθηκαν μήπως και ο Γιάνσεν—ο Άντωνης Μαρτάς ως τότε—ήταν Γερμανός πράκτορας της 'Αντικατοσκοπείας και όπως ήταν έπομενο, άρχισαν να παίρνουν τα μέτρα τους και να παρακολουθούσαν και την παραμικρή του κίνηση. «Με τη σει-ρά μου κι' εγώ—λέει ο Γιάνσεν—έν συνεχεία στο ημε-ρολόγιό του—αντελήφθηκαν πως τα δυο αδέλφια με υπονοιάζον-ταν. Διαισθανόμουν την αγνότητα τους, γιατί ήταν τρομερά τις σκοτεινές εκείνες μέρες να υπομιασθώ το διπλανό σου. Κι' ε-γώ ήμουν ένας ένοχος, ένας άγνωστος, χωρίς συγγενείς και φί-λους στην Αθήνα. Τους είπα πως ήμουν από το Ληξούρι της Κεφαλλονιάς—όπως έγραφε κι' η ταυτότητά μου—μα όταν με ρώτησαν για διάφορες οικογενειακές του τόπου, όπως τις φυσικές, δεν γνώριζα καμιά. Ύστερα η προσφορά μου, ως Κε-φαλλονίτη, δεν ήταν καθόλου σύμφωνη με κείνη που έπρεπε να είναι. Καταλάβαινα πως τους είχα άναστατώσει ψυχικά. Σκέ-

φθηκα τότε να τους ομολογήσω τα πάντα. Με ποιόν τρόπο δ-μως θα μπορούσα να τους αποδείξω την αλήθεια; Όστόσο ένα βράδυ αποφάσισα να τα διακινδυνεύω όλα. Τράβηξα παρόμοια τους δυο αδελφούς και τους εξομολογήθηκα ποιός ήμουν, πως δρέθηκε στην 'Ελλάδα, τις περιπέτειές μου και τέλος τη σύλ-ληψή του Καλογερόπουλου από τους Γερμανούς.

Στην αρχή ο Κώστας Χαρβάτης δεν πίστευε τίποτε απ' ό,τι του έλεγαν ο Γιάνσεν. Μέσα του, είχε δημιουργήσει πιά την πε-ποίθησι ότι επρόκειτο περί Γερμανού πράκτορα της 'Αντικα-τοσκοπείας. Αλλά μόλις άκουσε τ' όνομα του λοχαγού Άριστει-δη Καλογερόπουλου, πετάχτηκε από τη θέση του με μιάν έκ-πληξη ανακατεμένη με τρόμο. Ο Καλογερόπουλος δεν έμεινε περισ-σότερο από τρεις μέρες στο 'Αβέρωφ. Οι Γερμανοί τον πήραν ξαφνικά και χωρίς να τον δικάσουν, τον εξετέλεσαν στο νεκρο-ταφείο της Κοκκινιάς, μαζί με δεκατρείς άλλους πατριώτες, τα σημερινά της 7-Μαΐου 1943. Έτσι οι αδελφοί Χαρβάτη δεν κατόρθωσαν να φέρουν σε πέρας την αποστολή τους, γιατί δεν περίμεναν να εκτελεσθεί ο συνεργάτης τους χωρίς να τον δικάσουν, έστω και για τα μάτια. Όστόσο, επειδή ήξεραν πως

Ο Γιάνσεν κατάλαβε ότι όλο αυτό το κακό γινόταν για να συλλά-βουν οι άντρες των 'Ες- 'Ες τον 'Ελληνα λοχαγό...

ο Καλογερόπουλος είχε έρθει με τον ασύρμάτο του σ' επαφή με το Λονδίνο και ότι εκείνο του ανήγγειλλε την προσεχή άφι-ξη ενός συμμαχικού πράκτορα, όταν άκουσαν τον Γιάνσεν να λη πως αυτός ήταν ο αναμενόμενος, οι αδελφοί Χαρβάτη τον κυττάξαν έκπληκτοι. Ήταν αλήθεια άραγε αυτό που άκούσαν; Κανείς άλλος όμως δεν μπορούσε να ξέρει και προπαντός οι Γερμανοί—γιατί ήταν απόλυτα εξακριβωμένο ότι ο Καλογε-ρόπουλος δεν είχε μιλήσει καθόλου—την άφιξη του Σουηδού πρά-κτορα στην 'Ελλάδα.

Όποτε είσαι κατάσκοπος των 'Αγγλων; δεν ρώτησε α-διάφορος δήθεν ο Κώστας Χαρβάτης. Έμεις δεν έχουμε ιδέα από τέτοια πράγματα. Εκείνο μόνο που ξέρουμε είναι, ότι όλοι οι κατάσκοποι, είτε Γερμανοί, είτε Ιταλοί, είτε 'Αγγλοι, έχουν ένα άριθμο. Εσένα ποιος είναι ο δικός σου;

Ο Γιάνσεν τους κυττάζε με μισόκλειστα μάτια. Με τη σει-ρά του τώρα άρχισε να φοβάται μήπως έπεσε πάνω σε τίποτε συνεργάτες του έχθρου, άσχετα με τη φιλόξενη συμπεριφορά τους. Γιατί ζητούσαν τον αριθμό του; Από την πρώτη στιγμή που τους ομολόγησε την αλήθεια, ο Σουηδός πράκτορας κατά-

λαβε πως τα δύο αδέλφια προσπαθούσαν να τον «ξεπαχίσουν», παρ' όλη την προσπάθειά τους να κάνουν τους αδιάφορους. Εί-χε μετανοιώσει που είχε μιλήσει, αλλά τώρα πια ήταν αργά. Θεωρούσε περιττό λοιπόν να κρύψει τονπρακτορικό του αριθμό έφ' όσον του τον ζητούσαν.

—Ο αριθμός μου είναι Β.Σ. 16 και ανήκω στην 'Υπηρεσία Ειδικών Επιχειρήσεων του Λονδίνου, αποκρίθηκε.

«Ευλόγιο τη στιγμή—γράφει ο Γιάνσεν—που άνοιξα το στόμα μου να εξομολογηθώ. Το τί επακολούθησε μετά την ά-ποκάλυψή του αριθμού μου, είναι κάτι που δεν βρίσκω λόγια να το περιγράψω. Πρώτη φορά στη ζωή μου είδα τέτοια χαρά ζωγραφισμένη σε πρόσωπα ανθρώπων. Όταν βεβαιώθηκαν για την πραγματική του ταυτότητα,—ο Καλογερόπουλος τους είχε πη τον αριθμό του Γιάνσεν—μου φανέρωσαν και κείνοι τα δι-κά τους μυστικά. Και οι δυο ανήκαν στην «Αντβανς Φόρς 133». Έπιτελούσε, ή αποστολή μου στην 'Ελλάδα δεν θα πήγαινε χα-μένη!».

Πραγματικά, την επομένη κίολας το πρωί, οι τρείς τολμηροί άντρες, κατέστρωσαν το πρώτο πλάνο για να ξαναφτιάσουν το διαλυμένο από καιρό δίκτυο «22». Επειδή όμως τα περισσό-τερα μέλη του είχαν συλληφθεί,—μεταξύ αυτών και ο Βρετανό-ς αντισυνταγματάρχης Γουάλλερ Τσάρλεϊ, που πιάστηκε μα-ζί με την κ. Πόπη Κάρλα στην οδό 'Απόλλωνος 59—έπρεπε να επικοινωνήσουν με τον αρχηγό των «ΒΥΡΩΝΕΣ» κ. Λουκά Λιναρά, ιδιαίτερο τότε στο 'Υπουργείο 'Εσωτερικών, και σε στενή επαφή με τον κ. Κώστα Χαρβάτη. Συνδεσμός τους ήταν ένα από τα πιο τολμηρά παλληκάρια του μυστικού πολέμου: ο αστυφύλακας Σταύρος Βλαχονικόλος, που υπηρετεί σήμερα στη Γενική Ασφάλεια. Ο κ. Χαρβάτης τηλεφώνησε στο Βλα-χονικόλο ότι ήταν ανάγκη να ειδοποιηθεί άμεσα ο κ. Λιναράς να πάει στο σπίτι του. Την ημέρα όμως εκείνη, ο αρχηγός των «ΒΥΡΩΝΕΣ» είχε φύγει με ειδική αποστολή στα Μέγαρα για να παραλάβει τρείς 'Αμερικανούς αεροπόρους που έπεσαν με α-λεξίπτωτο, από το χτυπημένο αεροπλάνο τους. Αλλά η περι-πέτεια αυτή του κ. Λιναρά δεν είχε την παρούσα στιγμή.

Ο Βλαχονικόλος αναγκάστηκε τότε να ειδοποιήσει τον κ. Γεώργιο Γεωργιάδη—γενικό γραμματέα τότε του υπουργείου 'Εσωτερικών και σήμερα Νομάρχη Αττικής—κι' ο Γεωργιά-δης αποφάσισε να πάει στη θέση του κ. Λιναρά, στο σπίτι του κ. Χαρβάτη.

Ο κ. Γεωργιάδης ήταν από τα πιο δυναμικά στελέχη των «ΒΥΡΩΝΕΣ» και διακινδύνευε δεκάδες φορές τη ζωή του, για να προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες στον αγώνα που έκανε η οργάνωσις εναντίον των κατακτητών. Ο κ. Χαρβάτης όμως του τηλεφώνησε ότι προτιμότερο ήταν να μην ανέβει στα Πατή-σια, επειδή η θέση του στο 'Υπουργείο ήταν από τα πιο σπου-δαία «πόστα» της οργάνωσής. Υπήρχε φόβος δηλαδή, την ώρα που θα έλειπε ο κ. Γεωργιάδης, να χαθεί καμιά σπουδαία πλη-ροφορία. Γιατί, όπως γράψαμε κι' άλλοτε, το γραφείο του τε-λευταίου είχε γίνει ένα μικρό στρατηγείο, που μπεινόδωναν τα πλέον σημαντικά πρόσωπα της αντιστάσεως—κυρίως Βρετανοί—της εποχής εκείνης.

Στο σημείο όμως αυτό, αφίνομε και πάλι τον Γιάνσεν να συνεχίσει: «Παρ' όλη τη δυσκολία που υπήρχε στίς κινήσεις μας, προπαντός με την έλλειψη άμεσης έπαφής με τους ανθρώ-πους της οργάνωσής, κατωρθώσαμε αληθινά θαύματα μέσα σ' ένα τόσο χρονικό διάστημα. Εκείνο που καταφέραμε εξ άρ-χής ήταν η επικοινωνία μας με το Λονδίνο. Ο ασύρματος μιάς μικρής αλλά δυναμικής υπηρεσίας, που είχε το πομπικό όνομα «ΒΥΡΩΝΕΣ» δούλευε καθημερινά σχεδόν σε κάποιο σπίτι της Καλλιθέας, με τέτοιο συνωμωτικό σύστημα, ώστε να μη μπο-ρούν οι Γερμανοί με τα τελευταία ραδιογυγνόμενά τους να τον ανακαλύψουν. Και να σκεφθεί κανείς ότι σε μικρή απόσταση ά-πο το σπίτι αυτό υπήρχε ένας τεράστιος γερμανικός ασύρμα-τος—έννοει ίσως τη σχολή ασυρματιστών που είχαν εγκατα-στήσει οι Γερμανοί μέσα στον Όικο Τυφλών της Καλλιθέας—και ήταν πολύ φυσικό να «συλλαμβάνει» την έκπομπή του συχνά. Παρ' όλα αυτά και παρ' όλες τις προσπάθειές τους να τον ά-νακαλύψουν, δεν τα κατόρθωσαν ποτέ. Η επιτυχία αυτή οφείλε-ται κυρίως στα τολμηρά παιδιά που παραφύλαγαν στίς γωνίες των δρόμων και μόλις έδλεπαν γερμανικό αυτοκίνητο, σε όποι-αδήποτε απόσταση, ειδοποιούσαν άμεσα να σταματήσει τη με-τάδοσή του ο ασύρματος.

Όστόσο τον Αύγουστο του 1943, οι «ΒΥΡΩΝΕΣ» αναγκά-στηκαν να μετακινήσουν τον ασύρμάτο τους από την Καλλιθέα στα Πατήσια και να τον τοποθετήσουν στο σπίτι των αδελφών Χαρβάτη. Το κλιμακίων «22» είχε συμπληρώσει τέλεια με πρό-σωπα δοκιμασμένα στο συνωμωτικό πόλεμο της 'Ελλάδας. Το μόνο που τους έλειπε ήταν ο ασύρματος. Το Λονδίνο είχε υπο-σχεθεί του Γιάνσεν να του στείλει ένα με την πρώτη ευκαιρία. Επειδή όμως η ευκαιρία αυτή άργούσε, οι «ΒΥΡΩΝΕΣ» τους παραχώρησαν το δικό τους, γιατί αυτοί είχαν τους ασύρματους της «ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ» και του «ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ» και παρέ-διδαν σ' αυτούς προσωρινά τα δελτία των πληροφοριών τους. Όσα όμως από τα δελτία αυτά ήταν ανάγκη να φύγουν αμέσως παραχώρησαν τα πάντα ακούρατος και πάντα τολμηρός αστυφύλακας Σταύρος Βλαχονικόλος στο Γιάνσεν, που τον αγα-πούσε και τον θαύμαζε για την παλληκάρια του. Σε μία απ' αυτές τις μεταφορές, ο Βλαχονικόλος έπεσε σ' ένα μπλοκο γερ-μανικό. Επειδή φορούσε το πολιτικό του κοστούμι, οι Γερμανοί τον σταμάτησαν και επιχείρησαν να του κάνουν σωματική έρυ-να. Αλλά ο Βλαχονικόλος, δεν τα σάστισε καθόλου. Έβγαλε

(Η συνέχεια έπισθεν)

«Έλληνες και ξένοι κατάρσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

την αστυνομική του ταυτότητα και τους την έδωσε.

—Γιές, καμαράντ, πολιτάσι! τούς είπε με χαμόγελο, σάν νά ήταν δικός τους άνθρωπος.

Οι Γερμανοί τόν άφησαν νά φύγη, αλλά ή καρδιά του Βλαχονικολού κόντεψε νά πάθι, όταν θυμήθηκε πώς, άντί νά πη «για» κατά τό γερμανικό δηλαδή τρόπο, είπε «γιές» κατά τόν... άγγλικό. «Όστόσο τό κλιμάκιον «22» είχε άρρίξει πιά νά λειτουργή κανονικά, μέ τόν Βίλχελμ Γιάνσεν επικεφαλής και τούς αδελφούς Χαροδάτη. Πολύτιμες πληροφορίες έφευγαν στό έξωτερικό, προπατώντας γιά τίς νησιπομπές πού ξεκινούσαν από τά λιμάνια τού Πειραιώς, μέ παντοειδές υλικό, γιά νά ένισχύσουν τά διώκοντα μετώπα τούς μέ τρώφους και πυρομαχικά. «Η δουλειά πήγαινε ρολόι. «Αλλά ή προδοσία τού Λεωνίδα Κωστούλη —τού καταδότη τού «Αριστέϊδη Καλογερόπουλου— έκανε πάλι τό θαύμα της. «Ακριδώς ένα χρόνο άργότερα και συγκεκριμένα τόν «Απρίλιο τού 1944, τό κλιμάκιον «22» έπεφτε γιά δεύτερη φορά στό δίχτυα της Γκεστάπο, έξ αίτίας τού κοκκινομάλλη αυτό τού προδότη, πού ό Γερμανοί τόν είχαν φέρεϊ μαζί τούς από τό Βερολίνο, γιά νά τόν χρησιμοποιήσουν στήν υπηρεσία τους. «Ο Γιάνσεν, πού έκανε τόσα πολλά γιά την άπελευθέρωση της «Ελλάδος, έπρεπε έτσι τάς χερίσ της Γκεστάπο. Οι αδελφοί Χαροδάτη όμως, μέ αλληθινό κίνδυνο της ζωής τους, κατώρθωσαν νά τόν βοηθήσουν νά δραπέτευση μέσα από τά φοβερά μπουντρούμια της όδου Μέρλιν. Γιά τή θουλική όμως αυτή απόδραση τού Σουηδού πράκτορος και τήν ανέλιψη τού δόθεϊα, πού τού δωσε ή φουλάιν Λότερ Βίκερ, τού Γυναικείου Γερμανικού Σώματος Στρατού, θά γράψουμε σ' ένα από τά έρχόμενα τεύχη μας.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

«Απαντήσεις έπιστολών

Νικόλαν Ρήγαν και Κων(ν)τίν Χαροδάτην, Πειραιά: «Ο προδότης αυτός έρκεται κατάρσκοπος σέ θάνατο στίς φυλάκες Αγγλίνης. Τώρα πιά δέν πρόκειται νά προσέθετε άπολύτως τίποτε μέ τήν καταγγελία σας. Είνε άργά. «Ο,τι ήταν νά γίνη, έγινε πρό πολλού. «Ο «Κατάρσκοποι» θά κυκλοφορήσουν σέ τόμο, μόλις τελειώση ή δημοσίευσή τους στό «Θησαυρό». Μ π α ρ μ π α λ ι α ν, Καίσαριανή: Καταλαβαίνω τόν πόνο σας. Χρειάζεται όμως όποιοι και θάρρος. «Ο θάνατος τού ήρωϊκού σας παιδιού, πού έπρεπε γιά τήν έλευθερία της «Ελλάδος, πρέπει νά σας γεμίξη μέ ύπερφάνεια. Νά μου γράψετε όποτε θέλετε. Γ. Λεωνίδα ν, Ένταυθα: Σας έχω άπαντήσει από τή στήλη αυτή, στό ύπ' αριθμ. 631 τεύχος τού «Θησαυρού». Οί συνεργάτες μας καλύπτουν όλες τίς άνάγκες τού περιοδικού μας, πού έχει ως άρχή νά μη δημοσιεύη συνεργασία άναγνωστών. Κρατώ τά χειρόγραφα στή διάθεσή σας. Γ ι α ν ν η ν Β λ α δ ι α ν ό ν, Κόρινθος: Δέν μπορώ νά ξέρω περί τίς σας πρόκειται, άν δέν μου στείλετε στοιχεία τους. «Όταν θά μου ξαναγράψετε νά μου άναφέρετε και τό σημείο πού έπessαν οι άλεξιπρωτιστάι. «Ετσι θά μέ διευκολύνετε αρκετά, και θά σας άπαντήσω γρήγορα. Π α τ ρ ο κ λ ο ν Θ ε ο δ ο σ ι α δ η ν, Αγρίνιο: Είνε τό πρώτο γράμμα σας πού παίρνω και λυπούμαι γιά τό άλλο πού χάθηκε. Θά σας παρακαλούσα νά μου στείλετε τή διεύθυνσή σας, γιά νά σας γράψω ταχυδρομικά. Τόση μεγάλη άποφαι, λοιπόν, χρειάζεται γιά μία άσημνητη σχεδόν ύπόθεσι: «Ι θ α ν ο ε. Ένταυθα: Κάποιο λάθος κάποτε. «Αν άμφισβάλετε, περάστε από τά γραφεία μας νά μέ... γνωρίστε. Δέν είμαι ούτε φιλάς, ούτε κοινός. Κι' ούτε έχω φαλάκρας, όπως σας είπαν. Φορώ... περιόχα Δ η μ. Πα ρ α σ κ ε υ ο υ ο υ λ ο ν, Ένταυθα: Περάστε από τά γραφεία μας ένα μεσημέρι και έρτε μαζί σας τό ημερολόγιο. «Αν είνε όπως μου τά γράψετε, θά τό αγοράσω. Β α ρ θ ο λ ο μ ι α ι ο ν και Μαρία Σιταρά, Ένταυθα: Οί στίχοι σας γιά τούς «Αφνειούς ήρωες» πολύ καλοί και θά ήθελα νά μου επιτρέψετε νά τούς δώσω σέ άλλο, φιλολογικό περιοδικό. Γιατί, όπως σας έγραφα κι' άλλοτε, ό «Θησαυρός» έχει ως άρχή νά μη δημοσιεύη συνεργασία άναγνωστών. «Μ υ σ τ η ρ ι ο δ ε σ α κ ο υ σ τ ι κ ο δ 13», Ένταυθα: Δέν άνακαλύψατε τίποτε τού σπουδαίου, κρίμα στό άκουστικό σας! Αυτό πού «τσιμπολογήσατε» στριφογυρνώντας μέσα στα «άνωνυμα»

πλήθος της «Αθήνας, είνε γνωστά γιά τόν περισσότερο κόσμο. Ιδιαίτερος γιά μένα πού είμαι ό στόχος τους. Πάντως σας ευχαριστώ γιά τόν κόπο και τό ενδιαφέρον. Μ η ν α ν Π α π α σ ω τ η ρ ι ο υ, Ένταυθα: Από τή διοίκηση τών φυλάκων «Αδερφ» πρέπει ν' άναφερθή γιά τήν καλή διαγωγή τού ό ταγματάρχης Κάρλο Κόρτι, διευθυντής των, τότε, και εγγενής τού Βατικανού. Δέν άφησε έδώ άνθρώπους πού νά μνησικαούν έναντίον του. Βοήθησε όπως μπορούσε γιά νά κάνει λιγώτερο πικρές τίς ώρες τών μελλοθανάτων. Τους παρηγορούσε και τούς έπέτρεπε νά διασκεδάσουν, έτσι πού νά έχοντι τίς φοιτικές στιγμές τους. «Έχτισε ακόμα έξω από τίς φυλάκες ένα περίπτερο γιά τήν άναμνη τών παιδιών και τών γυναικών τών κρατουμένων. «Υπάρχουν κι' άλλοι «Ιταλοί, όπως και Γερμανοί, πού βοηθούσαν τούς κρατουμένους. Μά όί περισσότεροι, όποτε από προδοσία, πιάστηκαν κι' άλλοι τουφεκίστηκαν από τούς συμπατριώτες τους κι' άλλοι έστάλησαν στίς φυλάκες της πατρίδας τους, κατάρσκοποι σέ δαρείες ποινές. «Α ν α ξ α γ ο ρ α Δ ε ν δ ρ ι ν έ λ η ν, Λακωνία: Γιά τό πρόσωπο πού άναφέρετε στό γράμμα σας, δέν πρόκειται νά γράψω ποτέ. «Ήταν δυστυχώς ένας κοινός προδότης, συνεργάτης τών «Ιταλών. «Αν έχω «χαρτί από τόν «Αλεξάντερ και λοιπούς, αυτό δέν σημαίνει άπολύτως τίποτε. Πολλοί προδότες έχουν παρόμοια χαρτιά γιά νά κρύψουν τά έγκλήματά τους. Τώρα τό πώς κατώρθωσαν νά τά πάρουν, αυτό είνε άλλο ζήτημα. «Α θ α ν α σ ι ο ν Ρ η γ α ν τ ο υ Κ ω ν σ τ α ν τ η, Νέα Σμύρνη: «Άρτια τά διηγήματά σας, άκατάληκτα όμως γιά τό «Θησαυρό». Δυστυχώς οι συνεργάτες μας είνε ύπερκαρτικοί. Β α σ ι λ ε ι ο ν Ν. Θ ε ο δ ο σ ι ο υ, Ένταυθα: «Η στρατιωτική δικαιοσύνη τών «Ιταλών καθώς και τών Γερμανών, διευκολυνόταν έξαιρετικά από ντόπιους καταδότες πού, άν έλειπαν, θά είχε ν' άσχοληθί μ' ένα πολύ φτωχό πινάκιο ύποθέσεων. Γ ι α κ ω δ ο ν, Ένταυθα: «Έγραψα τόν έξάδεσφό σας στήν Κύπρο πρό δυο μηνών περίπου, αλλά δυστυχώς δέν μου άπαντήσε. Δέν περάσε. Δική του ήταν ή ύπόθεσις και όχι δική μου. «Α ν τ ω ν η Κ α λ α μ ο ρ α η ν, Φιλιππάρ: Θά είχατε περισσότερο δικό, άν όλ' αυτά τά καταγγέλατε από τήν άρχή. Τώρα πιά είνε άργά, δέν μπορεί νά γίνη άπολύτως τίποτε. Πώς άργήσατε τόσο; Π α ν γ ι ω τ η ν Δ ε κ κ ο υ λ α κ ο ν, Ένταυθα: Θά ήθελα πολύ νά γνωρίστούμε. Περάστε από τά γραφεία μας ένα μεσημέρι. Μ ι κ ο λ α σ ο ν Β ι δ α λ η ν, Ένταυθα: Ευχαριστώ. Δέν είνε τόσο σπουδαία δουλειά. «Α θ α ν α σ ι ο ν Μ π ο τ σ η ν, «Υδρα: Νομίζω πώς σας έχω άπαντήσει άλλοτε από τή στήλη αυτή τού ίδιου ακριδώς ζήτημα πού μέ ρωτάτε και πάλι. Τό ήρωϊκό νησάκι σας προσέφερε πολλές ύπηρεσίες στό μυστικό πόλεμο της Κατοχής. Τό όποδρύχιο «Φόν Κλέμπα» δέν έξώκειλε στήν Πάτμο, αλλά στή Μήλο στις 16 «Ιανουαρίου 1943. Κυδερνήτης τού ήταν ό πλωτάρχης Κρίστιαν Μπόλλερ, πού πνίγθηκε άργότερα μέ άλλο ύποδρύχιο στ' άνοιχτά της Κρήτης. «Όλ' αυτά τά «τυχαία» δυστυχήματα, όπως έλεγαν οι Γερμανοί, όφειλόνταν ή σέ συμπτώσεις «Ελληνων πατριωτών ή σέ έπιτυχμένους τορτιλλί-

Ποιός ήταν

«Ένα πρωί, ένας δασοφύλακας βλέπει μέσα σ' ένα δάσος πού άπαγορευόταν τό κυνήγι έναν κυνηγό, μέ τό όπλο στό χέρι και τόν ρωτάει: —Κυνηγάς πολλή ώρα; —Αν' τά χαράματα. —Είχατε τύχη;... —Τύχη μέ φωνήτε;... Σκότωσα δυό έλάφια και μία άλεπού και τά πήγα στό σπίτι μου. —Ετσι, αι; Σέρεις ποιός είμαι έγώ; —«Όχι!... Ποιός είσαι;... —Είμαι ό δασοφύλακας της περιοχής! Θά σέ πιάσω άμέσως και θά πάω νά σέ κλείσω στή φυλακή γιατί κυνήγησης σέ άπαγορευμένη ζώνη!... —Σέρεις ποιός είμαι έγώ;... τού λέει κι' ό κυνηγός μέ τή σειρά του, χωρίς νά τά χάσει. —«Όχι!... Ποιός είσαι;... —Ο μεγαλύτερος... ψεύτης της περιοχής!... Ο ΦΑΚΟΣ

σμοός πού γίνονταν από συμμαχικά καράδια. «Α ρ ι σ τ ε ι δ η ν Μ α ρ κ ο π ο υ λ ο ν, Ένταυθα: «Ο «κυαλάκιας» αυτός, όπως τόν γράφετε, ήταν ένας τρομερός προδότης πού πήρε στό λαϊκό του έκατοντάδες «Ελληνες πατριώτες. Μετά ή άπελευθέρωση καταδικάστηκε σέ θάνατο, κατώρθωσε όμως νά πετύχη τήν μετρίσει της ποινής του σέ ισόβια δεσμή, άργότερα σέ δεκαπέντε χρόνια και τώρα ζητάει χάρι. Κατά πάσαν πιθανότητα θά τό κατορθώση. Κι' έτσι θάχουμε πάλι μεταξύ μας έναν «έντιμο» πολιτή! Δέν μπορεί νά γίνη μεγαλήτερη ειρήνευση... Δ ε σ π ο ι ν ο σ Κ ο ν σ τ α ρ α τ ο υ, Ένταυθα: «Ο Μπίλ Ράουσαν, δέν ήταν «Άγγλος αλλά «Ελληνας! Πολλοί τήν έπασαν μαζί του και τόν φιλοξένησαν στό σπίτι τους, γιά νά στείλν τήν έπομένη τή Γκεστάπο νά τούς συλλάβη. «Εσεις, δέξαι, κάνατε μία πατριωτική πράξη, χωρίς νά έζετε περί τίς προκρίσεις. «Επομένως δέν πρέπει νά έχετε «τιμώσεις. Οί «Κατάρσκοποι» θά συνεχίσουν. Α λ α ξ α ρ ο ν Τ ρ ι γ ω ν ι δ η ν, Π. Φάληρον: Δέν σας πεί τό όρος τού «άντακρητή» αξιότιμη κύριε Λαζάρει! «Αν θέλετε νά μέ «καταγγείλετε», κανείς δέν σας κρατάει και μάστιγα θά εύχαριστούμεν πολύ άν τόν κάνατε αυτό. Θά γελοώσε και τό παρδαλό κατσίκι εις θάρος σας και εις θάρος όλης της «χιταρικής» συμμορίας σας. Περιμένο άνυπομένους. «Ι ω α ν η ν Α λ α ξ α ρ ι δ η ν, Ένταυθα: Οί στίχοι σας γιά τούς «Αφνειούς ήρωες» της Κατοχής» όχι και πολύ πετυχημένοι. «Αλλά και καλοί νά ήσαν, ό «Θησαυρός» έχει ως άρχή νά μη δημοσιεύη συνεργασία άναγνωστών. Κρατώ τά χειρόγραφα στή διάθεσή σας. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Κ α ρ π ε ν η σ ι ω τ η ν, Βέροιαν: Δέν έχω καμία άρμοδιότητα πάνω σ' αυτό, αλλά και νά είχα δέν θά μπορούσα νά σας βοηθήσω άποτελεσματικά, γιατί ό έλευθερος ώρες μου είνε πολύ λίγες. Λυπούμαι. Α λ ι α ν Α η, Ένταυθα: Περάστε από τά γραφεία μας ένα μεσημέρι νά τά πούμε από κοντά. «Ελπίζω νά συμφωνήσουμε. Α λ ε ξ α ν δ ρ ο ν Μ α ρ ο υ λ η ν, Κηφισιά: «Αν μπορούτε νά έρθετε σεις στην «Αθήνα, τόσο τό καλύτερο. Δυστυχώς έγώ δέν διαθέτω καθόλου καιρό γιά ν' άνεβώ στήν άρτια έξοχή σας. Πάντως σας ευχαριστώ γιά τήν πρόσκληση και τήν κρατώ γιά τό καλοκαίρι. Μ α ρ ι κ α Κ υ δ ω ν α κ η, Χαλκιά: Γιά τή φίλη σας έγγραφα σ' ένα από τά προηγούμενα τεύχη τού «Θησαυρού». Πώς δέν τό είδατε; Β α σ ι λ ε ι ο ν Τ ρ ι σ κ α ρ η ν και Πέτρον Σοφιανόν, Ένταυθα: Δυστυχώς ή «πρόταση» σας δέν γίνεται δεκτή. «Απορρίπτεται μετά πολλών «επεινών» και τούς λόγους τούς έζήτηκα καλά. Νομίζω πώς έχω κάποιαν ύποχρέωση απέναντι στους «πομπληθείς άναγνώστες τού «Θησαυρού», πού μέ περιβάλλουν μέ άγάπη και έμπιστοσύνη. Πώς μπορώ νά τούς γελάσω; Χ α ρ. Μ. Ο., Παναγιώτην Λουκιανίδην, Ζέφ. Φρασιόταν και Γεώργιον Κοντινίον, Ένταυθα: Οί «Κατάρσκοποι» θά συνεχιστούν. Ευχαριστώ γιά τά ώσαύτα σας λόγια. Δ η μ η τ ρ ι ο ν Π α π α ν ι κ ο λ α ο υ, Ένταυθα: «Αφού θέλετε νά γράψετε είδικό είδίο γιά τή Λέλα Καραγιάννη, ν' άπευθυνθήτε στό σύζυγό της κ. Νίκο Καραγιάννη, Πατριάρχη 6. «Υπάρχουν πολλά είδία γιά τήν «Ελληνική άντίστασι. Τό καλύτερο είνε τό «Χρονικό της Κατοχής» τού κ. Χρήστου Ζαλοκώστα. «Α ν α σ τ α σ i ο ν Μ ι κ ε λ η ν, λοχαγόν έ.ά., Αιγίον: Διάβασα μέ πολλή προσοχή τό τόσο ενδιαφέρον γράμμα σας πού μέ έρκεται άπόλυτα σύμφωνα μέ τίς ίδέες σας. Προς τό παρόν όμως δέ μπορώ νά γίνη τίποτε, άργότερα, έλπίζω νά σιάξουν όλα. Τό ρεπορτάζ πού μου προτείνετε, θ' άρχισή στο «Θησαυρό» μόλις τελειώσουν οι «Κατάρσκοποι. Ευχαριστώ γιά τό ενδιαφέρον. Π α υ λ ο ν Ν ι κ λ α ν, Κ α σ τ ε λ ο ρ ι ζ ο ν: Γιά τό νησί σας καθώς και γιά όλα τά δωδεκάνησα, έχω έτοιμη μία καινούργια σειρά, πού θ' άρχισή νά δημοσιεύεται πολύ σύντομα. Τά στοιχεία κι' οι πληροφορίες πού μου στείλατε γιά τούς «εκατόντες» και γιά τήν «Υπηρεσία Πλοίων» είνε έξαιρετικά και τά κρατώ. Σας παρακαλώ νά μεταβιβάσετε στους φίλους σας τίς ευχαριστίες μου. Είνε και δικόι μου φίλοι. Κ υ ρ ι α κ ο ν Ι. Μ ε τ α ξ έ α, Ένταυθα: «Όπως θά είδατε, αφού παρακολουθείτε τούς «Κατάρσκοπους», δέν γράφω γεγονότα πού συνέβησαν πρό τό πολέμου και μετά τόν πόλεμο. Τά στοιχεία λοιπόν πού μου στείλατε μου είνε τελείως άχρηστα. Πάντως σας ευχαριστώ και κρατώ τά χειρόγραφα στή διάθεσή σας. Π α ρ ι α ν ο ν, Παρον: Γιά τή μυστική δάση τού νησιού σας, έχω γράψει παλαιότερα και θά ξαναγράψω. Φωτογραφία τού κ. Χ. Γ. έχω, αλλά άν μου στείλετε κι' αυτή πού έχετε σεις, θά τή δεχθώ εύχαρίστως. Μπορεί νά είνε καλύτερη από τή δική μου. Τήν περιμένο και σας ευχαριστώ. «Α ν δ ρ ε α ν Δ. «Ανδριτόπουλον, Κόρινθος: «Όχι, τά γεγονότα δέν είνε όπως μου τά περιγράφετε, αλλά όπως τά διαβάσατε στό «Θησαυρό». «Αν είχα κάνει λάθος θά τό παραδεχόμουν εύχαρίστως. «Αλλά όπως ό Κ. Ν. είνε γνωστό πώς έφτασε στήν «Ελλάδα τό Φλεβάρη τού 1943, όπου και πιάστηκε γιά νά εκτελεσθή τέλη Μαρτίου τού ίδιου χρόνου. «Εσεις τό άγνωρίζετε και μου γράφετε ότι ήρθε τόν «Απρίλιο τού 1944. Πάντως σας ευχαριστώ γιά τό ενδιαφέρον. Ι. Β.Ι.

Ντάν! ντίν! ντάν! Κάθε καμπάνα τήν «Ανάστασι (σημαίνει) μέσα στό γλυκό τό βράδυ, τ' άπαλό, τό χαρωπό και άγάλλεται ό κόσμος και ν' άκούη δέν χορταίνει της καμπάνας τόν ώραίο και χαρούμενο σκοπό.

Ντάν! ντίν! ντάν! Μέσα στή νύχτα τ' «Απριλιού (τή γαλανή) κάθε θόρυβο σκεπάσει της καμπάνας ή φωνή πού, ενώ τά βαρελότα πέφτουν γύρω και δροντάν δυνατά φωνάζει σ' όλους μέ αυτά τά ντάν! ντίν! (ντάν!...

Ντάν! ντίν! ντάν! Παιδιά, έλάτε νά σας πώ χρόνια πολλά, τήν καρδιά σας μη χαλάτε κι' όλα πιά θά πάν καλά.

Ντίν! ντάν! ντίν! Παιδιά, στό χετί έχει πιά ό κόμπος φτάσει και τριγύρω σας τή βλέπω την άτμόσφαιρα μουντήν κι' άν ή θύελλα ξεσπάει, θράσε ρύζι, ντίν! ντίν! ντίν!

Ντάγκα! ντίγκι! Στήν «Αθήνα τά περνάμε μία χαρά και θά πιούμε, όπως πάμε, και τά βρώμικα νερά γιά νά δροσιστή λιγάκι τό ξερό μας τό λαργύκι ντάγκα! ντίγκι! ντάγκα! ντίγκι!

Ντίν! ντάν! ντίν! Μας βασανίζει πάντα ή Ούλεν, (ντίν! ντάν! ντίν! και δέν πιάνουν τόν λαμπρό της και σοφό διευθυντήν νά τόν σπάσουν στό ξύλο, νά τόν κλείσουν στή ντάγκα! ντούγκα! ντάγκα! ντούγκα!

Ντόν! ντίν! ντόν! «Ω, «Αθηναίοι, άγεράκι δροσερό αίσιοδοξίας πνέει στον παρόντα τόν καιρό κι' έχετε —άχ! τί καλά!— Δίμαρχο κρεμαντά και Πρωθυπουργό ντίν! ντόν! νοστιμούλη και κοντόν!

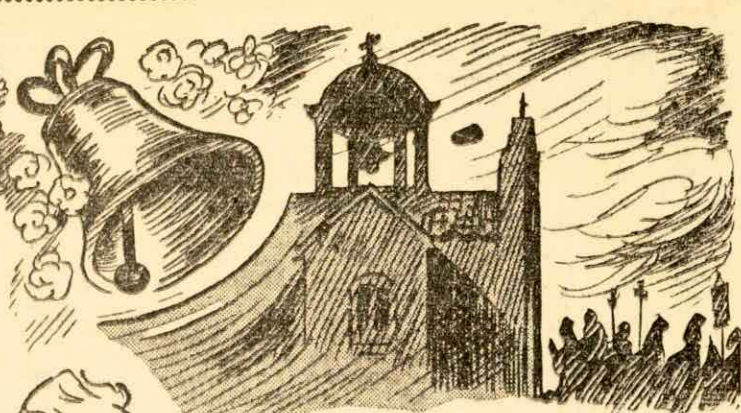
Ντάν! ντίν! ντάν! Στά τράμ σπρωξίδι, σωματᾶς (και φασαρία) γιά νά πιάσουνε μία θέσι όλοι ένσκήπτουν σαν θηρία σέ πετάνε, σέ ζουλάνε, σέ στριμώχνουν, σού κολλάνε μέ άγκώνες και μέ χέρια και μέ πόδια σέ σκουντάν κι' άν τυχόν είσαι κορίτσι, τότε πλέον... ντάν! (ντίν! ντάν!

Οί μεγάλοι και καλοί μας φίλοι «Αμερικανοί ύμνο πάντοτε μας πλέκουν ένθερμο, πρωτοφανή. Τό στρατό μας κατατάσσουν διαρκώς στήν πρώτη (θέσι) κι' άν και τούς εύγνωμονούμε, τούς θυμίζουμε, ά... (ντάγκα, ντάγκα, ντάγκα! ντάγκα!

Ντούν! ντάν! Μέσα στήν Κορέα όλα πλέον γενικά έξελίσσονται ώραιά και πολύ εύγενικά.

Συνεννόησι όλοι θέλουν, εύκαιρία δέν άφίνουν κι' οι προτάσεις γιά Ειρήνη συνεχώς παίρνουν και (δίνουν, δίνουν, δίνουν) και μ' άναίδια μεγάλη παρεμβαίνουν κι' άπαντούν τά κανόνια... ντούν! ντάν! ντούν!

Ντάν! ντίν! ντάν! Μεγάλη κρίσις και μιζέρια πιά (μεγάλη, μεγάλη) όλοι έχουν μπατιρήσει, όλοι έχουν μαύρο χαλί ό ταλαίπωρος κοσμάκης νά ξεδιέχθι δέν προφταίνει ό τιμάρησος έξ άλλου άένανως άνεβαίνει και τά δεκαχίλιάρά μας τά όλίγα καταντάν κουρελάκια ντάν! ντίν! ντάν!

Ντίν! ντάν! ντίν! «Ο Παπανδρέου πού μετ' ένθου (σιασμού) πρό καιρού τό «Υπουργείο πήρε τού Συντονισμού διεπίστωσε μέ θλίψη και κατεδάσμένη μούρη ντίν! ντάν! ντίν! πώς πάντα είνε ό Συντονισμός (άγγουρι!

Και μέ λύπη του μεγάλη αναγκάστηκε νά δογήλν στη στιγμή τήν λεοστήν τού Συντονισμού... ντάν! ντίν!...

Ντούγκα! ντάγκα! Τί μελάδες, τί φουρτούνες τρα- (γίκες!

Πάλι θάχουμε σέ λίγο έκλογές βουλευτικές. Κι' άντε πάλι άναμπουμπούλες κι' άντε πάλι ντα- (δατούρια) και καυγάδες και σουγιάδες και μαχαίρια και κου- (μπούρια).

Θά γεμίσουνε οι πιάτσες από κάθε είδους φάτσες και —καταραμένη τύχη!— γιά νά δρωμιστούν οι τοίχοι από τούς ύποφθίους τά ξεδεύονται τά φράγκα... ντούγκα! ντάγκα!

Ντάν! ντίν! ντάν! «Ο,τι κι' άν γίνη τήν καρδιά (τους δέν χαλάνε) και σαν Σούλωκ έσχάτος τό συναλλάγμα φυλάνε. Ντίν! ντίν! ντίν! Έχουν τελείως τίς πιστώσεις (πλέον κόψει,

τό σκρινί παρατραβάνε και νά τόχτε ύπ' όφι, πώς αυτό τό καλοκαίρι τά κουνούπια θά μας φάνε, έπειδή, άγαπητοί, δέν θά φέρουν Ντι-Ντι-Τι (κένταν) κι' άσφαλώς κι' άναμφιβόλως τά κορμιά μας θά (ντίν! ντάν!

Δέν ύπάρχει άμφιβολία, της καμπάνας ή φωνή τρομερά σέ γοητεύει και δαθεία σέ συγκινεί, πρό παντός όταν μιλάει μέ μία γλυκά διαρκή γιά τήν άνακατωσούρα τήν έπιστιμιστική: Ντάν! ντίν! ντάν! Τά μοκαρόνια τάχουνε και πάλι: (κρύψει

κι' ή πατάτα —κίττα! κίττα!— έχει γίνει ψηλομύτη και άνέθηκε στα ύψη. Κι' όπως πήρατε χαμπάρι, λείπει πάντοτε τό στάρι άπ' τήν «Ελληνίδα γή, (ντάγκα, ντάγκα, ντάγκα!

μά είδων πολύ χρήσιμων γίνεται εισαγωγή. Δηλαδή φέρνουν τσαςάρες —πώ! πώ! τί τσαςά- (ρομάνι!— κι' όδοντόπαστες και κρέμες πού κανείς τό νού του (χάνει

μ' όλα ταύτα «τ' άγαθά» πού ή θεά τους μανίνα μας ζαλίζει, μας μεθά. Φέρνουν όμως κι' άλλα είδη χρησιμώτατα έπίσης και, γιά νά σέ βοηθήσουν τά... δουτάκια σου νά ζύ- (σης,

όλο εισάγουνε... κυρντάν, γράψε άλλοτε... ντίν! ντάν!

Ντάν! ντίν! ντάν! Είχε ό γράφων μία ιδέα φαινή: σάχλες έγραψε μέ θέμα της καμπάνας τή φωνή. Κι' όμως πήρε παραδάκι, μπάλικο, άζάν κοντάν, γιά νά γράψη... ντάν! ντίν! ντάν!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Σκίζα της Εποχής

Ευθύμα ενσταντανέ

Σάββατο, μεσάνυχτα, στην 'Ανστάσι, έξω απ' την εκκλησία. Χτυπούν οι καμπάνες. — Χριστός 'Ανέστη! λέει πλήρης ένθουςιασμού ένας νεαρός και φιλάει στο στόμα τη διπλανή του δεσποινίδα, που γυρίζει και του σκάει ένα μεγαλοπρεπή σφάλισμα: — 'Αληθώς 'Ανέστη! — 'Επεισόδιο. — 'Εξαλλος δ

μπαμπάς της δεσποινίδος. — 'Ενας πόλισμαν πλησιάζει: — Φίλησε την κόρη μου! — Χριστός 'Ανέστη! λέει πάλι... 'αθώωτατα' δ νεαρός και φιλάει και τον πόλισμαν και τη διπλανή του κυρία! — Βρέ σύ! Τη γυναίκα μου φιλάς; λέει έξω-φρενών ο πόλισμαν. — Γιατί όχι; Χριστός 'Ανέστη! 'Εχω θεοσκευτικόν δικαίωμα να φιλήσω όλο τον κόσμο! — 'Ετσι; Καλά! Πάμε τότε στο τμήμα... για να φιλήσης και το Διοικητή!

Γνωστός πολιτευτής της 'Αριστοτέρας τρώει μεγαλοπρεπώς παϊδάκια σε κοσμικό εστιατόριο, το μεσημέρι της Μεγάλης Πέμπτης. Γνωστός πολιτευτής της Δεξιάς τον πλησιάζει: — Παϊδάκια τρώς, μεγαλο-

δομαδιάρικα; 'Αλλά, ναι... Ξέχασα: 'Ασθενής και... συνοδοιπόρος αμαρτίαν ούκ έχει!.

Υπάλληλος του 'Υπουργείου Συντονισμού, πηγαίνει τη Μεγάλη Πέμπτη στο σπίτι του. — Τι έγινε, Δημητράκη; 'Εφερες λεπτά; ρωτά η γυναίκα του. — 'Οχι. — Γιατί; — Γιατί η κυβέρνηση, συνε-

χίζοντας την 'αντιπληθωρική πολιτική' αποφάσισε να δώση το δώρον του Πάσχα... μετά το Πάσχα! — Δεν υπάρχουν λεπτά; — Δεν πρέπει να κυκλοφο-

ρουν στην αγορά πολλά λεπτά. Γι' αυτό δεν τα δίνουν στους υπαλλήλους! Τα δίνουν... στους διονηχάνους!

— Γιατί; — Γιατί αυτοί τα κάνουν λίρες και τα κρύβουν. Δεν τα κυκλοφορούν. Κατάλαβες τί θα πη... 'αντιπληθωρική πολιτική'.

— Κατάλαβα! 'Ελπίζω τουλάχιστον το 'δωρον του Πάσχα' να συμτέση... με τα Χριστούγεννα! Μακάρι!...

Μπαίνει το δρόμο της Κυριακής των Βαίων ασθμαίνων και κατακόκκινος ένας κοντόχοντρος άνθρωπάκος στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών:

— Παρακαλώ, επείγοντως μία πλύσι του στομάχου!

— 'Αποπειραθήκατε ν' αυτοκτονήσετε; Τί πήρατε; Βερονά; 'Ιώδιο; 'Υπερμαγγανικόν κάλι;

— Τίποτ' απ' αυτά, γιατρέ μου. 'Ημουν υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος!

— Λοιπόν; — Λοιπόν, πέτυχα και γύριζα τα σπίτια, να ευχαριστήσω τους ψηφοφόρους μου αμφοτέρων των φύλων. Παντού τα 'Ι-

δια: — 'Α. δεν μπορείς! Θά πάρῃς ένα γλυκό για το καλό του χρόνου!... Θά πάρῃς ένα σαρκαστιανό ντολμαδάκι... Καί θα πῇς κι' ένα κρασάκι!... Τί νά κανα; 'Ετρώγα γλυκά και ντολμάδες κι' ἔπινα και τὰ κρασάκια!... Τώρα όμως νοιώθω πῶς στόμασά! Το αίμα μου ἀνεβαίνει στο κεφάλι!... Λέω, λοιπόν, νά μου κάνετε τήν πλύσι, γιατί ἔχω νά γυρίσω ἀκόμα περὶ τὰ ἑκατὸν ὀδόντα σπίτια στή συνοικία μου!

— Δεν μπορείτε νά δάξετε τὰ γλυκά και τὰ ντολμαδάκια στήν τσέπη;

— 'Αδύνατον! 'Αμα δὲν φάς τοὺς προσβάλλεις! Καί τὸ χειρότερο εἶνε πὺν μοῦγει το δόξιν τραπέζι ὁ μεγαλύτερος κομματάρχης μου! Κι' ἐπιμένει, λέει, νά φάμε και νά πιούμε το κατὰπέτασμα... γιὰ τὸ θρίαμβό μας!...

— Καί θὰ τὸ φάτε, τὸ κατὰπέτασμα; τοῦ λέει ὁ γιατρός. — Τί νά κάνω; Θά πιῶ και τρεῖς-τέσσερες ὀκάδες κρασί μετὰ τὸ 'πιε' και 'πιε' και 'σπὴν ὑγεία μας' και 'πάντα τέτοια νά χαϊνόμαστε!...

— 'Ε, τότε δὲν ἔχετε ἀνάγκη Πρώτων Βοηθειῶν! Νά πάτε σὲ φρενολόγο! 'Εκτός ἀν θέλετε νά σὰς στείλουμε δεμένο ἀπὸ δῶ. Αὐτὴ εἶνε... ἡ μόνη 'πρώτη βοήθεια' πὺν μπορῶ νά σὰς προσφέρω, κ. Δημοτικὸς Σύμβουλε!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 326

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Εύχη σὲ ἀρραβωνιασμένη (2 λέξεις). — Μεγάλη ἑκτασίς γῆς. 2) 'Επιβλέπει γιὰ τὴν τήρησιν τῶν νόμων. — 'Απαραίτητο συμπλήρωμα μίας προσευχῆς.

3) Συνοικία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. — Θά τὴν ἐρῇτε ὅπου ὑπάρχει φωτιά.

4) Δυὸ σύμφωνα στὴν ἀντιθετὴ σειρά ἀπ' αὐτὴν πὺν ἔχουν

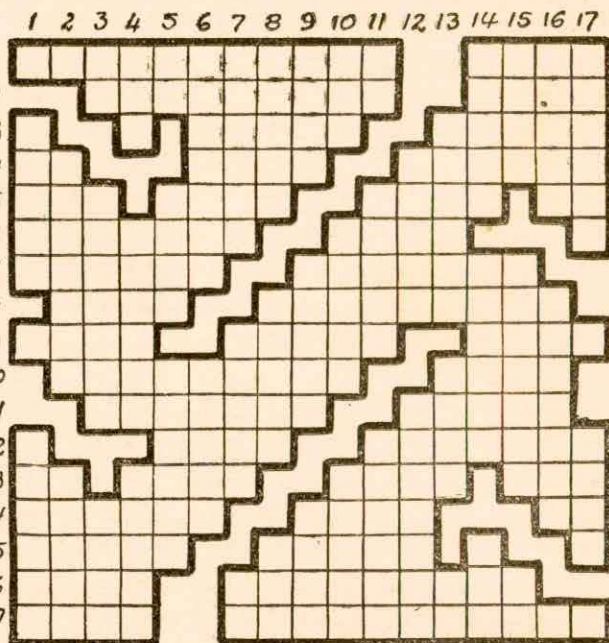
5) 'Αριθμὸς μετὰ γράμματα. — 'Ανοσιούργημα. — Κρότος.

6) Τρεῖς τοὺς τύπους. — Βελόνα.

7) Δυναμώνει ἢ θεραπεύει. — 'Εχθρὸς τῆς εἰλας. — 85.

8) 'Εσθλο τοῦ κράτους. — Δὲν περιέχει τίποτα. — 'Αρχικὰ κόμματος.

9) Τουρκικὸ ἐπιφώνημα. — 'Ενας καπετάνιος τὴν συμβούλευε.

στὸ ἀλφάβητο. — Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς. — Στρίγνα τῆς ἀρχαιότητος.

5) Μέτρον ἑάρους. — 'Η ἀκρὴ τοῦ δελανοῦ. — Καμμία φορὰ φέρνει δάκρυα. — Δυὸ ὅμοια σύμφωνα.

6) 'Ελλην ἀξιωματοῦχος (ἐπών.). — Λεῖς πὺν συνοδεύει πολλὰ παραγγέλματα.

7) Σκληρόκαρδος. — 'Εκεῖ θά-θονται μεγάλοι ἄνδρες.

8) 'Εχει περίφημα μοναστήρια. — 'Εξουσιάζει τὰ πάντα.

9) 'Ιστανικὸ γυναικίον ὄνομα. — Πολιτικὴ παράταξις. — Λεπτὴ μεμεράν.

10) Περνάει μετὰ ἀσπρίνη. — Θεοὺς τῶν ἀρχαίων.

11) 'Ο ὀλισμός του εἶνε ὑποδειγματικός. — Δὲν σέβονται τοὺς νόμους (οὐδ.).

12) Τρόπος ἐκφράσεως, γραπτὸς ἢ προφορικὸς. — Πανομοίω-τυπον.

13) Φωνῆν και σύμφωνο συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο. — Μυθολογικὸς θεὸς τῶν ἀρχ. Αἰγυπτίων. — 'Ονομα θεοσκευτικῶ ἀρχηγού. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.

14) Γεωργικὸ ἐργαλεῖο. — 'Ακρον τοῦ σώματος μας. — Σύμφωνον.

15) 'Ερωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Θεμελιὸς λίθος γιὰ μιά οἰκογένεια.

16) Κάτι πὺν βλέπομε μετὰ κλειστὰ μάτια (καθ.). — 'Ιδιος.

17) Κοντά. — Προκαλεῖ ἐμφύλιο πόλεμο.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Δὲν θά ἔπρεπε νά συμβαί-νουν. — Σχηματίζεται στὰ πα-ράλια.

2) 'Εργαλεῖο τῶν ἀνασκαφῶν. — 'Απαραίτητο στὸ σκάκι.

3) Νότα. — Προορίζεται γιὰ μελλοντικὴ χρῆσι. — Χώρα τῆς Ν. Α. 'Ασίας.

4) 'Αρρε. — 'Ανύψωσις. — Στὴν κατοχὴ ἦταν μαύρη.

τα συχνά. — Πρόθεσις. 10) 'Αρνησις (ξεν.). — Γυναι-κεῖον ὄνομα. — Μὰς ζεσταίνει τὸν χειμῶνα, μὰς δροσίζει τὸ καλο-καίρι.

11) Προτρέπει. — Πόλις τῆς Κρήτης. — Κοινὸς λέγεται πρὶ-εἶμο.

12) ...Τόρεν: στὰρ τῆς ὁδῶ-νις. — Κακότυχος.

13) 'Αναστατώνει τοὺς φίλους του μετὰ τ' ἀστεία του. — 'Αριθμη-τικὸ (γεν.). — 'Ερωτηματικὴ ἀν-τωνυμία (ἀνέστραμμένη).

14) 'Εχουν σχέση μετὰ τὴν ἀθλι-ότητα. — Δυσπρόβλητοι. — Χλόη.

15) Τὸ ἐπώνυμο τῆς Μαρίας Μοντέζ μετὰ τὸ γάμο της. — Σύμ-φωνα μετὰ τοὺς νόμους. — 'Εξή.

16) Φιγούρα τῶν παιγνιχάρ-των. — Θά τὸ ἐρῇτε πάνω στὰ κουλούρια (καθ.).

17) Βασιλεύω. — 'Ηπειρος.

Κ. Φ. ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ

'Η λύσις τοῦ 325ου

στὴ σελ. 62

Ενας Ἰνδὸς μαθηματικός

Ενας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους μαθηματικούς τοῦ κόσμου, εἶνε ὁ νεαρὸς Ἰνδὸς Σρί Μοχιάν Μοχάν Κουσσάρι, ἡλικίας 24 ἐτῶν.

Πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν, ὁ μικρὸς τότε Σρί Μοχιάν, παιδί φτωχότα-των Ἰνδῶν, εἶχεν ἀποκληθῇ στὴν Καλκούτα ὅπου ἐζούσε, «Αἰντοῖν τῆς Ἀνατολῆς», γιὰτὶ ἐννεά μό-λις ἐτῶν, μποροῦσε νὰ λύσῃ τὰ δυσκολότερα ἀλγεβρικά και λο-γαριθμικὰ προβλήματα.

Φυσικὰ ὁ νεαρὸς αὐτὸς μεγαλο-φυῆς, ἐρῇκε ὑποστηρίξει ἀπὸ τοὺς 'Αγγλους τῆς Καλκούτης, ἐρίσκε-ται δὲ σήμερὰ ἀπὸ Λονδίνο ὅπου διδάσκει και ἐξακολουθεῖ νὰ κἀν μαθηματικὲς ἐρευνες, πὺν, ὅπως λέγεται, καταπλήσσουν τοὺς 'Αγ-γλους μαθηματικούς.

Η ὥραια Ἀθηναία πὺν ἔγινε σουλτάνο

ΠΟΥ πρόκειται νὰ πᾶς, Φατιμέ; ρώτησαν ἡ Λεῖλα κι' ἡ 'Εμινέ. Εἶσαι στολισμένη και δαμένη, ὅπως τὸν καλὸ καιρὸ πὺν σε καρτεροῦσε ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ Σουλ-τάνου!

Ἀναστενάξε ἡ Φατιμέ. Καί με χαμηλὴ φωνὴ ἀποκρίθηκε: — 'Ο Σουλτάνος μας εἶνε σήμερὰ ἀπασχολημένος. Θά δεχτῇ τὸν πρεσβευτὴ κάποιος χριστιανικῆς χώρας...

Ἐκείνης τὴν κῆτταξεν σαστισμένης, μὴν καταλαβαίνοντας πὺν ἐπρόκειτο νὰ καταλήξῃ.

Ἐνα ὑποῦλο, διαβολικὸ-χαμόγελο ἄνθισε στὸ πρόσωπο τῆς Φατιμέ.

Ἡ καὶμένη ἡ Γιοχαή, συνέχισε, θάναί μὲν της καί θά τὴ βασανίσῃ ἡ πλῆξι. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ πᾶω νὰ τῆς κρατήσω λίγη συντροφιά. Τί λέτε καί σεις;

Οἱ δυὸ χανούμισσες μάντεψαν τὴ σημασία πὺν εἶχαν τὰ λόγια της. Καί τῆς ἀποκρίθηκαν: — Σωστὰ τὸ σκέφθηκες, Φατιμέ. Ἐχεις πολὺ καλὴ καρ-διά. Νὰ πᾶς, χρυσή μου, νὰ πᾶς...

Εἶχαν συνεννοηθῇ. Ἡ Φατιμέ τράβηξε γιὰ τὸ πολυτελέστα-το διαμέρισμα τῆς Ἀθηναίας κόρης, τῆς πρώτης ἐνούμενης τοῦ Σουλτάνου.

Καθὼς διέσχισε τοὺς ἀπεραντοὺς, μισο-σκότεινους διαδρόμους σκεπτόταν συγχρόνως τὴν κάθε λεπτομέρεια τοῦ σχεδίου της.

Τὸ παρσικὸν λάθος θά τῆς στοί-χιζε ἀκριδὰ.

Ἐξάφνα ἄκουσε βαρεῖα δῆματα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ διαδρόμου. Κῆτταξε ἀνύσχη και διέκρινε τὴν ψηλὴ κι' ὀγκώδη σιλουέττα τοῦ κιολάραγα.

— Καταραμένη!... ψιθύρισε κι' ἔσφιξε μετὰ λύσσα τὰ δόντια της.

Ἀμέσως ἔπειτα ὁ-μως στὸ πρόσωπό της ἔλαμψε ἓνα ὑποῦλο

χαμόγελο. Καί πρόθυμη, γεμά-τὴ ἀγαλλίασι ἀπλώσε τὸ χεῖ-ρι της στὸν Καραλή, στὰν τὴν πλη-σίασε.

— Φατιμέ, εἶπε ὁ κιολάραγας, κῆτταζόντας τὴν μ' ἓνα δάχτυλο πὺν εἰσχωροῦσε στὰ κατὰ-βαθα τῆς ψυχῆς της, πὺν πᾶς ἀπὸ δῶ;

— Πᾶω νὰ κρατήσω λίγη συντροφιά στὴ Γιοχαή, Καραλή. — Στὴ Γιοχαή!...

Πάλι τὴν κῆτταξε καχύποπτα ὁ ἀοχιευνοῦχος. — Ναι, καλὴ μου Καραλή. Γιατί σοῦ φαίνεται παράξενο;

Ζοῦμε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ πολυχρονωμένου Σουλτάνου μας ὅλες καί δὲν πρέπει νὰ κρατοῦν οἱ μικροκακίες μας πῖο πολὺ ἀπὸ ἓνα μερόνυχτο... και πολὺ εἶναι.

— 'Α, ἔτσι... Ἡ Φατιμέ μάντευε τῆς σκέψεις της, τῆς διαθέσεις της, τῆς ὑποψίας της. Μὰ ἦταν κι' αὐτὴ τετραπέρατη. Τὸν χτύπησε φιλικὰ στὴν κοιλία μετὰ τὴν ἀνάποδον τοῦ χερτοῦ της καί φώ-ναξε γελώντας:

— Ἐλα, Καραλή, μὴ μοῦ κρατᾶς κόκα. Ἄς εἴμαστε φί-λοι. Δὲν μὰς χωρίζει αἷμα!...

— Μὰ δὲν εἴμαστε ἐχθροί, Φατιμέ. Ἐστὺ θύμωσες ἀδικὰ μα-ζί μου.

— Ἐγὼ!... Μ' ἀδικεῖς, Καραλή μου! Παραξήγησε τὰ νεῦρα μου... τὰ νεῦρα μίας στιγμῆς. Ἰσα, ἴσα πὺν σε θεω-ρῶ φίλο μου, μὰ τὰ γένεια τοῦ Προφήτη!...

— Τόσο τὸ καλύτερο, Φατιμέ. Χώρισαν.

Ἡ Φατιμέ μπῆκε στὸν ὀντὰ πὺν δρισκόταν ἡ Γιοχαή. Ἡ νεαρὴ Ἀθηναία δρισκόταν ἐσπλωμένη σ' ἓνα ντιβάνι.

Μόλις ἀντίκρουσε τὴ Φατιμέ ἀπόρησε. — Ὡστόσο, σπικώθηκε ὀρθὴ κι' ἔτρεξε νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγ-καλιά της, μετὰ καλῶν.

— Καλῶς ἦρθες, Φατιμέ. Εἶμαι εὐτυχισμένη πὺν σε βλέπω. — Κι' ἐγὼ, Γιοχαή μου. ἦρθα νὰ σοῦ κρατήσω λίγη συντροφιά...

— Καλὰ ἔκανες, Φατιμέ. Κάθισε. Ἐσπλωσαν ἀναπαυτικά κι' οἱ δυὸ σ' ἓνα ντιβάνι.

Ἡ Γιοχαή χτύπησε τὰ χεῖρια της καί πρόσταξε νὰ φέρουν δροσιτικά σερωπέτια.

Ἀρχισαν ἔπειτα νὰ μιλοῦν φιλικὰ. Ἡ Γιοχαή ἀνύποπτη, γεμάτη καλωσύνη. Ἡ Φατιμέ ὑποῦλη, γλυκομίλητη, μὰ μετὰ τὴ φωτιά τοῦ μίσους στὴν καρδιά.

Πέρασε κάμποση ὥρα. Ἡ Φατιμέ ἄρχισε ν' ἀνυπομονῇ. Ἐπρεπε νὰ ρίξῃ τὸ ναρ-κωτικὸ ποῦγε κρυμμένο στὸν κόρφο της. Ἀλλὰ δὲν ἀπογοη-τεύθηκε. Σὲ μιά στιγμὴ εἶπε στὴ Γιοχαή: — Χρυσή μου, μοῦ κάνεις μιά χάρι; Φοροῦσες τὴν περα-σμένη βδομάδα ἓνα κοντογούνι μ' ὥραια χρυσὰ σεϊρήτια. Μπορῶ νὰ τὸ δῶ;

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ἡ Γιοχαή, ἀνύποπτη. Σηκώθηκε ἀμέσως και πέρασε στὸ πλαϊ-νὸ δωμάτιο.

Αὐτὸ περίμενε ἡ Φατιμέ. Γρήγορα- γρήγορα ἔδωλε ἀπ' τὸν κόρφο της τὸ μπουκαλάκι μετὰ τὸ ναρκωτι-κὸ καί στάλαξε πέντε σταγόνες στὸ τάσι τῆς Γιοχαή μετὰ τὸ σερωπέτι.

Ἡ Γιοχαή κι' ἡ Φατιμέ ἐσπλωσαν ἀ-ναπαυτικά σ' ἓνα ντιβάνι.

Ἐπειτα τὸ ξανάβαλε στὸν κόρ-φο της.

Λίγα δευτερόλεπτα πέρασαν. Ἡ Γιοχαή ἐξανηπῆκε μέσα κρα-τῶντας τὸ κοντογούνι.

Ἡ Φατιμέ τὸ πήρε κι' ἄρχισε νὰ τὸ ἐξετάζῃ με προσοχὴ τάχα.

— Πολὺ ὥραϊο!... εἶπε. Ὅσα φτιάξῃ ἓνα παρόμοιο. Σ' εὐ-χαριστῶ γιὰ τὸν κόπο, Γιοχαή μου.

Ἀπλῶς ὕστερα καί πήρε τὸ ἀσημένιο τάσι μετὰ τὸ σερ-μπέτι.

Ἄς πιούμε λίγο, εἶπε. Κάνει τόση ζέση σήμερὰ!

Ἡ Γιοχαή τὴ μίμηθηκε. Σήκωσε τὸ τάσι της κι' ἔπιε ὅλο τὸ σερωπέτι.

Ἡ Φατιμέ, πὺν τὴν κῆτταξε μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ, ἀνά-σασε μ' ἀκούφισι. Ἐπὶ τέλους!... Ὅλα πηγαῖαν καλὰ.

Ἡ Φατιμέ, πὺν τὴν κῆτταξε μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ, ἀνά-σασε μ' ἀκούφισι. Ἐπὶ τέλους!... Ὅλα πηγαῖαν καλὰ.

Ἡ Φατιμέ, πὺν τὴν κῆτταξε μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ, ἀνά-σασε μ' ἀκούφισι. Ἐπὶ τέλους!... Ὅλα πηγαῖαν καλὰ.

Ἡ Φατιμέ, πὺν τὴν κῆτταξε μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ, ἀνά-σασε μ' ἀκούφισι. Ἐπὶ τέλους!... Ὅλα πηγαῖαν καλὰ.

Ἡ Φατιμέ, πὺν τὴν κῆτταξε μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ, ἀνά-σασε μ' ἀκούφισι. Ἐπὶ τέλους!... Ὅλα πηγαῖαν καλὰ.

Ἡ Φατιμέ, πὺν τὴν κῆτταξε μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ, ἀνά-σασε μ' ἀκούφισι. Ἐπὶ τέλους!... Ὅλα πηγαῖαν καλὰ.

Ἡ Φατιμέ, πὺν τὴν κῆτταξε μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ, ἀνά-σασε μ' ἀκούφισι. Ἐπὶ τέλους!... Ὅλα πηγαῖαν καλὰ.

Ἡ Φατιμέ, πὺν τὴν κῆτταξε μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ, ἀνά-σασε μ' ἀκούφισι. Ἐπὶ τέλους!... Ὅλα πηγαῖαν καλὰ.

Ἡ Φατιμέ, πὺν τὴν κῆτταξε μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ, ἀνά-σασε μ' ἀκούφισι. Ἐπὶ τέλους!... Ὅλα πηγαῖαν καλὰ.

Ἡ Φατιμέ, πὺν τὴν κῆτταξε μετὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ, ἀνά-σασε μ' ἀκούφισι. Ἐπὶ τέλους!... Ὅλα πηγαῖαν καλὰ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ: Ὡρες ἀγωνίας.

«Οι Ιερείς έδίδασσαν να αφήσωιν άτελή την Ιερουργίαν, φεγόμενοι υπό των πυροβολισμών και των πυροτεχνημάτων...».

Το Πάσχα σιά παλιά... καλά χρόνια

Βαρελότα, πυροβολισμοί, δυστυχήματα

Το άστυνομικό δελτίο του Πάσχα τής 16 'Απριλίου 1934, που δημοσιεύτηκε στις άθηνάϊκες έφημερίδες, άναφέρει πως τινάχτηκαν στον άέρα τρία έργαστήρια, σιά όποια κατασκευάζανε βαρελότα ή 'κροτίδες', όπως όνομάζε τα βαρελότα ή άστυνομία. Κάμποσοι άπό τους βαρελοκατασκευαστές καήκανε κι ένας σκοτώθηκε.

Και γιά να τό φέρη, όπως λέμε, ή άνάτοδη ώρα να πάρουμε φωτιά τρία έργαστήρια, θα πή πάει κι άλλα πολλά 'δουλεύσανε' κρυφά στην πρωτεύουσα. Γιατί 'Ανάστασι χωρίς βαρελότα και πυροβολισμούς δεν μπορούσε να γίνει άλλοτε.

Σιά παλιότερα μάλιστα χρόνια τό κακό ήταν χειρότερο.

Άς πάρουμε τό Πάσχα του 1844, που έπεσε την 1 'Απριλίου. Λοιπόν τό Πάσχα αυτό ήταν βροντερώτατο. 'Η έφημερίδα 'Αθήνα' εκείνης τής χρονιάς έγραφε: «Με λύπη μας άναγγέλλομεν την άόραση συνήθειαν των πυροβολισμών, ή τις επανέληθη εις την πόλιν μας κατά τας ήμέρας του Πάσχα... 'Ελπίζομεν ότι αϊ άρχαι δεν θέλουν συγχωρήσει του λοιπού την επανόδον της τσιτατής άαρθάρου συνήθειας...».

Άς έρθουμε τώρα στο άλλο Πάσχα του 1846. Πάλι τά ίδια: «ή άόρθαρος... συνήθεια των πυροβολισμών κατά τας ήμέρας του Πάσχα και έφέτος έπεκράτησε με καννιβαλικήν τώ όντι μανίαν...».

Τώρα άς πάρουμε τις έφημερίδες του 1847:

«Περιττόν κρίνομεν να άναφέρωμεν όσα ένεκα των έκπυρσοκροτήσεων ήκολούθησαν τό παρελθόν και τό προπαρελθόν Πάσχα, καθώς και έφέτος, ότε ένομιζάμεν ότι εύρισκόμεθα εις στρατόπεδον και όχι εις εύνομιούμεν ήν πόλιν. 'Εν τούτῳ μετὰ των άλλων, άού και δύο φόνοι ήκολούθησαν, διόλου δεν διεκόπησαν οι πυροβολισμοί, άν και την κατάπαυσιν αυτών πολλάκις διέταξεν ή άστυνομία μας...».

Και τό 1848 τί έγινε; 'Η

κυβέρνησις πήρε εκείνη τή χρονιά μέτρα άστυρά. Άλλά και ό Μητροπολίτης 'Αθηνών έστειλε μιά έγκυκλίό του στους παπάδες όλων των ένοριών τής πρωτεύουσας:

«...Υμείς οι Ιερείς έκαστος να είπη εις τους ένορίτας του, ότι είνε σφοδρά διαταγή την ήμεραν του Πάσχα μήν τύχη και ριπτώσει τουφέκια και πιστόλια και ροκέτες, τά όποια είνε άπεχθή άλλά και μισητά, κλπ...».

'Εγινε τίποτα και μ' αυτά τά μέτρα; Τίποτα! Μερικοί είχαν πη πως άν ή φοβέρα του Μητροπολίτη ήταν άσπρότερη, γιά τους Χριστιανούς, ίσως να ήταν κι άποτελεσματικώτερη. Άπλάδι θα θέλανε να τους άπειλήση με άφορισμό! Μά αυτά τά λέγανε πάλι οι κυβερνητικοί, που έέρανε καλά πως τά κατασταλτικά μέτρα γιά τέτοιου είδους παραβάσεις δεν παίρνουνται από την 'Εκκλησία, άλλά από την άστυνομία.

Γιά τό Πάσχα του 1849 έγραψε ή 'Αθήνα' στις 7 'Απριλίου: «'Η άστυνομία μας ένοχολήθη πολύ κατ' αυτὰς εις τό να έμποδίση την άόραση των πυροβολισμών κατά την έορτήν του Πάσχα, άλλά τίποτε σχεδόν δεν κατόρθωσε. Διά τινά έτη ή άόρθαρος αυτή συνήθεια είχεν άπομακρυνθή από την κοινωνίαν μας, άλλ' άμα ό Περικλῆς έστράτος επανήλθεν εις την 'Ελλάδα έφερε και αυτήν με όλα του παλληκαρισμού τά έλαττώματα. Μετά την επανόδον του μάλιστα εις τά πράγματα ή κατάσταση εν γένει τής κοινωνίας μας επανήλθεν εις την του 1830 και 1831».

Αυτά που γράφει ή 'Αθήνα' είνε καθαρή πολιτική. Περικλῆς ούτος ήταν ό Κωλέτης, πεθαμένος, ό άνθρωπος, πριν δύο χρόνια. Και 'επεινούστατος' τον είχε πη ό 'Όθων με τό διάγγελλμα, που έβγαλε την ήμερα του θανάτου του (1847). Κι αυτό φαίνεται πως πείσασε την 'Αθήνα' σιά 1849 άκόμη!

Νά τώρα τί γινόταν στην πρωτεύουσα τό 1851:

«Γνωρίζουσα ή άστυνομία ότι τό παρελθόν Πάσχα ήκολούθησαν φόνοι, συνέλαβε τον έπαινετόν σκοπόν ν' άπαγορεύση τά πυροτεχνήματα και τους πυροβολισμούς... άλλ' ό κ. Μοναστηριώτης (άστυνομ. διευθυντής) ένόμισε πρέπον να ζητήση την γνώμη του Γεωργαντά (έτσι λέει ή έφ. 'Αθήνα' τον Γ. Νωταρά, ύπουργό των 'Εσωτερικών) και άμα διεδόθη ή ήμη ότι ό ύπουργός συγχωρεί να μένουν οι πολίται έλεύθεροι, οι άτακτοι εκ τής νεολαίας μας και προσπάτων οι λεγόμενοι 'Μοσχομάγκαι' ήρχισαν από την έσπέραν του Σαββάτου... Αι μεγαλύτεραι κοκοήθειαι έγιναν περί τού ναού τής 'Αγ. Ειρήνης, όπου περιεμένοτο ή βασίλισσα δια να παρευρεθή εις την 'Ανάστασιν... Καθ' όλην την νύκτα του Σαββάτου και τής Κυριακής ή πόλις μας περισταμένη όχι κοινωνίαν πολιτισμένων ανθρώπων, άλλά τύρβην άγρίων ή μάλλον Τουρκικών... Αϊ 'Αθηναί άμυσίαζον στρατόπεδον. Ούδεμίαν στιγμήν έπαυσαν οι πυροβολισμοί και οι τσακατροκισμοί...».

Μιά άκόμη τελευταία ματιά στον 'Αϊώνον' τής 14 'Απριλίου. Γράφει κι αυτός:

«Αϊ έορταί του Πάσχα ηγάλην εις τας έκκλησίας έλκυσαν συρρήν εύσεβών, όποιαν δεν είδομεν κατά τους παρελθόντας χρόνους... Ο καννιβαλισμός των πυροβολισμών, όμως, κατά τον 'Επιτάξιόν και την 'Ανάστασιν υπηρέθη έφέτος πάσαν άσχημοσύνην και άνιερότητα... Οι Ιερείς έξελεθόντες του ναού, έδίδασσαν να αφήσωιν άτελή την Ιερουργίαν, φεγόμενοι υπό των πυροβολισμών και των πυροτεχνημάτων, πιπτόντων επί τής κεφαλής και των γενείων των...».

Αυτά γινόντουσαν σιά παλιά, «καλά» χρόνια. Στις ήμέρες μας, εύτυχώς, τό Πάσχα είνε σχετικώς ήσυχον. Γ. Α. Κ.

Η πασχαλιά του Λεύβρου

«Έξω από τό σταθμό του Λούβρου των Παρισίων υπήρχε μιά όλάνθιστη και φουντωτή πασχαλιά.

Η ιστορία τής πασχαλιάς αυτής, άρχίζει από τό 1871, από την έποχή που γυρίζαν οι μεγάλες συνοδείες των Γάλλων αϊμαλώτων από τη Γερμανία στη Γαλλία.

Ένα νεαρό κορίτσι κατέθηκε κάτω στο σταθμό Περίμεν τον άρραβωνιαστικό της, και τό έφερνε γιά δώρο μιά γλαστρούλα με πασχαλιά.

Εκεί, όμως, έμαθε ότι ό άρραβωνιαστικός της πέθανε στην αιχμαλωσία.

Τό χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, που λιποθύμησε και τής έπεσε ή γλάστρα.

Ένας υπάλληλος του σταθμού την όρθε κατάπιν και τη φύτωσε στο μέρος που είχε λιποθυμήσει ή νέα.

Τό μικρό φυτράκι του 1871 έγινε ένα πελώριο δέντρο με δυνατόν και μεγάλους κλάδους που άνθιζε κάθε Πάσχα και γέμιζε μοσχοβολία όλο εκείνο τό μέρος.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τόν... καθησύχασε!

Ο στρατιωτικός γιατρός στον άσθενή στρατιώτη: Μετά λύπης μου σε πληροφορώ, ότι προσεβλήθης από πνευμονία!...

Ο άσθενής: Είστε βέβαιος γιάτρε;... Γιατί όταν ήμουνα πολίτης είχα ένα γνωστό που τον θεράπευανε γιά πνευμονία και πέθανε από... σκολημοειδίτιδα!...

Ο γιατρός: Μάθε φίλε μου, ότι στο στρατό δεν συμβαίνουν αυτά... Όταν θεράπευεται κανείς γιά πνευμονία, πεθαίνει από... πνευμονία!...

Ο προϊστάμενος στον υπάλληλό του: Συμφωνώ ότι ένας άνθρωπος πρέπει να εργάζεται όχτω ώρες και να κοιμάται άλλες όχτω... Άλλά όχι να τά κάνει και τά δυο μαζί τις ίδιες ώρες!

Ένας τρελλός που στέκεται μέσα απ' τη σιδερένια πόρτα του φρενοκομείου ρωτάει ένα διαβάτη να του πη τι γράφει ή ταμπέλλα που είνε έξω απ' την πόρτα.

Φίλε μου, ή ταμπέλλα απ' έξω γράφει «Φρενοκομείο»...

Ο τρελλός βγάζει ένα άναστεναχμό άνακουφισώς και λέει:

Έν τάξει! Άνησυχούσα, έέρεις, μήπως τό φρενοκομείο είνε απ' τό μέσα μέρος τής πόρτας!...

Ένας κοιμνευόμενος κύριος μπήκε στο κουρείο, κάθησε σε μιά πολυθρόνα και ζήτησε ξυρίσμα και μανικιούρ. Κατά τη διάρκεια του ξυρισματος, άρχισε να κάνει φλέρι στη μανικιουριά. Σε λίγο άρχισε να ξεθαρεύη... Τής έκανε κομπλιμέντ και στο τέλος τής τσίμπησε τό μάγουλο λέγοντας:

Πάμε τό βράδυ στο σινεμά;

Είμαι παντρεμένη, κύριε.

Δεν έχει σημασία... Ρωτήστε τον άντρα σας...

Ρωτήστε τον μόνο σας... Σας ξυρίζει αυτή τη στιγμή!...

Ο άρχηγός μιας άγρίας φυλής καννιβαλόν, περιμένει άνυπόμονα έξω από την καλύβα του μάγου που ξεγεννάει τη γυναίκα του... Μετά άναμονή δύο ώρών, ό μάγος βγαίνει και λέει στον καταϊδρωμένο από την άγνια άρχηγό του:

Μεγάλε βασιλέ!... Είσαι πατέρα ενός άγοριού βάρους 4 κιλών... Νά τό τυλίξω γιά να τό πάρης μαζί σου ή θα τό... φας εδώ!...

Η σκηνή σ' ένα γάμο. Συζητούν δύο πρόσκεκλημένοι:

Σας είπε τίποτε ό γαμπρός;

Όχι. Περιωρίσθηκε μόνο να μου σφίξη τό χέρι.

Έχουν δικηο λοιπόν που λένε πως οι μεγάλοι πόνοι είνε βουδοί!...

Γκαρσόν! Μούφερες ένα ποτό που δεν ξέρω κι' εγώ τι είνε... καφές ή σοδά; Έχει μιά νυροδιά βενζίνας...

Τότε είνε σοδά, κύριε. Ο καφές μας νυρίζει πετρέλαιο!

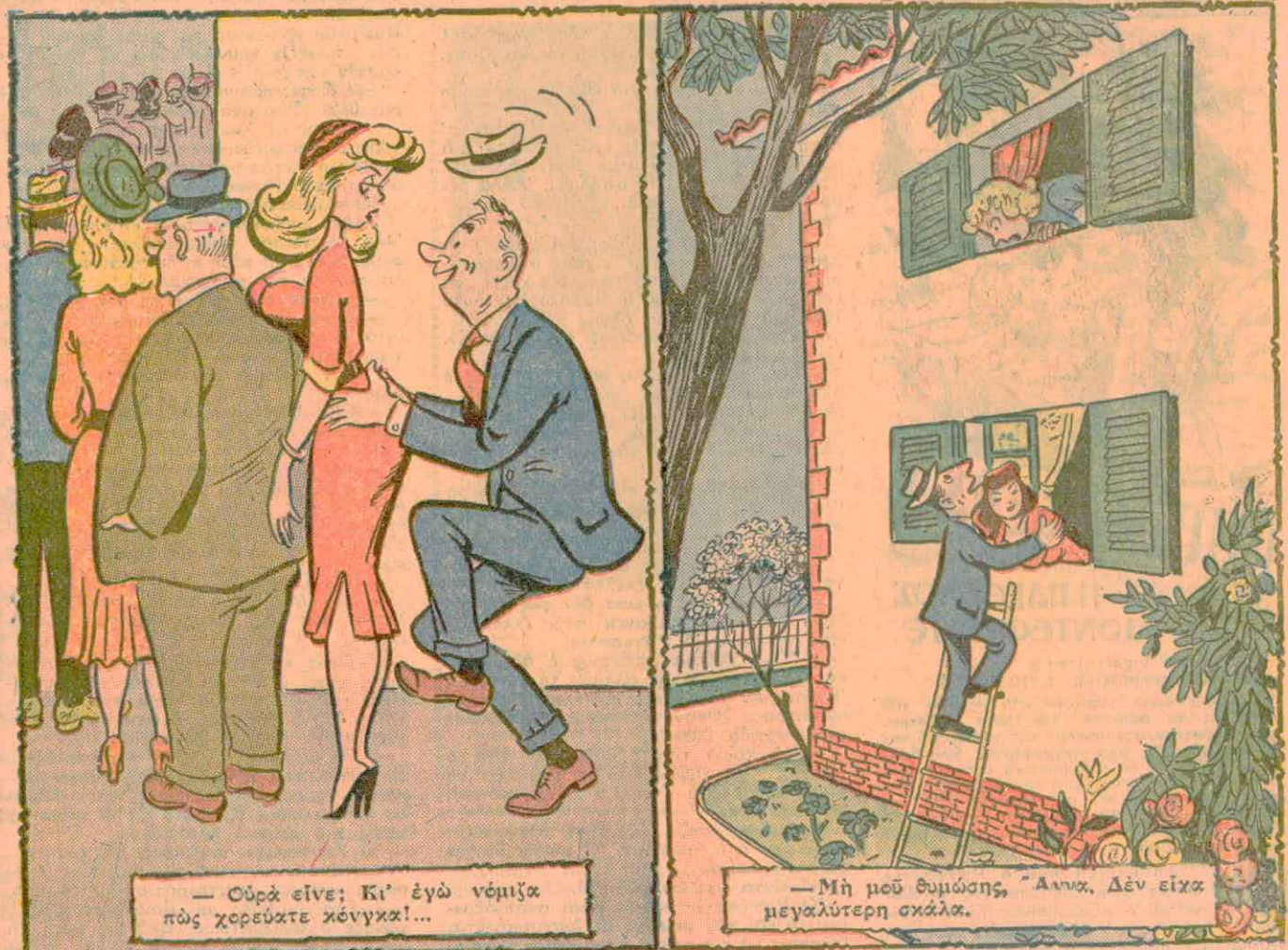
Στην 'Αμερική, τη χώρα των διαζυγίων:

Έχετε παιδιά, κυρία μου;

Ναι, πέττε. Άλλά όχι δικά μου.

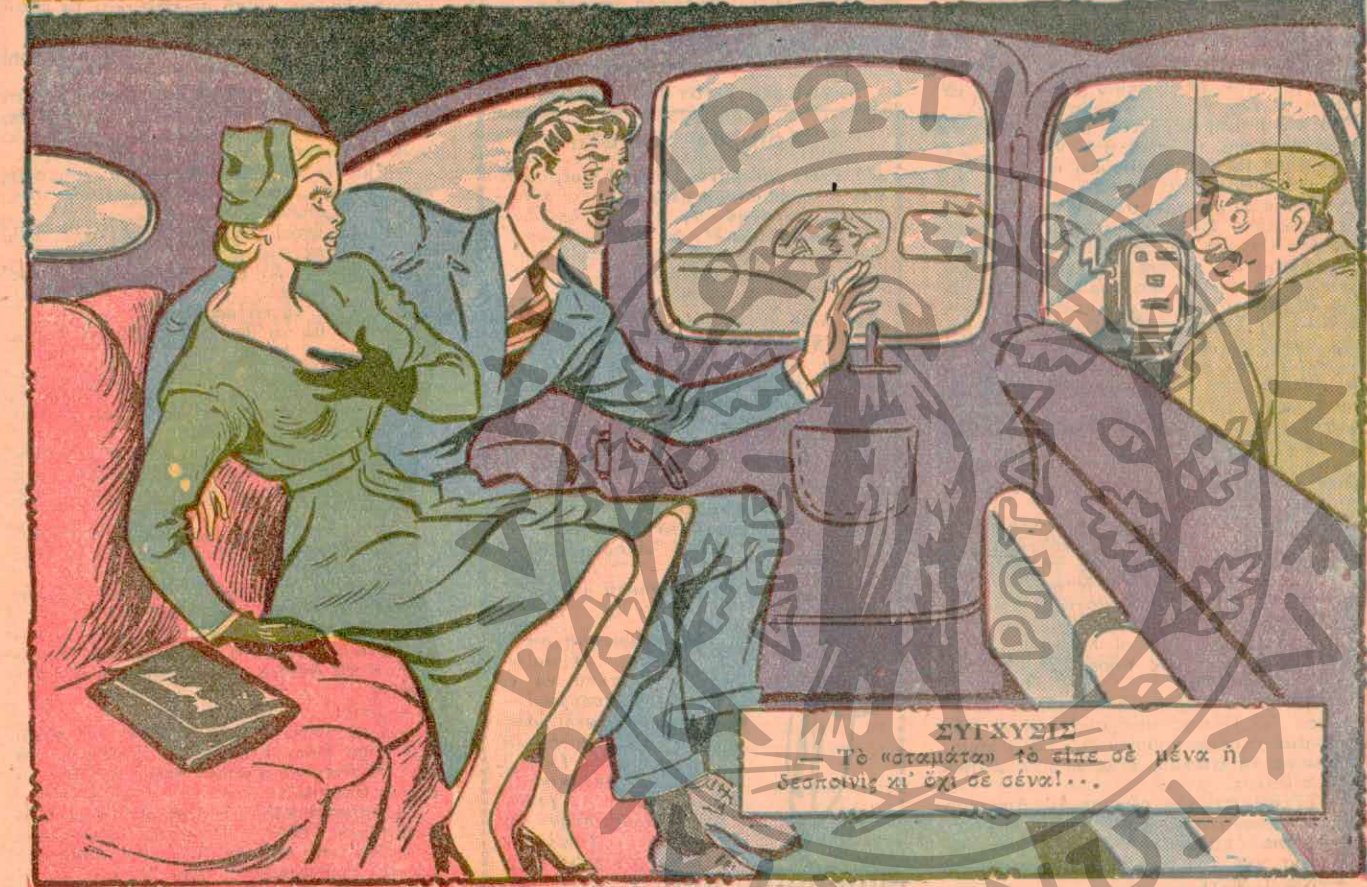
Πώς αυτό;

Τά δυο είνε τής πρώτης γυναίκας του πρώτου άντρός μου και τ' άλλα τρία τής δεύτερης γυναίκας του τωρινού συζύγου μου...

— Ούρά είνε; Κι' εγώ νόμιζα πως χορεύατε κόνγκα!...

— Μή μου θυμώσης, Άννα. Δεν είχα μεγαλύτερη σκάλα.

ΣΥΓΚΥΒΕΙ
— Τό «σταμάτα» τό είπε σε μένα ή δασκονίς κι' έχω σε σένα!...

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΝ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι τρεις φίλοι γυρίζουν στο σπίτι και οι κηπουροί κι αφήνουν τον Πάπα έλευθερο. Τρέχουν ύστερα στη σπηλιά της γρήας μάγισσας, αποφεύγουν τους λογοφόρους του Βερ-γία, μπαίνοντας σε μία μυστική υπόγειο δια-δο και συσκέπτονται για να αρπάξουν τον «νε-κρό» της Ροζίτας που μεταφέρθηκε στην εκ-κλησία του Τίβουλι και φρουρείται άγρυπνα. Ο Ραγκαστέν δίνει σχετικές οδηγίες στον πιστό του Σπαντακάπα.

19ον Τη στιγμή που ο Ραγκαστέν μπήκε στην αίθουσα του πανδο-χείου, ο αξιωματικός ήταν καθι-σμένος σ' ένα τραπέζι και σι-γώπινε. Οι ματιές που τούριχνε η σεο-διτόρισσα δεν ήταν αρκετές, βέβαια, για να τον κάμουν να περσώ ευχάριστα την ώρα του. Ήταν φανερό πως έπληττε.

Ο ιππότης, μπαίνοντας στην αίθουσα, χαιρέτησε τον αξιωματικό και πήγε να καθίσει σ' ένα γειτονικό τραπέζι.

Τό να πιάσει κονδύντα μαζί του ήταν το ευκολότερο πράγμα του κόσμου, Σε λίγο, πήρε το ποτήρι του και πήγε να καθίσει στο ίδιο τραπέζι.

—Δεν σας έχω ιδη στη Ρώμη, είπε σε μια στιγμή ο Ραγκαστέν, που κατάλαβε πως δεν είχε να φοβηθεί τίποτε απ' αυτό τον αξιωματικό. Υπηρετείτε στο Τίβολι;

—Ναι, απάντησε ο αξιωματικός. Θα έ-ρετε, βέβαια, ότι η Αυτού Παναγιώτης Βρι-σκέται στο Τίβολι... Έλπίζω να με πάρει μαζί του όταν φύγει για τη Ρώμη... Και νομίζω ότι θα επιστρέψει την αναχώρησή του έπειτα από τα δραματικά γεγονότα που ξετυλίχθηκαν άνω...

—Μπα! Δεν άκουσα τίποτε... 'Αλλά τί συνέβη;

—Πρώτα-πρώτα, μία δμάς ληστών λίγο έλειψε ν' απαγάγει τον Πάπα... Ήθελαν να του αποσπάσουν λύτρα...

—Πολύ περίεργο! είπε ο Ραγκαστέν.

—Ο ίδιος ο Πάπας, εξακολούθησε ο αξιωματικός, μάς αφηγήθηκε την περιπέ-τειά του, όταν τρέξαμε στις φωνές του... Τον βρήκαμε μέσα στο σπίτι του του θυ-ρωρού, δεμένον χειροπόδα...

—Και τί απόγιναν οι ληστές;

—Νομίζω ότι τους πήρε ο διάβολος...

—Ο διάβολος;

—Δεν άστεινόμενοι, απάντησε ο αξιω-ματικός, Ο Πάπας τους σύστησε να πά-νε σε μία σπηλιά, που δεν έχει καλή όψη. Έκείνη τη στιγμή, ένας λοχίας μπήκε στην αίθουσα.

—Τί θέλεις; τόν ρώτησε μ' απότομο ύφος ο αξιωματικός.

—Κύριε υπολοχαγέ, απάντησε αυτός, είνε ώρα για την αλλαγή της φρουράς.

—Καλά, φύγε...

Και γυρίζοντας προς το μέρος του Ραγ-καστέν πρόσθεσε:

—Αυτά είνε τα καλά της υπηρεσίας! Δεν σ' αφήνουν ούτε στιγμή να ησυχάσης. 'Αλλά τί σας έλεγα;

—Μου μιλούσατε για κάποια κακόφημη σπηλιά...

—'Α, ναι! Οι ληστές κατέφυγαν σ' αυτή τη σπηλιά, όπου τους περίμενε μία γρήα μάγισσα, που ήταν συνένοχός τους. Τρέξαμε, λοιπόν, στη σπηλιά... 'Αλλά δεν βρισκόταν κανείς εκεί...

—Πως έγινε αυτό;

—Ξέρω κι' εγώ, κύριε... Είχαμε πιά-σει όλη την περιοχή κι' είχαμε περικυκλώ-σει τη σπηλιά από παντού... Νά γιατί σας είπα πως τους πήρε ο διάβολος!... Αυτό τουλάχιστον νομίζουν όλοι...

—Περίεργο! Ξαναείπε ο Ραγκαστέν. Πολύ περίεργο!

—Και να ήταν μόνο αυτό! συνέχισε ο αξιωματικός. 'Αλλά πρέπει να φύγω... Μπορείτε ναρθέτε μαζί μου!... Σας υπό-σχομαι πως το θέσμα που θα ιδήτε θα σας αποζημιώσει για τον κόπο που θα κά-μετε...

—'Η πρότασή αυτή είχε χοροποιήσει το Ραγκαστέν, αλλά προσποιήθηκε τον αδια-φορό.

—Πηγαίνετε μακριά; ρώτησε.

—'Οχι, απάντησε ο αξιωματικός Πα-γαίνω μόνο ως την εκκλησία...

—Νομίζω πως η ώρα δεν είνε κατάλ-ληλη για να πάει κανείς στην εκκλησία, είπε γελώντας, ο Ραγκαστέν.

—'Οχι, βέβαια απάντησε ο αξιωματι-κός, 'Αλλά πρέπει ν' αλλάξω τη φρουρά...

—Έλατε, αν δεν έχετε να κάμετε τίποτε καλύτερο... 'Όταν γυρίζουμε, θα παίξουμε μία παρτίδα ζάρια...

—Νά κάμω τίποτε καλύτερο; είπε ο ιππότης. Τό σημαντικώτερο που έχει να κάμω κανείς στο Τίβολι είνε να σκοτώνη την ώρα του.

—Ξεκίνησαν μαζί. Τέσσερες στρατιώτες περιέμεναν στο προαύλιο. Ο μικρός ουλός ξεκίνησε άμέσως.

—'Η νύχτα είχε απλωθεί πιά.

—Ο Ραγκαστέν βράδισε πλάι στον αξιω-ματικό και του μιλούσε με διαχυτικότητα, θέλοντας να κάμω τους στρατιώτες να προ-σέξουν το στενό σύνδεσμά τους.

—Όταν έφτασαν στην εκκλησία, ο αξιω-ματικός τοποθέτησε τους νέους φρουρούς

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Χριστός 'Ανέστη

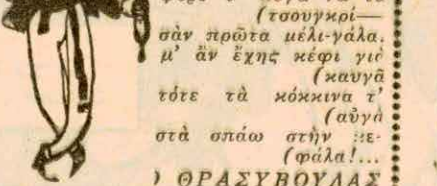
Μ' έχεις πικράνει, βρέ Φροσί, και η καρδιά μου απ' μισή πηλή—κατάλαξε τα.
Μα όσο κι' αν δεν σε χωνέ—
όρεϊλω το Χριστός 'Ανί—
να σου το πω κι' εφέτω.

Στο λένω πέννα και χαρτί πως της 'Αγάπης τη γιορτή πρέπει να σεβαστούμε, γιατί δεν κάνει ωρισμέ—
τέτοια μερά—γρονιάρα με—
να σκυλοφαγωθούμε.*

Γι' αυτό γλυκά-γλυκά, Φροσί πές μου 'Χριστός 'Ανί— κι' εσύ κι' ίσως, βρέ Φροσί, ίσως μέσ' στη γλυκιά την Πασχαλιά με τ' 'Αναστάσιμα φι-
λιό να ξεχαστεί το μίσος.*

Ας σταματήση πιά η (γκρι)—
φέρε τ' αυγά να τὰ (ταουνγκρι)—
σαν πρώτα μελι-γάλα, μ' αν' έχης κέφι γι' (καυνά)
τότε τὰ κόκκινα τ' (αυγά)
στά σπάω στην με- (φάλα!...)

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

στη θέσι των παλαιών και κατόπιν γύρισε μαζί με τους τελευταίους στο πανδοχείο. Βιάζονταν ν' αρχίσουν την περιτσία των ζα-ριών, που είχαν συμφωνήσει με τον Ραγ-καστέν.

—Είδατε; ρώτησε τόν ιππότη, αφού πή-ραν θέσι γύρω στο τραπέζι.

—Αυτοί οι λογοφόροι που φρουρούν γύρω στο φέρετρο, σου δίνουν την εντύπω-ση πως ο νεκρός πρόκειται να κάμω φτερά, απάντησε ο Ραγκαστέν.

—Ο αξιωματικός έσκαψε στα γέλια.

—Δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, είπε.

—'Αλλ' ο νεκρός είνε γυναίκα... Δεν τόν φουρούμε από φόβο μήπως μάς φύγη, άλ-λα γι' αυτό να τινιχουμε.

—Είπατε πως πρόκειται για γυναίκα;

—Σιγά, απάντησε ο αξιωματικός. Φαί-νεται πως είνε μία πολύ συγγενής του α-γίου Πατρός... κάτι σαν κόρη του...

—'Ηταν η σειρά του Ραγκαστέν να γε-λάσει.

—Είνε αλήθεια, λοιπόν, είπε, αυτό που άκουσα να λένε, ότι ο άγιος Πατρός έκαμε πολλές τρέλλες στα νεατά του;

—Και υπήρχε τώρα φαντασίωση; απάν-τησε ο αξιωματικός. Φαίνεται, λοιπόν, πως η νεκρή είνε φρουροί από κάποια παλαιά αισθησιακή περιπέτειά του... Δυστυχι-σμένη μικρούλα! Είνε δεν είνε δεκάξη χού-νων.

—Την είχατε ιδη όταν ζούσε;

—Ναι. Μία ή δυο φορές... Νομίζω, μά-λιστα, πως είχα αρχίσει να την έρωτεύ-ωμαι...

—Τώρα καταλαβαίνω, είπε ο Ραγκ-αστέν, γιατί ο Πάπας διάταξε να τοποθε-τηθεί τιμητική φρουρά γύρω στο φέρετρό της...

—'Αλλά για σάς, βέβαια, αυτή η ι-στορία είνε αληθινή αγγαρεία...

—Αγγαρεία;... Κάτι περισσώτερο...

—Σκεφθήτε, φίλε μου, ότι είμαι υποχρεωμέ-νος να τρέχω κάθε δυο ώρες για ν' αλλά-ξω τη φρουρά... Κι' αυτό θα με κάμω να χάσω μια σπάνια ευκαιρία...

—Ο Ραγκαστέν μιόκλεισε το μάτι.

—Καμιά νυχτερινή περιπέτεια στην έ-παυλη κάποιου αριστοκράτησας; ρώτησε.

—Στο διάβολο οι αριστοκράτισσες! φώναξε ο αξιωματικός. Βλέπετε αυτή τη μικρή σεοδιτόρισσα με τα κουβά πόδια μαρκησίας, την κοντή φούστα, και τα φλο-γερά μούτια;

—Την βλέπω και την θαυμάζω, απάν-τησε ο Ραγκαστέν.

—'Ε, λοιπόν, αυτή η μικρούλα είνε ξε-τρελλωμένη μαζί μου... 'Αλλά το καθήκον προ πάντων! Έφερα έξωδες!

—Ο Ραγκαστέν διπλόησε τη μιά.

—Πρέπει να πάω πίσω τα χρήματα που έχασα! φώναξε, υποκρινόμενος πως είχε πεισιμωπή.

—Προσέχετε! είπε ο αξιωματικός. Εί-μαι αληθινός στα ζάρια!

—Διάβολε! Κι' εγώ που λογάριζα πως θα σας κερδίζα!

—Δεν θα τὸ κατορθώσετε!

—Αυτό θα τὸ ιδούμε! Πέντε και δύο...

—'Η σειρά σας τώρα...

—'Ενώ έπαιζαν, ο Ραγκαστέν γέμιζε κά-θε τόσο τα ποτήρια με κρασί. Ο αξιω-ματικός είχε αρχίσει να ζαλίζεται. Κέρδι-σε, ωστόσο, την παρτίδα.

—'Αν δεν ήταν αυτή η καταραμένη αγ-γαρεία! είπε αναστενάζοντας, ενώ ερριχνε ένα φλογερό βλέμμα προς το μέρος της υπηρετριάς.

—Και ποιός σας εμποδίζει να συμβι-βάσετε το καθήκον με τὸν έρωτα; ρώτησε ο Ραγκαστέν.

—Ο αξιωματικός τόν κούτταξε με απορία.

—Τί θέλετε να πῆτε; ρώτησε.

—Ότι είμαι προθυμὸς να σάς αντι-καταστήσω, αν αυτό πρόκειται να ξετυ-ρητήση τα σχέδιά σας, απάντησε ο Ραγ-καστέν.

—Σεις;

—Και γιατί όχι;... Μήπως δεν είμαι του ίδιου επαγγέλματος;... Παρέλειψα να σας πω ότι ανήκω στην υπηρεσία του Καί-σαρος Βοργία...

Θάπορπε νάχη κανείς πέτρινη καρδιά για να μὴν συγκινηθῇ...

Λέγοντας αυτά, έκαμε νεύμα στη σεο-διτόρισσα να τους ξαναφέρει κρασί.

—'Η αίθουσα του πανδοχείου ήταν άδεια. Καί τ' άρεντικά είχαν πάει να κοιμη-θούνε... 'Η ευκαιρία ήταν, στ' αλήθεια, μοναδική για μία έρωτική περιπέτεια.

—Όταν η νέα πήγε κοντά, ο Ραγκαστέν σηκώθηκε από τη θέσι του, την τράβηξε πάνω του και τη φίλησε στο μάγουλο.

—'Αγαπῆτέ φίλε, είπε στὸν αξιωματικό, αφού θέλεις να μείνεις πιστός στο καθή-κον σου, θα μου επιτρέψεις, νομίζω, να πά-ρω τη θέσι σου...

—'Η υπηρετρία έκανε μερικές κινήσεις, σὰν να ήθελε να ξεφύγει. Ο Ραγκαστέν έπωφελήθηκε απ' αυτές για να την σπρώ-ξῃ στα γόνατα του αξιωματικού.

—Τὴν κατεργάρα! φώναξε. Δεν με θέ-λει...

—'Αλλά δεν σας είπα πως μ' αγαπάει; απάντησε ο αξιωματικός, ενώ άπλωνε τα χέρια του για να τὴν σφίξῃ στην αγκα-λιά του.

—Πηγαίνετε, λοιπόν, να τὰ πῆτε, τους σύστησε ο Ραγκαστέν. 'Όσο για τὴν αλ-λαγή της φρουράς, είμαι ἐγὼ ἐδῶ!

—Ο αξιωματικός σηκώθηκε κι' έπιασε τὸ μπράτσο του Ραγκαστέν.

—Είσατε αληθινὸς φίλος, τὸν εἶπε. 'Αλ-λά δεν ξέρω ακόμη τ' ὄνομά σου...

—Τί σ' ενδιαφέρει τ' ὄνομά μου; ἀ-πάντησε ο ιππότης. 'Επωφελήσου από τὴν ευκαιρία πὸν σου παρουσιάζεται και μὴν ζητάς τίποτε άλλο.

—Ο αξιωματικός δίστασε για μιά στι-γμή.

—Ξέρεις τί έχω να πῶ αν γίνῃ καμ-μιά ἀταξία; ρώτησε.

—'Ακουσε, απάντησε ο Ραγκαστέν. Για να είσαι πῶς ήσυχος, θα σε ξυπνάω κάθε δυο ώρες. Είσαι ευχαριστημένος τώρα;

—'Οχι, εἶπε ο αξιωματικός. Νομίζω πὸς μπορώ να σου έχω ἀπόλυτη εμπιστο-σύνη...

—'Αναλάβῃς ν' αλλάξῃς τη φρου-ρά κάθε δυο ώρες... Θα με ξυπνήσης, βέ-βαια, αν συμβῇ τίποτε... Τὸ σύνθημα είνε «Τίβερος και Τίβολι». Οι ἄνδρες μου θα σε υπακούσουν σὰν να είμαι ὁ ίδιος...

—Ο Ραγκαστέν αναστέναξε.

—Σε μακαρίζω! εἶπε. Τί εὐτυχισμένος πὸν είσαι!

—Ο αξιωματικός είχε περάσει τὸ χέρι του στὴν μέση της σεοδιτόρισσας. Τὸ ε-φήμερο ζευγάρι ανέθηκε μιά σκάλα, πὸν ὠδηγούσε στὸ ἐπάνω πάτωμα.

—Ο Ραγκαστέν άκουσε σε λίγο τὸ θό-ρυδο μίας πόρτας πὸν έκλεινε.

—'Επὶ τέλους! ψιθύρισε, τριβώντας τὰ χέρια του ἀπὸ ευχαρίστησι. Καλά τὰ κα-ταφέραμε ὡς ἐδῶ... Τὸ δυσκολώτερο μέ-ρος ἀρχίζει ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή.

Περίμενε να περάσουν μερικά λεπτά κι' έπειτα κατέβηκε στὸ ὑπόστεγο.

—'Αρχία, φώναξε, ποιοί έχουν σειρά για τὸ ἐπόμενο δώρο;

—Ο ὑπαξιωματικός χαιρέτησε με σεβα-σμὸ κι' έπειτα φώναξε τέσσερα ὀνόματα. Καμιά ὑπόψια δεν πέρασε ἀπὸ τὸ μυ-αλό του. Εἶχε ιδῇ τὸν Ραγκαστέν να τρώῃ μαζί με τὸν ὑπολοχαγὸ του και κατόπιν να παίζουν ζάρια και να συνομιλοῦν μ' ἐγκαρδιότητα. Γι' αὐτὸ σκέφτηκε, ὅτι ἐ-πρόκειτο για κάποιον ἀξιωματικό πὸν θα τὸν ἀναπλήρωνε.

Τέσσερες λογοφόροι παρατάχθηκαν σε λίγο μπροστά στὸν Ραγκαστέν.

—Ο ιππότης σούρωσε τὰ φουδια και τους ἔδωσε μερικά παραγγέλματα. 'Εδειξε, μάλιστα, πὸς δεν ἦταν ευχαριστημένος και τὸς ἔκαμε να τὰ ἐπαναλάβουν τρεῖς ἢ τέσσερες φορές. 'Η αὐστηρότης αὐτὴ τὸν ἀνέθεσε στὴν ὑπόληψι τὸν στρατιωτὸν, πὸν ἔκαμαν τὴ σκέψι πὸς ἦταν ἀπὸ τὸς ἀξιωματικούς πὸν δεν χωρατεύουν. 'Εδω-σε, τέλος, τὴ διαταγὴ τὴς ἐκκίνησης.

—'Η ἀλλαγὴ της φρουράς έγινε σύμφωνα μ' ὅλους τὸς τύπους.

—Όταν ο Ραγκαστέν ξαναγύρισε στὸ πανδοχείο, ἔκαμε ἕνα γύρο στὸ ὑπόστεγο ὅπου βρισκόταν οι στρατιώτες. Οἱ πε-ρισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς κοιμόνταν.

—Μπορείς να κοιμηθῇς και σύ, εἶπε

Η ΑΚΡΟΒΑΤΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΙΟΝΤΑ-ΡΑΚΙΑ

Τὰ λιονταράκια αὐτὰ πὸν κραταίε στὴν ἀγκαλιά της ἡ Ἀγγεῖλα ἀκροβάτιδα. 'Ε-θελε νὰ κέντ, εἶνε τελείως ἀκίνητος, γι-ατί εἶνε μόλις τριῶν ἡμερῶν. Τὸ περι-εργό εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη της αὐτὴ πρὸς τὰ μικρά... ἤρθε τὴν ἔχει κάνει δημοφιλέ-στατη στὸ Λονδίνο και οἱ Λονδρέζοι τὴ χειροκροτοῦν ἐνθουσιαστικά, ὅπου ἐμφα-νίζεται με τὰ... μικρά της!

στὸ λοχία. 'Όταν εἶνε ὦρα θὰ σε ξυπνή-σω ἐγὼ.

Κατόπιν, ἔκαμε πὸς ξαναγύριζε στὴν αίθουσα. 'Αλλ' ὅταν ἔφτασε στὴν αὐλή, διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ σταύλου και βγήκε ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἔξω.

—'Επείτα ἀπὸ μερικές στιγμές, μιά σκιά πῆγε κοντά του.

—'Ηταν ὁ Σπαντακάπα.

—Κύριε, εἶπε, ἔγιναν ὅλα σύμφωνα με τίς διαταγές σας. Οἱ φίλοι σας σὰς πε-ριμένουν στὴν αὐλή, ὅπως μου εἶπατε.

—Καλά. Θὰ τοὺς πῆς ὅτι πλησιάζω με στὸ τέμα. Καί τὴν ἄκουσε τί πρέπει να κάμει... 'Αλλά ἔλασας... Τὸ αὐαί εἶ-νε ἔτοιμο:

—Μάλιστα, κύριε ιππότη.

—'Εβαλε, ὅπως σου εἶπα, ἄχρια γύ-ρω στὸς τροχούς και τὴν ἔλασε τὰ πέταλα τὸν ζῶν με πανία:

—Τὰ ἔκαμα ὅλα, απάντησε ὁ Σπαν-τακάπα. Τὸ αὐαί δεν θὰ κάμω τὸν παρα-μικρὸ θόρυβο.

—Θαυμάσια! Σε πόση ὦρα μπορεῖς να φέρῃς τὸ αὐαί;

—Σε μισή ὦρα.

—'Οχι, δεν θὰ τὸ φέρῃς ἐσύ. Θὰ τρέ-ξῃς στὴν αὐλή και θὰ πῆς στὸν ἕνα ἀπὸ τὸς δύο φίλους μου να φέρῃ τὸ αὐαί σε μισή ὦρα μπροστά στὴν ἐκκλησία. 'Ο αλ-λος κι' ἡ γριὴ θὰ παρουν θέσι μέσα σ'

αὐτό... Θὰ τρέξῃ κατόπιν στὸ «'Ανθισμέ-νο Κάνιστρο» θὰ πάωε τὰ δυο ἄλογα και θαρῆς και σύ μπροστά στὴν ἐκκλησία. Εἴμαστε σύμφωνα;

—Μείνετε ἡσυχοι, κύριε ιππότη, απάν-τησε ὁ Σπαντακάπα. Θὰ γίνουν ὅλα ὅπως ἐπιθυμεῖτε.

Κι' ἔφυγε τρέχοντας για να ἐκτελέσῃ τίς διαταγές πὸν εἶχε πάρει.

Ἡ νεκρή

—'Ο Ραγκαστέν ἄφησε να περάσουν με-ρικά λεπτά κι' έπειτα διευθύνθηκε στὴν ἐκ-κλησία.

Τὸ σχέδιό του ἦταν τόσο τομηρό, πὸν ἐνοίωθε ἕνα δισταγμὸ καθὼς διέσχισε τὴ μεγάλη βολωτὴ πόρτα πὸν ὠδηγούσε στὸ ἐσωτερικό τοῦ ναοῦ. 'Η παροικὴ ὑπόψια ἀν περνούσε ἀπὸ τὸ μυαλό κάποιου ἀπὸ τὸς λογοφόρους, ἦταν χαμένος. Για να

τὸ φέρῃ σε αἴσιο πέρας εἶνε ἀνάγκη ἀπὸ ὅλη τὴν ψυχραιμία και τὸ θάρρος του.

—'Απὸ τὴ θέσι ὅπου βρισκόταν, ὁ Ραγ-καστέν μπορούσε να βλέπῃ τοὺς τέσσερες φρουρούς. Εἶχαν ὅλοι μισόκλειστα τὰ μά-τια κι' ἦταν θαύμα πὸς δεν σιωοιάζονταν ἕνα.

—'Ο ιππότης ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους:

—'Κατάκοποι και νυσταγμένοι ὅπως εἶνε διαλογίσθηκε, δεν πρόκειται να σκεφθῶν καθόλου και θ' ἀκούσουν μ' ἀνακούφιαι τὰ λόγια μου. 'Εμπρός, θάρρος!...

Καί προχώρησε μ' ἀποφασιστικό βῆμα στὸ ἐσωτερικό τοῦ ναοῦ.

—Φίλοι μου, τοὺς εἶπε, τὰ βῆσάνά μας τελείωσαν. 'Εμεῖς δεν ἔχομε να κάμωμε τί-ποτα πιά ἐδῶ... 'Η Αὐτοῦ Παναγιώτης διά-ταξε να μεταφερθῇ τὸ φέρετρο στὸ ναὸ τοῦ 'Αγίου Πέτρου στὴ Ρώμη... Θὰ τὸ συ-νοδεύσουν δύο λοχοί θωροακροφόρων.

—'Εκαμε κατόπιν ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πῖ-σω κι' ἔβγαλε τὸ εἶφος του.

—Προσοχή! διάταξε.

Κι' αμέσως έπειτα πρόσθεσε:

—Κατὰ στίχον!

Οἱ τέσσερες ἄντρες παρατάχθηκαν ὁ ἕ-νας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον.

—'Εμπρός, μάρε!

—Όταν βγήκαν ἔξω, ὁ Ραγκαστέν τοὺς ὠδήγησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ βαπτιστηρίου. Μία μεγάλη αὐλή ἀπλωνόταν ἐκεῖ.

—Περιμένετε ἐδῶ, τοὺς εἶπε. Μόλις τε-λειώσω τὴν παράδοσι στὸς συναδέλφους μας, θὰ ἔρθω να σας πάρω για να γυ-ρίσωμε μαζί στὸ πανδοχείο.

Οἱ τέσσερες στρατιώτες εἶχαν ὑπακού-σει σὰν αὐτόματα. Κι' ὅταν

—Γρήγορα! τούτε φώναξε. Ποιος από
σας ξέρει να οδηγήση το αμάξι;
—'Εγώ, απάντησε ο Μακιαβέλι.
—'Ωραία! Θα το πάτε τότε στην έκ-
κλησία.
—Κι' έμεις; ρώτησε ο Ραφαήλ, δειννον-
τας τη μάγισσα και τον έαυτό του.
—Θα υπήτε μέσα.
—Τελείωσαν, λοιπόν, όλα;
—Δεν ξέρω αν τελείωσαν, αλλά νομί-
ζω πως τελειώνουν, απάντησε ο Σπαντα-
κάπα. Μην γάνετε ούτε στιγμή... 'Εγώ
τρέχω στο πανδοχείο για να πάω τα
άλογα...

—'Επειτα από μερικά λεπτά, ο Μακιαβέ-
λι με το αμάξι κι' ο Σπαντακάπα με τα
άλογα συναντήθηκαν μπροστά στην εκκλη-
σία. Ο Ραφαήλ πήδησε άμέσως κάτω.
—Τί θα κάναμε τώρα; ρώτησε.
—Ο κύριος ιππότης δεν μου είπε τί-
ποτε, απάντησε ο Σπαντακάπα. Νομίζω
πως πρέπει να βρίσκεται μέσα στην εκ-
κλησία...

Ο Ραφαήλ κι' ο Μακιαβέλι αποφάσι-
σαν να τρέξουν κοντά του.
Τη στιγμή που διέσχισαν τη μεγάλη βο-
λωτή πόρτα, έβγαλαν κι' οι δυο τα έγκρι-
στάκια τους. 'Επειτα προχώρησαν σιγά στο
έσωτερικό.

Ο Ραφαήλ είδε πρώτος τον Ραγκαστέν
στη λάμψη των κεριών κι' έτρεξε κοντά
του.

—'Ηταν τη στιγμή που ο Ιππότης έσκυβε
πάνω στο άνοιχτο φέρετρό για να σηκώση
τη Ροζίτα. Τό άγγιγμα του χεριού του ζω-
γράφου τόν έκανε ν' ανατριχιάσει. 'Αλλά
τόν αναγνώρισε άμέσως και χαμογέλασε.
—'Εοχόσατε στην κατάλληλη στιγμή,
του είπε.

Κι' αποτραβήχτηκε για να αφήση να
σηκώση αυτός τη Ροζίτα.

Ο Ραφαήλ δεν ένοιωσε τον παρωμικό
δισταγμό. Πέρασε τα χέρια του κάτω ά-
πό το σώμα της κι' έτρεξε στο άλογό του.
στο άμαξι και να την αποθέση πάνω στα
γόνατα της Ρόζας.

—Πέρασε και σύ μέσα, του είπε ο Ραγ-
καστέν. Φίλε μου Μακιαβέλι, στη θέσι σου!
Λέγοντας αυτά, πήδησε στο άλογό του.
Ο Σκαντακάπα έκανε το ίδιο.

Η μικρή συνοδεία ξεκίνησε άμέσως και
χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Σε όρεμο της Φλωρεντίας

Διέσχισαν άργα την πόλι, άλλ' όταν
βγήκαν έξω απ' αυτήν, ο Μακιαβέλι μα-
στιγώσε τα άλογα, που άρχισαν να τρέ-
χουν μ' όλη τη δύναμι που είχαν στα πό-
δια τους.

Ο Ραγκαστέν κι' ο Σκαντακάπα κάλ-
παζαν ο ένας προς τα δεξιά κι' ο άλλος
προς τα αριστερά του άμαξιού.

Κόντευε να έφτανε σχεδόν, όταν ο
Ραφαήλ, βγαίνοντας το κεφάλι του από
τη θυρίδα του άμαξιού, άρχισε να φωνά-
ζε στους φίλους του:

—Ζή!... Ζή!...

Ο Ραγκαστέν ένοιωσε χαρά κι' ανα-
κούφισι μαζί. Γιατί η σκέψις ότι μετέφε-
ραν πιθανόν ένα πτώμα, τόν βασάνιζε ως
έκείνη τη στιγμή.

Τό θάυμα συμπληρώθηκε έπειτα από
λίγη ώρα. Η Ροζίτα συνήλθε τελείως.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Αρραβώνες

Κατίνα Σκουτέλη έκ Λαμίας και Νίκος Δε-
ληγιάννης, έπιστορες, έκ Κρήτης, άρραβώνι-
σθσαν. Εύχόμεθα ταχεία την στέφιν.

Οικογένεια Κ. Μ. Παπαγεωργίου

Εκδόσεις

Ο 'Εκδοτικός Οίκος 'Κεραμειός' κυκλοφό-
ρησε το περίφημο άριστούργημα του Στέφαν
Τσάιχ 'Αμώκ', σ' άριστοτεχνική μετάφρασι
του κ. Σωτήρη Κεραγιάννη.

Ο Πατρινός ποιητής 'Αναρβάν κυκλοφόρη-
σε νέα κομωμάτι ποιητική συλλογή, με τον
τίτλο «Οι έχτροί μας».

Ο διακεκριμένος οικονομολόγος κ. Α. Θ.
Χουμανίδης, κυκλοφόρησε σέ κομμό τόμο νέαν
έξαιρετικού ενδιαφέροντος μελέτην με τον τί-
τλο: «Η οικονομική δράναις των άρχαίων
λαών της Μέσης 'Ανατολής».

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο γυρισμός

Στρωμένο τό πασχαλινό τραπέζι. Τα
κόκκινα αυγά μέσα στην χρυσάλευνη
φουτιέρα, τα μοσχομυρισμένα τσουρέκια
άπάνω στο μάρμαρο του μπουφέ, τό άρνί
μέσ' στη μεγάλη πιατέλλα. Και στη μέ-
ση του τραπέζιου, μέσα στο δάξο, οι φρε-
σκοκομμένες πασχαλιές. Τριγύρω δλ' η οι-
κογένεια —ο πατέρας, ο γερο-Φαλίδης,
η μεγάλη κόρη, ο γυιός, η μικρή κόρη.
Στεκότανε καλά ακόμα ο πατέρας, μ' ό-
λα του τα έξηνα χρόνια' ψηλός κι' ολόα-
σπρος. Μόνο μέσ' στα γαλανά μάτια του
είχε κατασταλάξει ο πόνος...

Άρχισε τό φαί. Γεμίσανε τα ποτήρια
κρασί. Οι ευχές ξεκλείσαν από τα χεί-
λια, μαζί με τό «Χριστός 'Ανέστη». Σε
μία στιγμή μόνο, ο γερο-Φαλίδης στα-
μάτησε τό φαί. Γρήγορα η σκέψις του έ-
κανε πίσω, φτερούγιζε στο παρελθόν, έ-
κει που η εύτυχια της οικογένειας ήταν
όλοκληρη μιά με μιά τρυφερή απάρτια...

Κι' η ψυχή του, παραπονεμένη, σκάλωσε
στο αγαπημένο όρμα εκείνης πουλειπε...
'Εκείνης πουχε γεμίσει φώς και χαρά τη
ζωή του, τούχε χαρίσει σε τρείς ερωτικές
στιγμές τό τρυφερό χαμόγελο των ώ-
ριων παιδιών, κι' ύστερα, εαφνικά, μιά
μέρα είχε χαθή!... Την είχε πάρει η κα-
ταιγίδα μακρυά από τη στέγη της, σ' ά-
ξενους τόπους, μ' έναν ξένο άνθρωπο που
της είχε δώσει την αυτάρκτητι του έρω-
τα... Χρόνια πολλά από τότε... Κοριτσά-
κι η Σοφία, άγοράκι ο Δημήτρης, νιά-
νισσο που υποσουλούσε η Καίτη... Μα-
χαίρι σουβλερό και φαριμακμένο, σπάρ-
αζε η έγκαταλειψι την ψυχή του Φαλίδου.
Δεν τόδεixe όμως' θαθεία μέσα στην καρ-
διά του έθαψε τό δράμα, που ήτανε και
ζήλεια, και απόγνωσι, και ντροπή... Βα-
ρειά κύλησε από τότε η ζωή του... Προ-
σπάθησε με τα παιδιά του να ξεχάση την
άπιστη. Δεν τό κατάφερε. Με τόν καιρό
μόνο, με τα χρόνια, καταστάλαξε μέσα
του η λύπη σαν κατακάθι. Τα παιδιά με-
γαλώσανε χωρίς υπτέρα. Η υπτέρα τους
είχε πεθάνει... Κι' έπειδή την είχανε χά-
σει από μικρά, δεν τη ζητήσανε ποτέ, δεν
τούς έλειψε... Από μακριά, φάναινε ως
τό Φαλίδου οι αντιλαλοι της ζωής της: Ο
άντρας που την είχε παρσάσει σ' αυτή
την άσυλλόγηστη περιπέτεια, μακριά ά-
πό τα παιδιά της, την είχε, λέει, βασθεή
ύστερ' από τόν καιρό της πρώτης ερω-
τικής τρέλλας... Και η Διονυσία είχε μεί-
νει με τη ζωή της κομμάτια και με την
καρδιά της γεμάτη πικρό παράπονο...

... Και κύλησαν άργα τα χρόνια...
Στοωθήκανε τα γίονια άπάνω στού Φαλί-
δη τα μαλλιά, μεγαλώσανε τα παιδιά...
'Αρραβωνιασμένη η Σοφία, άρραβωνιασμέ-
νος κι' ο Δημήτρης. Σε λίγο, ο γερο-Φα-
λίδης θάπαινε πάνω στα γόνατά του τα
έγγονάκια του... Η σκιά της άπιστης έί-

χε σβύσει παραπονεμένη μέσ' στην άδυσ-
σο των ετών...

Βρισκόντουσαν πιά στα φρούτα, όταν η
ύπηρέτρια μπήκε μέσ' στην τραπεζαρία.
Ζύγωσε τό Φαλίδου, και κάτι του ψιθύρισε
στ' ατί.

—Ποιά είναι;... ρώτησε σιγά εκείνος.
—Δεν την ξέρω... απάντησε η ύπηρέ-
τρια.

—Πώς είναι;
—Γριά, πολύ φτωχικά ντυμένη...

—Μήπως είναι ζητιάνη;... Δόστης αυτά...
—'Εβγαλε από τό πορτοφόλι του ένα
χαρτονόμισμα και τόδωσε στην ύπηρέτρια.
'Εκείνη βγήκε, μα άμέσως γύρισε πίσω
με τα λεφτά.

—Δεν θέλει έλεημοσύνη... είπε.

—'Αλλά, τότε;... Τί θέλεις;
—Να σας δώ μόνο μιά στιγμή, λέει,
και να σας εύγηθι χονιά πολλά...

Ο Φαλίδης ένοιωσε την άπορία του να
μεγαλώνη.

Ποιά μπορούσε να ήταν η γερόντισσα
αυτή που ζητούσε τόσο έπίμονα να
τόν δει;

Αισθάνθηκε ένα σφίξιμο στην καρδιά
του, μιά ανεξήγητη συγκίνηση.

Συλλογίστηκε λίγο κι' ύστερα γύρισε
στην ύπηρέτρια και της είπε:

—Καλά... 'Αφσέ την να περάση... Εί-
μαι περίεργος να δώ τί θέλει.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. 'Ε-
στησε τό βλέμμα του στην είσοδο και
περίμενε με μιά αγωνία που μάταια προ-
σπαθούσε να καταπνίξη.

Στην πόρτα διαγράφτηκε η σιλουέττα
της άπροσπτης πασχαλινής έπισκέπτριας.
'Ηταν γριά. Ρυτιδωμένο τό πρόσωπό
της. 'Ασπρα κι' αχτένισα τα μαλλιά της.
Και κουρελιασμένα τα ρούχα της.

Βλέποντάς την, ο γερο-Φαλίδης σηκώ-
θηκε κατάχλωμος' τήν είχε γνωρίσει...
Μά, κι' εκείνης τα μάτια είχανε καρφωθή
γεμάτα έκείνα πάνω στα μάτια τού άν-
τρα, πουχε κάθε δικαίωμα να τη διώξη,
αυτή, την άπιστη, τη ντροπιασμένη... 'Α-
σπρα τα χέρια της άπλωθήκανε προς τό
μέρος του. Και τ' όνομά του ξεψύχησε σά
δυσύλλαδο παράπονο στα χείλια της:

—Πέτρο!...

'Εκλεισε για μιά στιγμή τα μάτια του
ο άντρας. Σαν άστραπη, περάσανε μέσ'
από τη θύμησι του οι φοβερές εικόνες τού
περασμένου καιρού: Η άγάπη του γι'
αυτή την ανάξια γυναίκα, κι' ύστερα η
φυγή της, η ντροπή του... Ξανάνοιξε τα
μάτια του άγριεμένα. Μπροστά του δεν
είδε πιά παρά ένα κουρέλι, ένα έρείπιο!...

Σκληρός ο χρόνος, είχε μαστιγώσει άλ-
γητα την όμορφη της άπιστης, και τού
μαστιγίου του οι ρυτίδες είχανε μινεί σε
θαθείες ρυτίδες στα μάγουλά της... Μπο-
ρούσε να φερθή κανείς σκληρά σε μιά
γυναίκα, που τα νειάτα της κι' η όμορ-
φιά της άποτελούνε παράκλησι. Σε μιά
γριά κουρελιασμένη όμως'...

Τα μάτια του διασταυρώθηκαν με τα
δικά της. Γεμάτη αγωνία εκείνη, προσπά-
θησε να διαβάση στο βλέμμα του την έ-
τυμηγορία... Ο Φαλίδης δάκρυσε. 'Όλο
του τό παλιό μίσος που της χωστίόταν,
έλυωσε μονομιάς... Μπροστά του δεν είχε
πιά τό χυδαίο κι' όμορφο πλάσμα που
τούχε κάνει τόσο κακό' είχε μιά άξιοθρή-
νητη γριούλα, που καταδικαζόταν ίσως να
περάση τό Πάσχα νηστική...

Γύρισε στην ύπηρέτρια ο άσπρος άν-
τρας, κι' είπε ήσυχα:

—Βάλε ένα σερόβιτιο στο τραπέζι.
'Αννα...

Κι' ύστερα, γυρίζοντας στα τρία παι-
διά του, που παρακολουθούσαν με συγ-
κινυμένη περιέργεια τη Βουδή σκηνή, πρό-
σθεσε:

—Κι' έσείς, φιλήστε τη... μητέρα σας!

... Και κύλησαν άργα τα χρόνια...
Στοωθήκανε τα γίονια άπάνω στού Φαλί-
δη τα μαλλιά, μεγαλώσανε τα παιδιά...
'Αρραβωνιασμένη η Σοφία, άρραβωνιασμέ-
νος κι' ο Δημήτρης. Σε λίγο, ο γερο-Φα-
λίδης θάπαινε πάνω στα γόνατά του τα
έγγονάκια του... Η σκιά της άπιστης έί-

χε σβύσει παραπονεμένη μέσ' στην άδυσ-
σο των ετών...

Βρισκόντουσαν πιά στα φρούτα, όταν η
ύπηρέτρια μπήκε μέσ' στην τραπεζαρία.
Ζύγωσε τό Φαλίδου, και κάτι του ψιθύρισε
στ' ατί.

—Ποιά είναι;... ρώτησε σιγά εκείνος.
—Δεν την ξέρω... απάντησε η ύπηρέ-
τρια.

—Πώς είναι;
—Γριά, πολύ φτωχικά ντυμένη...

—Μήπως είναι ζητιάνη;... Δόστης αυτά...
—'Εβγαλε από τό πορτοφόλι του ένα
χαρτονόμισμα και τόδωσε στην ύπηρέτρια.
'Εκείνη βγήκε, μα άμέσως γύρισε πίσω
με τα λεφτά.

—Δεν θέλει έλεημοσύνη... είπε.

—'Αλλά, τότε;... Τί θέλεις;
—Να σας δώ μόνο μιά στιγμή, λέει,
και να σας εύγηθι χονιά πολλά...

Ο Φαλίδης ένοιωσε την άπορία του να
μεγαλώνη.

Ποιά μπορούσε να ήταν η γερόντισσα
αυτή που ζητούσε τόσο έπίμονα να
τόν δει;

Αισθάνθηκε ένα σφίξιμο στην καρδιά
του, μιά ανεξήγητη συγκίνηση.

Συλλογίστηκε λίγο κι' ύστερα γύρισε
στην ύπηρέτρια και της είπε:

—Καλά... 'Αφσέ την να περάση... Εί-
μαι περίεργος να δώ τί θέλει.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. 'Ε-
στησε τό βλέμμα του στην είσοδο και
περίμενε με μιά αγωνία που μάταια προ-
σπαθούσε να καταπνίξη.

Στην πόρτα διαγράφτηκε η σιλουέττα
της άπροσπτης πασχαλινής έπισκέπτριας.
'Ηταν γριά. Ρυτιδωμένο τό πρόσωπό
της. 'Ασπρα κι' αχτένισα τα μαλλιά της.
Και κουρελιασμένα τα ρούχα της.

Βλέποντάς την, ο γερο-Φαλίδης σηκώ-
θηκε κατάχλωμος' τήν είχε γνωρίσει...
Μά, κι' εκείνης τα μάτια είχανε καρφωθή
γεμάτα έκείνα πάνω στα μάτια τού άν-
τρα, πουχε κάθε δικαίωμα να τη διώξη,
αυτή, την άπιστη, τη ντροπιασμένη... 'Α-
σπρα τα χέρια της άπλωθήκανε προς τό
μέρος του. Και τ' όνομά του ξεψύχησε σά
δυσύλλαδο παράπονο στα χείλια της:

—Πέτρο!...

'Εκλεισε για μιά στιγμή τα μάτια του
ο άντρας. Σαν άστραπη, περάσανε μέσ'
από τη θύμησι του οι φοβερές εικόνες τού
περασμένου καιρού: Η άγάπη του γι'
αυτή την ανάξια γυναίκα, κι' ύστερα η
φυγή της, η ντροπή του... Ξανάνοιξε τα
μάτια του άγριεμένα. Μπροστά του δεν
είδε πιά παρά ένα κουρέλι, ένα έρείπιο!...

Σκληρός ο χρόνος, είχε μαστιγώσει άλ-
γητα την όμορφη της άπιστης, και τού
μαστιγίου του οι ρυτίδες είχανε μινεί σε
θαθείες ρυτίδες στα μάγουλά της... Μπο-
ρούσε να φερθή κανείς σκληρά σε μιά
γυναίκα, που τα νειάτα της κι' η όμορ-
φιά της άποτελούνε παράκλησι. Σε μιά
γριά κουρελιασμένη όμως'...

Τα μάτια του διασταυρώθηκαν με τα
δικά της. Γεμάτη αγωνία εκείνη, προσπά-
θησε να διαβάση στο βλέμμα του την έ-
τυμηγορία... Ο Φαλίδης δάκρυσε. 'Όλο
του τό παλιό μίσος που της χωστίόταν,
έλυωσε μονομιάς... Μπροστά του δεν είχε
πιά τό χυδαίο κι' όμορφο πλάσμα που
τούχε κάνει τόσο κακό' είχε μιά άξιοθρή-
νητη γριούλα, που καταδικαζόταν ίσως να
περάση τό Πάσχα νηστική...

Γύρισε στην ύπηρέτρια ο άσπρος άν-
τρας, κι' είπε ήσυχα:

—Βάλε ένα σερόβιτιο στο τραπέζι.
'Αννα...

Κι' ύστερα, γυρίζοντας στα τρία παι-
διά του, που παρακολουθούσαν με συγ-
κινυμένη περιέργεια τη Βουδή σκηνή, πρό-
σθεσε:

—Κι' έσείς, φιλήστε τη... μητέρα σας!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η παγίδα

Γιά τό ότι τόν έτουλού-
μιαν στο ξύλο δεν
υπάρχει καμιά άμφι-
βολία. Γιατί ο νεαρός
που προχωρεί επί κεφαλής
του τριγώνου προς την έδρα
του πταισματοδίκη, παρουσι-
άζει πανηγυρική την εικόνα
της καταστροφής σαν ένα ώ-
ραίο κτίριο ύστερα από φο-
βερό άεροπορικό βομβαρδι-
σμό.

Νεαρός, δηλαδή τρόπος
του λέγειν, γιατί φαίνεται πε-
ρίπου τριαντάρας, που παλι
ποτέ ήταν προφανώς κομ-
μός, γοητευτικός κι' ολέθρι-
ος. Και λέω «πάλαι ποτέ», γι-
ατί τη στιγμή αυτή είναι άξι-
οθρήνητα χαλασμένη η πρό-
σώπι του. Μαυρισμένο τό ένα
μάτι του, (προφανώς από
γροθιά). Παρημένο τό μάγου-
λό του, (προφανώς από καρ-
παζιά). Κοκκινισμένος ο σβε-
ρος του, (προφανώς από
σβερική). Στραπατασαρισμένα
τα όπισθιά του, (προφανώς
από κλωστιά). Τα ρούχα του,
η γραβάτα του, τό σασκάκι
του, τό παντελόνι του, συμ-
πληρώνουν την εικόνα της κα-
ταστροφής με χάλια άξιοθρή-
νιτα.

Σ' απόστασι έλλάς θήματος
προχωρούν τ' άλλα δύο σκέ-
λη τού τριγώνου. Δηλαδή:
'Ενας κύριος σιδεράρος, με δι-
αστάσεις άθλητικές και μιά
κυρία νεαρή με εμφάνισι γο-
ητευτική. 'Όταν βλέπης, λοι-
πόν, τα τρία μέρη τού τριγώ-
νου, τόν στραπατασαρισμένο
νεαρόν, τόν άγριεμένο άθλη-
τικό κύριο και την νεαρή και
συναρπαστική κυρία δεν χρεί-
άζεται πώς να έχης τό μυ-
αλό τού 'Αϊνστάιν, για να
βόης την λύσι τού αίνιγμα-
τος.

—Σε έδειρε;
—Μάλιστα...
—'Αγρίως;
—'Αγριώτατα...
—Ο κύριος από δώ;

—Μάλιστα, κ. πταισματο-
δίκας, ο κύριος από κεί. Με
παρέσυρε σε μιά παγίδα η
κυρία από δώ και μου έπέτε-
θε σαν λυσσασμένος ο κύριος
από κεί. 'Εάν δεν έφώναζα
και εάν δεν έσπευδαν οι γεί-
τονες, θα με είχε ξεκάνει. Πρό-
κειται περι άγριανθρώπου!

'Αγριεμένος ο άγριανθρώ-
πος; προχωρεί ένα θήμα:
—Πώς γιατί θα σούβη
κι' άλλη!

Κι' η γοητευτική κυρία έ-
πευθαίνει:
—'Ελα, 'Ιάσω! Φτάνει!
'Αρκετά τόν έσιγύρισε.
Χτυπά η κουδούνα τού
πταισματοδίκη:
—'Ησυχία!

Και καλείται η γοητευτική
κυρία να έκθέση τό ιστορικό
του ξυλοδαρμού τού νεαρού
και γοητευτικού κυρίου, που έ-
μάζεψε ξύλο της χρονιάς του,
τόσο πολύ, ώστε να δάλη και
στις δυο τσέπτες του και να
έξασφαλίση την έσοδεία της
χρονιάς του. Τα λέει, λοιπόν,
με φωνή καθαρή, ψυχραιμη,
μελωδική.

Τρείς μήνες προηγήθηκαν
απ' τό δραματικό αυτό φι-
νάλε. Τρείς μήνες έντόνου κυ-
νηγιού. Δεν κοτούσε να βγη
απ' τό σπίτι της και να σου δ
νεαρός μπροστά!...

—Καλημέρα σας!
'Απάντησι καμιά.
—Πάλι σιωπηλή;
Μιλιά.

—'Ως πότε θα περιφρονή-
τε έτσι έναν άνθρω-
πο που σας λα-
τρεύει;

Σκιά της είχε γί-
νει, Στά μαγαζιά
έπήγαινε; 'Από πί-
σω ο γόης. Σε έπι-
σκέψεις πήγαινε;
'Από κοντά ο γόης.
Περίπατο έδρανε;
'Από πίσω ο γόης.
Για μάνιο κατέ-

—'Εφύλαξε ο σύζυγος.
—Τί λες, μωρέ!
—Τρείς μήνες, με πέθα-
νε!...

—Και δεν μου τόλεγες;
—Στό λέω τώρα.
—Λοιπόν, χωρίς χρονοτρι-
βή, θα γίνη τούτο...

«Τούτος ήταν ένα σχέδιο
καταχθόνιο, που τό έκθέτει η

—'Απαλλάσσει!...

—'Ετσι ο σιδεράρος κι' άθλη-
τικός σύζυγος απαλλάσσεται
απ' την κατηγορία της άδι-
κου έπιθέσεως, αφού απο-
δεικνύεται πανηγυρικά δικαι-
οτάτη. Παιρνει τη γυναίκα
του απ' τό μπράτσο και ρί-
χνει μιά τελευταία ματιά στον
γόητα:

—'Αν σ' άρέση, μπαρμπα-
Λάμπρο...

Κι' ο στραπατασαρισμένος
«μπάρμπα - Λάμπρος» κάνει
μεταβολή και τραβά κατ' ε-
υθείαν στο νοσοκομείο, για ν'
άρχιση τα έργα άνοικοδομή-
σεως της γοητευτικής του σά-
τσας.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Τυχρεί κι' άτυχαι

Δυο φίλοι, που είχαν από
καίρο να ιδωθούν, συναντιών-
ται τυχαία στο δρόμο.

—Και τί γίνεται η γυναι-
κα σου; ρωτάει ο πρώτος.

—Πέθανε πριν από μιά
βδομάδα...

Ο άλλος κουνάει θλιβερά
τό κεφάλι.

—'Ησουν πάντα τυχερός,
λέει στο φίλο του. 'Η δική
σου ζή άκούη... από δέκα
πέντε χρόνια...

—'Ανείσαι, λοιπόν; 'Αλ-
λά σκέψου πως, αν δεν μου
δανείσις αυτά τα τρία έκ-
τομύρια που σου ζήτησα,
δεν θα μπορούσα να παντρευ-
τώ την Κυριακή την 'Ελενί-
τσα...

—'Ενας λόγος παραπά-
νω! 'Θά μ' εύγνωμονής άσ-
νόητα για τήν άνοιξι μευ!

—'Εάν δεν έφώναζα
και εάν δεν έσπευδαν οι γεί-
τονες, θα με είχε ξεκάνει. Πρό-
κειται περι άγριανθρώπου!

'Αγριεμένος ο άγριανθρώ-
πος; προχωρεί ένα θήμα:
—Πώς γιατί θα σούβη
κι' άλλη!

Κι' η γοητευτική κυρία έ-
πευθαίνει:
—'Ελα, 'Ιάσω! Φτάνει!
'Αρκετά τόν έσιγύρισε.
Χτυπά η κουδούνα τού
πταισματοδίκη:
—'Ησυχία!

Και καλείται η γοητευτική
κυρία να έκθέση τό ιστορικό
του ξυλοδαρμού τού νεαρού
και γοητευτικού κυρίου, που έ-
μάζεψε ξύλο της χρονιάς του,
τόσο πολύ, ώστε να δάλη και
στις δυο τσέπτες του και να
έξασφαλίση την έσοδεία της
χρονιάς του. Τα λέει, λοιπόν,
με φωνή καθαρή, ψυχραιμη,
μελωδική.

Τρείς μήνες προηγήθηκαν
απ' τό δραματικό αυτό φι-
νάλε. Τρείς μήνες έντόνου κυ-
νηγιού. Δεν κοτούσε να βγη
απ' τό σπίτι της και να σου δ
νεαρός μπροστά!...

—Καλημέρα σας!
'Απάντησι καμιά.
—Πάλι σιωπηλή;
Μιλιά.

—'Ως πότε θα περιφρονή-
τε έτσι έναν άνθρω-
πο που σας λα-
τρεύει;

Σκιά της είχε γί-
νει, Στά μαγαζιά
έπήγαινε; 'Από πί-
σω ο γόης. Σε έπι-
σκέψεις πήγαινε;
'Από κοντά ο γόης.
Περίπατο έδρανε;
'Από πίσω ο γόης.
Για μάνιο κατέ-

—'Εφύλαξε ο σύζυγος.
—Τί λες, μωρέ!
—Τρείς μήνες, με πέθα-
νε!...

—Και δεν μου τόλεγες;

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑΣ

Ακτίνες Χ για τους κουφούς

Η νέα μέθοδος δυο Άγγλων γιατρών

Μία μικρούλα, στο Κόβεντρυ της Άγγλιας, είχε υποβληθεί σ' έγχειρσι αφαιρέσεως των αμυγδαλών και των αδενειδών έκδαστσεων (κρεατάκια). Έπειτα από μερικές μέρες λοιπόν, κι' ενώ βρισκόταν πιά στην ανάρρωσι, ένοιωσε ξαφνικά δυνατούς πόνους στ' αυτιά κι' έχασε τελείως την ακοή της. Δεν μπορούσε πιά ν' ακούσει ένα ψίθυρο από απόστασι 50 πόντων.

Οι δόκτορες Κάονερ και Σί-χερ, που την εξέτασαν άμέσως στο νοσοκομείο, διαπίστωσαν ότι τα υπολείμματα των αμυγδαλών και των έκδαστσεων που είχαν απομείνει, είχαν μεγαλώσει πάλι, είχαν μολυνθή κι' είχαν προκαλέσει ένα σοβαρό έρεθισμό του μέσου ώτος. Αποφάσισαν λοιπόν να καταστρώσουν τους ίδιους αυτούς με ακτίνες Χ, ισχυρά δεισδυτικές.

Πράγματι, έφηρμοναν τη μέθοδο αυτή επί 5 ημέρες κατά συνέχειαν. Και το αποτέλεσμα ήταν να θεραπευθί τελείως η μικρή και να ξαναβρή την ακοή της.

Από τότε, οι δυο Άγγλοι γιατροί μεταχειρίθηκαν και σ' άλλες περιπτώσεις τις ακτίνες Χ, σε περιπτώσεις κωφώσεως και φλογώσεων του μέσου ώτος, πάντα με την ίδια επιτυχία. Ξαπλώνουν τον άσθενή τους σ' ένα χειρουργικό τραπέζι, με το κεφάλι κυρισμένο προς το ένα πλευρό έτσι, ώστε η δέσμη των ακτίνων να συγκεντρώνεται στη γραμμή μύτης — αυτιού. Ένα κάλυμμα από καουτσούκ και μόλυβδο προφυλάσσει απ' τις ακτίνες το υπόλοιπο πρόσωπο και το κεφάλι (ιδίως το τριχωτό δέρμα του κρανίου, που μπορεί άλλώς να μαδήσει τελείως απ' την επίρρασι των ακτίνων). Ένα γυαλί ή πλ. γυαλί απ' το άλλο πλευρό, για να επιβλέπουν οι ακτίνες και στ' άλλο αυτό.

Η θεραπεία συμπληρώνεται μέσα σε 3 μήνες το πολύ, δεν υπάρχει δε συνήθως υποτροπή. Μία άλλη κοπέλινα 10 ετών είχε χάσει την ακοή της, από υπερτροφία των υπολειμμάτων των αμυγδαλών και των έκδαστσεων, που της είχαν αφαιρέσει πριν από 6 χρόνια. Η περιοχή του τυμπάνου των αυτιών της ήταν έρεθισμένη και πρησμένη κι' οι μεμβράνες της μυτης φλογισμένες. Με 5 έπαυσι των ακτίνων Χ έλειψαν τελείως αυτά τα συμπτώματα.

Ένα άρρεακι 9 ετών, που είχε υποβληθεί σ' έγχειρσι αμυγδαλών και έκδαστσεων όταν ήταν 5 ετών, υπέφερε από πόνους στ' αυτιά και δερματικούς. Οι ακτίνες Χ θαυματουργήσαν και στην περίπτωση αυτή.

Οι δυο Άγγλοι γιατροί θεράπευσαν μ' αυτόν τον τρόπο 41 άρρώστους, (39 παιδιά 4—13 ετών και 2 νέους 17—26 ετών). Οι 44 απ' τους άσθενείς αυτούς ήταν άρρενες κι' οι 19 θήλειες. Στα 90% των περιπτώσεων έλειψε ή κωφώσις και στα 76% θεράπευθηκε ή χρονία φλόγωσις του μέσου ώτος. Από οκτώ άσθενείς, που υπέφεραν από συχνές υποτροπές συναχίου και απόφραξης της μύτης, σημείωσαν σημαντική βελτίωσι οι 4 λιγότεροι οι 2 και καμμία οι υπόλοιποι 2.

Το συμπέρασμα, που διατυπώνουν οι δυο γιατροί σε μία ανακοίνωσι τους στο έτησιο έργο των Βρετανικής Ιατρικής Εταιρείας, είναι ότι: «Η εις βάθος θεραπεία με ακτίνες Χ έχει απόλυτως ικανοποιητικά αποτελέσματα σε ώριμμένες περιπτώσεις κωφώσεως και υποτροφίας του μέσου ώτος».

Τονίζουν, ωστόσο, ότι δεν μπορεί να θεράπευθουν έτσι όλοι οι άσθενείς αυτής της κατηγορίας. Η μέθοδος επιτυγχάνει ιδίως σε παιδιά και σε νέους, που δεν μπορούν πιά ν' ακούσουν καλά την ανθρώπινη φωνή. Όσο ενωρίτερα δε εφαρμοσθή, τόσο καλύτερα αποτελέσματα δίνει.

Κάποτε, η ακτινοθεραπεία πρέπει να συνδυασθή και με χειρουργική επέμβασι, για την αφαίρεσι των υπολειμμάτων των υπερτροφικών ιστών που έχουν ήδη καταστρώσει με τις ακτίνες. Άλλοτε πάλι γίνονται προφυλακτικές εγχειρήσεις πνευμονικής ή άλλου αντιδραστικού για την καταπολέμησι κάθε τυχόν μολύνσεως.

Οι Άγγλοι γιατροί προτιμούν, για διάφορους λόγους, τις ακτίνες Χ απ' το ραδιοπύμα, μεταχειρίζονται οι Αμερικανοί συνάδελφοί τους.

Πάντως, η νέα αυτή μέθοδος αποτελεί μία σημαντική πρόοδο στη θεραπεία των πόνων των αυτιών και της βαρκοφίας, που έθεωρούντο άλλοτε ανίατοι. Δεν υπάρχει δε ως τώρα καμμία περίπτωση ανεπιθύμητων συνεπειών της ακτινοθεραπείας.

Εννοείται ότι η μέθοδος αυτή πρέπει να εφαρμόζεται από γιατρό επιτήδειο και πεπειραμένο.

Μελετώντας τις κοσμικές ακτίνες

Ένω σε μία κορυφή των Άλπεων, σε ύψος 3.500 μέτρων, τρεις Άγγλοι επιστήμονες κι' ένας Ινδός ζουν από 4 μήνες τώρα μέσα σε μία μικρή καμπίνα από αλουμίνιο, που είναι το ψηλότερο παρατηρητήριο της Ευρώπης. Άγρυπνούν μέρα και νύχτα, με δάρδεις, για να μελετήσουν τις μυστηριώδεις κοσμικές ακτίνες, που έχουν εκεί ψηλά 25.000 φορές περισσότερη δύναμι απ' όση στην επιφάνεια της θαλάσσης. Διαθέτουν όργανα και συσκευές μεγάλης αξίας, μεταξύ των οποίων κι' ένα ηλεκτρομαγνητικό δίκτυο 14 τόνων, που χρειάστηκαν πολλές δομαίες για να τον ανεβάσουν, κομμάτια σιδήρου, στην κορυφή του βουνού. Η ατμόσφαιρα γύρω τους είναι τόσο αραιή, ώστε δυσκολεύονται στην αναπνοή τους. Συνεχίζουν όμως με ζήλο τις προσπάθειές τους για τη διαφάνισι του μυστηρίου των κοσμικών ακτίνων. Τα δωματίά τους είναι σκαμμένα μέσα στο βράχο, λίγο χαμηλότερα απ' το εργαστήριό τους, κι' έχουν εγκαταστήσει τρεχούμενο νερό κι' καλοριφέρ.

Το μόνο παράπονο των τεσσάρων επιστημόνων είναι ότι δυσκολεύονται στο μαγείρεμα, γιατί στο ύψος εκείνο το νερό βράζει σε θερμοκρασία χαμηλότερη απ' τους 100 βαθμούς!

Νέο φάρμακο για την κηρίδι

Στα αμερικανικά νοσοκομεία γίνεται χρήση, αντί της δακτυλίτιδος, ενός εκχυλίσματος από τα φύλλα και το φλοιό της δάφνης. Το εκχύλισμα αυτό απεκλήθη «όλεανδρίνη», έχει δε την ιδιότητα να επιβραδύνει το ρυθμό της καρδιάς, να προκαλή αβρόνωση ούρης και ν' ανακουφίζει τα νεφρά.

Ορμόνες γονιμότητες από την τεμάτα

Τα δύο και' έξι φάρμακα έναντι της στειρώσεως είναι, ως γνωστόν, η τεστοστερόνη προκινέου για τους άντρες και η προγεστερόνη, προκινέου για τις γυναίκες.

Η πρώτη σε συνδυασμό με τη διταμίνη C, αποδείχθηκε αποτελεσματική, εξ άλλου, έναντι ωρίσμενων αρθρικών εκδηλώσεων. Άλλα και οι δυο αυτές ορμόνες, λόγω της μακράς και πολυπλόκου διαδικασίας, που απαιτεί η παρασκευή των, στοιχίζουν πολύ ακριβά, πράγμα που περιορίζει τη δυνατότητα της χρησιμοποίησής τους. Τελευταία, όμως, κατορθώ-

θη η εξαγωγή της τεστοστερόνης και της προγεστερόνης από τα φύλλα της κοινής τομάτας, που περιέχει σε αρκετή αναλογία και τις δύο. Τα γονιμότητα πειράματα απέδειξαν ότι οι δύο ορμόνες που εξαγονται από τα φύλλα της τομάτας είναι ισοδύναμες με εκείνες που παρασκευάζονται ως σήμερα από τους νευρικούς ιστούς ώριμων ζώων, τον καρπό της σύγας και διάφορα μεξικανικά φυτά.

Η διάγνωση του καρκίνου του στομάχου

Η διάγνωση του καρκίνου του στομάχου παρουσιάζει ως σήμερα μεγάλες δυσκολίες. Σε πολλές, μάλιστα, περιπτώσεις επήρχετο σύγχυσις με άλλες ασθένειες: Ελκος κλπ. Για την αποτελεσματική διάγνωση της ασθένειας, δυο Αμερικανοί γιατροί επινόησαν μία πρωτότυπη μέθοδο. Εισάγουν στο στομάχι ένα μπαλόνι με τραχεία έξωτερικα τοιχώματα ξεφουσκωτο. Κατόπιν το φουσκώνουν. Το μπαλόνι έρχεται τότε σ' επαφή με τα τοιχώματα του στομάχου κι' επιδεί όπως είπαμε, η εξωτερική επιφάνεια του είναι τραχεία, προκαλεί μικρές σχισμές και αποκόπτει κομματάκια ιστών. Ξεφουσκώνουν κατόπιν το μπαλόνι και το δγκάζουν έξω. Πάνω στην εξωτερική επιφάνεια του βρίσκονται πολλά μικροσκοπικά κομματάκια ιστών. Αυτά τα κομματάκια υποβάλλονται σε μικροσκοπική εξέτασι, που δείχνει αν πρόκειται για καρκίνο ή όχι.

Ο βαλλιστοκαρδιογράφος

Ο Αμερικανός καθηγητής Σμιθ κατασκεύασε ένα εξαιρετικά ευαίσθητο όργανο, που καταγράφει και τις πιο ανεπαίσθητες ανωμαλίες των παλμών της καρδιάς και αποτελεί, για το λόγο αυτό, ένα ασφαλές μέσον «εξιγνώσεως» των καρδιακών παθήσεων. Το όργανο αυτό που αποκλήθηκε από τον εφευρέτη του «βαλλιστοκαρδιογράφος» παρουσιάζει πολλές ομοιότητες με το σεισμογράφο, που καταγράφει τις δονήσεις του γήινου φλοιού.

Ο ΜΕΤΡΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

Ένας Παρισινός γιατρός, ο δόκτωρ Μπιντού, κατασκεύασε ένα μηχανήμα, που θα επιτρέψει να μετρηθί με απόλυτη ακρίβεια η φυσική δύναμις ενός ατόμου. Το μηχανήμα είναι ηλεκτρικό και ονομάστηκε «ενεργόμετρο». Μ' αυτό εξακριβώνεται, η άνοχη ενός έργου, προκειμένου να χρησιμοποιηθί για οποιαδήποτε δουρεία εργασία κι' έτσι αποφεύγεται ο κίνδυνος της υπερκοπώσεως. Η ίδια αυτή συσκευή θα επιτρέψει στους γιατρούς να παρακολουθούν επίσης την άνοχη ενός άρρώστου ή ενός τραυματία. Έτσι θα ξέρουν αν είναι σε θέσι ν' ανέβει σε μία οποιαδήποτε επέμβασι.

ΤΟ ΝΕΡΟ

δεν κάνει θαύματα

Χρειάζεται στον οργανισμό, αλλά μέχρις όριου

Θάχετε ίσως ακούσει να λέγεται ότι, για να διατηρήσει κανείς την υγεία του, πρέπει να πίνη το λιγότερο 8 ποτήρια νερό την ημέρα. Η πραγματικότητα όμως είναι κάπως διαφορετική. Είναι γεγονός ότι οι περισσότεροι άνθρωποι πίνουν πιο πολύ απ' όσο χρειάζεται ο οργανισμός τους. Κι' η κατάχρησις αυτή μπορεί να τους προκαλέσει άνησι, έντερικες διαταραχές, πρήξιμο των οσφυαλίων, δυσπείσις και διάφορες άλλες ανωμαλίες.

Σε κάποιο εργοστάσιο της Πενσυλβανίας, ένα καλοκαιρινό μεσημέρι, τέσσερες εργάτες παρατηρούσαν ξαφνικά για δυο λεπτά πονοκέφαλο και «κράμπες» στα μέλη. Το πρώτο λοιπόν που τους ρώτησε ο γιατρός, ήταν μήπως είχαν πίνη νερό. Εκείνοι απάντησαν πως είχαν πίνη πράγματι πολύ, από ένα κεινουργίο ψυγείο που είχε εγκαταστήσει η επιχείρησις. Έτσι, είχαν «μεθύσει» κυριολεκτικώς με νερό.

Το «μεθύσι» αυτό είναι αρκετά κοινό σ' όσους πίνουν άφθονο νερό ζεστό και ιδρωμένοι. Γιατί, με τον ιδρώτα, έχουν αποβάλλει κι' αλάτι απ' τον οργανισμό τους. Πίνοντας λοιπόν κατόπιν πολύ νερό μαζεμένο, αραιώνουν το αλάτι που περιέχεται στα υγρά του σώματός τους, κι' η ανωμολία αυτή τους προκαλεί πονοκέφαλο, ζάλο, κλπ.

Οι ζηλωτάι του νερού το έζησαν ως άριστο χωνευτικό. Οι γιατροί όμως έχουν διαπιστώσει ότι, αν πίνεται στο φαγητό, φέρνει συχνά δυσπείσις. Η αιτία είναι ότι δεν μασάει κανείς αρκετά την τροφή, όταν την αναλύει με νερό μέσα στο στόμα, κι' επομένως η χώνευσις δυσκολεύεται. Επί πλέον, δεν γίνεται κανονικά η απομείωσις του αμύλου και του σάκχαρου, γιατί αραιώνεται πολύ το σάλιο που είναι απαραίτητο γι' αυτήν.

Το παγωμένο νερό είναι ακόμη βλαβερώτερο στην περίπτωση αυτή, γιατί προκαλεί τη συστολή των αιμοφόρων αγγείων του στομάχου και την πτώσι της εσωτερικής θερμοκρασίας, κι' επιβραδύνει τη χώνευσις.

Αν όμως το παγωμένο νερό πίνεται σε άλλες ώρες, κι' όχι στο φαγητό, δεν βλάπτει καθόλου. Απεναντίας μάλιστα διεγείρει τον οργανισμό.

Υπάρχει εξ άλλου η αντίληψις ότι το πολύ νερό ωφελεί και καθαρίζει το δέρμα. Συμβαίνει όμως το αντίθετο: Το πλεονάζον νερό μπορεί να αποταμιευθί στο δέρμα και να προκαλέσει ή να χειροτερέψει διάφορες δερματικές παθήσεις.

Κατά τους θαυμαστές του, το νερό βοηθεί έκεינוς που βέλουν ν' αδυνατίσουν. Η πραγματικότητα είναι ότι τους κόβει την όρεξι, κι' έτσι δεν τρώνη πιά πολύ. Μπορεί όμως εξ άλλου να συγκρατηθί απ' τους ιστούς και ν' αύξησι το βάρος του σώματος. Στην περίπτωση αυτή, τα πλεονάζοντα κιλά δεν αποτελούνται από λίπος, αλλά από νερό.

Τελωτοθεραπεία

(Το Β. Χριστοδούλου)

Σταματήστε πιά το «Χριστός Άνεστη», παιδιά. Φτάσαμε σπίτι μου!

Χριστός Άνεστη, γαμπρό μου!... Ελα να σε φιλήσω!...

ΕΝ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ Η ΙΣΧΥΣ
Φορητικό πολύ, παιδιά. Μόλις τα πήρε σπίτι μου νερό, θάρω κι' εγώ να βοηθήσω να πάρη στα δικά σας!...

Ζηνδιωμένη ΓΙΟΡΤΗ

ΔΙΠΛΗ γιορτή, διπλή χαρά, διπλό τὸ πανηγύρι,
διπλοί παλμοί, γοργόχτυποι στίς Νιότης τὴν καρδιά,
ἀπὸ τὸ φόρτο τῶν ἀνθῶν, ἡ πασχαλιά ἔχει γείρει,
ντουέττο ἔρχετ' ἡ Λαμπρὴ μὲ τὴν Πρωτομαγιά.

Σὰ μεθυσμένες οἱ θραυδὲς
ἀπ' τοῦ ἀγροῦ τὶς εὐωδιὲς
ζαλίζουν τὰ πουλιά.
κι' ἀπλώνεται παντοῦ, βαθειά σιωπηλὴ γαλήνη
«ἐλὲς καὶ κοιμάται ἡ θάλασσα στῆς Γῆς τὴν ἀγκαλιά»,
καὶ νοιώθεις πὼς ἀπ' τὸ Θεὸ τὸ Σύμπαν ἔχει γίνει...
Νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, χαρούμενη, γλυκεῖα
ποῦ «ἀναπνέεις» τὸ Χριστὸ κι' αἰσθάνεσαι εὐφροσύνη
καὶ φτερουγίζει μέσα σου ἐλπίδα μυστικιά
πὼς θ' ἀναστήσει στίς καρδιές λίγο τὴν καλωσύνη...
Νύχτα τῆς Ἀναστάσεως ποῦ τὸ κεῖ κοσμεῖς
κι' εἶνε στρωμένες οἱ ἐκκλησιὲς μὲ στυῶτα καὶ μὲ βάνια
Χρυσοβελοῦδινη θραυδὰ, νύχτα σπαρμένη μάνια...
ἐνύχτα γεμάτη θαυμά, νύχτα σπαρμένη μάνια...
Βράδυ γλυκὸ λαμπριάτικο, εὐλαβικὸ κι' ἀπλό
ποῦ τὸ στολίζουν τῆς ζωῆς τ' αὐτέριστα «ταμπλώ»

Στὴ νοσφικὴ τὴ γειτονιά
κάτω ἀπ' τῆς λεύκας τὸ κλωνιά
μπροστὰ στὸ φτωχικὸ ναὸ ποῦ μοῖζει μὲ ἑωκκλήσι,
Προσφέρει ὁ Νιὸς τὸ θεῖο φῶς
μιλάει ὁ Ἔρως ὁ ἀννός
κι' ἡ συμφωνία τῶν ματιῶν σ' ἕνα λεπτὸ ἔχει κλείσει...
Στὴ νύχτ' αὐτὴ τὴν ἀπαλή
ποῦ ὁ «καλὸς» μὲ τὴν «καλὴ»
δίνουν τὸ πρῶτο ἀννὸ φίλιν
μὲ χίλιες συνκινήσεις
ἀργοβαδίζει ποῦ καὶ ποῦ
καυμιὰ νιανιὰ ὡς ἕνα παπποῦ
καὶ κάποιο Πάσσα τους παλὸ τὸ ζοῦν στίς ἀναμνήσεις...

Καὶ πασκάτω νὰ δειλὴ,
κρυφὴ Ἀγάπη ντροπαλή,
ποῦ δὲν τὴν ἀναγνώρισαν τῆς ἐκκλησιᾶς οἱ νόμοι,
στέκει βουδὴ, στέκει σκυφτή...
... ἔχει δικαίωμα κι' αὐτὴ
ἀπὸ τὸ σπλαχνικὸ Θεὸ νὰ πάρη τὴ συγγνώμη...
Σὲ κάποιο σπίτι παρακεῖ
μιὰ νέα μελαγχολική,

ὠχρή, κρυφοκλαμένη,
μ' ἕνα παιδάκι ἀνίδεο, Ἐκείνον περιμένει,
ἀπόψε ποῦν' Ἀνάστασι, κοντὰ τῆς νὰ τὸν δῇ
κι' ὅς φιληθοῦνε ψεύτικα, μόνο γιὰ τὸ παιδί...
Μέσα τῆς κάνει προσευχή, βαθειά, πικρὴ, μεγάλη
νὰ ξαναρθῇ ὁ ἀντρας τῆς... νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν «ἀλλή»...

Δίπλα τῆς ἀντηχοῦν φωνές
χαρούμενες καὶ γιορτινές,
παίζει ὁ μπαμπὰς μὲ τὰ παιδιὰ,
τσουγγρίζει καὶ μὲ τὴ γιαιγιά,
μέσα σὲ τούτῃ τῆς χαρὰς τὴν παιδοεπανάστασι,
κι' ἄλλοι κάνουν Ἀνάστασι,
φαρμακωμένοι ὅμως...

Λὲς καὶ δὲν εἶνε Χριστιανὸς τῆς Μοίρας μας ὁ Νόμος...
Σ' ἕν' ἄλλο σπίτι φτωχικὸ,
σ' ἕνα κρεβάτι τραγικὸ,
σ' ἕνα κρεβάτι πόνου,

τσουγγρίζει ὁ ἄρρωστος τ' αὐγὸ καὶ λέει «καὶ τοῦ χρόνου».
Κι' ἡ μάνα ποῦ ἀγωνίζεται μὲ κόπο νὰ μὴν κλάψῃ,
τρέμει τοῦ χρόνου μὴν τυχόν, κόκκιν' αὐγὰ δὲ δάψῃ...
Μερα γιορτῆς, χαρούμενη, γεμάτη φῶς καὶ χρώματα.
Λαμπρὴ, μὲ τῆς Πρωτομαγιάς, ποῦ ἔρχεται τ' ἀρώματα.
Μὰ σὰν σκεφτῆς, μελαγχολεῖς κι' ἀναρωτιέσαι μόνος,

πάλι σὰν κάποιοι Ποιητὴ,
ἐγινά, στὸν κόσμον αὐτό, γιατί;
κάτω ἀπ' τὸν πέπλο τῆς Χαρὰς νὰ κρύβεται κι' ὁ Πόνος;

«Ἄλλες εἰκόνες γιορτινές,
χιλιόχρωμες, πασχαλινές,
σὲ κήπους, δρόμους κι' ἐξοχές, βλέπεις παντοῦ τριγύρω,
Κοπέλλες μὲ στητὰ κορμιὰ
ποῦ πλάστηκαν μὲ γιαισεμιά,

σὰ ζωντανὲς Πρωτομαγιές, γιὰ νὰ σκορπᾶνε μύρο,
νὰ στήνουν εὐθιμους χοροὺς
μὲ νέους, μπρούτζινους, γερούς
καὶ νὰ γλεντᾶν τὰ νειάτα,
καὶ στὰ χωριὰ καὶ στὰ νησιά,
στὴν ἀμμουδιά τῆς θαλασσιάς,
τὰ Νειάτα τὰ φλονάτα!...

Ζυγώνει κι' ἡ Πρωτομαγιά
κι' ὅλοι γινόμεστε παιδιὰ,
κάνει ἡ Ἀγάπη συντροφιά
μὲ τὰ τρελλὰ τραγοῦδια
κι' εἶνε τὸ Σύμπαν ζωγραφιστὴ
γεμάτη ἀπὸ λουλούδια!...

Τὶς σκέψεις ὅσες τὶς θλίψεις ὅς τὶς ξεχάσεις ὅλοι
κι' ὅς μποῦμε λίγο ἀπεριμνοὶ σὲ κάποιο περσὸλί...
Διπλὴ γιορτή, διπλὴ χαρά, διπλὸ τὸ πανηγύρι,
διπλοί παλμοί, γοργόχτυποι στίς Νιότης τὴν καρδιά,
ἀπὸ τὸ φόρτο τῶν ἀνθῶν ἡ πασχαλιά ἔχει γείρει
καὶ ζητάει νὰ φιληθῇ μὲ τὴν Πρωτομαγιά.
Κι' εἶνε Λαμπρὴ! Δώστε φίλιν σὲ δύο θραυδὰ γείρει.
... ὅς ἀπόψε παίζει ὁ Ἔρως μὲ τὸν ξανθὸν Ἀπρίλη...

Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ήταν Μάρτης. Ο αγέρας φυσούσε παγωμένος. Μπρος σ' ένα πολυτελές μέγαρο, της οδού Αγίου Δομνίκου, σταμάτησε ένα κομψό αμάξι.

Ένας κύριος, σαράντα χρονών, πήδησε απ' αυτό και δοήθησε να κατέβη μια νεαρή και κομψή κυρία, τυλιγμένη σε δαρύτιμες γούνες.

Μόλις αντίκρισε τον κύριο και την κυρία, ο υπέρητης που άνοιξε την πόρτα, ξεφώνισε:

—Α! τι ευτυχία! Ο κόμης ντε Ροσδέλ κι' η κυρία του! Δεν σάς περιμέναμε σήμερα, κύριοι. Νομίζαμε πως θαρθήτε μετά μια - δυο μέρες.

—Έχεις δίκαιο, φίλε μου, απάντησε με καλωσύνη στον παλιό γερούπρητ του ο κόμης. Δεν σταθήκαμε πραγματικά στιγμή στη Χάδρη. Ατυχομονούσαμε να δούμε τα παιδιά μας.

Και γυρίζοντας στη σύζυγό του, τη ρώτησε:

—Έτσι δεν είναι, Ναδίνα;

Η κόμηςσα Ναδίνα ντε Ροσδέλ ήταν εξαιρετικά ωραία. Στήριζε στον κόμητα τα κατάμαυρα μάτια της, ματιά θαθεία και μαγνητικά κι' απάντησε:

—Νί! ναι, αγαπητέ μου.

Τη στιγμή αυτή θόρυβος και ξεφωνητά αντήχασαν στη σκάλα του μεγάρου:

—Μαμά! μαμά! Αγαπημένη μαμά!...

Τι παράξενο πράγμα!... Τη στιγμή αυτή ο κόμης παρατήρησε και χλωμίωσε. Αντιθέτως η κόμηςσα έμεινε άταραχη.

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και μια κοπέλλα, δώδεκα ως δεκαεσσάρων χρονών, ψηλή, όλοσάνθη, ωραιότατη, με όλοσάνθη μάτια, ώρμησε προς την κόμηςσα και ρίχτηκε στην αγκαλιά της, ξεφωνίζοντας με μεγάλη συγκίνηση:

—Μαμά μου!... Μαμά μου!...

—Τερέζα μου!... Τερέζα μου! Ζινέττα μου, αγαπημένη!... Χαίρεσαι, λοιπόν, πού με βλέπεις, αγαπητή μου;

Γύρισε συγχρόνως στο σύζυγό της και του φώναξε:

—Χριστιανέ, κύτταξε λοιπόν πόσο μεγάλωσε, πόσο ωμόρφηκε η μικρούλα μας!

—Διάβαλε! αποκρίθηκε συγκινημένος ο κόμης. Μέσα σε δυο χρόνια μια κόρη της ηλικίας της αλλάζει με τό παραπάνω.

Ακούγοντας τη φωνή του πατέρα της η Τερέζα, έτρεξε κοντά του.

—Μπαμπά μου! φώναξε. Αγαπημένε μου μπαμπά, ήταν καιρός πια να γυρίσεις. Νομίζαμε πως μάς είχατε ξεχάσει.

Του μιλούσε και τον γέμιζε φιλία.

Αξάφνα η Ναδίνα την διέκοψε:

—Κι' η αδελφή σου πού είνε; ρώτησε.

—Βγήκε με την γκουβερνάντα της, απάντησε η Τερέζα. Αχ! πόσο θα λυπηθώ που δεν ήταν εδώ αυτή την ώρα. Μας είχατε γράψει, άλλωστε, ότι θα ερχόσαστε αύριο ή μεθαύριο.

—Ναί, ναι, έχεις δίκαιο, απάντησε η Ναδίνα.

—Αγαπημένη μου μαμά, ατυχομονούσα τόσο να σάς δω!... Είναι τώρα δυο μήνες που βλέπω άσχημα όνειρα. Ω! φρικτά όνειρα!...

Ο πατέρας της Τερέζας, χλώμισε και πάλι, ενώ τα μάτια της Ναδίνας άστραψαν παράξενα.

—Ναί, εξακολούθησε η Τερέζα, μου φαινόταν, μαμά μου, πως δεν θα σε ξαναβλέπαμε, πως δεν θα σε ξαναφιλούσαμε πια. Είναι καιρός τώρα, πολυς καιρός που ξυπνώ τη νύκτα νομίζοντας ότι με φωνάζεις, ότι υποφέρεis. Ακούγα σχεδόν τα λόγια σου. Σ' άκουγα να μου λές: «Βοήθεια, αγαπημένη μου παιδιά, βοήθεια!... Σώστε με αν θέλετε να με ξαναδείτε!...»

Η κόμηςσα είχε γίνει ξαφνικά σοβαρή και την έσπρωχνε μακριά.

—Τι έχεις, μαμά; απόρησε η Τερέζα και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

—Τι έχω; αποκρίθηκε η κόμηςσα με τραχεία φωνή. Δεν μπορώ ν' άκούω αυτές τις ανοησίες. Αυτά τα καμώματα μ' ένοχλουν. Να μη μου ξαναμιλήσεις γι' αυτά τα κουτά όνειρα.

—Με λες άνοητη, μαμά! Η αγάπη μου γιά σένα σ' ένοχλει; Αχ, μαμά μου, μαμά μου, ποτέ άλλοτε δεν μου μίλησες έτσι σκληρά!...

Ο κόμης ντε Ροσδέλ έκανε ένα γρήγορο νόημα στη Ναδίνα. Κι' εκείνη άλλαξε άμέσως. Τα όραία της μάτια δούρκωσαν και χαμογελώντας, αγέλιχα άνοιξε την αγκαλιά της στην Τερέζα:

—Οχι, κόρη μου, είπα, δεν σου είπα ότι η αγάπη σου γιά μένα είναι άνοησία. Άλλά τώρα που μεγάλωσες δεν πρέπει να βάζεις στο μυαλό σου τέτοια πράγματα. Πρέπει να γίνης σοβαρή και λογική, Ζινέττα μου. Δεν είν' έτσι, αγάπη μου;

—Οχι, θέλεις, μαμά μου... θα κάνω ό,τι θέλεις, φτάνει να μ' αγαπάς, ψιθύρισε η μικρή.

Ξαφνικά όμως, πέταχτηκε απ' την αγκαλιά της κόμηςσας και φώναξε:

Παρακολουθήστε το νέο συγκλονιστικό κοινωνικό μυθιστόρημα του γνωστού Γάλλου συγγραφέως ΠΩΛ ΑΙΓΚΡΕΜΟΝ:

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Μια όραία και άφάνταστα γοητευτική κόμηςσα γυρίζει με το σύζυγό της από ένα μακρινό ταξίδι. Όλοι τρέχουν να τη σφίξουν στην αγκαλιά τους: Η μεγαλύτερη κόρη της, οι φίλοι, οι γνωστοί. Μόνον η μικρότερη κόρη της, ένα ευαίσθητο και φιλόσθενό κορίτσι φωνάζει σπαρτακτικά: «Δεν είναι αυτή η μαμά μου!... Θέλω τη μαμά μου!...»

Έτσι αρχίζει μια τραγωδία που τη σκεπάζει βαθύ μυστήριο.

Παράφοροι έρωτες, άγρια μίσση, σατανικές εκδικήσεις, δραματικές συγκρούσεις, τρυφερά ειδύλλια, φρικαστικές τραγωδίες σ' έξωτικές χώρες, κάνουν το μυθιστόρημα αυτό μοναδικό στο είδος του, άφθαστο σε πλοκή, συντορακτικό ενδιαφέροντος, ένα έργο που προκαλεί μεγάλες συγκινήσεις και ειλικρινή δάκρυα.

—Η Φράγκα! Ηοθε η Φράγκα! Α, πόσο θα χαρή! Συγχρόνως έτρεξε στην είσοδο ξεφωνίζοντας:

—Φράγκα! Φράγκα! Η μαμά γύρισε!...

Μια παιδιαστική φωνούλα άντήχησε:

—Η μαμά! Θεέ μου, είνε δυνατόν!...

Στο κατώφλι παρουσιάστηκε η μικρή Φράγκα ντε Ροσδέλ, η νεώτερη κόρη του κόμητος.

Μικρούλα και ντελικάτη η Φράγκα, σωστό κομψοτέχνημα, ήταν κατά τρία χρόνια πιά νέα απ' την Τερέζα, αλλά φαινόταν πολύ μικρότερη.

Όσο ζωηρή και παράφορη ήταν η Τερέζα, τόσο ψυχραιμη, σιωπηλή και ήσυχη ήταν η Φράγκα. Ξανθή κι' αυτή, με γαλαννά μάτια είχε κάτι το μυστηριώδες στο χλωμό πρόσωπό της.

Η Φράγκα είχε γεννηθί πρόωσα. Και θα πέθαινε ίσως, μ' όλες τις φροντίδες του οικογενειακού τους γιατρού του κυρίου Ντεζαρμού, αν η κόμηςσα Ναδίνα δεν την περιέβαλλε απ' την πρώτη στιγμή με στοργικές περιποιήσεις.

Γι' αυτό το λόγο η λατρεία της Φράγκας προς τη μητέρα της είχε κάτι το θαυτο, το άπέραντο.

Άλλά κι' η κόμηςσα Ναδίνα, φλογερή κρεολή απ' την Άβάνα, υπεραγαπούσε τη μικρούλα της.

Όταν, πρό δυο χρόνων, ο κόμης κι' η κόμηςσα αποφάσισαν να φύγουν γιά την Άβάνα, γιά να κανονίσουν σοβαρότερες χρηματικές υποθέσεις, ένοιωσαν θαθεία λύπη, γιάτι δεν μπορούσαν να πάρουν μαζί τους τα παιδιά τους.

Άλλά σε τρείς μήνες θα γυρίζαν. Μά έπεσαν έξω στους υπολογισμούς τους. Με τις διάφορες αναβολές έκαναν δυο χρόνια να ξαναγυρίσουν στη Γαλλία.

Δεν άνησυχούσαν ωστόσο.

Η μίς Σίμπυλ, η παιδαγωγός των δυο κοριτσιών, είχε ανατραφή μαζί με τη Ναδίνα και ήταν παιδική της φίλη. Συνεπώς, η άφοσίωσίς της στην κόμηςσα και στις δυο κόρες της ήταν άπεριόριστη.

Κι' όμως η Φράγκα άρρωσθηκε βαρεία μετά την αναχώρησι της μητέρας της. Ένα είδος νευρασμού την έλυωνε μέσα με τη μέρα και το κακό αυτό κράτησε πολύ. Στάθηκε αδύνατο να την πείσουν να πη τί είχε. Έμεινε επί ώρες σιωπηλή. Κάποιος μυστικός πόνος βασάνιζε την τρυφερή της καρδιά.

Μα τί έχεις λοιπόν, αδελφούλα μου; τη ρωτούσε συχνά η Τερέζα, βλέποντάς την να λυώνη.

Η Φράγκα χαμογελούσε λυπημένα κι' άπαντούσε με την αδύνατη φωνή της:

—Δεν έχω τίποτε...

Έκείνο όμως που δεν έλεγε η Φράγκα όταν ήταν ξυπνήτη το είπε μια νύχτα στον ύπνο της, στο όνειρό της.

—Γιατί έφυγες, σκληρή μαμά μου; ψιθύρισε. Αφήνει ποτέ μια μαμά την κόρη της όταν αυτή την αγαπά όσο σ' αγαπώ εγώ;

Η μίς Σίμπυλ που κοιμόταν μαζί της γιά να της κρατά συντροφιά, άκούγοντας τα λόγια αυτά τρόμαξε. Δεν φανταζόταν ποτέ τόσο άγάπη κλεισμένη στην καρδιά μιας μικρής παιδούλας.

—Μικρούλα μου Φράγκα, της είπε η μίς Σίμπυλ, πρέπει να κάνης κουράγιο.

—Ναί, ναι, απάντησε η Φράγκα, θα φανώ γενναία.

Μέσα της όμως η καρδούλα της προηούσε. Δεν μπορούσε να ζήση μακριά απ' τη μαμά της που τη λάτρευε.

Και να τώρα που η μαμά της γύρισε. Ήταν εκεί μπροστά της.

Η Φράγκα ένοιωσε άπερίγραπτη συγκίνηση. Ήταν τόσο η χαρά της ώστε τα είς ναύενα.

Στο μεταξύ αυτό η μίς Σίμπυλ έτρεξε να χαιρετήση την κόμηςσα.

—Ω! αγαπητή μου φίλη, της είπε η Ναδίνα, σ' εύχαριστώ πολύ γιά τη στοργή πουδείξεις στις κόρες μου όσο έλειπα.

Αυτές τις λίγες στιγμές η Φράγκα είς καοφώσε τα έκφραστικά της μάτια

πάνω στην κόμηςσα και την κύτταξε, την κύτταξε μ' ένα βλέμμα άλλόκοτο.

Η Ναδίνα το άντελήφθη και της φώναξε:

—Φράγκα, γλυκειά μου Φράγκα, δεν θέλεις λοιπόν να φιλήσης τη μαμά σου;

Η Φράγκα προχώρησε σαν αυτόματο δυο βήματα, στάθηκε πάλι, κύτταξε καλά καλά τη μητέρα της και της φώναξε με φωνή σκληρή και τραχεία:

—Οχι!... όχι!... Δεν είσατε η μαμά μου!...

Η Τερέζα άφησε μια κραυγή έκπληξως κι' έτρεξε κοντά της.

—Φράγκα, της φώναξε, είσαι τρελλή!... Και γυρίζοντας προς την κόμηςσα πρόσθεσε:

—Συγχωρήστε την, μαμά μου. Ζαλίστηκε απ' τη μεγάλη της χαρά. Άν ήξερες πόσο υπέφερε όσο έλειπες. Λίγο έλειψε να πεθάνη!...

Συγχρόνως η Τερέζα έσφιγγε τη Φράγκα στην αγκαλιά της, τη φιλούσε και της έλεγε κλαίγοντας:

—Φράγκα μου, Φράγκα μου, η μαμά μας, η μαμά σου είναι εδώ.

—Οχι, φώναξε πάλι απότομα η Φράγκα. Δεν είναι αυτή η μαμά!

Στο διάστημα αυτό ο μαρκήσιος ντε Ροσδέλ έστεκε ακίνητος, σαν να είχε μαρμαρώσει. Είχε χλωμίσει, τα χείλη του τρέμανε.

Η μίς Σίμπυλ πλησίασε κι' αυτή τη Φράγκα και μαζί με την Τερέζα προσπάθισαν να την ησυχάσουν.

Το πρόσωπο της κόμηςσας ντε Ροσδέλ είχε πάρει γιά μια στιγμή, μια φρικτά σκληρή έκφραση. Σιγά-σιγά όμως τα χαρακτηριστικά της γαλήνεψαν. Έκρυψε τότε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια της κι' αναλύθηκε σε λυγμούς.

—Ω! Χριστιανέ, φώναξε στο σύζυγό της, η κόρη μου δεν μ' αναγνωρίζει πιά!...

Αχ! πόσο σκληρά μου φέρεται ο Θεός!... Τα δάκρυα της κόμηςσας κι' οι λυγμοί που συντάραζαν το λυγρό της κορμί δεν συγκίνησαν καθόλου την Φράγκα.

—Δεν είμαι τρελλή, έλεγε στη μίς Σίμπυλ και στην Τερέζα. Ξέρω εγώ τι λέω... Δεν είναι η μαμά... όχι, δεν είναι αυτή η μαμά μου!...

Η Ναδίνα είχε ριχτή τώρα στην αγκαλιά του κόμητος κι' έκλαιγε και του μιλούσε σιγαλά.

—Άς πάμε στο σαλόνι, είπε ο κόμης. Μόλις πέρασαν μέσα, ο Χριστιανός, πελιδνός σαν πτώμα, πλησίασε τη Φράγκα, και της φώναξε:

—Φράγκα, με γνωρίζεις; Μήπως κι' εγώ δεν είμαι ο πατέρας σου;

—Νί! ναι, ναι, σ' είσαι ο αγαπημένος μου μπαμπάς, απάντησε η Φράγκα.

—Άφου είμαι ο μπαμπάς σου, πές μου τι έχεις; Γιατί δεν αναγνωρίζεις τη μαμά σου;

Μιλώντας έτσι, τη σήκωσε στην αγκαλιά του και την άκούμπησε απαλά στα γόνατα της Ναδίνας που είχε καθήσει σ' ένα ντιβάνι.

Η κόμηςσα έσφιξε τη Φράγκα με λαχτάρα, τραυλίζοντας απ' τη συγκίνησί της:

—Κόρη μου! Κόρη μου!... Φράγκα μου!... Αγάπη μου!... Θα με αναγνωρίσης επιτέλους, σκληρό παιδί;

Η Φράγκα ύψωσε με πείσμα το κεφάλι της κι' αποκρίθηκε:

—Οχι! ποτέ! Δεν είσαι η μαμά μου!... Παρά το πείσμα της μικρούλας, η Ναδίνα δεν την άφησε να της ξεφύγη απ' την αγκαλιά της. Αντιθέτως την έσφιξε με δύναμι πάνω στο στήθος της κι' άρχισε να την φιλή.

Στο άγγισμα των υγρών εκείνων χειλιών η Φράγκα σπαρτάρησε απότομα. Τα χέρια της παράλυσαν, τα μάτια της πήραν μια παράξενη γυαλάδα κι' έχασε τις αισθήσεις της.

Η Τερέζα έτρεξε άνησυχη κοντά της κρουνάζοντας:

—Πέθανε!... Η αδελφούλα μου πέθανε!... Αχ! τι συμφορά!...

Η κόμηςσα φαινόταν άπελπισμένη. Δάκρυα έτρεχαν απ' τα όραία θαθύχωρμα μάτια της.

Ο κόμης βρισκόταν σ' άμνηστία.

Μόνον η μίς Σίμπυλ διατήρησε την ψυχραιμία της κι' έτρεξε κοντά στην άναίσθητη Φράγκα. Μά, παρ' όλες τις περιποιήσεις της η άναίσθησία της μικρούλας εξακολούθησε.

Αναγκάστηκαν τότε να καλέσουν το γιατρό Ντεζαρμού. Ο Ντεζαρμού ήταν οικογενειακός τους γιατρός κι' είχε πολλές φορές νοσηλέψει τη μικρή Φράγκα.

Μόλις ο κόμης το έξηγηση τι συνέβη ο γιατρός συνοφρυώθηκε.

—Η μικρή αυτή είναι άλλόκοτη, είπε. Όταν άπουσιάζατε προσεβλήθη από μια ψυχοπάθεια που μόνο σε γυναίκες άνω των είκοσι χρόνων παρατηρείται. Πιθανόν να είναι θυμωμένη έναντιόν της μαμάς της, γιάτι την άφησε επί δυο χρόνια μόνη της κι' έφυγε σε μακρινό ταξίδι.

—Ναί, ναι, έπιβεβαίωσε ο κόμης. Έτσι είναι. Έχεις δίκην, παλιέ μου φίλε. Άλλά, γιά όνομα του Θεού, δοήθησέ μας σ' αυτή τη δύσκολη περίστασι. Είμαστε πολύ δυστυχισμένοι η Ναδίνα κι' εγώ.

—Έχεις δίκην, αγαπητέ κόμη, είπε ο γιατρός. Η κυρία κόμηςσα είναι τελεία μητέρα. Φαντάζομαι πόσο θα υποφέρει! Πηγαίνουμε να τη δούμε.

—Βρίσκεται στο προσκέφαλο της Φράγκας, είπε ο κόμης. Καθίστε μια στιγμή, γιατρέ. Πάω να σάς την φέρω.

Το μυστήριο της Φράγκας

Ο γιατρός Ντεζαρμού ήταν φημισμένος έπιστήμιαν, όχι μόνο στο Παρίσι, αλλά και σ' όλόκληρη τη Γαλλία.

Περιμένοντας γιά λίγες στιγμές όσο να παρουσιαστή η κόμηςσα, θυδιάστηκε σε παράξενες σκέψεις.

—Περίεργη! ψιθύρισε τέλος πολύ σιγά. Έχω την εντύπωση ότι ο κόμης δεν μου είπε όλη την αλήθεια σχετικά μ' όσα συνέβησαν εδώ πρό όλίγου. Μου μιλούσε και δεν με κύτταζε στα μάτια όπως άλλοτε, σαν ναδενε να μου κρύψη κάτι. Τι όμως; Τι μυστήριο συμβαίνει ξαφνικά σ' αυτό το τίμιο σπίτι;

Σταμάτησε γιά μια στιγμή και ύστερα συνέχισε:

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

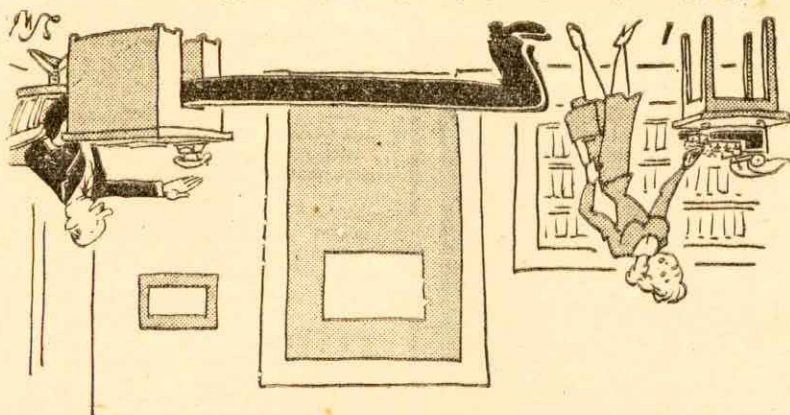
—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της. Είναι δυνατόν αυτό, Θεέ μου; Είναι αλήθεια;... Τότε η Ναδίνα, που τόσο συμπαθώ και τόσο εκτιμώ, τι άπέγινε; Μπορούσι να φέρη ο κόμης Χριστιανός μια άλλη γυναίκα στις κόρες του στη θέση της αγαπημένης τους μητέρας; Κι' αν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα πως μπορεί να μοιάζη τόσο η γυναίκα

—Ναί, η Φράγκα ήταν πάντα άλλόκοτο κορίτσι, μ' έχει κρίσι θαθεία κι' άσφαλ. Ο κόμης μου είπε πως δεν θέλει ν' αναγνωρίση τη μαμά της

[illegible]

H MATOMENH
KAPHONOMIA

[illegible][illegible][illegible]

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Η τιμωρία της άπιστης Λέλας

Γίνεται παντού στη ζωή, ό,τι θέλει ή τύχη μας, που ανατρέπει συνήθως όλα μας τα σχέδια και όλους τους υπολογισμούς μας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Δ. Γκαίλας. Αποφάσισε να σκοτώσει την πεθερά του — αυτή κυρίως — τη μητέρα του και ν' αυτοκτονήσει κατόπιν. Κάβεται, γράφει γράμματα στον πατέρα του, στην «κακούργα» πεθερά του, στην 'Αστυνομία. Κι' ύστερα πάει να εκτελέσει την απόφασή του. Μα τα πράγματα γίνονται διαφορετικά. Σκοτώνει την άθωα μητέρα του, τραυματίζει την πεθερά του, κι' αυτός αντί να κατέβει στον 'Αδη βρίσκεται στις φυλακές. Και νά πως συνέβη η τραγική αυτή ιστορία:

Ο Δημ. Γκαίλας, έτών 28, από τη Σάμο, τον καιρό που εργαζόταν ως υπάλληλος στην 'Εταιρεία 'Υδάτων, γνώρισε στο συνοικισμό Περιστέρου την 'Ελένη Β. Παπαπέτρου, την οποία κι' αγάπησε παράφορα. 'Η νέα ανταποκρίθηκε στο αίσημά του και το ειδύλλιό τους θα κατέληγε σε γάμο.

Ο Γκαίλας, βέβαια, δεν ήταν κανένας εξαιρετικός γαμπρός, αλλά ήταν τίμιο και καλό παιδί και μπορούσε να συντηρήσει την αγαπημένη του. 'Ετσι η μητέρα Παπαπέτρου είπε το ναι, έγιναν οι αρραβώνες κι' άρχισε η ώμορφη Λέλα, μικρή-μικρή, σε ηλικία 17 ετών, να ετοιμάζει την προίκα της. 'Αλλά ο Γκαίλας δεν στάθηκε τυχερός. Μιά μέρα έχασε τη θέσι του στην 'Εταιρεία 'Υδάτων. Για α συντηρηθή αναγκάστηκε να δουλέψει ως εισπράκτορας στα λεωφορεία της γραμμής Ν. 'Ερυθραίας. Μα τότε συνέβη κάτι που δεν μπορούσε να το φαντασθεί: 'Η μητέρα της μητέρας του, μόλις πληροφορήθηκε τη νέα δουλειά πουκανε, του δήλωσε όρθα-κοφτά, ότι έπρεπε να διαλύσει τον αρραβώνα του.

— Νά μη ξανάρθεις στο σπίτι, του είπε. 'Αλλάξα γνώμη. 'Η κόρη μας είναι ακόμη πολύ μικρή για παντρεία... Δεν σου την δίνουμε.

Σάστισε εκείνος, έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα, σταμάτησε η καρδιά του.

— Σοβαρά μιλάς; ρώτησε παραχαλισμένος, νομίζοντας πως όνειρεύεται.

— Πολύ σοβαρά. Πρέπει να το πάρης απόφαση και να μη ζητήσης να ξαναδής τη Λέλα.

Ο έρωτευμένος υπάλληλος δεν πίστευε στ' αυτά του. Τον έπνιξε η όργη. — Πήγαινε τώρα και μη μας χαλίζεις, του φώναζε απότομα η μάνα της κοπέλας.

— 'Αν βελήσης να μας χωρίσης, της δήλωσε τότε ο Γκαίλας, θα το πληρώσης με το αίμα σου!...

Μα η πεθερά του γέλασε και τον έβριξε, χωρίς να δώσει καμιά σημασία στα λόγια του. Από την ίδια μέρα άρχισε να περιορίζει την κόρη της, να μη την αφήνει να κάνει ούτε ένα βήμα μόνη της έξω από το σπίτι. Διαικώς της μιλούσε επίσης εναντίον του Γκαίλα και της τον κατηγορούσε. 'Ετσι της γύρισε κι' εκείνης τα μυαλά κι' η ώμορφη Λέλα άρχισε να τον αποφεύγει. Ο Γκαίλας τρελλός πιά από το πάθος του έρωτος αποφάσισε να σκοτώσει την ώμορφη Λέλα και τη μητέρα της και κατόπιν ν' αυτοκτονήσει. Τι την ήθελε πιά τη ζωή;

Πραγματικά στις 18 Νοεμβρίου 1932, το βράδυ, είδε τη Λέλα και τη μητέρα της να βγαίνουν από το παντοπωλείο του Εύαγ. Ντόκου, στο Περιστέρι. Πλησίασε με θάρρος, τις καλησπέρισε και είπε στην τένος πεθερά του:

— Θα μου τη δώσεις τη Λέλα ή όχι; — Μα στο είπαμε ότι δεν σε θέλουμε για γαμπρό, του απάντησε εκείνη. Ξεφορώσου μας κι' άψθελε μας ήσυχες...

Ο Γκαίλας τρελλάθηκε τότε από το θυμό του. 'Εβγαλε ένα περιστρόφο Σμιθ που κρατούσε πάνω του και πυροβόλησε πρώτα τη Λέλα τρεις φορές. 'Η μία σφαίρα τη βρήκε στο κεφάλι, η άλλη στον άριστερό μαστό κι' η τρίτη στο πόδι. 'Επειτα πυροβόλησε τη μητέρα της, μα μία μόνο σφαίρα την τραυμάτισε ελαφρά στον δεξιό ώμο. Οι δύο γυναίκες σωριάστηκαν κατά γης αιμόφυρτες. Ο Γκαίλας στήριξε τότε το περιστρόφο στον δεξιό κρανίο του και τράβηξε τη σκανδάλη. Μα το όπλο έπαθε αβλογιστία και, ύστερα από αυτό, αναγκάστηκε να παραδοθεί στα αστυνομικά όργανα. 'Από τα θύματά του η ώμορφη Λέλα πέθανε έπειτα από λίγο. 'Η μητέρα της όμως γλύτωσε.

Κατά την έρευνα που έκαναν στο τημα στις τσέπες του δράστου βρέθηκαν πέντε γράμματα: Δύο προς την 'Αστυνομία, ένα στον πατέρα του, ένα προς την πεθερά του κι' ένα στον θείο της άτυχης Λέλας, τον Περικλή Παπαπέτρο. 'Από αυτά δημοσιεύουμε εδώ δύο, τα πιο χαρακτηριστικά. Νά η επιστολή προς την 'Αστυνομία:

«Οί λόγοι οι οποίοι με ώθησαν στο διπλό αυτό έγκλημα είναι έρωτικοί, γράφει ο Γκαίλας. Με αγάπη και την αγαπή τρία χρόνια και γι' αυτό τον λόγο, την σκοτώνω και σκοτώνομαι. Γιατί είχαμε κάνει όρκο ότι όταν απομακρυνθή ο ένας από τον άλλον ή τιμωρία να είναι ο θάνατος. Γι' αυτό κι' εγώ την σκοτώνω, διότι άκουσε τη μαμά της και απομακρύνθηκε από μένα και τα λησμόνησε όλα, ότι έχουμε φάει μαζί σε αυτά τα τρία χρόνια έξηγνα χιλιάδες δραχμές και όχι μόνο αυτό. 'Αλλά έτσι χρειάζεται με όσους δεν είναι σταθεροί στους λόγους τους και ακούνε τους άλλους. Γειά σας παντοτεινά και εγώ παύω.

» Ο έκτελεστής
» Δημ. Γκαίλας

» Υ. Γ. Την σκοτώνω διότι μου το παράγγειλε και η μάνα της, ότι καλύτερα να την δη νεκρή, παρά νύφη μαζί μου».

Στο άλλο γράμμα, προς την πεθερά του, έγραφε:

«Επιστολή προς την κακούργα πεθερά κ. Μαριγώ Β. Παπαπέτρου (συνοικία πλησίον 'Αγίας Τριάδος).

» Μάθετε ότι έσεις είσθε η αίτια του κακού και σκοτώνω την κόρη σας και σκοτώνομαι κι' εγώ, για την αγνεία σας και τα άσχημα λόγια σας, τα οποία γράψατε, ότι θέλετε καλύτερα να την δητε νεκρή παρά να την δητε νύφη μαζί μου...».

Κι' ο Γκαίλας συνεχίζει γοάφοντας όσα περίπου και στην έπιστολή προς την 'Αστυνομία. Και καταλήγει: «Γειά σας παντοτεινά από εκείνον τον όποιον δεν θέλετε να κάνετε γαμπρόν σας, που έ'παινε τρία χρόνια στο σπίτι σας. Γειά σου, κακούργα, κι' εγώ πάω μαζί με την μοχακόρη σου».

Μα ο Γκαίλας δεν άκολούθησε την άγαπημένη του. Και τιμωρήθηκε για το έγκλημά του όπως του άξιζε.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

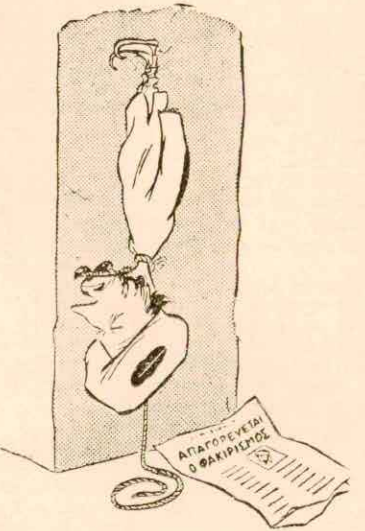

— Τι χαζεύεις μικρέ;
— Νά δώ τα μούτρα σου, όταν θα καταλάβεις πως είναι πίσω σου η γυναίκα σου!...

Ο νεόπλουτος: Πολύ ωραίο!... Θέλω να μου φτιάξετε μιση ντουζίνα!...

«Ισι Ραίσι»

Η αυτοκτονία του φακίρη!...

Σ' ένα έγκλημα του Παρθενίου βράδυ, μετά τον 'Α-χλαδοκαμπο, βρίσκονται τα έρεβια έιντε πυργού, που οι ντόπιοι τα ονομάζουν Παλιό Μουχλί.

Όλη αυτή η περιφέρεια στα μεσαιωνικά χρόνια αποτελούσε μια μικρή ήγεμονία, με πυργοδεσποινες ώραιες και πυργοδεσποτες άντρείους, που ώχυρωμένοι μέσα στα δουνά αυτά κυριαρχούσαν σ' όλο τον κάμπο, ως την Τεγέα και τη Μαντινεία...

Στα μέσα του 15ου αιώνα, άρχοντας του Μουχλίου ήταν ο Δημήτρης 'Ασάνης. 'Η καταγωγή των 'Ασάνων ήταν βουλγαρική. 'Επειδή όμως, έγκαταστάθηκαν στο Βυζάντιο, είχαν συνδέσει την τύχη τους με τον 'Ελληνισμό. 'Ενας απ' αυτούς, ο Ματθαίος 'Ασάνης, ήθελε στο Μωριά και με την υπεστήριξη του Δεσπότη Δημητρίου (αδελφού του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου), πήρε το Μουχλί και τόκανε τριφλική του.

Στα 1453 ο Σουλτάνος Μεχμέτ εκστράτευσε εναντίον της 'Ελλάδας, κυριεύει την Κόρινθο και φτάνει στο Μουχλί. 'Ο 'Ασάνης κατάλαβε πως δεν μπορούσε ν' αντισταθεί, και για νά σώσει τη ζωή του, παραδίδει τ' άρματα του.

Ας έσθουμε τώρα στην κόρη του πυργοδεσπότη, την ηρωίδα της ιστορίας μας. Οι ιστορικοί αφηγούνται πολλές λεπτομέρειες για τη ζωή της ώμορφης άρχοντοπούλας, χωρίς ν' άναφέρουν το όνομά της. Περιορίζονται να την ονομάζουν «η άνώδυνη πανέμορφη Μουχλιώτισσα».

Πραγματικά, η κόρη του 'Ασάνη ήταν άσυγκριτης ώμορφιάς. Κομμοσασιά λυγρή, πρόσωπο σαν τ' οφθαλμό, μεγάλα μαύρα φωτεινά μάτια, πλούσια μεταξένια μαλλιά, φωνή γλυκεία σαν τ' άνοιξι του κελαϊθήνα. Στο διόβλιό του χρονικογράφου Μανουήλ Μαλαξού αναφέρεται επίσης ότι «η άρχοντοπούλα του Δημήτρη 'Ασάνη ήταν πολλά εύμορφότατη και είς το πρόσωπο, και είς όλον τ' κορμί».

Το θείο όμως αυτό πλάσμα δεν βρισκόταν στο Μουχλί, όταν ο πύργος του πατέρα της παραδόθηκε στο Μεχμέτ. 'Η πεντάμορφη Μουχλιώτισσα είχε παντρευτεί με το δούκα των 'Αθηνών, τον ιταλικής καταγωγής Φραγκίσκο Β' τον 'Ατσα-γιόλι ή Νέρι, που οι 'Αθηναίοι τον έλεγαν Φράγκκο.

Όραιοι νέες κι' αυτός, είχε — χάρις στην ώμορφιά του — πάρει το Δουκάτο των 'Αθηνών, από τον κατακτητή της Πόλης που είχε καταλάβει και τ' άθηνες. 'Αλλά δε χάσκει τ' αγαθά του. 'Ο Σουλτάνος που είχε μάθει ότι η 'Αθήνα ήταν πλούσιος τόπος, βρήκε πρόσκαι το 1456 να καταλάβει το δουκάτο του Φράγκου. Δίνει, λοιπόν, διαταγή στον στρατηγό του 'Ομάδ, που φθάνει απ' τη Θεσσαλία στην 'Αθήνα και γίνεται γρήγορα ο κύριος της κάτω πόλεως. 'Ο Φράγκος, όμως, μαζί με τους 'Αθηναίους, ανεβαίνει στην 'Ακρόπολη και κρατάει εκεί την αντίστασι δύο χρόνια. Στο τέλος, όμως, συνθηκολογεί και παραδίδεται.

Ο Σουλτάνος έρχεται για πρώτη φορά στην 'Αττική, θαυμάζει τα λαμπρά μνημεία της 'Ακροπόλεως, τον έξαισιο ούρανό, κι' άπάνω στον ένθουσιασμό του διατάζει νά... σφάξουν τον Δούκα των 'Αθηνών και τη Δούκισσα, την πανέμορφη Μουχλιώτισσα, να την οδηγήσουν στο χαρέμι του.

Η άτυχη άρχοντοπούλα, που δεν πρόφτασε να χαρή τ' αγαθά του γάμου με τον άντρα της, κλαίει και χτυπιέται υπρός στο άκεφαλο πτώμα του δούκα. Μάταια προσκαλεί και ίκετεύει:

— Σκοτώστε με και μένα!... Τι τη θέλω πιά τη ζωή!

Μα κανένας δεν τη λυπάται. Και τη σέρνουν χωριέ σίκτο, αίχμαλώτο στην Πόλη, για το σουλτανικό χαρέμι.

Ένας Βυζαντινός ιστορικός μας πληροφορεί ότι μόλις η σκλάβια Μουχλιώτισσα έφτασε στο Βυζάντιο «ήκουσθη η έμορφιά αυτής είς όλην την πόλιν». 'Αλλά — πράγμα παράξενο! — ο Σουλτάνος, όταν πιά ήταν δική του και μπορούσε να χαρή την ώμορφιά της, άδιαφόρησε για την πανέμορφη σκλάβια. 'Ελεγον μάλιστα, ότι ποτέ δεν την έκανε δική του, ούτε σε κανέναν απ' τους μεγιστάνες του την έδωσε.

Η περιφρόνησι του Σουλτάνου ήταν μια ακόμα πληγή για την περήφανη άρχοντοπούλα. Και μία μέρα η πεντάμορφη Μουχλιώτισσα αποφάσισε ν' αυτοκτονήσει. 'Επεσε στο Βό-

Η δούκισσα της συμφρέας

πουργός στην Τραπεζούντα. 'Η πλεονεξία όμως του Σουλτάνου κατέλυσε και το κράτος αυτό. Και τότε ο 'Αμοιούρ-τσος γυρίζει στην Πόλη κι' έμεινε στα ανάκτορα, κοντά στο Σουλτάνο.

Ήταν παντρεμένος και είχε παιδιά. 'Αλλά νέος ακόμα και ζωηρός, όταν έμαθε ότι μέσα στο παλάτι ζούσε στη σκιά και στο μυστήριο ένας σπάνιος θησαυρός ώμορφιάς — η πανέμορφη Μουχλιώτισσα — η καρδιά του χτύπησε ταυφερά.

Και καθώς είχε έπισηρη στον σιζέντη του, μεταχειρίστηκε διάφορα μέσα για νά την δη. 'Όταν την πρωταντίκισε μία μέρα που μιλούσε με το Σουλτάνο, θαιμπώθηκε από την καλλονή της, έστρελλάθηκε κυριολεκτικά κι' αποφάσισε να την πάρη γυναίκα του ή νά πεθάνη!

Η πανέμορφη Μουχλιώτισσα, που είχε μάθει ότι ήταν παντρεμένος του είπε:

— 'Αρχοντα 'Αμοιούρτσος, όλα καλά και άγια, μα θα χωρίσης τη γυναίκα σου και θα παντρευτούμε! 'Αλλοιώςτικά δε γίνεται.

Ο 'Αμοιούρτσος έη-ησε διαζύγιο, αλλά ο Πατριάρχης 'Ιωάσαφ του άνιήτηκε.

Μια μέρα που μιλούσε με το Σουλτάνο, ο 'Αμοιούρτσος πρωταντίκισε τη δούκισσα και θαιμπώθηκε από την ώμορφιά της...

Τρελλός από θυμό ο 'Αμοιούρτσος βρήκε τον Πατριάρχη, διόγκνη τη γυναίκα του και πόνειρε στο σπίτι την πανέμορφη Μουχλιώτισσα.

Για τις πράξεις του αυτές, ο σκληρός άρχοντας τιμωρήθηκε σκληρά: 'Εκεί πουπαίξε, μία μέρα, ταβιά πέθανε τριών-τας άγρια τα δόντια του.

Μετά το θάνατο του 'Αμοιούρτσου, η πανέμορφη Μουχλιώτισσα ρίχτηκε σε μια ζωή που προκάλεσε την περιφρόνησι των γυναικών της Κωνσταντινουπόλεως. Πάντα ώραία, ως τ' αραμάτα της, έζησε και πέθανε μέσα στην άωροτία!...

Γιατί το έκανε αυτό η τραγική δούκισσα; 'Ισως από την άπελπισία της, για τις άτυχίες της ζωής της. Γιατί, αν κι' άσύγκριτα ώραία, δεν χάσκει ποτέ τον άγνό έρωτα, την άγάπη που ποθούσε η ψυχή της.

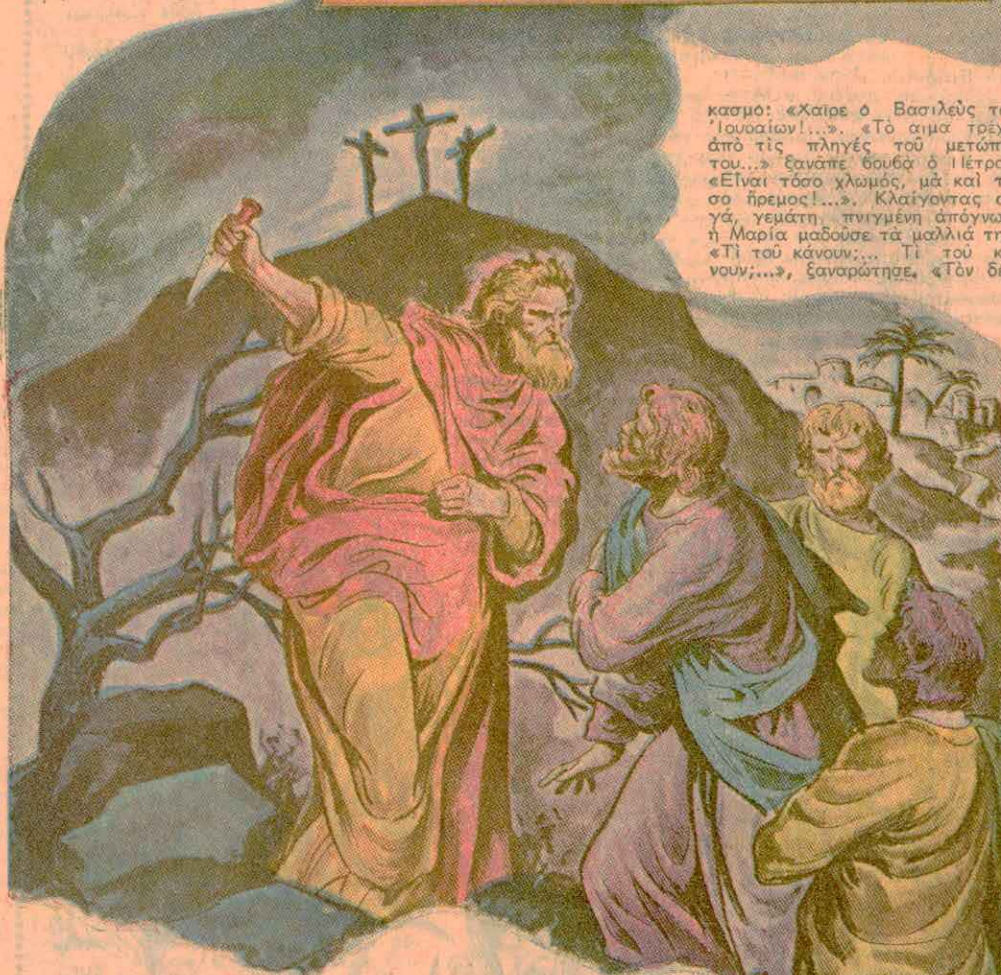
Χρονικό από τη Σταύρωση

Στον προθάλαμο του 'Αρχιερέα το κρύο ήτανε τσουχτερό. Ένα μαγκαλάκι άναβε μοναχά σε μια γωνιά, και μπροστά του τρεμούλιαζε ο Πέτρος. Λίγο πριν, ο 'Ελεάzar, ο πρωτοεξαρχιερός του Μάλχου, είχε βροντοφωνήσει μπροστά στους στρατιώτες του Πραιτώρα: «Εί- ναι κι' αυτός ένας από τους μαθητές του Ναζω- ραίου!» Τρομαγμένος, εί- χε σκίσει τα ρούχα του

για το δάσκαλο ο μαθητής, κι' έκλαψε πικρά... Γύρισε δλη νύχτα, σαν κολα- σμένος. Μιά δουλή όργη κόχλαζε μέσα του για την ολιγοπιστία του. Ν' άρνηθή αυτός το Δάσκα-

να στεφάνι, από αγκάσια στο κεφάλι... Ένας άλλος τούβαλε στο χέρι ένα καλάμι αντί για σκήπτρο... «Θέ μου!...», αλό- λυζε η Μαρία. Και το ανθρώπινο κύμα άφριζε ξανά γεμάτο σαρ-

Ο εξάδελφος ΤΟΥ ΜΑΛΧΟΥ

κασμό: «Χαίρε ο Βασιλεύς των 'Ιουσαίων!...». «Το αίμα τρέχει από τις πληγές του μετώπου του...» ξανάπε δουδά ο Πέτρος. «Είναι τόσο γλωμός, μα και τό- σο ήμερος!...». Κλαίγοντας σι- γα, γεμάτη, πνιγμένη απόγνωσι η Μαρία μάδουσε τα μαλλιά της. «Τι του κάνουν;... Τι του κα- νουν;...», ξαναρώτησε. «Τόν δερ-

ο Πέτρος: «Τ' είν' αυτό πο- λές;... Δεν τόν ξέρω!... Δεν τόν είδα ποτέ μου!...». Τόν εί- χε πλησιάσει τότε πιο κοντά ο υπηρέτης με το σουβλερό πρόσωπο, σαν της νυφίτσας. Τόν είχε κυττάξει επίμονα, όρα πολλή, και τού είχε πη: «Δέν εί- σαι συ πούκοφες με το μαχαίρι σου το αυτό του ξαδέλφου μου, του Μάλχου, την ώρα που τόν πιάσανε στη Γεθσημανή;»

Ενώ τα δόντια του χτυπούσαν από τόν τρόπο, άρνήθηκε για δεύ- τερη φορά ο Πέτρος: «Κάνεις λά-θος... Δεν είμ' εγώ...». Σήκωσε τους ώμους του ο 'Ελεάzar, κι' έτρεξε ν' ανακατευθί με το πλθ-θος που συζητούσε την υπόθεσι, και χαϊρότανε προκαταβολικά για το θέαμα που θ' άντικρίζε... Κι' ο Πέτρος, μοναχός του μπροστά στο μισοδουστο μαγκαλάκι, έ- νοιωσε τις τύψεις να τού κουρε- λιάζουν αλύπητα την ψυχή... Πέ- ρασε ξυστά ένα κοριτσόπουλο, και τούρριξε μια φυγαλιά μα- τιά: «Δέν είσαι και συ από τους μαθητές του 'Ιησού!...», τόν έ- ρώτησε. «Όχι! Όχι!», άρνήθη- κε πάλι με δύναμι ο Πέτρος. Και την τρίτη του άρνησι τή σκέπασε το λάλημα τού πειτειού. Θυμήθηκε τότε τα προφητικά λό-

—'Εσένα θα σου κόψω το κε- φάλι φώναζε ο Πέτρος... λο! Αυτός... 'Η αγανάκτησι του έκανε να γιγαντώσει μέσα του μια άλυγιστη παλληκαριά: Νά, ένοιωσε τώρα τη δύναμι να χυμ- ξη και ν' άρπάξη τόν 'Ιησού μέ- σα από τους Ρωμαίους στρατιώ- τες!... Αυτός, μοναχός του... Ξημέρωνε. Μιά γκρίζα χαραυγή τού Μάρτη. Πάσχα των 'Εβραίων. Όχλος πολύς, κύματα που ανα- δεινανε στη φουρτούνα τού πά-θους, και ξεσπάσανε στο Πραιτώ- ριο. Παράσανε ένα κύμα τέτοιο και τόν Πέτρο. Κι' έκει, μπρο- στά στον Πόντιο, είδε γαλήνιο τόν 'Ιησού.

Μανιασμένο το κύμα κάτω ά- πό τόν εξώστη τού Πραιτωρίου, ξεσπάσε σε κατάρες άρισμανες: «Σταυρώστε τον!...». «Ενοίωσε έν' άδρό γυναικείο χέρι να πιάνη το παγωμένο δικό του ο Πέτρος. Γύρισε, κι' η φλογισμένη ματιά του αγκάλιασε τη Μαρία τη Μαγδαληνή. Πιο κοντή εκείνη, ση- κωνότανε άνώφελα στις μύτες τόν ποδιών της, μα δεν έβλεπε. «Είλες μου, τι τού κάνουν!...» πα- ρακάλεσε μ' άγωνία. Ξεσπάσανε με δυσκολία τα χείλινα τού μα-θητή: «Τού φορέσανε πορφυρά... Κάποιοι στρατιώτες τού φορέσε

νουν» μούγκρισε ο Πέτρος. «'Α- νάθεμα! Ένας τόν έφτυσε κατά- μπουτραί!...». «Τόν έφτυσε!...», ρώτησε η Μαρία. «Ναι. 'Α, είν' ο 'Ελεάzar!...». 'Η όργη τού μα-θητή είναι φοδερή. «Αυτός θα πληρώσει για όλους...», μωρμου- ρίζει σκοτεινός.

«'Η αλλιώς τού σκοταδιού έχει πέσει πάνω από το Μεγάλο Δράμα. Ψηλά, στο λόφο τού Γολγοθά, τρεις σταυροί τρυπάνε τη νύχτα. Το φριχτό τους δρα- μα δυναμώνει στου Πέτρου την καρδιά τή δίψα για εκδίκησι!... Ένα σπιτάκι μοναχικό, μέσ' στη φτωχογειτονιά, στα δόρεια της 'Ιερουσαλήμ. Ένα χέρι χτυ- πεί την πόρτα. 'Ο 'Ελεάzar μ' ένα κομμάτι άζυμο ψωμί στο χέ- ρι σκονάινει θαρραστημένος ν' άνοιξη. «Τι ζητάτε;», ρωτάει υποκυκωμένος. «'Εσένα...», τού άποκρίνεται μια φωνή στο σκο- τάδιο. «Τι να με κάνετε;». «Σε ζητάει ο 'Αρχιερέας για την ύ- ποθεσι του Ναζωραίου...». Ρίχ- νει ο 'Ελεάzar στους ώμους του

θιαστικά το μάλλινο χιλιωμα- λωμένο μανδύα του, και βγαίνει. Περπατάει άναμεσα σε τρεις σιω- πηλές σκιές. 'Ιρμάζει. «Που με πατε;...», ρωτάει. Σιωπηλές οι σκιές.

Τώρα, διαγράφεται μπροστά ο όγκος τού Γολγοθά. Στα ύψη του μαντεύονται οι τρεις σταυ- ροί. Μέσ' στη νύχτα, συντροφιά με τις τρεις σκιές, ο 'Ελεάzar παγώνει. «Δέν πάω άλλο!...», φωνάζει και σπληνώνεται. Μιά σκιά τόν ζυγώνει πολύ. «Με γνω- ρίζεις;...», τόν ρωτάει μια φωνή. «Είσαι... είσαι αυτός πούκοφες!...» αυτή τού Μάλχου!...», ψελλί- ζει ο υπηρέτης. «Και κάτι άλλο που ξεχνάς...», συμπληρώνει ο Πέτρος. «Μαθητής του!...». «Εί-μαστε όλοι μαθητές του...», μωρμουρίζουνε κι' οι άλλες δύο σκιές, και προχωρούν απειλητι- κές. «'Ιάκωβε... 'Ιωάννη...», πα- ρακάλεει ο Πέτρος. «'Αφήστε σε μένα την εκδίκησι. 'Μου το ύ- ποσχεθήκατε...». Οι δύο σκιές ύ- ποχωρούν ένα βήμα στο σκοτάδι. 'Η πνοή τού Πέτρου καιει τώρα το γλωμό πρόσωπο τού υπηρέτη: «Είσαι συ πούφτυσε το Δάσκα- λο», μούγκριζε ο μαθητής. 'Ο υπηρέτης τρεμουλιάζει. Τ' άσαρ- κα χείλια του κουνιόνται, μα ή-χος κανένας δέν θγαίνει από μέσα. Με την όργη του που άσο- πάζει και φουντώνει, ο Πέτρος συ- νεχίζει: «Έσείς ποιόν έφτυσε, έρπετό;... Έκείνον πούβαλε σκο- τή της ζωής Του να φορέση φτε- ρά σ' όλα τα σερνόμενα κορμιά, σαν το δικό σου!... Που όνειρεύ-τηκε ν' άνεβάση τούς σκοτεινι- σμένους σκλάβους σαν και σενα ως το ποτήρι φώς της Λευτε- ριάς!... Πουκανε σκοπό Του να διώξη τη φτώχεια, την κακο- μοιριά, το μίσος... Αυτόν έφτυ- σε, ακουλήκι!... Το Σωτήρα το δικό σου!...». Μέσ' στο σκοτάδι αστράφτει εκδίκητικα το άκονι- σμένο μαχαίρι: «Τού ξαδέλφου σου τού Μάλχου τούκοφες το αυ- τί!... 'Εσένα θα σου κόψω το κε- φάλι, για να πνίξω το δράκον- σάλο σου που γεμίσε το Δάσκα- λο!...». Τρεμουλιάζει σά λαγός ο δούλος. Ψυώνεται απειλητικό το μαχαίρι. Μα ξαφνικά...

... το θαύ το σκοτάδι σκίζε-ται. 'Ανάμεσα σε δύο βαρείά σύννεφα γλιστράει λίγη σελήνη στο λόφο τού φριχτού μαρτυρί- ου, κι' ασπώνει το μεσαίο σταυ- ρό. Και μια δειλή πνοή άνοιξιά- τικου ζέφουρου, φέρονε στους εξαγριωμένους μαθητές το άπόκο- σμο παράπονο τού Σταυρωμένου Δάσκαλου: «Θα πάη λοιπόν χα- μένη η Θυσία μου;... Μάταιη η 'Οδύνη μου η φοδερή;... Κι' ό-μως, είσατε μαθητές μου... Μ' άκούσατε να σας διδάσκω τόσες φορές ότι πρέπει ν' αγαπάτε τούς έχθρούς σας με υπεράνθρω- πο πάθος. Κι' ότι, άκόμα, η πιο μεγάλη εκδίκησι στη ζωή, είναι η συγγνώμη!...».

Γλιστράει άνισχυρο το μαχαί- ρι μέσ' από τα δάχτυλα τού Πέτρου. Κι' η φωνή τού ξεψυχεί μαλακά στ' αυτή τού δούλου: «Πήγαίνε...». 'Ο Δάσκαλος σε συγχωρεί!... Ξαφνικά, λευτερω- μένος από το θαύ θραγνό, έκει πούνοιωσε κι' όλα τού κρύο μαχαί- ρι στο λαϊμό του, ο δούλος, φεύγει τρεχάτος. 'Ο πανικός φτε- ρώνει τη φυγή του. Μά, ξαφνι- κά, τα πόδια του που τρέμανε πάντα, μπερδεύονται. Πέφτει. Πίσω του όμως δέν άκούει δη- μάδα. Δέν τόν κυνηγάει κανένας. Κι' όμως, δέν σπώνεται. Έκει καθώς είναι πεσμένος, σέρνεται με τα γόνατα προς το μέρος τού Γολγοθά. Μέσ' στα χώματα σκυβεί το κεφάλι του. Τα δάκρυά του στάζουνε καυτά μέσ' στη σκηνή. Κι' η τικική μετάνοια έρ- χεται ν' άνκαλίσει την ξεραμέ- νη του ψυχή...

Ψηλά, ο άπαισιος λόφος, έχει μείνει ξανά μέσ' στα πηχτά σκο- τάδια. Γεμάτη φρίκη, η σελήνη έχει πάρει τ' ασήμια της μα- κρυνά από την καταραμένη 'Ιε- ρουσαλήμ... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Το φάρμακο ΤΗΣ ΥΔΡΩΠΙΚΙΑΣ

Η ρητίνη που άπορροφά το άλάτι

ΜΙΑ άπ' τις τυραννικότερες άνωμαλίες που προκαλεί η κακή λειτουργία της καρδιάς, είναι η συγκέντρω- σις νερού στους ιστούς του σώματος. Λέγεται κοί- δημα ή υδρωπικία και κάνει να πρήζονται οι άστράγαλοι κι' οι κνήμες, να φουσκώνη η κοιλιά, να γεμίζη το στήθος με νερό που πνίγει τούς πνεύμονες και τούς έμποδι- ζει να λειτουργήσουν... 'Η αύξησις τού δάρους τού σώματος άπ' το πρόσθετο νερό κουράζει άκόμη πιο πολύ την αδύνατη ήη καρδιά και βάζει σε κίνδυνο τη ζωή τού άσθενούς.

Έξ 'Ισου σοβαρή είναι η υδρωπικία που προκαλείται από κίρρωσι τού ήπατος.

Άλλοτε οι γιατροί συνιστούσαν στους πάσχοντες από υδρωπικία να μην πίνουν όσο το δυνατόν νερό. Άν- τι όμως να θεραπευθούν με την άπλη αυτή μέθοδο, οι άσθενείς... Έσκαζαν μόνον άπ' τη δίψα, ενώ τα ύγρά τών ιστών τους περίσσειαν ολοένα!

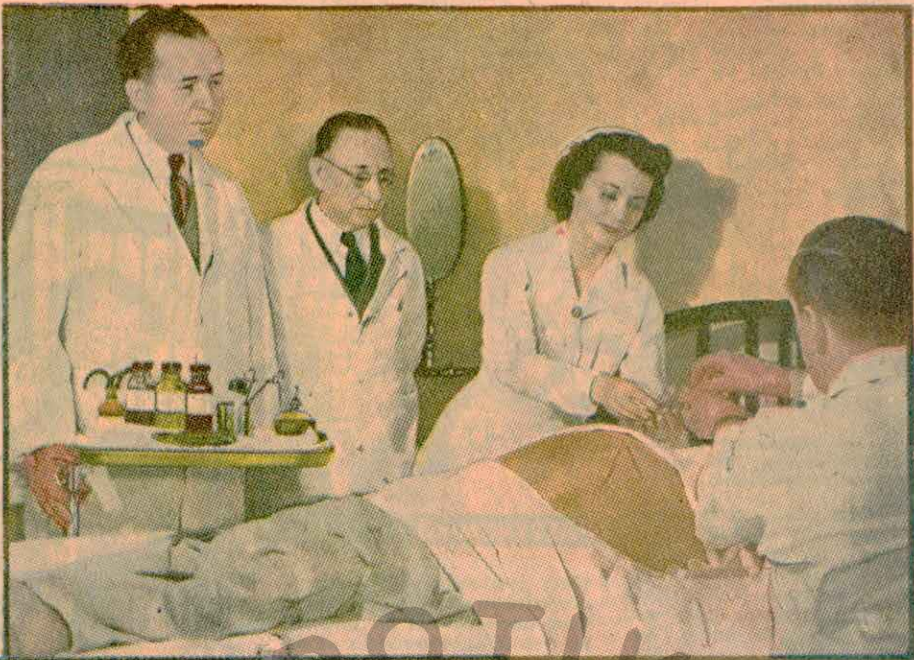
Γιατί δέν προκαλεί την υδρωπικία το νερό που πίνουμε, αλλά το άλάτι που τρώμε. Αυτό είναι το «σφουγγά- ρι», που συγκρατεί πολύ νερό μέσα στο σώμα. Δέκα γραμμάρια άλατι- ου μπορούν να συγκρατήσουν 1 ό- λόκληρο κιλό νερό!

Όσοι λοιπόν πάσχουν από υ- δρωπικία, υποχρεώνονται να τρώνε άνάλατα, τα φαγητά τους. Δέν άρ- γούν ωστόσο να βαρεθούν την ά- νούσια γεύσι τους και ν' άρχίσουν να παραβαίνουν αυτή τη δίαιτα. Μά, κι' άν άκόμη την τηρήσουν αυστη- ρά, τα άποτελέσματά της δέν είναι πάντοτε ίκανοποιητικά.

Τα υδραρυρούχα διουρητικά, σε έnéσεις, ώφελαύν σε μερικές περι- πτώσεις, σ' άλλες όμως δέν τά άνέ- γεται ο οργανισμός, ή δέν επηρεά- ζονται καθόλου οι νε- φροί άπ' αυτά. Όσο για την άφαίρεσι τού νερού άπ' την κοιλότη- τα τού στήθους ή της κοιλιάς με παρακέντη- σι, φέρνει άποτελεσμα- στην άρχή, άργότερα όμως γίνεται πιο ξνε- παρκής.

Σε τέτοια κρίσιμη κατάσταση δρισκόταν ένας μεσόκοπος άσθε- νής, που είσήχθη τόν 'Απρίλιο τού 1950 στο Νοσοκομείο, τού Πανε- πιστημίου της Πενσυλ- δανίας, στη Φιλαδέλ- φεια. Είχε άκολουθήσει ως τότε πιστά τη δίαι- τα χωρίς άλάτι. Τα φα- γητά του, το ψωμί του, όλα, ήσαν άνάλατα. Άκόμη και το γάλα που έπινε ήταν ειδικής συστάσεως, ώστε να μην περιέχη το φυσικό του άλάτι. Έπαιρνε καθημερινώς διουρητικά. Και, θέ- δε δομάδα το άργότερο, υπεβάλλετο σε παρακέντησι τού στήθους.

Όστόσο, η κατάστασι του χειροτέρευε ολοένα. Άναγκαζό- ταν να κοιμάται σε μία σάιζ- λόνγκ ή άκουμπώντας σε μία στοίβα μαξιλαρία, ώστε να μένουν οι πνεύμονές του έξω άπ' την επιφάνεια τού νερού. Και πάλι όμως, ζυπνούσε συχνά με φοδερή δύσπνοια. Το μαρτύριό του αυτό διαρκούσε από 9 όλόκληρους μήνες. 'Ο δυστυχισμένος άνθρωπος εύρισκε τη ζωή άνυπόφορη κι' εύχόταν να φτάση το τέλος του... Μία μέρα όμως, οι γιατροί τού νοσοκομείου τούδωσαν να πιη ένα ποτήρι νερό, μέσα στο όποιο είχαν αναλύσει δύο με- γάλες κουταλιές μιάς άσπρης σκόνης. Τού εξήγησαν ότι ήταν ένα είδος ρητίνης, που έλπιζαν να τόν ανακουφίση... Έκείνος έφριξε μία ματιά στους άστραγάλους του — άμοσφους πιά

Οι γιατροί τού Νοσοκομείου τού Πανεπιστημίου της Πενσυλ- δανίας παρακολουθούν την θεραπεία με την ειδική ρητίνη ενός άσθενούς που πάσχει από υδρωπικία.

Ο 'Αμερικανός δόκτωρ 'Αρθουρ Χέμινγκ παρα- σκευάζει το «Ρεζοντικ» το φάρμακο που θερα- πεύει την υδρωπικία.

τα συνθισμένα διυλιστήρια, αλλά τις διαλελυμένες. Δέν διαλύεται καθόλου στο νερό, κι' επομένως δέν μπο- ρεί ν' άπορροφηθή άπ' το πεπτικό σύστημα και να προκαλέση τοξικά συμπτώματα.

Πρέπει ωστόσο να κορηγήται με παρακολούθησι για- τρού, γιατί ενδέχεται να διαταράξη τη λεπτή ισορρο- πία τών χημικών ουσιών τού σώματος. Περίττον δέ να πούμε ότι δέν μπορεί, βέβαια, να θεραπεύση την ελατ- τωματική καρδιά. Άπλως και μόνον, ανακουφίζει τόν άσθενη από μια συνέπεια της κακής λειτουργίας της, επιτρέποντας του συγχρόως να τρώη φαγητά κάπως νοστιμώτερα, κι' όχι πια έντελως άνάλατα.

Χορηγείται σε μεγάλες δόσεις: δύο κουταλιές της σούπας κάθε φορά, μέσθ σε νερό, γάλα ή πούρε πατά- τας. Ένα μικρό μειονέκτημά που είναι ότι κολλάει στα δόντια, ίδίως στα τεχνητά. 'Η θεραπεία μ' αυτό στοι- χίζει περίπου 4½ δολλάρια την ήμέρα. Άντεδείκνεται δέ μόνο σε όσους υποφέρουν από σοβαρές πρήσεις τών νεφρών...

Έχει δοκιμασθή ήδη μ' επιτυχία σε άρκετους καρδιακούς, παρατείνοντες τη ζωή τους και κάνοντες την πιο άνετη. Στις περισσότερες δέ περιπτώσεις, ελάττωσε την άπαιτούμενη πα- σότητα νιόταλίνης (διεγερτικό της καρδιάς), που έχορηγεί- το πούν στον άρρωστο.

Άλλά και όταν η υδρωπικία όφειλεται σε κίρρωσι τού ή- πατος, η ρητίνη φέρνει άριστα άποτελέσματα, δεσμεύοντας το άλάτι, τών φαγητών, που θα μπορούσε να χειροτερεύη την κατάσταση.

Φαίνεται επίσης ότι δίνει καλά άποτελέσματα σε περιπτώ- σεις νεφρώσεως (μιάς παθήσεως τών νεφρών), σε όρισμένους τύπους διαρροίας ή ουραιμικής δηλητηρίασεως, στη συγκρά- τησι ύδατος κατά την έγκυμοσύνη, στην άσθματική υπέρτασι (την κοινώς λεγόμενη επίεσι), κλπ.

Μία άπ' τις έμπορικές όνομασίες με τις όποιες υπάρχει ή- δη στην άγορά, είναι: «Ρεζοντικ».

Μερικές μέρες μετά την έκτακτη επίσκεψη στην ηλεκτρική καρέκλα του Τζών Χάρτλεϋ, ο επιθεωρητής Μόρτον έλαβε μία ανώνυμη επιστολή, που ήταν γραμμένη στη γραφομηχανή. Αυτή η επιστολή περιείχε τα εξής:

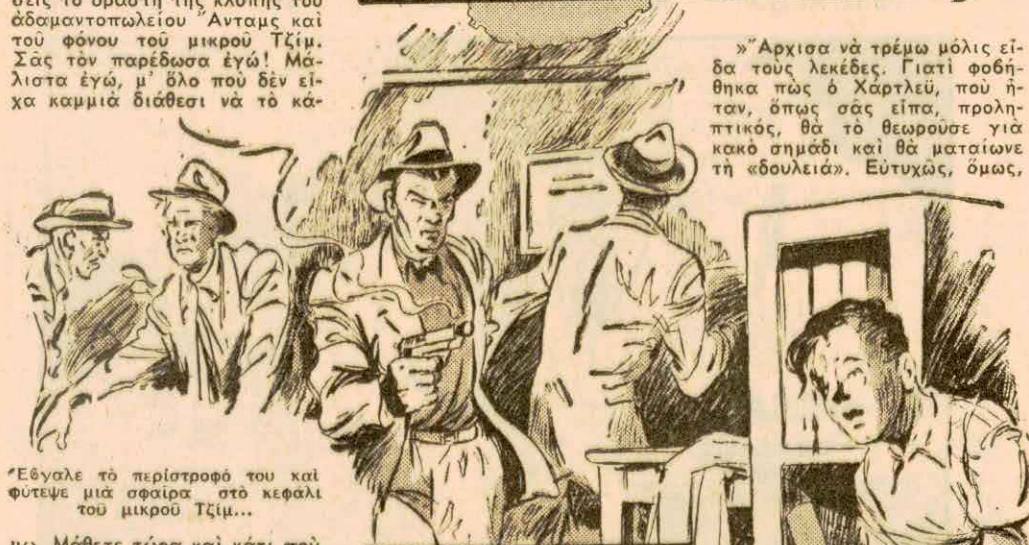
«Κύριε επιθεωρητά, «Δεν παραγνωρίζω την ικανότητά σας. Αλλά, στην περίπτωση του Τζών Χάρτλεϋ, νομίζω ότι θα μπορούσατε περισσότερο από ό,τι έπρεπε. Τα έγγραφα που έγραψα για σας οι έφημερίδες — μεταξύ μας, οι φίλοι σας δημοσιεύραφοι τα παραείπαν — δεν έχουν καμία θετική βάση. Όχι, κύριε επιθεωρητά, δεν ανακαλύψατε σε τίς δραστηριότητες της κλοπής του αδελφάντου Τζέιμς. Σας τον παρέδωσα εγώ! Μάλιστα εγώ, μ' όλο που δεν είχα καμμία διάθεση να το κά-

ειχε στήσει ή αστυνομία. Το ότι γλυτώσαμε ήταν θαύμα. » Έρχομαι τώρα στην «επιχείρησι». Άνταρ. Ο Χάρτλεϋ την είχε μελετήσει σ' όλες της τις λεπτομέρειες κι είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να γίνει ή-μερα.

«Όπως θα ξέρετε, τα αδελφάντου Τζέιμς βρίσκονταν στον ενδέκατο όροφο του μεγάλου ουρανοξύστου της 73 οδού. Το σχέδιό μας ήταν, λοιπόν, πολύ απλό. Ο Χάρ-

κάποιος σοβαρή «δουλειά» έπαιρνε μαζί του και το περιστροφικό του, για να είναι σε θέση ν' αντιμετωπίσει οποιοδήποτε πρόβλημα. Και μαζί με το όπλο και την γκαμπάρτινα του. » Όταν πήγαμε, λοιπόν, στο γκαράζ, ο Χάρτλεϋ άφισε την γκαμπάρτινα του πάνω στο αυτοκίνητο. Ο μηχανικός, όμως, που το γρασάριζε εκείνη την ώρα, δεν την πρόσεξε και την λείκασε σε δυο-τρεις μέ-

Δυό Λεκέδες

Έβαλε το περιστροφικό του και φύτεψε μία σφαίρα στο κεφάλι του μικρού Τζέιμς...

μω. Μάθετε τώρα και κάτι που δεν ξέρετε και που, αν έχετε συνείδησι, θα σας προκαλέσει πολλές τύψεις. Το μικρό Τζέιμς δεν τον σκότωσε ο Χάρτλεϋ, αλλά κάποιος άλλος. Μην περιμένετε να σας πω ποιος. » Αν θυμάσθε καλά, ο Χάρτλεϋ δεν ωμολόγησε τίποτε. Έκλεισε το στόμα του, μ' όλο που ήξερε ότι έτσι έπεδάρνε τη θέση του. Δεν κατέδωσε κανένα από τους συντρόφους του, ούτε ακόμη εκείνον που σκότωσε το Τζέιμς. Πέθανε στην ηλεκτρική καρέκλα για μας όλους, σαν ήρωας και σαν μαρτύρ. Όπως βλέπετε, υπάρχουν άνθρωποι με ανώτερα αισθήματα μεταξύ του καλούμενου κόσμου των κακοποιών.

«Δεν θα σας μάθω τίποτε το καινούργιο, λέγοντάς πως ο Τζών Χάρτλεϋ ήταν ο αρχηγός μας. Και το άξιζε με το παραπάνω. Συνδυάζε το μυαλό και την τόλμη. Κανείς δεν ήξερε να φτιάχνει τόσο αριστουργηματικά σχέδια όσον αυτός. Κι' ανελάνθανε τον πιο δύσκολο και πιο επικίνδυνο ρόλο στην έκτελέσι τους. Είχε, όμως, το ελάττωμα ότι ήταν σε υπερβολικό βαθμό δεισιδαίμων. Θυμάμαι ότι κάποτε, που πηγαίναμε σε κάποια «δουλειά», έτυχε να περάσει ένας μαύρος γάτος μπροστά μας. Ο Τζών σταμάτησε αμέσως. «Κακό σημάδι», μου είπε. Μ' όλες τις παρακλήσεις και την επιμονή μου, δεν βελήνα να πάω πουθενά. Η «δουλειά», όμως, μου φαίνονταν σίγουρη κι' ανέλαβα εγώ να την διευθύνω. Το αποτέλεσμα ήταν ότι λίγο έλειψε να πεθάνω ο-λοι σε μία παγίδα που μας

τλεϋ, εγώ και τρεις άλλοι θ' ανεβαίναμε από τρία διαφορετικά ασανσέρ και θα μπαίναμε στο αδελφάντου Τζέιμς με διαφορά ενός λεπτού ο ένας από τον άλλον. Μόλις έμπαινε κι' ο τελευταίος, θα βγαίναμε τα περιστροφικά μας και θ' αναγκάζαμε τον ιδιοκτήτη και τους υπαλλήλους ν' αποτραβιχτούν σ' ένα μικρό δωμάτιο χωρίς παράθυρα, που βρισκόταν στο βάθος του καταστήματος. Εκεί μέσα θα τους κλειδώναμε. Θα παίρναμε κατόπιν τα κοσμήματα και θα φεύγαμε. Η «δουλειά» έπρεπε να τελειώσει σε διάστημα μικρότερο των τριών λεπτών.

«Το πρωί της μοiraίας εκείνης ημέρας, συναντηθήκαμε με τον Χάρτλεϋ στη γωνία δύο δρόμων, όπως είχαμε συμφωνήσει και πήγαμε μαζί στο γκαράζ για να επιθεωρήσουμε το αυτοκίνητο που θα χρησιμοποιούσαμε για να φύγουμε μετά την κλοπή των κοσμημάτων. Ο Χάρτλεϋ είχε στα χέρια την γκαμπάρτινα του, όπως συνήθιζε να κάνει πάντα, για λόγους προνοίας. Όπως την κρατούσε στο άριστερό χέρι, δημιουργούσε ένα είδος ασπίδας, που εμπόδιζε εκείνον που έρχονταν από το απέναντι μέρος ν' ακουμπήσει στο άριστερό πλευρό του, όπου ο Χάρτλεϋ είχε το περιστροφικό του. Γιατί είχε τη μανία να περνάει για έντιμος επιχειρηματίας, που δεν είχε δισοληψίες με την αστυνομία. Τον περισσότερο καιρό ήταν, άλλωστε, άοπλος. Όταν, όμως, επρόκειτο για

» Αρχισα να τρέμω μόλις είδα τους λεκέδες. Γιατί φοβήθηκα πως ο Χάρτλεϋ, που ήταν, όπως σας είπα, προληπτικός, θα το θεωρούσε για κακό σημάδι και θα ματαίωνε τη «δουλειά». Ευτυχώς, όμως,

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

δεν πρόσεξε τίποτε. » Φύγαμε σε λίγο και πήγαμε στο κέντρον Μπάρντον, όπου ο Χάρτλεϋ σύχναζε από καιρό. Είχαμε δυο ώρες μπροστά μας ως το μεσημέρι, που ορίσαμε για την εξόρμησι. Και τότε μία ιδέα πέρασε από το μυαλό μου. Πρότεινα στο Τζών να παίξουμε μπιλιάρδο για να περάσει η ώρα. «Έτσι, βρήκα την ευκαιρία να δώσω ένα χαρτονόμισμα των πέντε δολλαρίων στο γκαράζ, που μας σερβίριζε και να το παρακαλέσω να πάρη με τρόπο την γκαμπάρτινα και να την πάη σ' ένα από τα γειτονικά στιγμιαία καθαριστήρια. Ο Χάρτλεϋ, ευτυχώς, δεν κατάλαβε τίποτε. » Κατά το μεσημέρι, φύγαμε από τον Μπάρντον, πήραμε το αυτοκίνητο από το γκαράζ και ξεκινήσαμε για το αδελφάντου Τζέιμς.

«Τα πράγματα έγιναν όπως τα είχε προβλέψει ο Χάρτλεϋ. Μόνον ότι παραλείψαμε να κλειδώνουμε και το μικρό Τζέιμς, που ήταν ο θυρωρός του αδελφάντου Τζέιμς, μαζί με το άφεντικό του και τους άλλους υπαλλήλους. Η αλήθεια είναι πως δεν τον είδαμε, γιατί είχε κρυφτεί πίσω από μια ταξερή. Για κακή μου τύχη,

δμως, και για δική μας επίση, κάποιος από τη συντροφία τον είδε τη στιγμή που ετοιμαζόμαστε να φύγουμε. Και, χωρίς να περιμένη την έγκρισή του Χάρτλεϋ, έβαλε το περιστροφικό του, πέρασε τον αποσιωπητήρα και του φύτεψε μία σφαίρα στο κεφάλι.

»Πρέπει να ξέρετε ότι ο Χάρτλεϋ απεχθανόταν το αίμα. Μα το κακό είχε γίνει τότε. Και πάνω στην ταραχή του ξέχασε τη γκαμπάρτινα του.

»Απ' αυτή τη στιγμή, αρχίζει ο «άθλος» σας, κύριε επιθεωρητά. Χά! Χά! Χά! Ήταν, σ' αλήθεια, μεγάλο το κατόρθωμά σας! Ο υπάλληλος του καθαριστηρίου είχε βάλει μέσα στην γκαμπάρτινα μία έντυπη κάρτα που έλεγε: «Μείνατε ευχαριστημένος από τη δουλειά μας; » Αν ναι, τότε μην ξεχάσετε το κατάστημα Μπουν, που είναι πάντοτε πρόθυμο να σας εξυπηρετήσει. Αυτό το χαρτάκι το βρήκατε, κύριε επιθεωρητά! Τι σπουδαία ανακάλυψις, έ; Κάματε τότε, ό,τι θάκανε κι' ένα μικρό παιδάκι. Πήγατε στο Μπουν, μάθατε από τον υπάλληλο ότι την γκαμπάρτινα του την είχε δώσει ένα γκαρσόνι του Μπάρτον, βρήκατε αυτό το γκαρσόνι, το ανακρίνατε και μάθατε το όνομα του ιδιοκτήτη της. Γιατί το γκαρσόνι ήξερε τον Χάρτλεϋ. Όσο για μένα, με ώνόμασε «φίλο του μίστερ Χάρτλεϋ». Γιατί δεν ήξερε να πη τίποτε άλλο. Έ, βέβαια, έπειτα από όλα αυτά πιάσατε τον Χάρτλεϋ!

»Αλλά δεν τον πιάσατε έ-σείς. Σας τον παρέδωσα εγώ με την ήλθια ιδέα που είχα να στείλω την γκαμπάρτινα του με το γκαρσόνι στο καθαριστήριο για να του την καθαρίσουν. » Αν δεν το έκανα, δεν θα σας δινόταν ή ευκαιρία να χρησιμοποιήσετε τις αξιοθαύμαστες... ικανότητές σας για να φορτώσετε στη ράχη ενός αθώου ένα έγκλημα που δεν είχε κάμει.

»Σας είπα πιά πάνω ότι ο Χάρτλεϋ είχε ανώτερη αίσθημα. Και το απέδειξε με τη στάσι του. Δεν κατέδωσε κανένα από τους συντρόφους του. Ούτε κι' αυτόν που είχε σκοτώσει το Τζέιμς, μ' όλο που ήξερε ότι, απασιαπώντας το, κινδύνευε να σιγανοκαουρδιστή πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα, όπως κι' έγινε.

»Θα με ρωτήσετε τώρα γιατί δεν μιλήσαμε έμεις οι άλλοι. Πρώτα-πρώτα, γιατί, έ-πειτα από τη σύλληψι του Χάρτλεϋ, βιαστήκαμε να φύγουμε για το εξωτερικό. Κι' έ-πειτα, γιατί περιμέναμε πως ο πραγματικός ένοχος ή ο ίδιος ο Χάρτλεϋ θα μιλούσαν. Αλλά δεν έγινε ούτε το ένα ούτε το άλλο.

»Και τώρα θα μου επιτρέψετε να σας συγχάρω, κύριε επιθεωρητά. Στείλατε έναν άθωο στην ηλεκτρική καρέκλα. Το κατόρθωμά σας ήταν, σ' αλήθεια, πολύ μεγάλο! Ο «δαιμόνιος Μόρτον», όπως οι έφημερίδες γράφουν, μπορεί να είναι περήφανος γι' αυτό.

Το άλλο πρωί, ο επιθεωρητής Μόρτον υπέβαλε την παραίτησή του. Και μαζί μ' αυτήν έστειλε στους προϊστάμενους του και την επιστολή που είχε λάβει.

ΒΙΛΛΥ ΦΟΡΜΑΝ

Παιδαγωγούς οι αρχαίοι «Έλληνες έλεγαν όχι μοναχα εκείνους που συντρόφευαν, προπαίδευαν, δίδασκαν στο σπίτι και άνατρέφαν τους νέους απ' το έβδωμο μέχρι το δέκατο όγδοο χρόνο της ηλικίας τους, αλλά και τους δασκάλους της νεολαίας, τους επιστάτες και εφόρους της. Διουνύσιος ο Αλικαρνασσεύς αναφέρει «θεράποντας παιδαγωγούς» και ο Αλίκων «γυναικείας παιδαγωγούς».

Μέχρις ότου συμπληρώσουν τα παιδιά τα έξη χρόνια τους τ' ανέτρεφαν και τα επιμελούντο οι μητέρες και οι τροφοί. Αμέσως κατόπιν παραλάμβαναν τ' αγόρια οι παιδαγωγοί και φρόντιζαν για τη διαπαιδαγώγησή τους. Οι παιδαγωγοί ήταν ξένοι και δούλοι. Όλοι όμως, οι Αθηναίοι δεν είχαν παιδαγωγούς, όπως δεν είχαν και τροφούς για τα παιδιά τους.

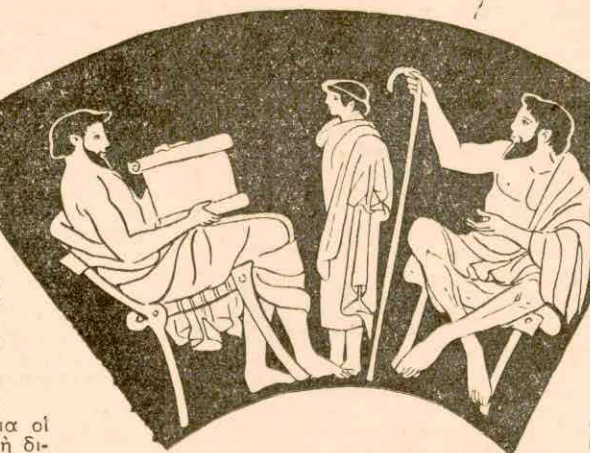
Οι ευκολίες αυτές υπήρχαν στα στίτια των ευγενών και των πλουσίων. Αν κρίνουμε ωστόσο απ' τα έργα τέχνης, που σώθηκαν ως την εποχή μας οι παιδαγωγοί ήταν πολυάριθμοι στην Αττική, γιατί τους βλέπουμε συχνά σε παραστάσεις αναγλύφων και αγγείων.

Οι παιδαγωγοί ήταν δουλόμενοι. Ο Πλάτων παρουσιάζει δυο τέτοιους παιδαγωγούς τον του Μενέξενου και τον του Λυσίου, αναιδείς, άκνηρούς, αδιάφορους για τους νέους που συνόδευαν, μιλώντας παρεφθαρμένα έλληνικά.

Καθήκον του παιδαγωγού ήταν να ενδιδάφεται κυρίως για τη διαγωγή και διάπλασι του χαρακτήρα του παιδιού και να προλαμβάνη κάθε του παραπτώμα. Όδηγούσε τα παιδιά στο δασκαλείο και στα γυμνάσια, κρατώντας στα χέρια τα βιβλία, τη λύρα και άλλα παιδικά είδη και όργανα. Περιμένα εκεί τα παιδιά του κυρίου του να σχολάσουν για να τα ξαναφέρει στο σπίτι. Ακόμη ο παιδαγωγός δίδασκε στους μικρούς, τους καλούς τρόπους. Τους μάθαινε δηλαδή να περπατάνε κόσμια και να μη γελάνε θορυβώδως στους δρόμους. Να σέβονται τους μεγαλύτερους, να σηκώνονται μπροστά τους, παραχωρώντας τη θέση τους, και να μη μιλάνε, όταν ήταν παρόντες οι γεροντότεροι. Τους υπακούσαν ακόμη να μη κάθονται με το ένα πόδι επάνω στο άλλο ή όκλαδον (σταυροπόδι), να μη στηρίζουν το σαγόνι πάνω στο χέρι. Τους συνήθιζε ώσαύτως να παίρνουν τις τροφές με το δεξί χέρι και να κρατούν το ψωμί με τ' αριστερό. Να πίνουν με τα δυο δάχτυλα το ψάρι και το κρέας. Τους δίδασκε τέλος, πως να περπατάνε με χάρη, πως να κάθονται σεμνά, πως να φορούν κοσμίως το «ίμάτιον» και τα παρόμοια.

Τα γράμματα και τα άλλα μαθήματα ήταν έργο των δασκάλων. Οι παιδαγωγοί όμως ήταν επίσης απαραίτητοι για την εξωσχολική διαγωγή και την καλή συμπεριφορά των νέων. Πολλοί μάλιστα απ' αυτούς συνήθιζαν ν' αφιούν γενειάδα, για να φαίνονται επιβλητικοί και φοβεροί στα παιδιά. Φαίνεται, δηλαδή, πως έπεδωκαν περισσότερο να προκαλούν το φόβο στους προστατευόμενους των, παρά το σεβασμό. Είχαν μάλιστα στη διάθεσι τους και ένα ραβδί, του οποίου έκαναν πολύ συχνά χρηση και μερικές φορές... κατήχησι! Σε ένα αρχαίο-αγγείο π.χ. διακρίνουμε έναν παιδαγωγό να δένει με το ραβδί του ένα παιδί, γιατί άναποδογύρισε ένα κανιστρο με φρούτα.

Υπήρχαν όμως και παιδαγωγοί που κατείχαν σπουδαιότατη θέση στο σπίτι του κυρίου των. Ο Σέκιος λ.χ. ο παιδαγωγός των παιδιών του Θεμιστοκλέους ανέλαβε μία επικίνδυνη αποστολή προ της ναυμαχίας της Σαλαμίνας. Όπως

Μαθητής προ του παιδαγωγού του. (Από αγγείο του 5ου π.Χ. αιώνας).

ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Ο Πλούταρχος μάλιστα, και αργότερα ο Πλούταρχος διαμαρτυρήθηκαν για τη συνήθεια να στρατολογούνται οι παιδαγωγοί από τους άνικανους για δουλειά δούλους. Κατηγορώντας ο Πλάτων τον Περικλή για το Ζώπυρο αντίπαράτάσσει προς τον παιδαγωγό του Αλκιβιάδη τους τέσσερες παιδαγωγούς του βασιλιά της Περσίας. Ο πρώτος απ' αυτούς ώφειλε να ήταν ο πάντων σοφώτερος, ο δεύτερος ο δίκαιοτατος, ο τρίτος ο σωφρονέστατος και ο τελευταίος ο ανδρείοτατος όλων. Ο Πλούταρχος μάλιστα, δριμύτερος απ' τον Πλάτωνα λέει: «όποιον δούλο βρουν μέθυσο, λαίμαργο και ακατάλληλο ναθέτουν να τους διδάξει».

Πολλοί μάλιστα απ' τους πατέρες, συμπληρώνει, διαλέγουν, για λόγους φιλαργυρίας, ως εκπαιδευτές των παιδιών τους ανθρώπους, που δεν έχουν καμμία αξία. Έτσι επιδιώκουν «στην άμάθεια». Γι' αυτό και ο Αριστίππος σ' έναν πατέρα, που τον ρώτησε πόσο μισό ζητούσε για την εκπαίδευσι του παιδιού του, απάντησε: —Χίλιες δραχμές! —Για τ' Θεό, πολλά ζητάς! Με χίλιες δραχμές μπορώ ν' αγοράσω ένα δούλο. —Θαυμάσια! Κι' έτσι, του απάντησε ο Αριστίππος, βδ-χης δυο δούλους: το γιού σου και εκείνον που θ' αγοράσης!

Μαθητής και παιδαγωγός με το ραβδί του. (Από αμφορέα του 6ου αιώνας).

λέει ο Ηρόδοτος, έφερε στον Ξέρη μία άπατηλη παραγγελία απ' τον κύριο του, που επιτάχυνε τη μάχη και χάρισε έτσι τη νίκη στους Έλληνες.

Οι Έλληνες τραγικοί ποιητάι παρουσιάζουν συνήθως τους παιδαγωγούς ως παλινός θεράποντες, πιστούς υπηρέτες του οίκου, που ζουν εκεί από πολλά χρόνια. Η άφροσύ-σας τους είνε άπείριστοι. Αγαμύνηνται σε σοβαρώτατα ζητήματα και συντελούν με τις συμβουλές τους, στην πιο καλή και πιο φρόνιμη λύσι.

Ο Εύριπίδης και ο Σοφοκλής αναφέρουν τους παιδαγωγούς του Αγαμέμνονος, των παιδιών του Οιδίποδος και της Ιοκάστης, των παιδιών της Μυδίας και τέλος τον παιδαγωγό του Ορέστη...

Η έκλογη των παιδαγωγών, παρά την σπουδαιότητα και την λεπτότητα της αποστολής τους, φαίνεται πως δεν γινόταν πάντα με την πρέπουσα προσοχή και σοβαρότητα. Ο ίδιος ο Περικλής για τον κηδεμονευόμενο του Αλκιβιάδη χρησιμοποίησε ως παιδαγωγό ένα δούλο από τη Θράκη, το Ζώπυρο, που ήταν ο άχρειέστερος απ' τους δούλους του.

Ο Πλάτων πρώτα και αργότερα ο Πλούταρχος διαμαρτυρήθηκαν για τη συνήθεια να στρατολογούνται οι παιδαγωγοί από τους άνικανους για δουλειά δούλους. Κατηγορώντας ο Πλάτων τον Περικλή για το Ζώπυρο αντίπαράτάσσει προς τον παιδαγωγό του Αλκιβιάδη τους τέσσερες παιδαγωγούς του βασιλιά της Περσίας. Ο πρώτος απ' αυτούς ώφειλε να ήταν ο πάντων σοφώτερος, ο δεύτερος ο δίκαιοτατος, ο τρίτος ο σωφρονέστατος και ο τελευταίος ο ανδρείοτατος όλων.

Ο Πλούταρχος μάλιστα, δριμύτερος απ' τον Πλάτωνα λέει: «όποιον δούλο βρουν μέθυσο, λαίμαργο και ακατάλληλο ναθέτουν να τους διδάξει».

Πολλοί μάλιστα απ' τους πατέρες, συμπληρώνει, διαλέγουν, για λόγους φιλαργυρίας, ως εκπαιδευτές των παιδιών τους ανθρώπους, που δεν έχουν καμμία αξία. Έτσι επιδιώκουν «στην άμάθεια». Γι' αυτό και ο Αριστίππος σ' έναν πατέρα, που τον ρώτησε πόσο μισό ζητούσε για την εκπαίδευσι του παιδιού του, απάντησε: —Χίλιες δραχμές! —Για τ' Θεό, πολλά ζητάς! Με χίλιες δραχμές μπορώ ν' αγοράσω ένα δούλο.

—Θαυμάσια! Κι' έτσι, του απάντησε ο Αριστίππος, βδ-χης δυο δούλους: το γιού σου και εκείνον που θ' αγοράσης!

Η αρχαία ελληνική τέχνη δεν αγνόησε, όπως είπαμε, την ενδιάμεση μορφή του παιδαγωγού. Πήλινα αγαλματάκια παριστάνουν παιδαγωγούς. Ένα χαριτωμένο, τέτοιο αγαλμάτιο δείχνει ένα γηραιό παιδαγωγό να οδηγεί δυο παιδιά, τραβώντας τ' αυτί του προεσπυτέρου, ενώ το άλλο βασίζει μπροστά του. Οι «κουροπλάστεις» εκείνοι πουφτιαχναν τις κούκλες, συνήθιζαν, επίσης να κατασκευάζουν παρόμοια αγαλμάτια παιδαγωγών, γιατί ήταν πολύ δημοφιλή στο λαό.

Σε αγγείο του Πιστοξένου διακρίνεται ο Ησάκλεις να πηγαίνει στο μουσικό Λίνο (όπου μάθαινε λύρα ο αδελφός του Ιφικλής) συνοδευόμενος απ' το γιορτάσι παιδαγωγό του, που ήταν και ο οικονομός του Αμφικτύωνος. Αυτός όμως ήταν «ευνούχος». Γιατί συνήθιζαν ναχουν τέτοιους στα πλούσια στίτια, και τους ανάθεταν έργα, που δεν απαιτούσαν μεγάλη δραστηριότητα και βίμη, όπως του παιδαγωγού και του θυρωρού.

Φυσικά στα κατοπινά χρόνια οι παιδαγωγοί έπεσαν ακόμη πιο χαμηλά.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η περιφορά του δμοιώματος του Θε-
ανθρώπου...

Το άκάνθινο προσκύνημα

Η Μ. Παρασκευή στα Μεξικά

Τη Μεγάλη Παρασκευή, το μονα-
στήρι του Γκουαναχουάτο, στη μι-
κρή πόλι του Μεξικού Σάν Μιγ-
κουέλ, γίνεται κέντρο ενός παρά-
ξενου και δραματικού προσκυνήμα-
τος. Χιλιάδες Μεξικανοί, ισπανικής
ή ινδιάνικης καταγωγής ή μιγάδες,
ξεκινούν απ' όλες τις άκρες του Με-
ξικού και πηγαίνουν στο Σάν Μιγ-
κουέλ φορώντας άκάνθινα στεφά-
νια, για να τιμήσουν έτσι τον Θε-
άνθρωπο και συγχρόνως έναν αγα-
πημένο τους άγιο, τον Πάτερ 'Αλ-
φάρο. Η Ιστορία του άγιου αυτού
είναι μία από τις συγκινητικώτερες,
που έχει να παρουσιάσει η Χριστι-
ανική 'Εκκλησία.

Ο πάτερ 'Αλφάρο — που το
πλήρες όνομά του ήταν Λουίς Φε-
λίπε Νέρι ντε 'Αλφάρο — ήταν γο-
νος μίας παλιάς άρχοντικής ισπα-
νικής οικογένειας. Γεννήθηκε στην
Πόλι του Μεξικού το 1709 κι' έζη-
σε τα πρώτα χρόνια της ζωής του
μέσα στα πλούτη και στις ήδονές.

Σύντομα όμως ο κόρος των έγκο-
σμιών τον έκυριε και άποφάσι-
σε να άφιέρωση τη ζωή του στη
διάδοσι της διδασκαλίας του Χρι-
στού μεταξύ των 'Ινδιάνων και στην
προετοιμασία της ψυχής του για
την αιώνια ζωή.

Έτσι ο νεαρός εύγενής άρχισε
μία ζωή εξαντλητικών στερήσεων
και φριχτού αυτοδασανισμού. Έ-
τρωγε τόσο μόνο όσο ήταν άπολύ-
τως άπαραίτητο για να μην πεθά-
νη από την πείνα και φορούσε τα
πιο φτωχικά και τραχιά ρούχα που
μπορούσε να βρη για να τυραννά
το κορμί του. Όταν πήγαινε για
να παρακολουθήσει τη Θεία Λειτουργία,
έχωνε στο στήθος του, κάτω α-
πό το πουκάμισό του, ένα σταυρό
από άγκάθια!

Μά, όσο περνούσε ο καιρός, ο
αυτοδασανισμός του πάτερ 'Αλφά-
ρο δεν περιωριζόταν μόνο στη νη-
στεία και στα άγκάθια. Κάθε τό-
σο, αγία να ταπεινώσει τη σάρκα
του, όπως έλεγε, άκρωτηριάζε ή
χτυπούσε άσχημα ένα μέλος του
κορμιού του, ώσπου στο τέλος ού-
τε ένα σημείο του σώματός του δεν
ήταν γερό!

Την ημέρα, όταν δεν προσευχό-
ταν, ο πάτερ 'Αλφάρο περιφερόταν
στους δρόμους του Σάν Μιγκουέλ
μ' ένα άκάνθινο στεφάνι στο κεφάλι,
μ' ένα σκονί στο λαιμό και μ'
ένα βαρύ σταυρό στον ώμο. Τίς
νύχτες, κοιμόταν μέσα σ' ένα φέ-
ρετρο μαζί μ' ένα σκελετό!

Κι' όμως ο πάτερ 'Αλφάρο ή-
ταν εύτυχισμένος. Το πρόσωπό του

Έλαμπε από μιάν άπέραντη καλω-
σύνη και στα μάτια του άστράφτε
άδίσκοπα μία υπερκόσμια χαρά.
Τη μεγάλη περιουσία του την άφι-
έρωσε για άγαθουργούς σκοπούς
και για το χτίσιμο μοναστηριών
και, όταν πέθανε, απ' άκρη σ' ά-
κρη του Μεξικού είπαν:

— Πέθανε ο 'Άγιος 'Αλφάρο!
Το Βατικανό ώστόσο έχει άρνη-
θη να τον άνακηρύξει άγιο έπισή-
μως. Μά στις καρδιές των Μεξι-
κανών — ιδιαίτερα των 'Ινδιάνων
— ο πάτερ 'Αλφάρο είναι κάτι πε-
ρισσότερο από άγιος: είναι ο πα-
τέρας τους!

Γι' αυτό κάθε χρόνο, τη Μεγάλη
'Εβδομάδα, χιλιάδες Μεξικανοί ξε-
κινούν από τα περάτα του Μεξικού
και πηγαίνουν ξυπόλητοι στο Σάν
Μιγκουέλ, στο μοναστήρι του Γκου-
αναχουάτο, φορώντας στεφάνια ά-
πό άγκάθια στο κεφάλι. Όταν φτά-
σουν εκεί, κλειδώνονται από τους
μοναχούς μέσα σε μικρά πέτρινα
κελιά όπου περνούν μερικές ώρες
προσκυμένοι και αυτοδασανιζόμε-
νοι με άγκάθια και υαστίγια. Ό-
σοι περιμένουν νύφη ή σειρά τους,
κατασκηνώνουν στους δρόμους της
πόλεως ψέλνοντας θρησκευτικά ά-
σματα και βογγώντας από τους πό-
νους των τραυμάτων, που οι ίδιοι
έπιφέρουν στο σώμα τους!

Μέσα στο μοναστήρι, ύπάρχει έ-
να όμοιομα του Χριστού, που πα-
ριστάνει τον Θεάνθρωπο όταν, μα-
στιγμένος και βασανισμένος, οδη-
γείται στον Γολγοθά. Τη Μεγάλη
Παρασκευή, οι μοναχοί περιφέρουν
το όμοιομα αυτό στην πόλι, άκο-
λουθούμενοι από τους προσκυντάς,
που αναλύνονται σε θρήνους και μοι-
ρολογούν με ύστερικές κραυγές. Έ-
νας απ' αυτούς βαδίζει πίσω από
το όμοιομα κουβαλώντας το βαρύ
σταυρό, που άλλοτε κουβαλούσε ο
Λουίς Φελίπε Νέρι ντε 'Αλφάρο, ο
εύγενής που έγινε άγιος...

Πασχάλινά άνένδστα

Ο Κολοκοτρώνης λίγο πριν απ'
την 'Ελληνική Έπανάσταση ήταν
κλεφτής στα βουνά.
Μία Κυριακή του Πάσχα θριασκό-
ταν με οδόντα συντρόφους του σ' έ-
να βουνό της Πελοποννήσου. Είχε μά-
θει πως θα περνούσε από εκεί ένα ά-
πόσπασμα Τούρκων μ' εκατονπενήν-
τα σκλάβους Χριστιανούς.

Χωρίς να χάσει καιρό ο Γέρος του
Μωρηά, μαίρασε τους μισούς συν-
τρόφους του στ' άπέναντι βουνό, έδα-
λε και καρπούλια να φυλάνε, για να
γιορτάσουν οι άλλοι την Λαμπρή με
την ησυχία τους.

— Άδελφοί Χριστιανοί, τους φώνα-
ξε, άς είμαστε ένωμένοι για να έ-
λευθερώσουμε τους σκλάβους. Κι' αν
θέλετε να μ' άκούσετε, άς κρεμάσου-
με τα χαιμαλιά μας στα έλατα. Αυ-
τά είναι, σήμερα, η 'Εκκλησία μας.
'Ας φιληθούμε τώρα κι' άς είμαστε
έτοιμοι να λευτερώσουμε τ' άδελφια
μας που τα πάνε οι Τούρκοι σε παν-
τοτινή σκλαβιά.

Τα παλληκάρια του του όρκίστηκαν
να μην άφήσουν τους Τούρκους να
πάσουν μαζί τους Χριστιανούς.

Κάθισαν τότε να κόψουν τα σουβλι-
στά άρνιά τους. Άπάνω όμως που
ήσαν έτοιμοι ν' άρχίσουν να τρώνε
το Πασχαλιτικό άρνι, τα καρπούλια
τους είδοποιήσαν πως οι Τούρκοι
πλησίαζαν.

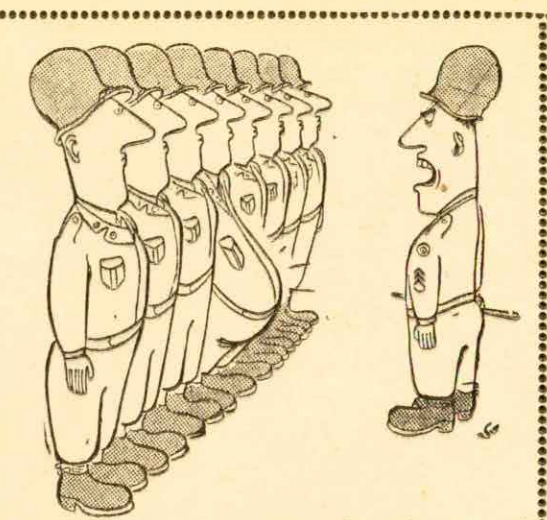
Οι κλέφτες άρπαξαν τ' άρματα
τους κι' έπιασαν τα πόστα.

Η συμπλοκή στάθηκε άγρια.

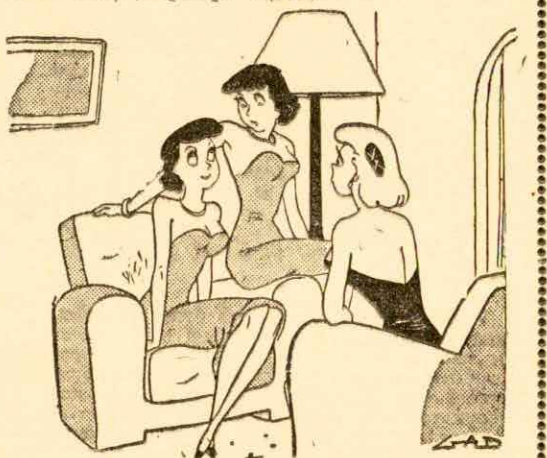
Από 2.000 Τούρκους, οι 87 έμει-
ναν στο πεδίο της μάχης.

Απ' τους 'Ελληνες, μονάχα ο
πρωτοξάδελφος του Κολοκοτρώνη σκα-
τώθηκε και ένας άλλος λαδώθηκε έ-
λαφρά.

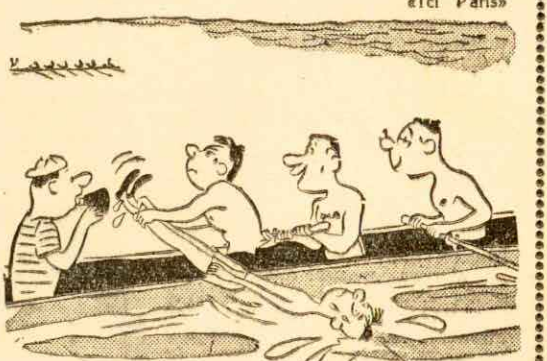
Έννοείται πως οι σκλάβοι λευθε-
ρώθηκαν απ' τα χέρια των Τούρκων
που τόβαλαν στα πόδια μπρος στην
ορμή των παλληκαριών που όλα αγα-
πημένα κι' άδελφωμένα γιορτάσαν
το Πάσχα.

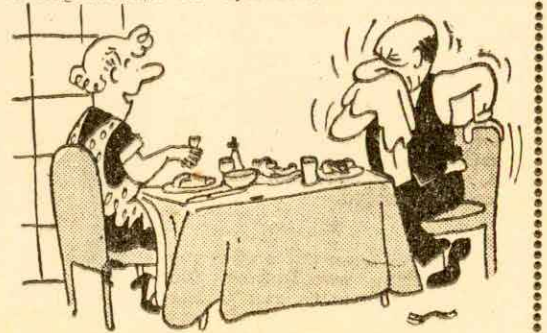
— Έσύ, εκεί να γράφης στη μητέρα σου να
σου στέλνι μικρότερα δέματα!...

— Λοιπόν, κορίτσια, η Λίλικα έχει ένα τόσο
σπουδαίο άρραβωνιαστικό, ώστε άποφάσισε να
τον παντρευτώ εγώ!...

ΛΕΜΒΟΔΡΟΜΙΕΣ...
— Νομίσανε ότι επειδή μās έσπασε το κομπί,
θα παρατούσαμε τον άγωνα!...

ΡΩΤΟΥΣΕ;
— Πώς σου φαίνεται η σκορδαλιά, άγάπη μου;

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

των δημοτικών έκλογών

Κιτόλιν έορτής...

Εν άρχή είν' τ'ό... χάος! Το
προεκλογικό χάος. Κανείς δεν
ήξερε τί κτεζεται ή έπιούσα
και ούδεις τολμούσε να προδι-
κάσει την έτυμγορία των ψη-
φοφόρων.

—Τι προβλέπεις, άγαπητέ;
—Τίποτε, φίλτατε.
—Θά βγη ό Κοτζιάς;
—Ίσως.
—Η μήπως επικρατήσει ο
Μερκούρης;

—Πιθανόν.
—Και ό Σπηλιόπουλος; Άς
να δροθούμε προό έκπλήξεως;
—Δεν άποκλείεται.
—Και τί φρονείς γενικώς
περι της ΕΠΕΚ, άγαπητέ;
—Έπιστη τίποτε, φίλτατε.
—Έχει ρεύμα;
—Μά ποιος τα ξέρει αυτά;
Άσε να γίνουν έκλογές, άδελ-
φέ!...

Και έγιναν έκλογές, άδελ-
φοί! Και το χάος... μεγάλωσε:
—Είδες ή ΕΠΕΚ;
—Τί;
—Πήρε την κάτω βόλτα. Έ-
χασε 30%.

—Μπά!
—Τί μπά; Το γράφει ή «Κα-
θημερινή».
—Ναι, αλλά ό «Προσδευτι-
κός Φιλελεύθερος» άποδεικνύει
ότι κέρδισε 40%.

—Μπά!
—Μπου!
—Αι το Λαϊκό; Πώς σοό
φάνηκε ή έπιτυχία του;
—Ποιά έπιτυχία;
—Αυτοδανόπουλος!
—Υποθέσεις προσωπική.
—Έτσι λές;
—Έτσι!

—Ας έβγαίνε με το ΣΚ-
ΕΛΔ και τα λέγαμε.
Συμπέρασμα: Προ των έ-
κλογών κανείς δεν ήξερε ποιος
θα τις κερδίσει. Μετά τις έκλο-
γές κανείς δεν ξέρε ποιος τις
κέρδισε!

Αύθεντική σκηνή σε γυναικείο
έκλογικό τμήμα. Την άφηγηθή-

Παρακολουθήστε στη σελ.
53 το νέο συναρπαστικό
και περιπετειώδες μυθιστό-
ρημα του διασημου Γάλλου
συγγραφέως ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕ-
ΡΑΜΟΝ:

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ

Πρόκειται για τη δραμα-
τική Ιστορία ενός ανθρώ-
που, που, θύμα μίας σατα-
νικής σκευωρίας, χάνει ξα-
φικά τα πάντα: τον έρωτα
την τιμή την περιουσία και
την έλευθερία του. Γίγαντας
όμως θελήσεως και δύναμ-
εως, ύψώνει θαρραλέα το ά-
νάστημά του μπροστά στην
σκληρή μοίρα και κατορθώ-
νει, έπειτα από δραματι-
κούς άγώνες και περιπέτει-
ες, να έπιτύχη τους σκο-
πούς που έταξε στον εαυτό
του: να ξανακερδίσει τη χα-
μένη άγάπη του, ν' άνακτή-
σει την τιμή και την περι-
ουσία του και να τιμωρήσει
άμελίκτα εκείνους που τον
έπριξαν στη δυστυχία, την
έξοθλίσαι και την κατα-
σχύνη.

Και άντε να βρη άκρη ο κα-
υμένος ο κ. Πιαντόπουλος. Άλ-
λά μήπως υπαρούμε να βρού-
με κι' έμείς με τις διάφορες
αύσευμιώσεις και... μεισούη-
σεις των κερδισμένων ή χαμέ-
νων ποσοστών...

Και μιά θλιβερή διαπίστω-
σις: Καμιά γυναίκα δεν εκρί-
θη ικανή για τα θέα της δη-
μοτικής συμβούλου 'Αθηνών. Και
το χειρότερο είνε ότι, όπως ά-
ποδεικνύεται από την άτεγκτη
λογική των αρίθμων, δεν υπε-
στηρίχθησαν ούτε από τις όμο-
φυλές τους που διεκδικήσανε
μην το δικαίωμα του «έκλέ-
γειν», αλλά άρνούνται το δι-
καίωμα του «έκλέγεσθαι».

Άς έλπίσουμε κι' άς εύχη-
θούμε στις έπόμενες έκλογές ή
γυναίκα να εμφανισθι στις καλ-
τες «ώριμότερες» — δηλ. ποός
Θεού, σέ ηλικία, αλλά σέ σέ-
ψι...

Γ. ΓΙΑΝ.—

κε στον ύπνονόφοντα ο πρύτε-
νις του 'Αθηναϊκού πνεύματος
κ. Τίμος Μωρατίτης.

Λίγο πριν από το μεσημέρι
ένέσκηψε μία κυρία. 'Ηλικία
40—45 έτών. Έμφάνισις καλή.
Υφος έξαλλον. Κάτι μεταξύ
παραληρηματος, άλλοφροσύνης
και άμύκ.

—Ένα μολύδι! Γρήγορα έ-
να μολύδι!

—Τί να το κάνετε το μολύ-
δι, κυρία μου;

—Θέλω να διαγράψω ένα θ-
νομα. Γιατί εγώ που με βλέπε-
τε είμαι φανατική αντισημιτι-
στοία. Κι' άς ψηφίζω! Παρά-
τησα όμως το μαγειρείμα στη
μέση για νάρθη να ψηφίσω,
γιατί μου πιπίλισαν τ' αυτιά
ότι «έπρεπε» να ψηφίσω. Και
μόλις έψηφω θά γυρίσω στο
σπίτι και θά χωθώ στην κουζί-
να για να συνεχίσω το μαγει-
ρείμα.

Εύλογος άπορία:
—Και τί σχέσι έχουν όλ'
αυτά με το μολύδι που ζητάτε;
Παταγώδης έκρηξις:

—Θέλω να διαγράψω το θ-
νομα της κυρίας που μούβαλε
κάλη για δημοτική σύμβουλος.
Γιά να πάμ κι' αυτή να μαγει-
ρέψη, σαν κι' έμένα!

Κι' ύστερα σου λένε ότι
«κόρακας κοράκου μάτι δεν
βγάζει»!...

Δημοτικές έκλογές στον γρα-
φικό Πόρο με άποτελέσματα...
γραφικώτατα:

«Έγγεγραμμένοι 782. Έψη-
φισαν 428. Έλαβον: Συνδυα-
σμός Ναυάρχου Χατζήλουκ
183. Πρόσδος Πόρου Γαλατά
213. Δημοτικός Γαλατά 22.
Κουτσίνος 5. Πιαντόπουλος 2».

Έκείνο το «Πιαντόπουλος 2»
δεν νομίζετε ότι κρύβει ένα με-
γάλο δράμα; Γιατί άσφαλώς
μετά την άνακοίνωσι των άπο-
τελεσμάτων ο κ. Πιαντόπουλος
θά σκέφθηκε:

—Καλά ό ένας ψηφος. Είνε
ό δικός μου. Άλλ' ό άλλος;
Ποιος άλλος με ψηφισε, άραγε;

Και θ' άρχισε αύθημερόν ή
άγωνιώδης αναζήτησις του «άλ-
λου». Ποιος άνθρωπος από το
στενό του περιβάλλον ήταν ο
μυστηριώδης αυτός «άλλος»;

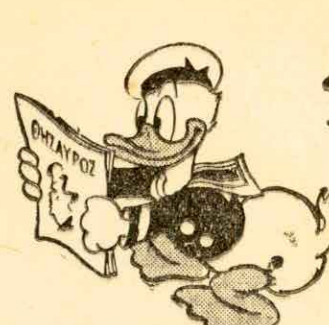
Όλους τους... ύποπτευσται και
όλοι, φυσικά, τον διαβεβαίω-
νουν:

—Εγώ σέ ψηφισα!
Και άντε να βρη άκρη ο κα-
υμένος ο κ. Πιαντόπουλος. Άλ-
λά μήπως υπαρούμε να βρού-
με κι' έμείς με τις διάφορες
αύσευμιώσεις και... μεισούη-
σεις των κερδισμένων ή χαμέ-
νων ποσοστών...

Και μιά θλιβερή διαπίστω-
σις: Καμιά γυναίκα δεν εκρί-
θη ικανή για τα θέα της δη-
μοτικής συμβούλου 'Αθηνών. Και
το χειρότερο είνε ότι, όπως ά-
ποδεικνύεται από την άτεγκτη
λογική των αρίθμων, δεν υπε-
στηρίχθησαν ούτε από τις όμο-
φυλές τους που διεκδικήσανε
μην το δικαίωμα του «έκλέ-
γειν», αλλά άρνούνται το δι-
καίωμα του «έκλέγεσθαι».

Άς έλπίσουμε κι' άς εύχη-
θούμε στις έπόμενες έκλογές ή
γυναίκα να εμφανισθι στις καλ-
τες «ώριμότερες» — δηλ. ποός
Θεού, σέ ηλικία, αλλά σέ σέ-
ψι...

Γ. ΓΙΑΝ.—

Πάσχα στα Λιάμouρα

Κάθε χρόνο, το Πάσχα το
περνούσε στο σπίτι του ο κ.
Πελοπίδας Μακαρόνης. Αυτός,
ή κ. 'Αγλαΐα Μακαρόνη και
ή Μαρούλα, χαριτωμένο και ύ-
περλεπτοφύες δεσποινίδιον που
μόλις είχε τελειώσει το «Α-
μερικαν Κόλλετζ».

Άλλά φέτος άλλαξαν τα
πράγματα. Τη Μεγάλη Δευτέ-
ρα, πρωί-πρωί, κατέπλευσε
στο γραφείο του κ. Μακαρόνη,
ό φίλος του διαπρεπής πολι-
τευτής κ. Κωνσταντίνος Ρα-
μουντάζας, κομμετάρχης μέ-
γας και ύπολογισμός.

—Πελοπίδα, καλημέρα.
—Καλημέρα, Κώστα μου!
—Πελοπίδα μου, όπως θά
ξέρης, ή πολιτική μου βάσις
είναι τα Λιάμouρα.

—Τ'είνε τα Λιάμouρα;
—Τα Λιάμouρα, παιδί μου!
Τα τσελιγκωχώρα που λέμε.
Έκει πάνω εγώ παίρνω τρεις
χιλιάδες σταυρούς! Μονοκού-
κι όλους!

—Α, μάλιστα.
—Λοιπόν, το Πάσχα με κα-
λέσανε να τιμήσω διά της πα-
ρουσίας μου το μεγάλο πανη-
γύρι που γίνεται. Θάρθουνε ό-
λοι από είκοσιπέντε χωριά και
θα γίνη κάτι το έξαιρετικό.

—Θαυμάσια! Κι' εγώ σέ
τί μπορώ να σε βοηθήσω;
—Δεν θέλω να πάω μόνος
μου, ένα ξερό κορμί. Κι' όπως
ξέρεις οικογένεια δεν έχω. Λοι-
πόν θέλω να πάρης την κυρία
'Αγλαΐα και τη Μαίρη και να
πάμε να περάσουμε όλοι μα-
ζί το Πάσχα στα Λιάμouρα.

Θά σου μείνη άλησμόνητα!
—Δεν αμφιβάλλω Κωστάκη
μου, αλλά έχω συνήθεισι να
περνάω το Πάσχα στο σπίτι.
Δεν μ' άρέσουνε καθόλου οι
χωριά στίς διαταγές του.

Φτάσανε κατά το σύρουπο
στο σταθμό και κεί πήραν τα
ζώα. Τους ύποδέχθηκε κι' έ-
νας πρόεδρος κοινότητας, ό
καπετάν Λεβενταρος, μέγας
και πολλές κομμετάρχης, πού-
κρουβε άλλοτε ληστής κι' ήταν
βίος και πολιτεία. Έτον έτρε-
με το σύμπαν, όπως δήλωσε
ό κ. Κώστας. Κι' είχε πέντε
χωριά στίς διαταγές του.

Και άντε να βρη άκρη ο κα-
υμένος ο κ. Πιαντόπουλος. Άλ-
λά μήπως υπαρούμε να βρού-
με κι' έμείς με τις διάφορες
αύσευμιώσεις και... μεισούη-
σεις των κερδισμένων ή χαμέ-
νων ποσοστών...

Και μιά θλιβερή διαπίστω-
σις: Καμιά γυναίκα δεν εκρί-
θη ικανή για τα θέα της δη-
μοτικής συμβούλου 'Αθηνών. Και
το χειρότερο είνε ότι, όπως ά-
ποδεικνύεται από την άτεγκτη
λογική των αρίθμων, δεν υπε-
στηρίχθησαν ούτε από τις όμο-
φυλές τους που διεκδικήσανε
μην το δικαίωμα του «έκλέ-
γειν», αλλά άρνούνται το δι-
καίωμα του «έκλέγεσθαι».

Άς έλπίσουμε κι' άς εύχη-
θούμε στις έπόμενες έκλογές ή
γυναίκα να εμφανισθι στις καλ-
τες «ώριμότερες» — δηλ. ποός
Θεού, σέ ηλικία, αλλά σέ σέ-
ψι...

Γ. ΓΙΑΝ.—

Και άντε να βρη άκρη ο κα-
υμένος ο κ. Πιαντόπουλος. Άλ-
λά μήπως υπαρούμε να βρού-
με κι' έμείς με τις διάφορες
αύσευμιώσεις και... μεισούη-
σεις των κερδισμένων ή χαμέ-
νων ποσοστών...

Και μιά θλιβερή διαπίστω-
σις: Καμιά γυναίκα δεν εκρί-
θη ικανή για τα θέα της δη-
μοτικής συμβούλου 'Αθηνών. Και
το χειρότερο είνε ότι, όπως ά-
ποδεικνύεται από την άτεγκτη
λογική των αρίθμων, δεν υπε-
στηρίχθησαν ούτε από τις όμο-
φυλές τους που διεκδικήσανε
μην το δικαίωμα του «έκλέ-
γειν», αλλά άρνούνται το δι-
καίωμα του «έκλέγεσθαι».

Άς έλπίσουμε κι' άς εύχη-
θούμε στις έπόμενες έκλογές ή
γυναίκα να εμφανισθι στις καλ-
τες «ώριμότερες» — δηλ. ποός
Θεού, σέ ηλικία, αλλά σέ σέ-
ψι...

Εύθυμη Ιστοριογλα

ταλαιπωρίες των έκδρομων.
—Ταλαιπωρία το λές να
πάς στα Λιάμouρα; Μά εκεί,
παιδί μου, είν' 'Ελβετία! Και
θα περάσης πολύ καλύτερα' ά-
π' το σπίτι σου. Έκει πέρα
είν' όλοι άφεντάδες. Ό πιο
φτωχός, έχει χίλιες λίρες!

—Το πιστεύω, αλλά... ελ-
μαι κι' άρρωστος, Κωστάκη
μου! Όπως ξέρεις έχω και νε-
φρά και σκότι και καρδιά.

—Μόλις πάμε σ'α Λιάμou-
ρα, θά γίνης περδικί.
Το τελευταίο έπιχείρημα ή-
ταν άποτελεσματικό.

Έτσι το πρωί της Μεγά-
λης Πέμπτης ο πολιτευτής κ.
Κώστας Ραμουντάζας και ό
φίλος του κ. Πελοπίδας Μα-
καρόνης μετά της σύζυγος
του και της χαριτοδρόμου Μαί-
ρης, έπιδιδάσκονταν στο σιδη-
ρόδρομο, ζωηροί, κεφάτοι και
ντυμένοι έκδρομικάτα. Έλα-
φρές άνησυχίες διέτύπωνε μό-
νον ό κ. Πελοπίδας:

—Θά βρωμίσω τρόφιμα εκεί;
—Μά τί λές τώρα, μωρέ
Κώστα; Στα Λιάμouρα; Και
του πολυίου το γάλα θά βρής!

—Δεν μού λές και κάτι άλ-
λο, Κωστάκη μου; Είνε μα-
κριά απ' το σταθμό τα Λιά-
μouρα;

—Είκοσι λεφτά με το ζω.
Άλλά μιά διαδρομή γραφικό-
τατη. Θα περάσουμε από την
'Εγκρεμνίστρα.

—Δηλαδή; Γκερεμός είνε;
—Όχι, έντελώς. Είνε όμως
σά να βλέπης κινηματογράφο.

Φτάσανε κατά το σύρουπο
στο σταθμό και κεί πήραν τα
ζώα. Τους ύποδέχθηκε κι' έ-
νας πρόεδρος κοινότητας, ό
καπετάν Λεβενταρος, μέγας
και πολλές κομμετάρχης, πού-
κρουβε άλλοτε ληστής κι' ήταν
βίος και πολιτεία. Έτον έτρε-
με το σύμπαν, όπως δήλωσε
ό κ. Κώστας. Κι' είχε πέντε
χωριά στίς διαταγές του.

Και άντε να βρη άκρη ο κα-
υμένος ο κ. Πιαντόπουλος. Άλ-
λά μήπως υπαρούμε να βρού-
με κι' έμείς με τις διάφορες
αύσευμιώσεις και... μεισούη-
σεις των κερδισμένων ή χαμέ-
νων ποσοστών...

Και μιά θλιβερή διαπίστω-
σις: Καμιά γυναίκα δεν εκρί-
θη ικανή για τα θέα της δη-
μοτικής συμβούλου 'Αθηνών. Και
το χειρότερο είνε ότι, όπως ά-
ποδεικνύεται από την άτεγκτη
λογική των αρίθμων, δεν υπε-
στηρίχθησαν ούτε από τις όμο-
φυλές τους που διεκδικήσανε
μην το δικαίωμα του «έκλέ-
γειν», αλλά άρνούνται το δι-
καίωμα του «έκλέγεσθαι».

Άς έλπίσουμε κι' άς εύχη-
θούμε στις έπόμενες έκλογές ή
γυναίκα να εμφανισθι στις καλ-
τες «ώριμότερες» — δηλ. ποός
Θεού, σέ ηλικία, αλλά σέ σέ-
ψι...

Γ. ΓΙΑΝ.—

Και άντε να βρη άκρη ο κα-
υμένος ο κ. Πιαντόπουλος. Άλ-
λά μήπως υπαρούμε να βρού-
με κι' έμείς με τις διάφορες
αύσευμιώσεις και... μεισούη-
σεις των κερδισμένων ή χαμέ-
νων ποσοστών...

Και μιά θλιβερή διαπίστω-
σις: Καμιά γυναίκα δεν εκρί-
θη ικανή για τα θέα της δη-
μοτικής συμβούλου 'Αθηνών. Και
το χειρότερο είνε ότι, όπως ά-
ποδεικνύεται από την άτεγκτη
λογική των αρίθμων, δεν υπε-
στηρίχθησαν ούτε από τις όμο-
φυλές τους που διεκδικήσανε
μην το δικαίωμα του «έκλέ-
γειν», αλλά άρνούνται το δι-
καίωμα του «έκλέγεσθαι».

Άς έλπίσουμε κι' άς εύχη-
θούμε στις έπόμενες έκλογές ή
γυναίκα να εμφανισθι στις καλ-
τες «ώριμότερες» — δηλ. ποός
Θεού, σέ ηλικία, αλλά σέ σέ-
ψι...

Γ. ΓΙΑΝ.—

Τους «καλωσώρισε» δ' ένθρως ευγενέστατα και τούς θώπωσε σ'τά ζωα, πάνω σ'ε κιλίμια. 'Αλλ' από δώ και πέ- ρα, ή πορεία ή μάλλον ή ανά- δασις προς Λιάμουρα άρχισε να γίνεται Γολγοθάς. 'Ενα όρ- θό βουνό, άπόκρημν, βραχώ- δες και γλυστερό, πού τά φου- καριάρικα τά μούλάρια παρα- πατούσανε διαρκώς και κινδύ- νευαν κάθε λεπτό νά τσακι- στούνε στο γκρεμό, μαζί με τόν ανθρώπινο φορτίό τους, ή- ταν ή «γραφικωτάτη διαδρο- μή» προς τόν κέντρον της έ- κλογικής περιοχής τού κ. Κω- στα! 'Η κ. 'Αγλαία έκανε συ- νεχώς τόν σταυρό της. 'Η τρελ- λο-Μαίρη με την άγνοια της νεότητος άπευθύνε τόν το- πιον. Καί ό κ. Πελοπίδας μούσκενε στόν παγωμένο ί- δρώτα:

—Δέν γίνονται δυστυχίμα- τα εδώ, κ. Πρόεδρε; ρώτησε τόν καπετάν Λεβένταρο.

—'Αχά! Κί πουλλά μάλι- στα! 'Οποιοι περνάει άπάνου κί φτάνει ζωντανός ανάδει μιά λαμπάδα στην Παναγία την 'Εγκρεμνίστρα κί κριμάει κί τούς ιαφτό τόν άσημένιον. 'Ε- χεις τάξει τίποτις;

—'Οχι!

—Τάξει! Τάξει!

—Νά τάξω... 'Ο,τι θέλεις!

—Προυχτές σκοτωθήκανε δυό παλληκάρια.

—'Α, μπά; Τώρα μου τό- νωσες τόν ήθικό!

—'Αλλά μή φοβάσαι, 'Αμα έχει τόν κανδήλι σου λαό, δέν παθαίνεις τίποτις!

Ευτυχώς, τά «κωντήλια» ό- λωνών... είχαν φαίνεται «λάδ» κί' έτσι μετά περιπετιώδη ά- νάδασιν δυόμιση ώρών έφτα- σαν επί τέλους, ζωντανά πτώ- ματα, σ'τά Λιάμουρα πού ή- ταν ένα παλιοχωριό της κα- κίας σφοδράς με κάτι χαμό- σπιτα, σά νά τάχανε φτιάξει γιά σκύλλους κί' όχι γί' άν- θρώπους. Πέρασανε μιά μαρ- τυρική νύχτα σέ άχυρένια στρωματσάδα και τή Μεγάλη Παρασκευή φάγανε σκέτο μα- ρουλι βουτημένο στο ζύδι και τόν Μεγάλο Σάββατο τόν ίδιο.

Τή νύχτα της 'Αναστάσεως, ό κ. Πελοπίδας, έμεσιάζμε- νος και άξιόδοκρος, πήγε στην εκκλησία με την κ. Α- γλαία και τή Μαριούλα πού τήν γκρίνιαζαν νυχθημέρον σέ άρμονική «δωδία», ενώ ό κ. πολιτευτής μοίραζε χειραφί- σιων τούς διακόπτον μόνον οί άγωνιώδεις επίκλησεις της κ. 'Αγλαίας και τά γενναίο- δωρα «ταξίματα» τού κ. Πελο- πίδα στην Παναγία την 'Εγ- κρεμνίστρα! Ευτυχώς, κατά τόν πρώτο, καταδεσκιμένοι και κα- ταματωμένοι, φτάνουνε στο σταθμό, σάν πρόσφυγες!

—Τώρα πιά πάει! 'Αν δια- λύσετε τόν άρραβώνα, οί δυό άπογόνειες πρέπει νά πιστο- λιστούνε! Δέν θά φύγης από δώ ζωντανός, Πελοπίδα μου!

—Κί' άν δέν θέλω εγώ;

—'Αδύνατον! Πρέπει να θέ- λης! λέει ό πολιτευτής.

—Μά εγώ δέν τάξεραι τόν έ- θιμο! διαμαρτύρεται κί' ή Μαριούλα.

—Τώρα πιά πάει! 'Αν δια- λύσετε τόν άρραβώνα, οί δυό άπογόνειες πρέπει νά πιστο- λιστούνε! Δέν θά φύγης από δώ ζωντανός, Πελοπίδα μου!

—Κί' άν δέν θέλω εγώ;

—'Αδύνατον! Πρέπει να θέ- λης! λέει ό πολιτευτής.

—Μά εγώ δέν τάξεραι τόν έ- θιμο! διαμαρτύρεται κί' ή Μαριούλα.

—Τώρα πιά πάει! 'Αν δια- λύσετε τόν άρραβώνα, οί δυό άπογόνειες πρέπει νά πιστο- λιστούνε! Δέν θά φύγης από δώ ζωντανός, Πελοπίδα μου!

—Κί' άν δέν θέλω εγώ;

—'Αδύνατον! Πρέπει να θέ- λης! λέει ό πολιτευτής.

—Μά εγώ δέν τάξεραι τόν έ- θιμο! διαμαρτύρεται κί' ή Μαριούλα.

—Τώρα πιά πάει! 'Αν δια- λύσετε τόν άρραβώνα, οί δυό άπογόνειες πρέπει νά πιστο- λιστούνε! Δέν θά φύγης από δώ ζωντανός, Πελοπίδα μου!

—Κί' άν δέν θέλω εγώ;

—'Αδύνατον! Πρέπει να θέ- λης! λέει ό πολιτευτής.

—Μά εγώ δέν τάξεραι τόν έ- θιμο! διαμαρτύρεται κί' ή Μαριούλα.

—Τώρα πιά πάει! 'Αν δια- λύσετε τόν άρραβώνα, οί δυό άπογόνειες πρέπει νά πιστο- λιστούνε! Δέν θά φύγης από δώ ζωντανός, Πελοπίδα μου!

—Κί' άν δέν θέλω εγώ;

—'Αδύνατον! Πρέπει να θέ- λης! λέει ό πολιτευτής.

—Μά εγώ δέν τάξεραι τόν έ- θιμο! διαμαρτύρεται κί' ή Μαριούλα.

—Τώρα πιά πάει! 'Αν δια- λύσετε τόν άρραβώνα, οί δυό άπογόνειες πρέπει νά πιστο- λιστούνε! Δέν θά φύγης από δώ ζωντανός, Πελοπίδα μου!

—Κί' άν δέν θέλω εγώ;

—'Αδύνατον! Πρέπει να θέ- λης! λέει ό πολιτευτής.

—Μά εγώ δέν τάξεραι τόν έ- θιμο! διαμαρτύρεται κί' ή Μαριούλα.

—Τώρα πιά πάει! 'Αν δια- λύσετε τόν άρραβώνα, οί δυό άπογόνειες πρέπει νά πιστο- λιστούνε! Δέν θά φύγης από δώ ζωντανός, Πελοπίδα μου!

—Κί' άν δέν θέλω εγώ;

—'Αδύνατον! Πρέπει να θέ- λης! λέει ό πολιτευτής.

—Μά εγώ δέν τάξεραι τόν έ- θιμο! διαμαρτύρεται κί' ή Μαριούλα.

—Τώρα πιά πάει! 'Αν δια- λύσετε τόν άρραβώνα, οί δυό άπογόνειες πρέπει νά πιστο- λιστούνε! Δέν θά φύγης από δώ ζωντανός, Πελοπίδα μου!

—Κί' άν δέν θέλω εγώ;

—'Αδύνατον! Πρέπει να θέ- λης! λέει ό πολιτευτής.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κωνσταντίνον Λαγούγιάνην, Β.Σ.Τ. 902: Καλό τόν σταυρόλεξό σας. Θα δημοσιευθί με δυό έκταφρες τροπο- ποιήσεις. Σ.υ.μ. Μορφίδην: Τόν σταυρόλεξό σας ΑΑΑ, είνε πράγματι πολύ καλό και θα δημοσιευθί συντόμως. Κ.ω.σ.τ.αν Δ.ρ.α.γ.ο.ύ.ν.η.ν. Λαμία: 'Επειδή τόν σταυρόλεξό με φράσεις και εύχες έχουν πληθύνει πολύ τελευταία, θα προτι- μούσαμε νά μās στέλνατε γιά λίγο καιρό σχέδια συμμετρικά και με όσο τόν δυνατόν πιά λίγα μαύρα τετραγωνίδια, όπως πριν. 'Α- γ.α.θ.ω.γ.α. Κ.α.ρ.α.ν.ά.σ.ι.ο.ν. Λαμία: Καλό τόν σταυρόλε- ξό σας. 'Η λέξις «ΣΚΟΤΑΙΟΣ» όμως πρέπει ν' αντικατασταθί. Θα λ.α.σ.ο.λ.ο.κ.ο.ν. Δράμα: Προχειροφτιαγμένο τόν σταυρό- λεξό σας και γεμάτο άνορθογραφίες. Στείλτε μας κάτι πολύ κα- λύτερο, άν θέλετε νά δημοσιευθί. Π.ά.ν.ο.ν. Μ.ή.λ.ε.σ.η.ν. Πύργον: 'Ηλέας: Τόν συλλαβικό σας σταυρόλεξό είνε λαθνασμέ- νος. Βάζετε μέσα σ' ένα τετραγωνίδιο τις συλλαβές ΖΙΑ, ΚΙΑ και άλλες. Δέν πρόκειται όμως γιά μιά άλλα γιά δυό συλλαβές, πού γιά την εύκολία σας συγχευόσαστε! Τό άλλο έχει κί' αυτό έξω- φρενικές λέξεις, όπως ΜΙΑΑΑ, ΧΟΑ, ΣΑΝΤΙ, ΚΟΛΑ Σ.κ.α. Σας ευχαριστούμε γιά νά καλά σας λόγια και περιεχόμενο και καλύ- τερο πού ευχάριστα θα δημοσιεύουμε. Δ.η.μ.ή.τ.ρι.ο.ν. Κο- υ.α.δ.η.ν. 'Ενταύθα: Ούτε ως σχέδιο, ούτε ως περιεχόμενο τόν σταυρόλεξό σας παρουσιάζουν κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. 'Αν θα μās στείλετε κανένα καινούργιο σταυρόλεξό πρέπει νά έχετε ύπ' όφιν τά έξης: 'Αποφεύγετε τις λέξεις πού χρησιμοποιούνται διαρκώς, μήν κόβετε τόν σταυρόλεξό σε κομμάτια με τόν σχέδιο και χρησιμοποιήτε όσο τόν δυνατόν πιά λίγα μαύρα τετραγωνίδια. Κ.ε.α.ν.θ.ο.υ.λ.ο.ν. 'Ενταύθα: Δέν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Τό έμμετρό σας άτεχνό από πάσης άπόψεως. 'Ιδού ένα άπόσπασμα από τόν «Γάμο»: «'Αν τυχόν με την γυναίκα άπο- κίτησης πεθερά κί' έμπεθαίνει διαρκώς σ'τά οικογενειακά, όλο και θα τσακώσεται μ' αυτήν την τρελή και κάποια μέρα θα θρεθής κλεισμένος στο Δαφνί!...» 'Α.γ.ν.ω.σ.τ.ο.ν. Δ.ρ.α.μ.ι.ν.ό.ν.: Δέν γνωρίζουμε τή διεύθυνσι της Σχολής. Μπορείτε όμως νά την ζητήσετε από τόν Γενικό 'Επιτελείο Στρατού. Μ.ι.χ. Χ.α.τ.ζ.η.μ.ι.χ.α.λ.η.ν. Δράμα: Στείλτε μας γραμμάς σας 48 χιλιάδες δηλ. με ταχυδρομική έπιταγή γιά νά σας άποσταλούν τά τεύχη. Μήν παραλείψετε όμως νά μās ξαναστείλετε μαζί με τά χρήματα και τούς αριθμούς τών 12 τευχών πού σας ένδιαφέρουν. Γ.ε.ω.ρ.ι.ο.ν. Μ.ι.σ.α.η.λ.ι.δ.η.ν.: Δέν γνωρίζουμε πού τόν παρόν τή διεύθυνσι τού Χορχέ Νεγκρέτε. Σ.τ.α.μ.ά.τ.ι.ο.ν. Γ.ε.ω.ρ.ι.ο.ν.: 'Η Ζινέτ Λακάς φέρει τόν πραγματικό της όνομα. 'Ο πατέρας της είνε Γάλλος. 'Η Ζινέτ παντρεύτηκε μετά τόν γάμο της τω- ρα στην «Ελληνική κοσμηματοπώλη κί' έχει έγκατασταθί τώρα στή Ν. 'Αμερική. 'Αποκλείεται νά γυρίσθι άλλο φιλή. Μ.ι.χ.α.λ.η.ν. Σ.τ.ε.φ.α.ν.ο.π.ο.υ.λ.ο.ν. Βόλον: Δέν υπάρχουν κρόθα! ποιη- ματα. 'Υπάρχουν καλά κί' μη. Τό δικό σας πολύ κοινό. 'Ιδού ένα τετραστίχό σας:

Δέν έπαφα στο λένω πίστ'εμ'ε με
Δέν έπαφα σ'τιμ'η νά σ' άγαπά
Δέν έπαφα σ'τ' αλήθεια άκούσε με
σε τί παθιάρικο σκοπό σου τραγουδά.

'Α.ν.α.γ.ν.ω.σ.τ.ρ.ι.α.: 'Η διεύθυνσις της Margaret Truman είνε: Cjo. Harry S. Truman, President, Washington, D. C. U. S. A. Της δέ Mrs Eleanor Roosevelt, Mac Call's Magazine, 230 Park Ave. New York 17, N. Y. U. S. A. Δ. Π.α.π.α.θ.ε.ο.δ.ω.ρ.ο.υ. 'Ενταύθα: 'Η πληθώρα τών σταυρολέξων πού λαβαίνουμε μās ύποχρεώνει νά έμ- μαστε άσύστηροι σ'τις κρίσεις μας. Αυτό δέν πρέπει νά διασφεστή τούς φίλους μας, γιατί κί' αυτοί οί ίδιοι θελουν ό «Θραυρό» τόντες νά περιέχ' εκλεκτή ύλη. Θ.ε.δ.ω.ρ.ο.ν. Σ.α.θ.δ.ο.π.ο.υ.λ.ο.ν. και πολυλόκο τόν σταυρόλεξό σας. Δέν τολμούμε νά τόν δημοσιεύουμε γιατί, άσφαλώς, οί άναγνώστες μας θα τόν κάνουν βάλασσα. Δυστυχώς αυτό πού μās ζητάτε, σχετικά με τά μυθιστο- ρήματα είνε άδύνατον νά γίνη γιά τεχνικούς λόγους. Θ.ε.ο.φ. Σ.ι.δ.ε.ρ.η.ν. 'Ενταύθα: Τά παιγνίδια σας θα δημοσιευθούν. Τόν σταυ- ρόλεξό σ'π'τι όμως δέν είνε καθόλου έπιτυχημένο. 'Α.ν.α.γ.ν.ω.σ.τ.ρ.ι.α. Ν.ε.α.π.ο.δ.ε.ω.ς.: 'Απευθυνθήτε στα έργαστήρια της «Κόλομμπια» παρά την Ν. 'Ιωνία. 'Η λ.ε.ξ.ι.ο.ν. Π.ρ.ε.δ.ο.δ.ρ.ο. Μ.ι.τ.η.ν. Βόνιτσα-Σηρομέρου: 'Η έτήσια συνδρομή είνε 200. 000 δρχ. και ή εξαμηνος 100.000. Τά χρήματα θα μās τά στείλε- τε διά τραπεζικής ή ταχυδρομικής έπιταγής. Χ.α.ρ.λ.α.μ.π.ο.ν. Χ.α.τ.ζ.η.μ.ι.χ.α.λ.η.ν. 'Ενταύθα: 'Επρεπε νά στείλετε τόν άπόκομμα άπ' εύθείας στο 'Ινστιτούτο Linguaphone. Γιά νά μή πάη χαμένο τόν παραδώσαμε έμείς. 'Α.ν.α.γ.ν.ω.σ.τ.ρ.ι.α. Φ.κ. 'Αγρίνιον: 'Η διεύθυνσις της Σοφίας Βέμπο είνε: 'Αραχώδης 61, 'Αθήναι. 'Η καλλιτέχνης θα έργασθί τόν καλοκαίρι στο θέατρο της της όδοι Καρόλου. Ε.υ.ά.γ.γ.ε.λ.ο.ν. Π.α.ν.ο.υ.σ.η.ν. 'Ενταύθα: Οί δυό μεγαλύτερες ελληνικές εφημερίδες της 'Αμερικής είνε ή «At- lantis», 203—205 West 25th Street, New York, N. Y. U. S. A. και ή «National Herald», 140 West 26th Street, New York, N. Y. U. S. A. 'Η διεύθυνσις τού Ραδιοφωνικού Σταθμού είνε: Voice of America, New York City 19, U. S. A. 'Α.ν.δ.ρ.ε.α.ν. Β.ο.υ.τ.ε.γ.κ.ο.ν. Πειραιά: 'Η άνωτέρω άπάντησις λαχύει και γιά σας. 'Η διεύθυν- σις τού έκπαιδευτικού σώματος της Κορέας είνε: Greek Exped. Forces, Caro 5800, μερίμνη Β.Σ.Τ. 902. Γ.ε.ω.ρ.ι.ο.ν. Δ.ε.δ.ε.ν. 'Αγίου Θεοδώρου - Κορινθίας: 'Η διεύθυνσις τού κ. Λαδά είνε: Λεωφ. Φραγκλίνου Ρούζβελτ 35. 'Ο γιατρός δέν συνεργάζετα- πιά με τόν περιοδικό μας. Δ.υ.δ.ε.ρ.ω.τ.ε.υ.μ.ε.ν.ε.ς. 'Εσθινί- κη: 'Ο νεαρός πού είδατε στο φιλή «'Επαναστατημένο πόθο» είνε ό Γάλλος Ζάκ Σερνάς. Είνε άνύπανδρος και έχει γυρίσει τά περισσότερα φιλή του σέ Ιταλικά στούντιο. Μπορείτε νά τόν γρά- ψετε στην άκόλουθη διεύθυνσι: Jacques Sernas, Productions Alcina 49 Avenue de Villiers, Paris France. Θα συντάξετε φυσικά τόν γράμ- μα σας στη γαλλική γλώσσα. 'Η διεύθυνσις τού Cornel Wilde είνε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif U. S. A. 'Ο Κόρνελ έχει πέσει τελευταίως στην άφάνεια, έλπίουμε όμως γρήγορα νά κινή καμμία νέα έξόρησι. Χ.ε.ο.π.α. 'Αλεξανδρόπολιν: Καθόλου έπιτυχημένο τόν ποιημά πού μās στέλ- λετε με τόν τίτλο «Λόγια πονεμένα». Π.α.ν.α.γ.ι.ω.τ.η.ν. Χ.ρ.ι.ο.σ.τ.ο.π.ο.υ.λ.ο.ν. 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις της Ann Sothern είνε: North Walden Drive 640, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Τ.α.κ.τ.ι.κ.η.ν. 'Α.ν.α.γ.ν.ω.σ.τ.ρ.ι.α. 'Ενταύθα: 'Η διεύ- θνσις τού Rory Calhoun είνε: David O. Selznick, Prod. Inc. 9336 West Washington Blvd. Culver City, Calif. U. S. A. Την άλλη διεύ- θνσις την άγνωστέ.

Τή νύχτα της 29ης προς την 30ή 'Ιουνίου τού 1819, οί κάτοικοι τού Σαίντ-Αινιάν, στο γαλ- λικό διαμέρισμα τού Σέρ, εί- δαν έντρομοι πελώριες φλόγες νά ύψώνωνται σ'τόν ουρανό προς τόν μέρος τού δρόμου τού Σαν- κουαν. 'Όταν έφτασαν εκεί, δέν βόηκαν τίποτε άλλο από έρεί- πια πού κάπνιζαν. Τόν πανδο- χείο, πού βρισκόταν σ'αυτό τόν μέρος, είχε άποτεφρωθί. 'Αρχι- σαν τότε νά ψάχνουν άνάμεσα σ'τά έρείπια και δέν άωγησαν ν' άνακαλύψουν τρία άπαιθρα- κωμένα πτώματα. 'Ηταν τού ιδιοκτήτου τού πανδοχείου Φρανσουά Σάντ, της γυναίκας του και της κόρης των 'Αννας, ηλικίας 20 χρόνων.

Στήν αρχή, ύπέθεσαν πώς έπρόκειτο γιά τυχαία πυρκαϊά. 'Αλλ' ό γιατρός πού εξέτασε τά πτώματα την άλλη μέρα, πρόσεξε πώς τόν κρανίο τού Φρανσουά Σάντ ήταν σπασμέ- νο, σάν κάποιος νά τόν είχε χτυπήσει με λαστάρι. Στό σώ- μα της 'Αννας, καθώς και της υνέρας της, έφ' άλλοι, διακρί- νονταν καθαρά ίχνη από πολλές μαχαίρες.

'Ολα αυτά έδειχναν, ό'τι έπρόκειτο γιά έγκλημα. Κί' ή ύπόθεσις αυτή ένισχυόταν από τόν γεγονός ό'τι δέν βρέ- θηκαν καθόλου νομισματα ά- ναμεσα σ'τά έρείπια, ενώ ή- ξεραν σ' όλη την περιοχή, ό'τι ό Σάντ είχε ένα γερό κομπό- δεμα. 'Ηταν όλοφάνερο λοιπόν, ό'τι ό δολοφόνος είχε σκο- τώσει τά θύματα τού γιά νά τά ληστέψη κί' ό'τι είχε βάλει κατόπιν φωτιά σ'τό πανδοχείο γιά νά κρύψη τόν έγκλημά του.

Μιά γυναίκα, πού πέρασε από τόν δρόμο τού Σανκουαν τόν άπόγευμα της ίδιας μέρας, κατέθεσε πώς είχε ιδή έναν άν- τρα ως σαραντά χρόνων, πού ήταν καθισμένος σ' ένα τρα- πεζάκι έξω από τόν πανδοχείο και κουτοσπίνε. 'Εδωσε, μά- λιστα, τά χαρακτηριστικά του. 'Ηταν μετρίου άναστήματος, μελαχρινός, χωρίς μουστάκι και με άκανόνιστα χαρακτη- ριστικά. Φορούσε μιά γκριζά ζακέττα, παντελόνι με ρίγες κί' ένα κυλινδρικό καπέλο τόν κεφάλι, σάν αυτά πού συνη- θίζονταν εκείνη την έποχή.

'Αλλ' οί άρχές δέν κατάρωσαν νά βρούν πουθενά τά ίχνη αυτού τού ανθρώπου. Οί έρευνες συνεχίστηκαν γιά ένα διά- στημα, χωρίς, όμως, νά καταλήξουν σέ άποτέλεσμα. Καί με τόν καιρό, αυτή ή ύπόθεσις ξεχάστηκε όλοένα.

'Αλλά τόν Σεπτέμβριο, μιά καινούργια πυρκαϊά τήν ξανά- φερε στή μνήμη τών κατοίκων της περιοχής. 'Ενα μεγάλο άγροτικό σπίτι, με διπλούς σταύλους, σιταποθήκες, φούρνο κτλ., στο Ματινιόν, έγινε παραάλωμα τού πυρός τή νύχτα της 9ης προς τή 10η. 'Όπως και στήν περίπτωση τού παν- δοχείου τού Σαίντ-Αινιάν, οί δοξήσεις έφτασαν, όταν πιά ήταν πολύ άργά. 'Από τόν μεγάλο οικοδόμημα είχαν άπομείνει μόνον οί τοίχοι. Κί' άνάμεσα σ'τά έρείπια πού κάπνιζαν άκούα, βρέθηκαν τέσσερα άπαιθρακωμένα πτώματα: τού ιδιοκτήτου τού σπιτιού 'Ιωσήφ Πασκί, της γυναίκας του, μιάς άνε- ψιάς του και μιάς ύπηρετίας. Τά πτώματα της συζύγου τού Πασκί και της άνιψης πού ήταν σχεδόν άποτεφρωμένα. Καμμία παρατήρησις συνεπώς δέν μπορούσε νά γίνη πάνω σ' αυτά. Τά πτώματα, αντίθετα, τού Πασκί και της ύπηρε- τρίας διετηρούντο κάπως καλύτερα και έφεραν όλοφάνερα ίχνη χτυπημάτων με μαχαίρι.

'Επρόκειτο και πάλι, λοιπόν, γιά έγκλημα, πού τόν έλα- τήριο τόν δέν μπορούσε νά ήταν άλλο από τήν κλοπή, γιατί οί Πασκί έθωρύνοντο πολύ πλούσιοι.

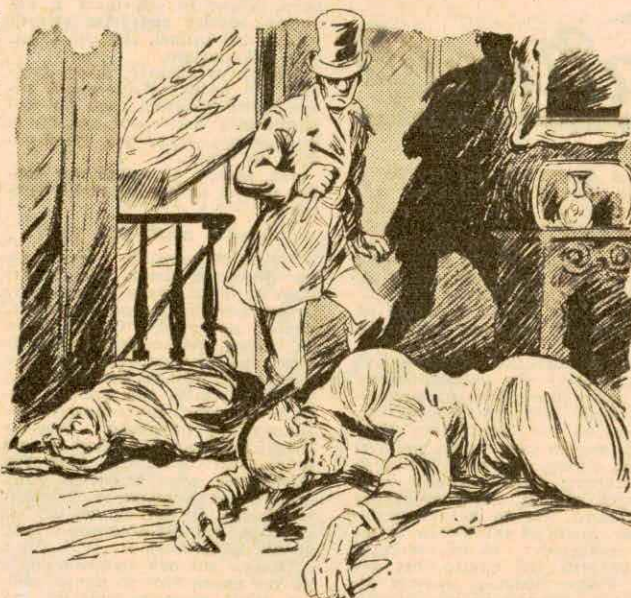
Κί' αυτή ή φορά, μερικοί περίοικοι είχαν ιδή ένα άτομο μετρίου άναστήματος, με άκανόνιστα χαρακτηριστικά, πού πε- ριφερόταν γύρω στο σπίτι. Μόνον ό'τι ή ένδυμασία του διέ- φερε από εκείνη τού ύποθετικού δράστου της ληστείας και τού έμπερησμού τού πανδοχείου τού Σαίντ-Αινιάν.

'Ολη ή γύρω περιοχή έρευνήθηκε και πάλι. 'Αλλά χωρί άποτέλεσμα. Πέρασαν μερικοί μήνες από τότε. Στις 11 Φε- βρουαρίου τού 1820, ένας άνθρωπος παρουσιάστηκε στο πρεσβυτέριο της Τάοντ και παρακάλεσε τόν έφημεριο Φραν- σουά Μπαρρά νά τόν πληροφορήσθι πώς μπορούσε νά προη- θευθί ένα αντίγραφο της πράξεως γάμου κάποιου Ζάν Ζαρντέν.

—Δέν άκούσα ποτέ αυτό τόν όνομα, άπάντησε ό έφημεριός.

'Ο άγνώστος κοινοστάθηκε μερικές στιγμές, ρίχνοντας 3λέμματα δεξιά κί' άριστερά κί' έπειτα έφυγε.

Τήν άλλη μέρα, ό έφημεριός κί' ή ύπηρεσία τού βρέθηκαν νεκρά μέσα σ' ένα θάνατο. 'Ο δολοφόνος είχε κορφαίσει πολλές φορές τόν μαχαίρι του στο στήθος τους. 'Επειτα ό

Ο δολοφόνος είχε κορφαίσει πολλές φορές τόν μαχαίρι του στο στήθος τους....

ΔΡΑΚΟΙ ΚΑΙ ΔΡΑΚΑΙΝΕΣ

Ένας άπαίσιος δολοφόνος και έμρησής

μοπόλεως Μπές δέν πρόσεχε κάτι, πού τού έκαμε μεγάλη έντύπωση. Κάθε φορά πού γινόταν ένα καινούργιο έγκλημα, ένας από τούς κατοίκους της κομποπόλεως άπουσίαζε. Κί' έ- πρόκειτο πάντοτε γιά κάποιον πού τού είχε ύποδειχθί άπ' τούς άνωτέρους του νά προσέχη και νά παρακολουθί κάθε μετακίνησί του.

'Ο άνθρωπος αυτός λεγόταν Φρανσουά Τερριέ. Καταγό- ταν από τόν Μπές κί' είχε παντρευθί εκεί. 'Η ζωή του είχε κυλήσει ήρεμα ως τά είκοσι πέντε τών χρόνων. 'Αλλ' από την έποχή εκείνη άναμείχθηκε με μιά σπείρα κακοποιών, πού λε- ηλατούσαν την περιοχή, εύτυχώς, άναίμακτα. Τά μέλη αυ- τής της σπείρας συνελήφθησαν έπειτα από κάμποσο καιρό κί' ό Τερριέ καταδικάστηκε τότε σέ δεκαπενταήττα κατ'αναγ- καστικά έργα, πού περιωρίστηκαν κατόπιν σέ δώδεκα.

Στις 6 Μαΐου τού 1819, τέλος, τόν άφψαν έλεύθερο. 'Ο Τερριέ γύρισε τότε στο χωριό του κί' άρχισε νά ζή ήσυχα. Αυτή τολαχίστον ήταν ή έντύπωση πού έδινε. Στις 26 'Ιουνίου, έφυγε από κεί, λέγοντας πώς θα πήγαινε στή Σέρ- Βιέγ και εξαγύρισε τόν άπόγευμα της 13ης 'Ιουλίου.

'Ο άστυνόμος σημείωσε σ' ένα βιβλίο τις μετακινήσεις του και, στο τέλος, πρόσεξε πώς, με καθεμία άπ' αυτές, άν- τιστοιχούσε κί' ένα από τά έγκλήματα πού είχαν σκορπίσει τόν πανικό μεταξύ τών κατοίκων της περιοχής. 'Από τόν έ- άλλο μέρος, έμαθε πώς ό Τερριέ είχε άγοράσει, με τή μεσο- λαβή ενός συμβολαιογράφου της Σέρ-Βιέγ, χωρίς νά έμ- φανισθί ό ίδιος, δυό σημαντικά χτήματα κί' ένα σπίτι.

'Επειτα άπ' αυτές τις άνακαλύψεις, δέν διατάσε ούτε σιγί- μη. 'Επίσης τόν Τερριέ και τόν ύπέβαλε σέ έξονηστική άνάκρισι. 'Ο κοκούργος τ' άρνήθηκε στην αρχή όλα.

—Οί μόνες κακές μου πράξεις, έπτε, είνε εκείνες πού έ- κάμα προτού καταδικασθώ. 'Από τότε ζω σάν έντιμος άν- θρώπος.

'Ο άστυνόμος, όμως, δέν ήταν από τούς άνθρώπους πού ύποχωρούν εύκολα. Καί ζήτησε από τόν Τερριέ νά τού πη- πού είχε πάει κατά τις τρεις τελευταίες μετακινήσεις του.

—'Ην πρώτη φορά, απάντησε ό Τερριέ, πήγα στο 'Εβώ, τή δεύτερη στή Σέρ-Βιέγ και τήν τρίτη στή Σομέτ.

—'Ακριβώς, έπτε ό άστυνόμος. Σέ κάθε ένα άπ' αυτά τά μέρη διαπράχθηκε κί' από ένα έγκλημα κατά τή διάρκεια της παραμονής σου εκεί...

—'Αλλά δέν ήμουν ούτε στο 'Εβώ, ούτε στή Σέρ-Βιέγ, ούτε στή Σομέτ... Μπερδεύτηκα...

'Ο Τερριέ, σφισμένος από τήν έξονηστική άνάκρισι, εί- ξε πιά τά πραγματικά μέρη όπου είχε πάει. Καταλάβαινε τώρα τόν λάθος του. 'Αλλ' ήταν άργά πιά νά τόν διαβώση. Κί' έπειτα από μερικούς ακόμη διαταγμούς, άμολόγησε τά πάντα. 'Η δική του έγινε έπειτα από λίγο καιρό και τόν δι- καστήριο τόν καταδίκασε σέ θάνατο. 'Ο άπαίσιος κοκούργος πλήρωσε τά τριμερά έγκλήματα τού τόν καλοκαίρι τού 1821 στην κεντρική πλατεία της Σέρ-Βιέγ, όπου είχε στήθι ή λαμνητόμος. Καθώς άνέβαινε τά σκαλοπάτια τού Ικρίωματος, έφτυσε προς τόν μέρος τού πλάνους. Αυτή ήταν ή τελευταία έκδήλωσις τού άπαίσιου τέρατος.

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουδεντούλες

Κατατρεγμένη νύ! Συμφωνώ μαζί σας ότι ήταν μεγάλη συμφορά να χάσετε τόσο νέα το σύντροφο του βίου σας. Ήχατε όλα τα δικαιώματα να ζήσετε μια ζωή ήσυχη κι' ευτυχισμένη κοντά στον άνθρωπο που διαλέξατε και που σας είχε τόσο αγαπήσει. Μά για κυττάξε γύρω σας. Άραγε υπάρχει τέλεια ευτυχία; Και οι λίγοι άνθρωποι που μας φαίνονται ευτυχισμένοι, ποιος ξέρει πόσα δυσάρεστα, πόσους πόνους κρύβουν στα κατάβρα της καρδιάς τους!

Καταλαβαίνω την απελπισία σας και την έρση που έχετε, αλλά με τον καιρό ο μεγάλος σας πόνος θα μαλακώνει, η πληγή θα επούλωθ. Είσατε νέα και θα ξαναδημιουργήσετε τη ζωή σας. Έχετε καθήκοντα να εκπληρώσετε. Καθήκοντα και απέναντι του έαυτού σας και απέναντι της κόρης σας.

Για να είσατε της μόδας
'Ανοιξι! Πόση ομορφιά κρύβει αυτή η λέξη! Και πόσο μάς δίνει την επιθυμία ν' ανανεώσουμε και ψυχικώς και σωματικώς! Με πόση χαρά άφινω τα παλαιά ρούχα τού χειμώνα για να φορώμε ελαφρά

δροσερά, χαρούμενα!

Αλλά τί μας παρουσιάζει έφέτος η άνοιξη; Ποιά είναι τα μυστικά της άνοιξιακής μόδας; Μην ανησυχήτε καθόλου. Η άνοιξιακή μόδα του '51 δεν αντιστρατεύεται καν όστε ν' ανθρωπιάσατε πώς θα τα βγάλαμε πέρα.

Η τάλια παραμένει λεπτή και στη θέη της. Το στήθος διαγράφεται λιγάκι προκλητικό. Οι ώμοι έχουν άρκετο στεγνωύλεμα και παίρνουν ελαγίστες βάτες.

Οι φούστες είναι και στενές και πλατειές, για να ικανοποιούν τή κάθε γούστο και την κάθε σιλουέττα.

Τό μέκος της φούστας ποικίλει από τή 35 ως τή 38 έκτοστά από τή έδαφος.

Όραία ταγιέρ και φορέματα με τή χρώματα της μόδας, χωρίς να χάνουν τή οχήμα τους.

Για να φορέσατε κάτι μοντέρνο με τή ζακέττα σας καμείτε μιά εκγέμν ή και δύο και τρεις, σε διάφορα χρώματα κι' έτσι τή ταγιέρ σας έχει διάφορες εμφανίσεις. Αυτές οι εκγέμν πλένονται κι' ύστερα μπαίνουν σε μιά ελαφρεία κόλλα για να φρεσκαριστούν.

Ας περάσωμε τώρα στη φούστα: Είτε πλατειά, είτε στενή είναι δεν έχει σημασία, φτάνει να τις προσθέσατε μιά λεπτομέρεια που να τής δώσει τήν καλύτερη σιλουέττα.

Τό μέκος της φούστας ποικίλει από τή 35 ως τή 38 έκτοστά από τή έδαφος.

αμέσως τή νέα εμφάνισή.

Μέ γκρο - γκραίν κορδέλλα μπορείτε επίσης να γαρνίρετε τή περυσινό φόρεμά σας, είτε στή άνοιγμα τού λαιμού, είτε στή ζώνη, είτε στή μανίκια.

Θέλετε να είσατε, τέλος, έντελώς της μόδας; Κάμείτε μιά μικρή κόπα κοκέτικη, που θα καλύπτει τούς ώμους σας και θα έχει δύο άνοιγματα για να βγαίνουν τή χέρια.

Νά, λοιπόν, τή πρώτη σας εμφάνισή για να μη φανήτε καθυστερημένη.

Άσπρο πάνω σε γκρι

Όλες οι γυναίκες προτιμούν τήν άνοιξη τή άσπρο χρώμα. Γι' αυτό θα ήθελε άσπρα γιακάκια, άσπρα πλαστρόν, άσπρα φιογκάκια, άσπρες μανσέτες. Έφέτος όμως θα ήθελουμε μεγάλη ανάμιξη τού άσπρου με τή γκρι. Σε ένα γκρι φόρεμα θα ήθελουμε ένα τελείωμα από λευκό πικέ. Μιά γραμμή λωζή τού κορσάζ, ένα κουμπωμα άν κμπαί» ένα μακρουλό άνοιγμα λαιμού θα έχουν όλα λευκή μπόν-τούρα. Τό γαρνίρισμα αυτό δεν φαντάζεσθε πόση φρεσκάδα δίνει στη σιλουέττα και πόσο ταιριάζει τήν άνοιξη. Οι συνδυασμοί δεν είναι πολλοί και δεν μοιάζουν ό ένας με τόν άλλο.

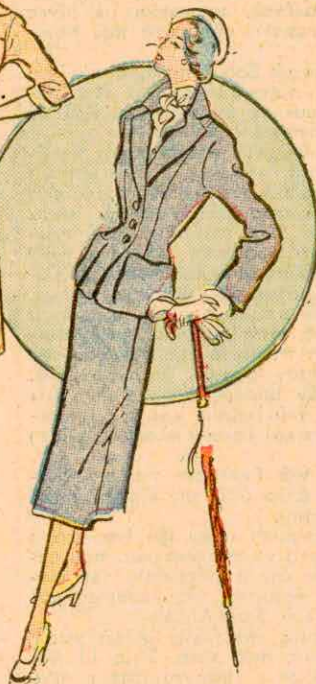
Ακόμη και στή καπέλλα θα έχει τήν πρώτη θέη τή άσπρο χρώμα. Έκεί όμως συνδυάζεται πιο καλά με τή σκούρα χρώματα: μαύρο, μπλε μαρέν, πράσινο, μαρόν.

Τή χρώματα τού 1951

Είνε τή πλέον ζωηρά, τή πλέον ζεστά. Κόκκινο τής φωτιάς, μπλε χυπητό, έκάκι, κίτρινο, ροζ σκοτωμένο, καφέ ζωηρό, μώβ με κόκκινο, πράσινο με κόκκινο και παράξενοι συνδυασμοί όπως λ.χ. έκάκι έσθα με φούστα γκρι, πράσινη έσθα με μαρόν φούστα, έσθα πτι καρρώ, άσπρόμαυρη, με φούστα δερ μπουτέιγ, έσθα ριγέ, μαύρη και κίτρινη, με μαύρη πλαιοδωτή φούστα.

Πολλά φανταζή όφασματα, με ρίγες στενές ή πλατειές, με βούλες, με γραμμές διαγώνιες, με τριγωνικά σχέδια.

Όσον άφορρά τή μεταξωτά ό-

φάσματα αυτά παρουσιάζονται σε άραιότερα σύνολα: Άγοράζετε δηλαδή συγχρόνως φανταζή και μονόχρωμο ύφασμα και είναι ό,τι χρειάζεται για ν' αποτελέση κοστούμι. Έμπριμέ, με σχέδια άστράκια, φόντο κόκκινο, σχέδια άσπρα και ένα κομμάτι μονόχρωμο από τή ίδιο κόκκινο. Ριγέ κίτρινο και γκρι και μονόχρωμο γκρι. Φανταζή πράσινο γκρι και

πούρο και μονόχρωμο γκρι. Έτσι άποχτούμε άραιά και άρμονικά σύνολα.

Προφυλάξτε τής γούνες σας

Οι γούνες που είναι ένα από τή άραιότερα στοιχεία τής γυναικίας θέλουν μεγάλη προφύλαξη όταν δεν τις χρησιμοποιούμε. Όσο και αν τή θέλουμε όμως δεν θα μπορούσαμε να πάρουμε τής προφύλαξης που είναι απαραίτητη για τήν καλή τούς διατήρησι. Γι' αυτό τή καλύτερη που θα κάμουμε είναι να τις παραδώσωμε στή γούνα νά τις φυλάξή τούς 3-4 μήνες που δεν θα τις χρησιμοποιήσωμε. Ό γούνα όχι μόνον θα τις προφυλάξει από κάθε φθορά, αλλά και θα τις άνανεύσει. Θα τις ξεσκονίσει καλά, θα τούς βγάλει τή λίπος, θα τις υαλώσει και έπειτα θα τις τοποθετήσει σε μέρος όπου δεν μπορεί να εισχωρήση κανένα έντομο. Μ' άλλα λόγια παραδίδετε τή γούνα μας στόν γούνα εί-νε σάν να τή στέλνουμε σε σαντάριο όπου άνακτά τήν, ύγεια της και τήν όμορφιά της.

Τό έξοδο, έν συγκρίσει με τή κέρδος που θα έχωμε, είναι έλαχιστο και δεν πρέπει να διατάσωμε νά τή κάμωμε.

Για τής μητέρες

Μερικά πράγματα φαίνονται τιποτένια και όμως παίρνουν πολύ μεγάλο ρόλο στή ζωή.

Λ.χ. μερικές παραχαϊδεύουν τή παιδιά τούς και τή συνήθιστον από μικρά νά έχουν άπαιτήσεις. Αυτό και αυτά τή ίδια θα έλαση άργότερα και στούς άλλους θα είναι έννοητικό. Τό καλό άρχίζει κάποτε με πολύ μικρές υποχωρήσεις που δεν κάνουν έντύπωσι. Τό παιδί ζητάει κάτι και σπεύδωμε νά τού τή δώσωμε, ένθ θα μπορούσαμε νά τού πούμε νά σηκωθεί νά τή πάρη μόνο του. Υποκύπτουμε σε όλα τή κα-πρίτσια, αλλά έτσι ένθαρρύνουμε τήν τάση που έχει κάθε παιδί νά θέλη νά επιβάλλεται. Τό συνήθιστο νά μην εργάζεται μέσα στή σπιτί και μεγαλώνοντας εξελίσσεται σε κηφήνα.

Άντιθέτως θα όφελήσωμε πολύ στήν εξέλιξη ένός παιδιού άν τή συνήθισωμε από μικρό νά όνηθί στίς δουλειές τού σπιτιού, χωρίς νά παραλείπη έξέδωτα τή μαθηματά του, ούτε νά άφινη τή παιχνίδια του. Με λίγο σύστημα όλα γίνονται. Κι' έτσι θα καταλάθ τή παιδί ότι έχει κι' αυτό άρισμένα καθήκοντα απέναντι τής οικογενείας τού. Όπως φροντίζουν οι γονείς για τή ντύσιμό του, για τήν μόρφωσί του, για τήν καλό τού φαγητό, για τήν άναφυχή του έχει και αυτό άνάλογες όποχρεώσεις πρής τούς γονείς τού.

Άναιτρέφοντας έτσι τή παιδιά θα τή κάμωμε καλούς πολίτες και άτομα χρήσιμα στήν κοινωνία και στήν πατρίδα. Έπειτα δεν έξρει κανείς ποτέ πώς έρχονται τή πράγματα. Οι συνήθες τής ζωής αλλάζουν και μπορεί νά χρειαστή νά εξηγητή τή τή παιδί μόνο τού σε όλα τή πράγματα. Δεν θα τού είναι, λοιπόν, χρήσιμο άν έχη μάθει και τή δουμάτιό του να συγυρίξη και τή ρούχα του νά πλένη στήν άνάγκη, και νά μαγειρεύη και νά μπάλωνη μιά κάλ-τσα;

Άλληλογραφία μου

Νί κ η ν. Ένταύθα: Περιμένω πάντα έπεξηγηματικό γράμμα σας.

Ε.λ. Κ.α.λ., Άφιναν: Δεν σας συμβούλευα μιά τέτοια πράξη. Πολύ περισσότερο δεν είμαι τή πρόσωπο που θα σας όνηθισή σε μιά τέτοια έπιχειρήσι.

Γ.ο.ρ.γ.φ.δ.: Θα ήρθε μόνη τήν κρέμα που ταιριάζει στήν έπιθεμίδα σας, και τότε νή τήν αλλάξετε ποτέ. Νά είναι εύρωπική ή άμερικανική νυκτός. Όσο για τή μαλλιά χρησιμοποιήστε λίγο Πετρόλ Κανά για νά δυναμώσουν και νά πυκνώσουν.

Α.Μ. 25.Α.: Με λίγο λεμόνι καθαρίζουν τή χέρια, αλλά δεν πρέπει νά τή σαπουνίσουν άμέσως.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Μικρό άριστούργημα

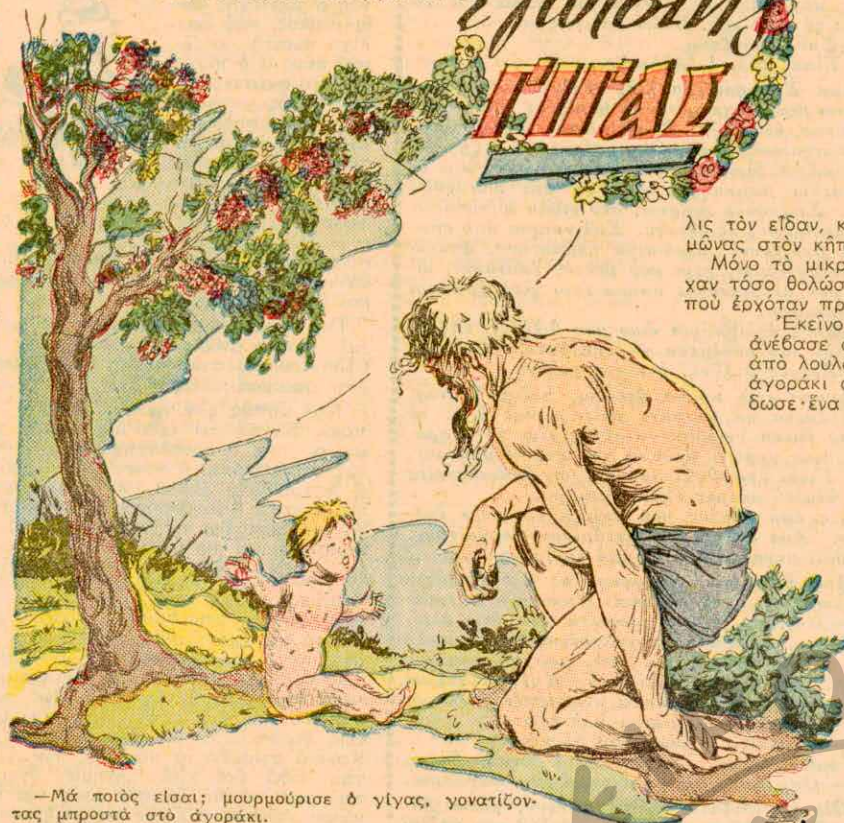
Γυρίζοντας άπ' τή σχολεία κάθε μέρα, τή παιδιά συνήθισαν νά παίρνουν στόν κήπο τού γίγαντος. Ήταν ένας κήπος μεγάλος, άνθισμένος και καταπράσινος. Τή πουλιά κελαϊδούσαν τόσο γλυκά στίς φυλλωσιές, που τή παιδιά σταματούσαν κάπου-κάπου για νά τ' άκούσουν. Κι' έλεγαν τότε μεταξύ τούς:

—Τί ευτυχισμένα τού περνάμε έδώ μέσα!

Μιά μέρα όμως, ό γίγας ξαναγύρισε άπ' τή μακρινή του ταξείδι, που είχε κρατήσει έφτά χρόνια. Εί-δε τότε στόν κήπο τού τή παιδιά και τούς φώναξε, με τήν τρομερή φωνή τού:

—Τί κάνετε έδώ; Είνε δικός μας αυτός ό κήπος και δεν έπιτρέπω σε κανένα νά παίξει έδώ μέσα!...

Τή παιδιά σκροπστήκαν τρομαγμένα. Κι' ό έγώιστης γίγας έχτισε ένα ψηλό τοί-

—Μά ποιος είσαι; μουρμούρισε ό γίγας, γονατίζοντας μπροστά τόν άγοράκι.

χο γύρω άπ' τόν κήπο τού.

Δέν ήξεραν πιά πού νά παίξουν τή καυμένα τή παιδιά, γιατί ό δρόμος ήταν γεμάτος σκόνη και πέτρες μυτερές. Τριγύριζαν έξω άπ' τόν ψηλό τοίχο και θυμόνταν με νοσταλγία τή άραιά περιόλη.

Όταν έφτασε ή άνοιξη όλη ή έξοχη γέμισε λουλούδια και πουλιά. Στόν κήπο όμως τού γίγαντος έπικρατούσε συνεχής χειμώνας. Τή πουλιά δεν πηγαιναν πιά νά κελαδούσαν και τή δέντρα ξεχνούσαν ν' άνθισουν. Μόνον ή παγωνιά και τή χιόνι άπλώνονταν εκεί μέσα.

—Η άνοιξη μάς έχασε έδώ, έλεγαν μεταξύ τούς. Μπορούμε νά ζήσουμε όλο τή χρόνο, σκεπαζοντας τή χορτάρι με άσπρο μανδύα και τή κλαριά με άσημένα κρύσταλλα.

Προσκάλεσαν μάλιστα και τή Βορνή νά μείνη μαζί τούς, κι' έκείνος έφτασε, μουγκρίζοντας και τυλιγμένος με τής γού-νες τού.

—Όραίο μέρος έδώ! είπε. Νά προσκαλέσωμε και τή χαλάζι!...

Πραγματικά, έφτασε και τή χαλάζι κι' έσπασε όλα τή κεραμύδια τού σπιτιού.

—Δέν μπορεί νά καταλάβω γιατί άργεί τόσο ή άνοιξη! Έλεγε ό έγώιστης γίγας, κυττάζοντας άπ' τή παράθυρο τόν άσπρο και παγωμένο κήπο τού.

Πλησίαζε τή φθινόπωρο, και τή δέντρα γέμισαν καρπούς παντού, έκτός άπ' τόν κήπο τού γίγαντος. Έκεί μέσα κυριαρχούσε πάντα ό χειμώνας, τή χιόνι κι' ή παγωνιά.

Ένα πρωί, ό γίγας ξύπνησε από μιά γλυκεία μουσική, που τού άνηκε ύπεροχη. Δέν ήταν παρά τή τραγούδι ένός σπίνου, καθισμένου στή πρεβάζι ένός παραθύρου. Μά είχε τόνσόν καιρό ν' άκούση κελάδημα πουλιών ό γίγας!...

Τή χαλάζι έπαψε τότε νά χορεύη πάνω στή κεραμύδια, ό άνεμος σταμάτησε τή μουγκρητά τού κι' ένα άρωμα γλυκύτατο μπήκε άπ' τή άνοιχτό παράθυρο στή δωμάτιό τού γί-

γαντος. Όλα γύρω έγιναν αλλοιότικα, χαρούμενα, ζωηρά! «Νομίζω πως έφτασε έπιτέλους ή άνοιξη!» σκέφθηκε έκείνος. Πήδησε άπ' τή κρεβάτι τού κι' έτρεξε νά κυττάξη άπ' τή παράθυρο. Άντίκρισε τότε ένα θέαμα ύπεροχο: Τή παιδιά είχαν γλυστρήσει μέσα στόν κήπο από κάτω χάλασμα τού τοίχου κι' είχαν σκαρφαλώσει στή δέντρα. Κι' αυτά, χαρούμενα που ξανάβλεπαν τούς παλιούς τούς φίλους, είχαν σκεπαστή με λουλούδια και σάλευαν ήρεμα τή κλαριά τούς. Τή πουλιά γλυκοκελαδούσαν και τή λουλούδια φαίνονταν σάν νά κύτταζαν γύρω τούς, χαμογελώντας ευτυχισμένα.

Όστόσο, σε μιά γωνία τού κήπου βασίλευε άκόμη χειμώνας. Βρισκόταν εκεί ένα άγοράκι τόσο μικρό, ώστε δεν μπορούσε νά φτάση ως τή χαμηλότερα κλαριά μιάς δερυκοκιάς. Τριγύριζε λοιπόν κάτω άπ' τή δέντρο, κλαιγοντας πικρά. Κι' ή δερυκοκιά έκείνη έμενε άκόμη σκεπασμένη άπ' τόν πάγο κι' ό κρύος άνεμος φυσούσε άνάμεσα στή κλαδιά της.

Βλέποντας αυτή τήν εικόνα, ό γίγας συγκινήθηκε βαθεία.

«Τί έγώιστης πού είμαι! σκέφθηκε. Τώρα καταλαβαίνω γιατί ή άνοιξη δεν έρχόταν στόν κήπο μου!... Ό' άνεδάσω αυτό τή άγοράκι στή δέντρο, κι' ύστερα θα γκρεμίσω τόν τοίχο, για νά χωνώνται νά παίξουν ελευθερά τή παιδιά».

Άνοιξε πραγματικά τήν πόρτα και κατέβηκε στόν κήπο. Μά τή παιδιά τρώμαζαν μόλις τόν έιδαν, κι' έφυγαν τρέχοντας. Κι' άπλώθηκε πάλι χειμώνας στόν κήπο.

Μόνο τή μικρό άγοράκι δεν έφυγε. Γιατί τή μάτια τού είχαν τόσο θαλώσει άπ' τή δάκρυα, ώστε δεν είδε τή γίγαντα, που έρχόταν πρής τή μέρος τού.

Έκείνος πήγε κοντά τού, τή σήκωσε μαλακά και ν' άνέδωσε στή δέντρο. Άμέσως τή κλαδιά σκεπαστήκαν από λουλούδια και τή πουλιά άρχισαν νά κελαδούν. Τή άγοράκι άγκάλιασε άπ' τή λαιμό τή γίγαντα και τού έδωσε ένα θερμό φιλί.

Βλέποντας τ' άλλα παιδιά πώς δεν ήταν πιά κακός ό γίγας, ξαναγύρισαν στόν κήπο, φέρνοντας πάλι μαζί τούς τήν άνοιξη.

—Είνε δικός σας πιά ό κήπος, παιδιά μου, τούς είπε ό γίγας.

Γκρέμισε τόν ψηλό τοίχο και πέρασε όλη κήπο τή ημέρα παίζοντας με τή παιδιά, μέσα στόν άραιότερο κήπο τού κόσμου. Όταν βράδυασε, οι μικροί τού φίλοι τόν καληνύχτισαν.

—Πού είναι τ' άγοράκι που άνέδωσε πιά στή δέντρο; ρώτησε τότε ό γίγας.

Τό προτιμούσε άπ' όλα τ' άλλα παιδιά, ίσως γιατί τόν είχε φιλήσει τρυφερά.

—Δέν έξερναι. Έφυγε, φαίνεται!... είπαν τή παιδιά.

Πρόσθεσαν πώς δεν τόχαν ξαναδ ή ποτέ άλλοτε, ούτε κι' ήξεραν πού έμενε. Κι' ό γίγας λυπήθηκε βαθεία γι' αυτό.

Από τότε, πηγαιναν κάθε μέρα τή παιδιά, μετά τή σχολεία, νά παίξουν στόν άραιό κήπο. Μά δεν ήταν ποτέ μαζί τούς τή μικρό άγοράκι.

—Πόσο βάδρα νά ξαναδών τόν πρώτο μικρό μου φίλο! Έλεγε ό γίγας αναστενάζοντας.

Πέρασαν χρόνια, κι' ό γίγας έγινε πιά γέρος κι' άδύνατος. Δέν έπαψε τώρα με τή παιδιά, αλλά τή κυττάζε ατοργικά άπ' τήν πολυθρόνα τού.

—Είνε τή άραιότερα λουλούδια τού κήπου μου! συλλογίζοταν.

Κάποιο χειμωνιάτικο πρωινό, κυττάζοντας άπ' τή παράθυρο, σάστισε κι' άρχισε νά τρίβη τή μάτια τού. Στήν πό άπομειν γωνία τού χιονισμένου κήπου, ένα δέντρο ήταν άνθισμένο, κι' από κάτω στεκόταν τή άγαπημένο τού άγοράκι!

Ό γίγας κατέβηκε άμέσως στόν κήπο κι' έτρεξε, πρής τή μέρος τού. Όταν όμως έφτασε κοντά τού, τή πρόσωπό τού κόκκινισε από θυμό.

—Ποιος τόλμησε νά σε πληγώση έτσι!... φώναξε. Πές μου, άγοράκι μου!...

Γιατί στίς παλάμες και στή μικρά γυμνά πόδια τού παιδιού φαίνονταν ματωμένα σημάδια από κρόταφο!...

—Ποιος τόλμησε!... ξανάπη ό γίγας. Πές μου! Θα πάρω άμέσως τή σπαθί μου νά τόν σκοτώσω!

—Όχι, απάντησε τή παιδάκι. Γιατί αυτές είναι πληγές άγάπης!

—Μά ποιος είσαι; μουρμούρισε ό γίγας, γονατίζοντας μπροστά τού.

Και τ' άγοράκι τού είπε, μ' ένα θείο χαμόγελο: —Μιά μέρα, μ' άφισε νά παίξω στόν κήπο σου. Σήμερα θάρησε μαζί μου στή δικό μου κήπο... στόν Παράδεισο! Έκεί είναι πιά καλά, θα δής!...

Όταν σε λίγο έφτασαν τ' άλλα παιδιά για νά παίξουν, βρήκαν τή γίγαντα νεκρό, κάτω άπ' τή άνθισμένο δέντρο... μ' ένα γλυκύτατο χαμόγελο στή μορφή τού.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ

Οι θωλάδες της Εφταλίας

Τ' άρνι

—Βρε γυναίκα, ήλγε ο Νικολάκης παύσε δη γιά τὰ φωνία του Πάσχα, τὰ πάθη τὰ δικά μας εἶνε πιά πολλὰ κι' απ' τὸ ἀφέντη του Χριστοῦ! 'Ε- κείνος γνώρισε δυὸ λήσταρχοι κι' ἕναν Βαραββᾶ, ἐνὸς ἐμείς, στὴ μαύρη ἀγο- Ͼ, γνωρίσαμε χιλιάδες!

—Μὴ μοῦ φέρνης τὸν κατακλυσμὸ, ξεφώνισε γκιτσιμένη ἡ 'Εφταλία, γιὰ- τί τὰ ράδια κι' οἱ ἐφημερίδες γράψα- νε πὼς τὸ γκουβένο φρόντισε φέτο καὶ θά- χη στὴν ἀγορᾶ καὶ τοῦ ποουλίου τοῦ γάλα! 'Ε- πάρκεια σ' οὐλα τὰ πάντα!

—Τὶ νὰ τὸ κάνης Φταλία μου, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τὸ κυριώτερο: ἐπάρκεια στὰ λεφτὰ! τὸ εἶπε ἀπελπισμένος ὁ Νικολάκης.

Ξεροκατάπιε καὶ συ- νέχισε:

—'Αλλά, βγάζουμε λοταρία ἕνα ἀρνὶ κι' ἤραφα δυὸ νοῦμερα, κι' ἔτσι ἐλ- τίζω στὴ σόρτη μου. 'Ημουνα πάντα κιςμετλῆς, μπορεῖ νὰ μοῦ πῆση... Θὰ γυρίση κι' ὁ προχὸς — θὰ πασκάση κι' ὁ φτωχὸς!

—Νὰ μὴν ἔχης νύχια νὰ ξυστῇς, καὶ νὰ περιμένῃς νὰ σὲ ξύσουνε, γιὰ νὰ θεραπευτῇς, ἐμὰς πδεῖ! Ξεφώνισε, ἀ- ρουτὶ—μπαραῦτι, ἡ 'Εφταλία. Μορὲ γρουσουζισμά, ποῖος ἤχασε τὴν τύχη του γιὰ νὰ τὴν βρῇ ἐσύ, διαβόλου ντουσταμπάνη; Σίγουρα ἐφέτο στὴν 'Ελλάδα θὰ κάνουμε Πάσχα μὲ φα- σουλόδα!...

Πραγματικά, τὸ ἴδιο δρόμῳ, χαζι- ρέφανε στὸν καφενὲ τὰ μπιντινία καὶ δῆγχε ἡ λοταρία στὸ ντουρσέκι. Δυστυ- χῶς τ' ἀρνὶ ἤπρεσε στὴν κερά Κατίνα, μιά γρῆνὰ πού διαβάσε μέρα νύχτα τὴν «'Αμαρτωλὸν Σωτηρία» καὶ θυμίαζε καὶ παρακαλοῦσε τὸν Ταξίαρχῳ νὰ πᾶν τὴ ψυχούλα τὴν σὲ σκηνὲς δικαίων!

Ἀμέσως ἡ 'Εφταλία, ἡ μεγάλη κα- ταφερτζού, ἄρχισε νὰ ζουλά τὸ μυαλό τὴν νὰ βρῇ ἕνα κόλπο νὰ φάη τ' ἀρνὶ τὴν κερά Κατίνας. Ἀξάφνα μιά ἰδέα, σὰν ἀστρατὴ φουντώσε μέσα τὸ κα- φασί τὴν. Κι' ἀργὰ τὴ νύχτα, μ' ἀλα- φρεῖες ταπεινῆς πῆγε ἡ πανουργα στὴν κάμαρα τὴν γρῆνᾶ, καὶ τριβόν- τας ἕνα φασφοροῦχο σπρίτο στὸ ντου- θάρι, καρσὶ στὸ γιάτικα τὴν, ἤγαρε λίγα λόγια πού φασφορίσανε μέσα στὸ σκοτάδι. Κι' ὕστερα δῆγχε ὅσῳ κι' ἤ- κανε πιταφοῦ ταβατοῦρι γιὰ νὰ τὴν ξεπλῆση. Τὸ κόλπο πέτυχε. 'Η κερά Κατίνα ξύπνησε, καὶ διάβασε τὰ γράμ- ματα πού φασφορίσανε καρσιλαμὰ τῇ:

«'Αν θῆς νὰ πᾶς στὸν Παράδεισο, δώσε στὴν 'Εφταλία τ' ἀρνὶ... Χερτοῦ δόσιμο, ψυχὴς σώσιμο!»

Μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ σβυσμένη φωνὴ ξεφώνισε τότες:

—Φταλία!... Φταλία!...
—Τὶ ἤπαδες, καλέ, ὄνειρο βλέπεις; φώναξε δῆθεν ξαφνισμένη ἡ 'Εφταλία.
—Ὅχι, δὲν εἶδα ὄνειρο: τὸ διαβά- σα πὼς θὰ πᾶς στὸν Παράδεισο! Νά, πάσε τ' ἀρνὶ, χαλάλι σου.

Ἡ 'Εφταλία καμώθηκε τὴν ἀκατά- δεχτῇ:

—'Ελα, καλέ καὶ σύ, πού θὰ σοῦ πᾶσω τὸ ἀρνὶ. Κράτσε τὸ, κυρά μου, νὰ κάνης τὴν Πασχαλιά σου, σὰν κα- λὴ χριστιανή.

—Ὅχι, Φταλία μου, σοβαρὰ μιλᾶω. Πάρτο, νὰ σὲ χαρᾶ.

—'Επιμένεις;

—Ναί, Φταλία μου. Πάρτο!...

Καὶ τῇς ἔδωσε τῇς τετραπέρατης

τ' ἀρνὶ νὰ πασκάσῃ καὶ νὰ γεμίση τὴν παραδορμένη τῇ.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Ἡ δόξα του Καραμπέτ

Η ΔΟΞΑ

Μέσα στὸ τσιράμ μεγάλο κασκαρὶκα ἤπαθα, ἄμμα χίτες χαμπᾶρι ντὲν ἤπρε. 'Ιστορία νὰ σὰς λέω, γέλια νὰ κάνετε.

Σουρπουτίσα μου σαλιγκάρια ἱπιθύμησε :
—Καραμπέτ, λέει, ξέρεις πόσο καιρὸ ἔχουμε νὰ φάμε σαλιγκάρια; Σήμερα τὰ θυμήθηκα. Δὲν πᾶς στὴν ἀγορᾶ ἀγορασμένους νὰ κάνης;
—'Εμένα σαλιγκάρια-μαλιγκάρια χίτες ντὲν ἀ- ρέουν!

—Σοὺς γιὰβερὸν. Σαλιγκάρια ἀηδιασμένους μὲ κάνουνε. Λίγο παστορμά νὰ παίρνω, ὠραία- ὠραία νὰ τρώμε.

Σουρπουτίσα μου θυμωμένος ἵνεται:

—Αἰ σὲ διάλο μὲ τὸ παστορμά σου, λέει.
—'Αντε καμωμένο νὰ ἵνεται μιά φορὰ καὶ τὸ χατῆρι τὸ δικό μου. Θέλω σαλιγκάρια.

—Σοὺς, κουζούμ.

—Εἰπα: θέλω! 'Αλλοῶς...

—'Αμα σουρπουτίσα λέει «ἀλλοῶς...» κατα- λαβαίνω βιολὸν χωριστὰ νὰ καμᾶται, μπὲν κρῶ- ρος, πάγος, ὀλατζάμ. Τὶ νὰ κάνω; Σηκώνομαι, ἀγορᾶ πηαίνω, σαλιγκάρια-μαλιγκάρια ζητάω. Σαλιγκάρια βιορῶ, φιρέσκα-φιρέσκα, μιά ὁ- κᾶ ζητάω μπακίλις μέσα σὲ μιά σακκούλα βάζει. Σακκούλα παίρνω, στὸ τσιράμ μπαίνω.

Βαί-βαί-βαί νὲ ὀλντοῦ. Σαλιγκάρια ἀπὸ σακ- κούλα βγαίνουνε, σιγά-σιγά περπατᾶνε, ἀπάνω μου ἀνεβαίνουνε, χέρι μου βόλτες ἐκάνουνε, ὦ- μους μου ἀνεβαίνουνε ἄμμα ἐγὼ χίτες χαμπᾶρι ντὲν ἱπαίρνω.

Κόσμος σαλιγκάρια ὅμοι μου βιλέπει, ἐπάνω σακκάκι μου σουλάτσα νὰ ἐκάνουνε, γέλια βά- ζει. 'Αντρες γελᾶνε, ὀναικες γελᾶνε.

—'Αμμα ἐγὼ κόσμο βιλέπω, γέλια βιλέπω, μάτια ἐμένα νὰ κυττᾶνε βιλέπω καὶ λέω, τὸ κόσμος ἐμένα γνώρισε—αὐτὸς εἶνε τὸ Καρα- μπέτ, πὸν γράφει βᾶσανά του στὸ «Θησαυρὸ», λένε. Γιατὶ ἐγὼ θαβιμάστας ἔχω, θαβιμάστρες ἔχω, ὅλο τὸ κόσμος ἐμένα ἡσείρει.

Χίτες ἀπὸ μυαλὸς μου σαλιγκάρια ντὲν ἐπὲ- ρασαν. 'Αμα σαλιγκάρια ἀνεβαίνανε-ἀνεβαίνανε. Βαί-βαί, μεγάλο σαματᾶς στὸ τσιράμ γινότανε.

—'Αμα Καραμπέτ καμωρμένους ἦτανε, μάτια χαμηλωμένους ἔκανε. Γιατὶ Καραμπέτ μιτιριό- φρων ἵνεται. 'Ὅμως μπροστὰ μου ἕνα κορί- τσι ἦτανε, καλὰ-καλὰ κυτταγμένους ἔκανε, πολὺ πολὺ γέλιο ἔβαζε. Τότε ματὶ μου γλαρωμένος ἔκανα. Βαλεντίνο-βαλεντίνο, Καλὰρ Κίιπλ ἔβγα, κορίτσι γλυκὰ-γλυκὰ κυτταγμένους ἔκανα. 'Υστερα σὺβὸς σιγά-σιγά καὶ λέω:

—Ντεσποινὶς γνωρισμένο μὲ κάνετε;

Κορίτσι πᾶφ!... κάνει, γέλια δυνατὰ βάζει.

—Ὅχι, λέει, ἀλλὰ γνωρίζω τὰ σαλιγκάρια.

—Ὅλο τὸ ἱπιδάτες πᾶφ! κάνουν, γέλια βά- ζουν. Γιατὶ ἔλανε μπέ: Χίτες μυαλὸς μου σαλι- γκάρια ντὲν ἔπρε, ἄμμα κορίτσι ἀπαντημένους ἔκάνω:

—Σαλιγκάρια σὰς ἡρέσουν, ντεσποινίς;

—Πολύ!

—Καὶ πὼς γατάλαβες ὅτι μέσα στὸ σακ- κούλα μου σαλιγκάρια ἔχω; 'Εσύ πολὺ ξευπνός κορίτσος εἶσαι, ἄμμα ξευπνα κορίτσια πολὺ μοῦ ἡρέσουν!

Κορίτσι γελᾶει, κουβέντα λέει:

—Τὶ σὰς ἀρέσει πὸ πολὺ; Τὰ σαλιγκάρια ἢ τὰ ξευπνα κορίτσια;

—Κορίτσια μὲ ἡρέσουν.

—'Ε γιὰ τὴν ὥρα οἰκονομητῇ με τὰ σα- λιγκάρια κι' ὅσο γιὰ τὰ ξευπνα κορίτσια, βρι- σκοντάι πάντα. Ἀλλωστε ἔχετε τόσο πολλὰ σα- λιγκάρια πὸν δὲν ὑπάρχει τόπος γιὰ κορίτσια.

Βαί κεπόγλου κεπεκλήρ! Μόλις αὐτὸ τὸ κου- βέντα κορίτσι εἶπε, καχ-καχ-καχ ὅλοι γελᾶνε, κοιλίς τους κρατημένους ἐκάνουνε. 'Αμμα, σα- λιγκάρια πολὺ προχωρήσανε, κολλάρω μου πε- ράσανε, λαιμὸ μου ἀνεβαίνανε. 'Ανατριχίλα μοῦ ἔρχεται, χέρι μου σηκωμένους ἔκάνω, σαλιγκά- ρι παίρνω.

—Χά—νὰ—χά!...

Κόσμος δυνατὰ γελᾶει. Κυττάζω ἀπάνω μου, σιγατᾶς ὀλοκληρὸς σαλιγκάρια περπατᾶνε! Βαί βαί-βαί-εἰπα!... 'Ενα-ἕνα μαζίνω μέσα στὸ σακκούλα βάζω. Μασκαρᾶ εἶνα! Χίτες τέτοιο δόξα ἄλλη φορὰ ντοκίμασμένους ντὲν ἔκανα! Μό- λις ἱσιτὶ μου ἔφτασα σακκούλα μου ἀπάνω στὸ Σουρπουτίσα ἀδειασμένους ἔκανα! Πᾶρε! Μαί- μοῦ καρσι!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Ο γιατρός

Γιὰ πὲς μου, μαρέ, αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲν θὰ λάβῃ τέλος καμμιὰ φορὰ; Αὐτὴ ἡ μανία, λέω, πού ἔχεις νὰ μοιράζης ἀβέρτα ἱατρικὲς συμβουλὲς στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο, μ' ἕνα τοῦπὲ πού δὲν τὸ ἔ- χει οὔτε καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. Ὅποιοι παραπονεθῇ ὅτι ἔχει κάτι, ὁ- τιδήποτε, νὰ σου τοῦ λόγου σου, πού πετάγεσαι καὶ τοῦ δίνεις ἀμέσως τὴ συνταγή!

—Ὅριστε π.χ. αὐ- τὸς ὁ δυστυχὴς ἄν- θρωπάκος, πού ἔχει λίγο πυρετὸ κι' ἔ- ναν πόνο στὸ πλε- ρῶ. Καὶ σκέπτεται ὁ χριστιανὸς—πολὺ λογικὰ καὶ πολὺ φυ- σικὰ—νὰ πᾶν τὸν δῆ ὁ γιατρός. Καὶ ὀρίστε τοῦ λό- γου σου πού πετά- γεσαι καὶ τοῦ λες:

—Νὰ μὴν πᾶς σὲ κανένα γιατρό; Εγὼ θὰ σοῦ πῶ τί θὰ κάνης. Θὰ βάλῃς βεντούζες κοφτὲς καὶ θὰ εἰσαι περδιό!

Πού ξέρεις, βρε ἀσυνείδητε, τί μπο- ρεῖ ἄχῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ τοῦ λες νὰ βάλῃ ζουράφι στὴν πλάτη καὶ νὰ ὑπο- στῇ ἀσφαίρι; Ὅριστε;

Καὶ μήπως εἶνε μανία αὐτὸς; Ὅ- ποιος θὰ πῇ ὅτι ἔχει μιά βλάβη τῇς ὑγείας του, ἢ κρυολόγημα εἶνε, ἢ πό- νος στὸ στομάχι ἢ πόνος στὴν καρδιά, ἢ πέτρα στὰ νεφρά, ἢ ρευματισμοί, ἢ ἀρθριτικὰ ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο, ἀμέσως θὰ τοῦ διατάξῃ τὴ θεραπεία! Καὶ τὴν θεραπεία καὶ τὴν δίαιτα!

—'Απὸ πού κι' ὡς πού, μαρέ; Μὲ ποῖο δικαίωμα καὶ μὲ ποῖα ντοκουμέντα; 'Ε- χεις, μήπως, σπουδασεῖς γιατρός καὶ δὲν τὸ ξέρουμε; Καθ' ὅσον γνωρίζω οὐ- τέ ἀπόψε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον δὲν ἔ- χεις περάσει, ἀλλὰ καὶ τὸ γυμνάσιον ὁ- κόμα ἀπὸ μακριὰ τόχεις δῆ. Πῶς, τολ- μάς, λοιπὸν, βρε ἐγκληματῆς, καὶ ὀρί- τεις θεραπείες; Τὶ εἶνε ἡ θεραπεία; Κανένα σιφάδο νὰ μᾶς πῇς πὼς γίνε- ται; 'Εδῶ, βρε, εἶνε ζήτημα ὑγείας, πού πᾶει νὰ πῇ ζήτημα ζωῆς καὶ θά- νατου. Λοιπὸν, τί ἔκανε λέει; Εἰσαι πα- θὸς καὶ ὁ παθὸς εἶνε καὶ γιατρός; Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ. 'Ιδιος, βρε κά- θαρμα, εἶνε ὁ ὀργανισμὸς ὁ δικὸς σου καὶ τὸν ἀλλοτῶν; Καὶ ἴδια ἡ πᾶθσι, πού νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος καὶ νὰ σὲ σκώσῃ; 'Εδῶ βρε μουλάρη, οἱ ἄνθρω- ποὶ πού θέλουν νὰ κάνουν τὸν γιατρό, πάνε ἐξῆ χρόνια στὸ Πανεπιστήμιον καὶ σπᾶνε τὸ κεφάλι τους στὴ μελέτη καὶ ἀκούνε καθηγητὰς καὶ καθηγητὰς καὶ στραβώνονται στὰ βιβλία καὶ πάλι δι- στάζουν νὰ βγάλουν ἀπόφασι. Καὶ μοῦρ- χεσαι τοῦ λόγου σου στὰ καλά καθού- μενα ν' ἀποφασίζης τί θὰ κάνῃ ὁ ἕνας καὶ τί θὰ κάνῃ ὁ ἄλλος, ἐπειδὴ εἶσαι παθὸς; Καὶ ἐπειδὴ ξέρεις κι' ἀπὸ ἄλ- λους παθῶν, τρομάρα νὰ σοῦβρῃ; Κι' ἂν πᾶθῃ τίποτα ὁ ἀφελὴς καὶ ἡλίθιος πού θὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴ συμβουλὴ σου, ποῖος ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη; Καὶ ποῖος τὸν πληρώνει; 'Αλλὰ ἐσύ, μάτια μου, ἐκεῖ. Τὸ χαβά σου;

—Κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω καὶ θὰ μὲ θυμηθῇς!

—'Αμ θὰ ζήσῃ γιὰ νὰ σὲ θυμηθῇ; Τὶ με κυττᾶς ἔτσι, κύριε δόκτωρ; Σοῦ φαίνονται παράξενα αὐτὰ πού σοῦ λέω; Λοιπὸν, σὲ εἰδοποιῶ : Σταμάτα αὐτὴ τὴ μανία τῇς ἱατρικῆς πού ἔχεις, γιὰτὶ θὰ σοῦ καταβῶσα τὴ μαγγούρα στὸ κεφάλι καὶ τότε νὰ ἴδουμὲ τί θε- ραπεία θὰ κάνης.

Κάθαρμα!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ

χαρτιά, πήρε ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ τὸ ἔδωσε στὸ συνομιλητὴ του.

Ὁ Ντιέγκο τὸ ξεδί- πλωσε ἀμέσως κι' οἱ δυὸ ἀδελφοὶ διάβασαν τὰ ἔξης:

«'Υποσχομαι νὰ ἐπι- στρέψω στὸν κύριο Χουάν Ναβάρρος ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον μου μετὰ τὴν μίς 'Εβελιν Βέλ- κω, τὸ ποσὸν δέκα χιλι- ναῖες δολλαρίων, πού μοῦ δά- νεισε γιὰ νὰ μὲ γλυτώσῃ ἀ- πὸ τὴ φυλακῇ καὶ τὴν ἀτί- μωσι.

Χάρρυ Πράις».

Ὁ Χουάν ἔκρυψε αὐτὸ τὸ χαρτί μέσα στὸ πορτοφόλι του.

—Ποῖα ἀμοιβὴ συμφωνήσα- τε μὲ τὸν ἀδελφὸ μου, κύριε Μάλκορν; ρώτησε.

—Ἐκατὸ δολλάρια, ἀπάν- τησε ὁ Μονόφθαλμος.

—Πενήντα, διώρθωσε ὁ Ντι- ἐγκο.

—Ἐκατό, ἐπέμεινε ὁ Μάλ- κορν. Δὲν ἐργάζομαι ποτὲ γιὰ λιγώτερα.

—Ἐστὼ, εἶπε ὁ Χουάν.

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα χαρτονό- μισμα τὸν ἑκατὸ δολλάρια.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἀπομακρύν- θηκαν ἀμέσως. Τὸ πρόσωπο τοῦ Χουάν ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ.

—Θάβελαι νὰ ξέρω, τὸν ρώ- τησε ὁ ἀδελφὸς του, τί σκέ- φτεσαι νὰ κάμης αὐτὸ τὸ χαρτί;

—Ὅα σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως ἀπάντησε ὁ Χουάν. 'Απ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἄλλωστε, ἀρχίζει ὁ δικὸς σου ρόλος. Πρόσεξε, λοι- πὸν τί ἔχω νὰ σοῦ πᾶ...

Μ' ὅλο πού δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ἀνθρώπου ὀλόγυρα, ὁ Χουάν ἄρχισε νὰ μιλοῦν ψιθυριστὰ σχεδὸν στὸν ἀδελφὸ του, σὰν νὰ ντρεπόταν κι' ὁ ἴδιος γιὰ κείνα πού τοῦ ἔλεγε...

—Ἐρως καὶ χρῆμα

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ὁ ἀσύρματος εἶχε ἀναγγεῖλει τὸ θάνατο τοῦ νεαροῦ ἐπιστι- μόνος Χάρρυ Πράις σ' ἕνα ναυ- αγίο στὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό. Καμμιὰ εἰδησιὴ δὲν θὰ μπο- ροῦσε νὰ χαροποιήσῃ τόσο ὁ- σὸν αὐτὴ τὸν Κουβανὸ τραπε- ζιτῇ Στέφεν Βέλκοτ.

Κι' ὥστόσο, ὁ Χάρρυ Πράις ἦταν μνηστὴρ τῇς κόρης του, τῇς πολυαγαπημένης του 'Ε- βελιν. 'Αλλ' ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού εἶχε δώσει τὴν συγκατα- θεσί του στὴν ἐννοίαν τὸν δυὸ νέων, οἱ ὑποθέσεις πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ πηγαίνουν πολὺ ἄ- σχημα. Τόσο ἄσχημα, πού βρι- σκόταν ἀπὸ κάμποσο καιρὸ στὰ πρόθυρα τῇς χρεωκοπίας. Καὶ θὰ εἶχε χρεωκοπήσει ἴ- σως, χωρὶς τὴν πρόθυρη ὑπο- στηρίξι τοῦ Χουάν Ναβάρρος, πού, μαζί με τὸν ἀδελφὸ του Ντιέγκο, ἔθεωροῦντο σὰν οἱ πλουσιώτεροι ἄνθρωποι τῇς Κούβας.

—'Αλλ' ἡ υποστήριξις τοῦ Να- βάρρος εἶχεν ὑπαγορευθῇ ἀπὸ ἑ- λατήρια, πού ὁ Στέφεν Βέλ- κοτ δὲν ἀγνοοῦσε. Ὁ Χουάν ἐλάτρευε τὴν 'Εβελιν κι' εἶχε

ἀφήσῃ τὸν πατέρα τῇς νὰ κα- ταλάβῃ ὅτι ὄχι μόνο θὰ συνέ- χιζε τὴν ὑποστήριξί του, ἀλ- λά καὶ θὰ τὸν βοηθοῦσε ν' ἀνορθωθῇ τελείως, ἂν διέλυε τοὺς ἀρραβώνες τῇς μετὰ τὸν Χάρρυ Πράις καὶ δεχόταν νὰ τοῦ τὴν δώσῃ ὡς σύζυγο.

Γιὰ τὸ Στέφεν Βέλκοτ, πού ἐμπνεόταν ἀπὸ συγχρονισμέ- νες ἀρχὲς κι' ἐπιθυμοῦσε νὰ σεβασθῇ τὴν ἐκλογὴ τῇς κόρης του, ἀφοῦ, ἄλλωστε, ὁ Χάρρυ Πράις ἦταν ἐξαιρετὸς νέος, ἡ πρότασις αὐτὴ τοῦ Χουάν Να- βάρρος δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ ἄ- ξια, ἂν δὲν μεσολαβοῦσε ἡ οἰ- κονομικὴ του καταστροφὴ.

Νὰ γιὰτὶ ἡ ἀγγελία τοῦ θά- νατου τοῦ Χάρρυ Πράις τὸν γέμισε ἀπὸ χαρὰ. Ἐπῆξε πὼς ἡ κόρη του ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαποῦσε δὲν ὑπῆρχε πιά στὴ ζωὴ, δὲν θὰ δυσκολευόταν νὰ δώσῃ τὴ συγ- κατάθεσί τῇς γιὰ τὸ γάμο τῇς μετὰ τὸν Χουάν.

—'Αλλ' οἱ ἐλπίδες του, ὅπως κι' οἱ ἐλπίδες τοῦ Χουάν, ἀπο- δειχτήκαν φρούδες. Ἡ 'Εβελιν ἔμενε πάντοτε πιστὴ στὴν ἄ- νανησί τοῦ Χάρρυ καὶ δὲν ἤ- θελε ν' ἀκούσῃ οὔτε λέξι γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο γάμου τῇς μετὰ τὸν Χουάν.

—Τίποτε, ἀπάντησε, προ- σπαθώντας ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμ- μα τῇς 'Εβελιν.

—Νομίζω, εἶπε ἡ νέα, ὅτι ὁ ὑπαινιγμὸς σὰς ἀφοροῦσε κά- ποιον, πού μοῦ εἶπε προσφι- λῆς περισσότερο ἀπὸ ὁτιδήποτε ἄλλο στὸν κόσμον. 'Εξηγη- θῇτε, σὰς παρακαλῶ... Μήπως θέλετε νὰ πῆτε ὅτι ὁ Χάρρυ Πράις δὲν ἦταν ἄξιος τῇς ἀ- γάπης μου;

Τὸ ὕφος τοῦ Ντιέγκο ἄλλα- ξε ἀμέσως. Τὸ πρόσωπό του, πού φανέρωνε πρὶν μεταμέλεια καὶ ταραχὴ, πήρε, ξαφνικὰ, προκλητικὴ ἐκφρασί.

—Κι' ἂν αὐτὴ εἶνε ἡ γνῶ- μη μου; ρώτησε.

—Θάπρεπε τότε νάχετε στοιχεῖα, πού νὰ τὴν δικαιο- λογοῦν, ἀπάντησε ἡ 'Εβελιν. Διαφορετικὰ, θάχω ὅλο τὸ δι- καίωμα νὰ σὰς χαρακτηρίσω ὡς συκοφάντη.

Ὁ Ντιέγκο ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος τῇς.

—'Υποσχεθῇτε μου, εἶπε, πὼς ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ μά- θῃ τίποτε ἀπὸ ὅτι πρόκειται νὰ σὰς πᾶ.

—Τὸ ὀρκίζομαι.

Ὁ Ντιέγκο ἔδωκε τότε ἀ- πὸ τὴν τσέπη του τὴν ἐπιστο-

Ο ἀπορηγόρητος χῆρος

Ὁ κυρ - Νικολάκης ὁ Τζερμεῆς φημίζεται γιὰ τὴν φιλαργυ- ρία του. Φοβερὸς ἐξηνταετῶνης, ἀπερίγραπτος «σπάγγος», ὅπως λέμε κοινὰς.

Πρὸ ἡμερῶν συνέβη στὸν κυρ - Νικολάκη μιά συμφορὰ: Τὴ γυναίκα του, τὴν κυρία 'Ελπίνη, τὴν παρέσυρε ἕνα αὐτοκί- πτῳ στὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ τῇς ἔσπασε τὴ σπονδυλικὴν στή- λη. Στὸ νοσοκομεῖο, πού τὴν μετέφεραν, ἡ δυστυχισμένη γυ- ναίκα ξεψύχησε σὲ λίγες ὥρες.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε ἡ κηδεία.

Στὸ νεκροταφεῖο, ὁ κυρ - Νικολάκης κλαίει ἀπαρηγόρητα.

—Χωτρά... σὰν κορόμφηλα τρέχουν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια του.

—'Ενας φίλος του τὸν πλησιάζει συγκινημένους καὶ τοῦ λέει :

—Κουράγιο, κυρ - Νικολάκη!... Δὲν τὸ ἤξερα πὼς ἀγα- ποῦσες τόσο τὴ γυναίκα σου. Σοῦ στοίχισε, βλέπω, πολὺ ὁ χα

λή που είχε φτιάξει ο Μάλκορν και της την έδωσε.

— Διαβάστε, είπε.

Η Έβελιν διάβασε δυο ή τρεις φορές αυτή την επιστολή σαν να μην μπορούσε να πιστέψει τα μάτια της.

— Είπε αδύνατον! φώναξε στο τέλος.

— Αδύνατον! είπε με ειρωνικό ύφος ο Ντιέγκο. Κι όμως, αυτή η επιστολή δείχνει καθαρά ότι ο Χάρρυ Πράις υποκρινόταν τον έρωτα, γιατί να βάλει την προίκα σας στο χέρι και να διορθώσει έτσι τις αθλιότητες της ζωής του.

Η Έβελιν θέλησε να απαντήσει, αλλά δεν το κατάφερε. Ένοιωσε τα γόνατά της να λυγίζουν και σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα που βρέθηκε κοντά της.

Το γράμμα είχε ξεφύγει από τα χέρια της κι είχε κληθεί στο πάτωμα. Ο Ντιέγκο έσκυψε άμέσως, το σήκωσε και το ξανάβαλε στην τσέπη του.

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα άνοιξε με όρμη και, μέσα στη σιωπή που είχε απλωθεί, μια φωνή έπρόφερε άργα τις λέξεις:

— Κύριε Ντιέγκο Ναβάρος, ξέρετε καλά ότι αυτή η επιστολή είναι πλαστή!

Ο άνθρωπος που είχε προφέρει αυτές τις λέξεις δεν ήταν άλλος από τον Χάρρυ Πράις.

Ο Ούνος πολεμιστής

Προτού εξιστορήσω τις δραματικές συνέπειες αυτής της απροσδόκητης συνάντησής τους, είναι ανάγκη να αφηγηθούμε πως ο Χάρρυ Πράις βρισκόταν ακόμη στη ζωή και πως είχε φτάσει ως το Πόρτο Μπελγκάντο, όπου βρίσκονταν η κατοικία του τραπέζιτου Βέλκοτ.

Ο νεαρός επιστήμονας είχε ναυλώσει ένα μικρό πλοίο, την «Έλλεν Μύλλερ», με το σκοπό να κάμει μια εξερεύνηση σε μια από τις θεωρούμενες ως μυστηριώδεις περιοχές του Ατλαντικού, που τα πλοία τις απόφευγαν, γιατί υπήρχε η φήμη ότι συνέβαιναν εκεί ανεξήγητα ναυαγία.

Το ταξίδι συνεχιζόταν από αρκετές ημέρες κανονικά, όταν, ξαφνικά, έπιασε φωτιά στο πλοίο. Η πυρκαϊά είχε προκληθεί από την ανάμειξη πίπα ενός μεθυμένου ναυτή που είχε πέσει πάνω σε ένα σωρό στουπί, χωρίς να το αντιληφθεί ο κάτοχός της.

Εκείνη την ώρα, φυσούσε ένας δυνατός άνεμος κι οι φλόγες απλώθηκαν μέσα σε ένα λεπτό διάστημα σε όλο το πλοίο.

Οι προσπάθειες που έγιναν για την κατάσβεση της πυρκαϊάς δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα και, σε λίγο, το πλοίο καίει.

Πρόσεξε τότε ότι στο έσω-τετικό της βρισκόταν ένα άλλο μικρό στενόμακρο φιαλίδιο, που περιείχε ένα χαρτάκι.

Ο Χάρρυ Πράις το έπιασε έβγαλε αυτό το χαρτάκι και διαβάσε:

«Μια καταιγίδα με έριξε στην ερημώση της Ρατόνας. Βρισκομαι εδώ από πέντε χρόνια. Ανακάλυψα τυχαία το θησαυρό του περιφημου πειρατού Μόργκαν. Είμαι πρόθυμος να τον μοιραστώ με όποιον ή όποιον θέλουν αυτό το φιαλίδιο».

Δύο από αυτούς, ωστόσο, ο Ιωάννης Σμιθ κι ο Τζαίμς Μπαίρνολκ, καθάρθηκαν, έπειτα από αγωνιώδεις προσπάθειες, να ξαναφέρουν τη βάρκα

στην κανονική της θέσι και μπήκαν πάλι μέσα σε αυτή. Αλλά, με όλο που έμειναν πολλές ώρες στον τόπο του ναυαγίου, δεν κατάφεραν να βρουν κανένα από τους συντρόφους τους, ούτε τον Χάρρυ Πράις και σχημάτισαν την πεποίθηση ότι είχαν πνιγεί. Γύρισαν τότε στο Πόρτο Μπελγκάντο, όπου ανήγγειλαν το τραγικό ναυαγίο.

Ο Χάρρυ Πράις, ωστόσο, δεν είχε πνιγεί. Δεινός κολυμβητής όπως ήταν, είχε καταρρώσει να αντιμετωπίσει τη βιαιότητα των κυμάτων και να μην παρασυρθεί από αυτά.

Αλλά οι δυνάμεις του εξαντλήθηκαν σε αυτή την τρομερή πάλη. Και καταλάβαινε ότι δεν θα μπορούσε να αντέξει για πολύ ακόμη. Εύτυχως, όμως, διέκρινε σε μικρή απόσταση ένα μεγάλο κομμάτι από το καταστρώμα του πλοίου.

Συγκέντρωσε τότε όλες τις δυνάμεις του και κατάφερε σε λίγο να ανεβεί σε αυτό. Ήταν καιρός. Την ίδια στιγμή, ένα μαύρο πέπλο απλώθηκε μπροστά στα μάτια του κι έχασε τις αισθήσεις του.

Όταν συνήρθε, η θύελλα είχε κοπάσει. Ο ούρανος, πάνω από το κεφάλι του, ήταν γεμάτος αστέρια.

Αλλά που, λοιπόν, βρισκόταν; Πόσες ώρες άραγε είχε περιπλανηθεί στη θάλασσα; Δεν μπορούσε να δώσει καμιά απάντηση σε αυτές τις αγωνιώδεις ερωτήσεις.

Ήταν πια έρμαιο των κυμάτων. Τον ώθηγούσαν προς τη σωτηρία ή το θάνατο; Αγνωστόν.

Το άλλο πρωί, διέκρινε στο βάθος του ορίζοντος ένα σκούρο όγκο.

Ήταν κάποιο νησάκι. Λίγο πριν από το μεσημέρι, η πρωτότυπη βάρκα του τον είχε μεταφέρει εκεί.

Βρισκόταν σε μια έρημη άμμουδιά.

Πεινασμένος και κατάκοπος όπως ήταν, είχε πέσει μπρούμυτα πάνω στην άμμο, με την ψυχή πλημμυρισμένη από απελπισία.

Ποιά ήταν άραγε αυτό το νησάκι; Υπήρχαν άνθρωποι σε αυτό ή ήταν ακατοίκητο; Θα είχε να του προσφέρει λίγο νερό και κάτι το φαγώσιμο για να βάλει στο στόμα του ή θα γινόταν ο τάφος του;

Καθώς έκανε αυτές τις αγωνιώδεις ερωτήσεις στον εαυτό του, διέκρινε σε μικρή απόσταση ένα αντικείμενο που γυάλιζε.

Τινάχτηκε άμέσως όρθιος κι έτρεξε εκεί.

Ήταν μια σφραγισμένη μπουκάλια.

Ο ναυαγός έσπασε άμέσως το στόμιο της και την έφερε στα χείλη του.

Αλλά το υγρό που περιείχε ήταν αηδισιακό.

Πρόσεξε τότε ότι στο έσω-τετικό της βρισκόταν ένα άλλο μικρό στενόμακρο φιαλίδιο, που περιείχε ένα χαρτάκι.

Ο Χάρρυ Πράις το έπιασε έβγαλε αυτό το χαρτάκι και διαβάσε:

«Μια καταιγίδα με έριξε στην ερημώση της Ρατόνας. Βρισκομαι εδώ από πέντε χρόνια. Ανακάλυψα τυχαία το θησαυρό του περιφημου πειρατού Μόργκαν. Είμαι πρόθυμος να τον μοιραστώ με όποιον ή όποιον θέλουν αυτό το φιαλίδιο».

Δύο από αυτούς, ωστόσο, ο Ιωάννης Σμιθ κι ο Τζαίμς Μπαίρνολκ, καθάρθηκαν, έπειτα από αγωνιώδεις προσπάθειες, να ξαναφέρουν τη βάρκα

στην κανονική της θέσι και μπήκαν πάλι μέσα σε αυτή. Αλλά, με όλο που έμειναν πολλές ώρες στον τόπο του ναυαγίου, δεν κατάφεραν να βρουν κανένα από τους συντρόφους τους, ούτε τον Χάρρυ Πράις και σχημάτισαν την πεποίθηση ότι είχαν πνιγεί. Γύρισαν τότε στο Πόρτο Μπελγκάντο, όπου ανήγγειλαν το τραγικό ναυαγίο.

Ο Χάρρυ Πράις χαμογέλασε θλιβερά. Τι αξία μπορούσε να έχει για αυτόν ο θησαυρός του Μόργκαν κι όλοι οι θησαυροί του κόσμου; Εκείνο που του χρειαζόταν ήταν κάποια τροφή και λίγο νερό, για να μην πεθάνει από την πείνα και τη δίψα του.

Συγκέντρωσε, ωστόσο, τις δυνάμεις του κι άρχισε να προχωρεί με κόπο. Κατά το σούρουπο, έφτασε, τέλος, σε ένα μικρό συνοικισμό παραδών που τον δέχτηκαν με καλωσύνη και προθυμία.

Απ' αυτούς έμαθε ότι βρισκόταν στη νήσο του Αγίου Σεβαστιανού.

Επειτα από μερικές μέρες, ένα ατμόπλοιο πέρασε από εκεί. Ο πλοίαρχός του παρέλαβε το ναυαγό και τον μετέφερε στον Άγιο Δομίγκο. Ο Χάρρυ Πράις επιβιβάστηκε εκεί σε ένα άλλο πλοίο που τον ξαναέφερε στην Κούβα.

Ας συνεχίσουμε τώρα την αφήγησή μας.

Η Έβελιν, μόλις τον είδε, τινάχτηκε από την πολυθρόνα κι έτρεξε στην αγκαλιά του, ενώ ο Ντιέγκο, που είχε καταπληγεί από αυτή την απροσδόκητη επίσκεψη, όπισθοχωρούσε προς το μέρος της πόρτας.

Αλλά ο Χάρρυ Πράις άφησε τη μνηστή του και, με ένα πήδημα, βρέθηκε μπροστά του.

— Δεν θα φύγετε από δω, του φώναξε, προτού μου παραδώσετε την επιστολή, που δείξατε προτίτερα στη μίς Έβελιν.

— Η επιστολή αυτή δεν μου ανήκει και δεν έχω το δικαίωμα να την διαθέσω, απάντησε αυτός, με ύφος φαινομενικά ήμερο.

— Αναγνώρι! φώναξε ο Πράις. Ο αδελφός σου και σύ είσαστε δυο κοινοί πλαστογράφοι και συκοφάντες! Δώσε μου γρήγορα την επιστολή!

Λέγοντας αυτά, ώρμησε εναντίον του.

Αλλά ο Ντιέγκο σήκωσε το χέρι του και κατάφερε μια δυνατή γροθιά στο κεφάλι του Χάρρυ Πράις, που έχασε άμέσως την ισορροπία του και σωριάστηκε κάτω. Σηκώθηκε, όμως, έπειτα, από μια στιγμή, κι ώρμησε και πάλι εναντίον του αντιπάλου του. Κυλίσθηκαν τότε κι οι δυο στο πάτωμα κι άρχισαν να χτυπιούνται με λύσσα.

Η Έβελιν, τρομαγμένη από αυτή τη σκηνή, έτρεξε έξω από το δωμάτιο για να καλέσει βοήθεια. Καθώς έβγαине στον κήπο, διέκρινε τον πατέρα της και τον Χουάν, που γύριζαν εκείνη τη στιγμή.

— Τρέξτε! τους φώναξε. Ο Χάρρυ κι ο Ντιέγκο χτυπιούνται!

Επειτα από μερικές στιγμές, έμπαιναν κι οι τρεις στη βιβλιοθήκη. Αντίκρισαν τότε ένα τραγικό θέαμα. Ο Ντιέγκο ήταν πεσμένος μπρούμυτα στο πάτωμα. Στο πίσω μέρος του κρανίου του διακρινόταν μια μεγάλη τρύπα, απ' όπου έτρεχε άφθονο αίμα. Πλάι του βρισκόταν ένα δρεχλάκινο αγγαλάτιο, που παρίστανε

ναν Ούννο πολεμιστή. Το πρόσωπο αυτού του αγγαλάτιου ήταν κατακόκκινο από αίμα.

— Δολοφόνη! φώναξε ο Χουάν στον Πράις βλέποντας ότι ο αδελφός του δεν ζούσε πια.

Ο Χάρρυ Πράις διαμαρτυρήθηκε. Δεν ήταν δολοφόνος, τους εξήγησε. Είχαν έρθει στα χέρια γιατί ο Ντιέγκο αρνήθηκε να του παραδώσει μια πλαστογραφημένη επιστολή, που μιλούσε για κάποια δέλεαρ που τον προσέφερε ο Χουάν Ναβάρος. Καθώς πάλαιουσε, ο Ντιέγκο χτύπησε με το πόδι του μια εταζέρα. Το δρεχλάκινο αγγαλάτιο του Ούννου πολεμιστή, που βρισκόταν πάνω σ' αυτήν, έπεσε τότε και τον χτύπησε στο κεφάλι.

— Δολοφόνη! του ξαναφώναξε ο Χουάν. Σκότωσε τον αδελφό μου για να του πάρης αυτή την επιστολή και να απλλάγης από το χρέος σου.

— Δεν είμαι δολοφόνος! απάντησε ο Πράις. Αλλά συ κι' ο αδελφός σου είσαστε δυο έλεεινοι πλαστογράφοι.

Ο κύριος Βέλκοτ παρενέβη για να τους έμποδίσω ναρδούν στα χέρια.

— Η δικαιοσύνη, είπε, θ' αποφανθεί γι' αυτή την υπόθεση. Στο μεταξύ, όμως, η δεσποινίς Έβελιν Βέλκοτ δεν μπορεί να είναι μνηστή του Χάρρυ Πράις.

Επειτα από λίγη ώρα, το σπίτι του Βέλκοτ είχε γεμίσει από άπτηνοικιούς.

Η δίκη

Η δίκη του Χάρρυ Πράις είχε προκαλέσει μέγιστο ενδιαφέρον μεταξύ της κοινής γνώμης.

Η ψυχή του πλήθους είχε πάντοτε ρομαντική. Και το γεγονός μόνον ότι, πίσω απ' αυτή τη σκοτεινή υπόθεση, υπήρχε ένα τυφερό ειδύλλιο, είχε δημιουργήσει ένα μεγάλο ρεύμα συμπάθειας υπέρ του κατηγορουμένου. Δυστυχώς, όμως, όλα μιλούσαν εναντίον του. Κι' αυτή ακόμη η Έβελιν δεν μπορούσε να καταθέσει κάτι το ελαφρυντικό για τον άνθρωπο που αγαπούσε, γιατί δεν βρισκόταν μέσα στη βιβλιοθήκη τη στιγμή του θανάτου του Ντιέγκο.

Αριστούργημα υποκρισίας και δολιότητας ήταν η κατάθεση του αδελφού του θύματος. Ο Χουάν Ναβάρος μίλησε στους δικαστές με μεγάλη μετριότητα. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτε, είπε, από το δράμα που σπούδαζε τη ζωή του αδελφού του. Αναφέρθηκε κατόπιν στα περιστασιακά του «έγκληματα» και υπογράμμισε το γεγονός ότι δεν βρισκόταν κανείς παρών κατά την ώρα του θανάτου του Ντιέγκο.

Είπε αλήθεια, πρόσθεσε, πως υπάρχουν πάρα πολλά ελαφρυντικά εναντίον του κατηγορουμένου. Αλλά δεν μπορώ να έχω στη συνείδησή μου το βάρος της καταδίκης ενός αθώου. Αν έχετε, λοιπόν, και την παραμικρή αμφιβολία για την ενοχή του, έγω, ο αδελφός του θύματος, σας παρακαλώ να τον αθώωσετε.

Η μεγαλοψυχία αυτή είχε υπαγορευθεί, ωστόσο, από μια δολία πρόθεση. Ο Χουάν Ναβάρος δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία για το ότι ο αντίπαλός του θα καταδικαζόταν. Αλλά μιλώντας όπως έπρεπε

στο δικαστήριο, έλπιζε ότι θα κέρδιζε τη συμπάθεια της Έβελιν κι ότι έτσι θα έφτανε στο σκοπό που επιδίωκε.

Επειτα από τις καταθέσεις των μαρτύρων και τις αγορεύσεις του εισαγγελέως και των συνηγόρων, οι ένορκοι αποφάσισαν σε σύσκεψη.

Ο Χουάν Ναβάρος βγήκε τότε από την αίθουσα κι' άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα που οδηγούσε στο προαύλιο.

Αλλά κατάλαβε, ξαφνικά, πως κάποιος τον παρακολουθούσε. Γύρισε τότε το κεφάλι του κι' είδε ένα άτομο που φορούσε ένα καινούριο καστούμι από γκριζά φανέλλα, με μια φανταχτερή γραβάτα στο στήθος και μια πλατύγυρη ρεπούμπλικα στο κεφάλι.

Ο άνθρωπος αυτός έδγαλε άμέσως το καπέλλο του κι' έκανε μια βαθειά υπόκλιση.

— Κύριε Ναβάρος, είπε με πρόσχαρο ύφος, σας χαιρετώ! Τότε μόνον ο Χουάν αναγνώρισε τον Μάλκορν. Χάρης στα χρήματα που του είχε δώσει, ο Μονόφθαλμος, είχε περιποιηθεί την εμφάνισή του κι' είχε γίνει άλλος άνθρωπος.

Ο Χουάν γύρισε το κεφάλι χωρίς να απαντήσει κι' έκανε να απομακρυνθεί. Αλλά σταμάτησε ακούγοντας το Μάλκορν να λέει, σαν να μιλούσε στον εαυτό του:

— Ο Πράις θα καταδικασθεί σίγουρα. Έκτος, βέβαια, αν κάποιος από κείνους που ξέρουν την αλήθεια αποφασίσει να ανοίξει το στόμα του...

— Τι θέλετε να πείτε; τον ρώτησε ο Χουάν, γυρίζοντας προς το μέρος του.

Ο Μονόφθαλμος του έδειξε ένα μικρό διάδρομο που άρχιζε από τα μέσα περίπου της σκάλας κι' οδηγούσε σε μια αποθήκη.

— Να ένα μέρος όπου δυο άνθρωποι που δεν θέλουν να τους ακούση κανείς μπορούν να μιλήσουν, είπε.

Ο Χουάν, σκύβοντας το κεφάλι, διευθύνθηκε προς τα εκεί.

— Τι θέλετε να μου πείτε; ξαναρώτησε το Μάλκορν, όταν έφτασαν στο βάθος του διαδρόμου.

— Τίποτε το σοβαρό, απάντησε ο Μονόφθαλμος. Παρακολουθούσα από ενδιαφέρον τη δίκη κι' εξέφρασα μια ιδέα που μου πέρασε ξαφνικά, από το μυαλό...

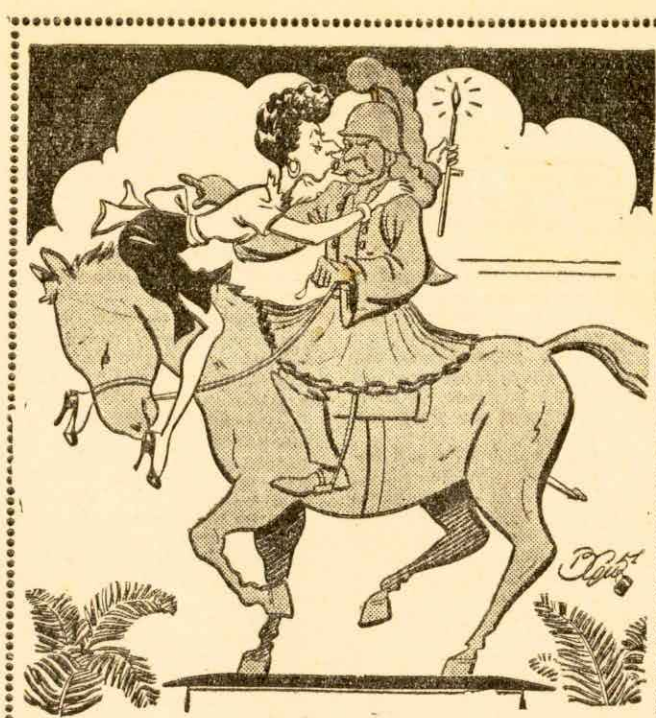
— Έγω δεν είμαι μάρτυς όπως σεις, μ' όλο που θα είχα να πω περισσότερα πράγματα από τον καθένα...

Ο τόνος του ήταν ειρωνικός.

Ο Χουάν τον έπιασε από το σασκάκι και τον τράνταξε με όρμη.

— Εξηγήσου καθαρά, του φώναξε.

— Σας παρακαλώ, πρώτα-πρώτα, απάντησε ο Μονόφθαλμος, χωρίς να δείξει την παραμικρή ταραχή, να μην μου τσαλακώνετε το σασκάκι που αγοράσα με τα χρήματα που μου δώσατε. Γιατί, στην περίπτωση αυτή, θα βρεθώ στην ανάγκη να σας ζητήσω να μου φτιάξετε άλλο. Όσο γι' αυτό που θέλετε να μάθετε, είναι πολύ απλό. Η τύχη μ' έφερε στο δρόμο του Χάρρυ Πράις, την ημέρα που πήγαινε στο σπίτι του κυρίου Βέλκοτ. Δεν είχα αμφιβολία πως είχατε χρησιμοποιήσει όπως έπρεπε

— Οδογράφος μου, Χριστός 'Ανέστη!... (Το Β. Χριστοδούλου)

την επιστολή που σας φιλοτέχνησα. Ήμουν περίεργος, λοιπόν, να μάθω τι θα γινόταν όταν ο Πράις συναντιόταν με τη μίς Έβελιν. Βλέποντας πως η πόρτα του κήπου ήταν ανοιχτή, τον παρακολούθησα στο εσωτερικό κι' έτσι μου δόθηκε η ευκαιρία να ιδώ και να ακούσω τα πάντα από ένα παράθυρο της βιβλιοθήκης...

— Και λοιπόν;

— Ο Χάρρυ Πράις είναι αθώος. Ο Ούννος πολεμιστής έπεσε μόνος του, έπειτα από την κλωτσιά που δ' αδελφός σας έδωσε στην εταζέρα...

Ο Μάλκορν πήρε συλλογισμένο ύφος.

— Ποτέ άλλοτε, πρόσθεσε σε λίγο, η συνείδησή μου δεν με ανησυχούσε όσο σήμερα... Αναρωτιέμαι αν δεν θα πρεπε να φανερώσω στο δικαστήριο την αλήθεια για να σώσω αυτό το δυστυχισμένο Πράις, που, όπως κατάλαβα από την κατάθεσή σας, σας εμπνέει ζωρότατο ενδιαφέρον...

Ο Χουάν Ναβάρος του έριξε ένα πλάγιο βλέμμα. Είχε καταλάβει.

— Πόσα σου χρειάζονται; ρώτησε.

Το πρόσωπο του Μάλκορν έλαμψε από χαρά. — Επαφίεται στη γενναio-δωρία σας, απάντησε.

Ο Χουάν έβγαλε από την τσέπη του μια δέση χαρτονομισμάτων και του τα έδωσε.

— Ευχαριστώ, σενιέρ, είπε ο Μάλκορν, κάνοντας μια βαθειά υπόκλιση. Δυο εξυπνοί άνθρωποι δεν δυσκολεύονται ποτέ να συνεννοηθούν μεταξύ τους...

Ο Χουάν Ναβάρος απομακρύνθηκε κατόπιν με γρήγορα βήματα. Ένοιωσε μια επείγουσα ανάγκη να φύγει από τον χώρο αυτό.

Η συνεδρίαση συνεχίστηκε σε λίγο.

Οι ένορκοι κήρυξαν ένοχο τον Χάρρυ Πράις, αλλά με το

ελαφρυντικό της μετρίως συγχύσεως και το δικαστήριο, βασιζόμενο σε αυτή την έτυμη-γορία, τον καταδίκασε σε ισόβια καταγκαστικά έργα.

Μόλις ο γραμματέας τελείωσε την ανάγνωση της αποφάσεως, μια γυναικεία φωνή ακούστηκε από το ακροατήριο:

— Καταδικάσατε έναν αθώο!

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου διάταξε να βγάλουν από την αίθουσα τη γυναίκα που είχε φωνάξει και που δεν ήταν άλλη από την Έβελιν Βέλκοτ.

Το ίδιο βράδυ, ένας από τους φρουρούς της φυλακής όπου οδηγήθηκε ο Χάρρυ Πράις, του έδωσε ένα μικρό σημείωμα που προερχόταν από την Έβελιν, και περιείχε τα εξής:

«Ξέρω πως είσαι αθώος. Δεν θα πάω ούτε στιγμή να σε αγαπάω. Περιμένω κι' ελπίζω. Η αλήθεια θα λάμψη κάποτε. Η σκέψις μου θα σε παρακολουθεί νύχτα και μέρα».

Ο Χάρρυ Πράις έσπασε σε λυγμούς. Αλλά ξαναβρήκε πολύ γρήγορα την ηρεμία του. Η Έβελιν είχε δίκιο. Δεν έπρεπε να σκύψη το κεφάλι. Η τελευταία λέξη του δράματος, που παιζόταν γύρω του, δεν είχε ειπωθεί ακόμη. Έπρεπε να αγωνισθεί και να ελπίζει!

Μια περίεργη συνεργασία

Ο Χουάν Ναβάρος άφησε να περάσει αρκετός καιρός προτού ξαναρχίσει τις επισκέψεις του στο μεγάλο Βέλκοτ, κάνοντας τη σκέψη πως ο χρόνος ήταν ο καλύτερος σύμμαχός του.

Εναν άλλο πολύτιμο σύμμαχο είχε στο πρόσωπο του πατέρα της Έβελιν, που δεν έπαυε να της εγκωμιάζει τη στάση του Ναβάρου.

Είπα σήμερα το Χουάν, της είπα μέσα. Είπε καταλυπημένος για την καταδίκη του Χάρρυ. Όπως θα θυ-

μάσαι, Έκαμε κατά τη δίκη του, τι μπορούσε για να πείσει τους δικαστές να τον αθώωσουν.

— Δεν το ξέχασα, απάντησε η Έβελιν Φέρθηκε σαν τίμιος άνθρωπος.

Ο Στέφαν Βέλκοτ έπωφε-λήθηκε από την ευκαιρία για να την ρωτήσει αν ήθελε να τον δεχτεί.

Η Έβελιν απάντησε καταφατικά.

Την άλλη μέρα, ο Χουάν Ναβάρος έτρεχε ενθουσιασμένος στο σπίτι του τραπέζιτη.

Ο Στέφαν Βέλκοτ άκουσε. Η Έβελιν δέχτηκε τον Χουάν στον κήπο, όπου βρισκόταν εκείνη την ώρα.

Η συζήτησή τους περι-στράφηκε, όπως ήταν φυσικό, στα θλιβερά περιστατικά του τελευταίου καιρού.

— Η δικαιοσύνη των ανθρώπων, είπε σε μια στιγμή η νέα, έξεδωσε την απόφασή της. Αλλά αυτή η απόφαση δεν είναι ανέκκλητη. Έχω τώρα να εκτελέσω ένα μεγάλο καθήκον: θα έγραψα για την απελευθέρωση του αθώου. Θέλετε να με βοηθήσετε;

— Θα συνεργασθούμε σε αυτό, απάντησε με υποκριτική προθυμία ο Ναβάρος.

— Σας ευχαριστώ, μ' έλεγε μου την καρδιά, του είπε η Έβελιν.

Μίλησαν κατόπιν για τη μοιραία επιστολή.

— Δεν τον είδα, βέβαια, με τα μάτια μου το Χάρρυ Πράις να γράφει αυτό το χαρτί, είπε ο Χουάν Ναβάρος. Αυτό έγινε κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού μου στο Ρίο Ιανέιρο. Τις υποθέσεις μου διόρθωνε τότε ο Ντιέγκο. Όταν γύρισα, ένεκρίνα την πράξη του αδελφού μου. Αλλά, κατά τα άλλα, ό-

μολογώ πως δεν καταλαβαίνω τίποτε από το περιεχόμενο αυτής της επιστολής.

Η Έβελιν δεν έμεινε, ωστόσο, με σταυρωμένα χέρια. Είχε καταφέρει σε έναν διάσημο δικηγόρο της Αδάνας, που της είχε δώσει σεδαρό-τατες ελπίδες ότι, μετά την εκπλήρωση ώριμων διατυπώσεων, θα μπορούσε να ζητήσει την αναθεώρησή της δίκης.

Η απάντησή αυτή την χαροποίησε. Και σκεφτόταν τώρα με ποιο τρόπο θα μπορούσε να επικοινωνήσει με τον αγαπημένο της, για να του ζητήσει ώριμους διευκρινίσεις, που ήθελε να έχη ο δικηγόρος.

Αλλά ένα βράδυ, καθώς διαβάζε μηχανικά ένα φύλλο του «Κήρυκα της Νέας Υόρκης» τα μάτια της έπεσαν σε μια είδηση, που δημοσιευόταν στην πρώτη σελίδα. Η είδηση αυτή είχε ως εξής:

«Τραγικός θάνατος ιταδί-κου»

Κατά το ταξίδι του ακά-φους «Σαάν», που μετέφερε μια ομάδα καταδίκων στο κα-τεργό της νησιδός Σαν Κρι-σταμπίλ, ένας από αυτούς κα-τώρωσε να διαφύγει την προ-σοχή των φρουρών και ρίχτη-κε στη θάλασσα. Σύμφωνα με

όλες τις ενδείξεις, ο εν λόγω καταδικασμένος πνίγηκε. Οι προσ-πάθειες που έγιναν για την απελευθέρωσή του δεν κατέληξαν σε κανένα αποτέλεσμα. Πρόκειται για τον νεαρό επιστήμονα Χάρρυ Πράις...».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

8ον

Στο ένα σκαλοπάτι κάθονταν τέσσερις Ημερόβιοι.
 «Ο Φαζά άφησε τον Τούγκ να φύγει, κρατώντας κοντά του τον Γκό και το Ρού. Και περίμενε πλέον να ξυπνήσει η Βερόνικα.
 Πέρασε μισή ώρα ακόμα. Κι έξαφνα ή νέα ξύπνησε.

Την ίδια ώρα, δύο χιλιόμετρα μακριά από εκεί, ο Σαίν-Κλαίρ και ο Γκνό βάδιζαν μέσα στη σκοτεινή στοά, που οδηγούσε στη σπηλιά με το άμφιθέατρο. Κάποια στιγμή ο Σαίν-Κλαίρ είδε να ξεπροβάλλουν μερικοί Νυκτόβιοι από μια στροφή, πενήντα βήματα πιο πέρα.

—Προσοχή, ψιθύρισε στο Γκνό.
 Και κόλλησαν κι οι δυο στο τοίχωμα της σπηλιάς.

—Είνε οι έξη φρουροί μας, πρόσθεσε χαμηλόφωνα ο Νυκτάλωφ. Ξαναγυρίζουν. Μά δεν φαίνονται να μάς ειδαν. Έτοιμάσαμε, φίλε μου, το ηλεκτρικό φανάρι σου, κι όταν ανάψω το δικό μου κάνε και σύ το ίδιο. Έτσι θα βλέπης καθαρά και συγχρόνως θα τυφλώσουμε τους Νυκτόβιους.

—Ναί, είπε ο Γκνό. Έλπίζω να άρκεση αυτό το όπλο. Δεν θα μ' άρεσε ν' αναγκασθώ να χρησιμοποιήσω πιστόλι και να σκοτώσω μερικούς απ' αυτούς τους τραυλοδύτες.

Σκύβοντας λίγο, ο Νυκτάλωφ έβλεπε καλά τους έξη Νυκτόβιους. Όταν άπαιξαν πιά μόνον πέντε ή έξη μέτρα ο ένας απ' αυτούς σηκώσε τα χέρια του και σταμάτησε φωνάζοντας:

—Ογκρ!...
 Αντήλαξε ύστερα με τους γυντρώφους του λίγες τραχειές και μονοσύλλαβες λέξεις.
 —Θά μάς έπιτεθούν, Γκνό! Είπε δυνατά ο Σαίν-Κλαίρ. Μάς κατάλαβαν!

Και πάτησε άμέσως το κουμπί του δυνατού ηλεκτρικού φαναριού που κρατούσε στο άριστερό του χέρι. Το ίδιο έκανε κι ο Γκνό. Δύο δυνατές φωτεινές δέσμες, έσκιζαν το σκοτάδι και καρφώθηκαν στα μάτια των έξη Νυκτόβιων.

Έκείνοι ούρλιασαν απ' τον πόνο, πήδησαν σαν τρελλοί και σκέπασαν τα μάτια τους με τα τεράστια χέρια τους. Έπειτα έπεσαν χάρμα και κόλλησαν τα πρόσωπά τους στο έδαφος βογγώντας.

—Τους καυμένους! είπε με οίκτο ο Σαίν-Κλαίρ. Άς έλπίζουμε πώς δεν θα πάθουν τα υάτια τους τίποτε το σοβαρό.

Δρασκελίσαν τα ξαπλωμένα σώματα και συνέχισαν το δρόμο τους μέσα στο σκοτάδι, κρατημένοι απ' το χέρι.
 —Έφτασαν στην είσοδο της σπηλιάς του άμφιθεάτρου δίχως άλλο άπρόοπτο. Το πλήθος των Νυκτόβιων τους γύριζε την πλάτη.

Ο Σαίν-Κλαίρ είδε στα δεξιά τους μια μεγάλη πέτρα που προεξείχε απ' το τοίχωμα σαν φυσικό βάθρο. Ανεβήκε σ' αυτή και βοήθησε τον Γκνό να κάνη το ίδιο. Από εκεί πάνω έβλεπαν όλο το άκίνητο πλήθος των Νυκτόβιων. Ξαφνικά, ο Σαίν-Κλαίρ είπε: «Έ ταραχή».

—Γκνό! Δεν βρίσκονται πιά εδώ η Βερόνικα κι ο Φαζά. Βλέπω μια άναταραχή στο βάθος, πέρα απ' το άμφιθέατρο! Κάποιος άνοίγει δρόμο ανάμεσα στο πλήθος. Ά, είναι ο άρχηγός των Νυκτόβιων, ο Τούγκ όπως τον ώνόμασε ο Φαζά... Τον βλέπεις;

—Ναί.
 —Είνε μόνος. Γυρίζει ίσως από κάποιο μέρος όπου ώδηγησε το Φαζά με τη Βερόνικα.
 —Είνε πολύ πιθανόν. Πρόσεξε από ποιά διεύθυνσι έρχεται;

—Ναί.
 —Πρός τα εκεί λοιπόν πρέπει να πάμε. Μά θάχουμε να διασχίσουμε όλο αυτό το πλήθος.

—Ω, είναι εύκολο! Ο' άνοίξωμε δρόμο με τα ηλεκτρικά φανάρια μας.

Έτσι άρχισε μια πορεία έφιαλτική. Άφου άναψαν και οι δυο μαζί τα ισχυρά ηλεκτρικά φανάρια τους πήδησαν κάτω απ' το βάθρο τους. Οι κοντινότεροι Νυκτόβιοι γύρισαν προς το μέρος τους, ξαφνιασμένοι και δέχτηκαν άμέσως στα μάτια τις άνυπόφορες φωτεινές ακτίνες.

Ο Νυκτάλωφ κι ο Γιαπωνέζος προχωρούσαν κι οι δυο μαζί με γρήγορο βήμα, γυρίζοντας κάθε τόσο προς τα πίσω χωρίς να σταματήσουν, για να μαστιγώσουν το πλήθος όλόγυρα με το φως των φαναριών τους. Μπροστά τους, πίσω και στα πλάγια έξσπαγε ένα πανδαιμόνιο από ούρλιασματα πόνου, ένα κινητό γάος από ζωντανά σώματα που πηδούσαν, έπεφταν και σπάραιξαν κατά γής.

Έπί τέλους, έφτασαν σε μια άκρη της άπέραντης σπηλιάς, όπου δεν βρισκόταν πιά μπροστά τους ούτε ένας Νυκτόβιος. Είχαν διασχίσει όλο το ξετρελλαμένο πλήθος.
 —Εκεί θάνε! φώναξε ο Νυκτάλωφ λαχανιασμένα.

Οι δυο φωτεινές δέσμες έπεφταν στη μαύρη τρύπα μιας στενής στοάς. Ο Σαίν-Κλαίρ πρόσθεσε:

—Γύρισε με την πλάτη, Γκνό, και βάδιζε προς τα πίσω... ή μάλλον, όχι! Νά, πάρε το φανάρι μου. Όθάρχεσαι

τρία βήματα πίσω από μένα. Με το ένα φανάρι θα φωτίσης το δρόμο σου και συγχρόνως θα ρίχνης το φως του άλλου προς τα πίσω, για να μη μάς παρακολουθήσουν. Κατάλαβες;
 —Και δέβαινα κατάλαβα, αγαπητέ μου Λέο... Ήσυχασε. Προχώρει πρώτος κι έγώ θα τ' άκολουθήσω...

Ο Σαίν-Κλαίρ άμέσως τότε έβγαλε το πιστόλι του, τράβηξε την ασφάλεια και μπηκε άποφασιστικά στη στοά.

Είκοσι λεπτά πριν απ' τη σκηνή αυτή, στη μικρή σπηλιά με τα τρία σκαλοπάτια, είχε ζυγνήσει, όπως είπαμε, η Βερόνικα ντ' Ολμπάν.

Στην άρχή έρριξε γύρω της μια ματιά υπονότατο. Ύστερα είδε το Φαζά, που στεκόταν όρθιος κοντά της, κυττάζοντας την με λαχτάρα, τους τέσσερις Ημερόβιους που παρακολουθούσαν την άνεξήγητη έκείνη σκηνή, τη φωσφορίζουσα κολώνα...

Έμεινε για μια στιγμή σ' άμνησινά νουίζοντας το κεφάλι της βαρύ, μουδιασμένα τα μέλη της, πικρό το στόμα της. Μά έπειτα τινάχτηκε όρθια.
 —Τί κάνω εδώ;... ρώτησε κυττάζοντας κατάματα το μηχανικό. Που βρισκόμαστε; Τί συμβαίνει;...

Ο Φαζά ύποκλήθηκε με σεβασμό, έκαμε μια καθυσταστική χειρονομία κι άπάντησε με φωνή συγκινημένη:

—Είνε όλόκληρη ιστορία, δεσποινίς... μια ιστορία άπίστευτη! Μάς έπιασαν όλους!

—Μάς πιάσανε; φώναξε η Βερόνικα. Πώς; Ποιοί;

—Οι Νυκτόβιοι! άπάντησε ο Φαζά με μια έκφρασι μίσους.

—Μά πώς; Πώς; έμέμεινε η Βερόνικα. Αυτό είναι άπίστευτο!

—Άπίστευτο! Μά δεν βλέπετε λοιπόν πώς δρίσκεσθε μέσα σε μια σπηλιά των Νυκτόβιων, φυλακισμένη, όπως κι αυτοί οι τέσσερες Ημερόβιοι, όπως κι έγώ;

—Κι' ο κύριος Σαίν-Κλαίρ; Ο Γκνό Μιτάνγκ; Ο Βίττο, ο Σόκα, ο Μαργκό; Που είν' αυτοί;

—Άφηστε με, δεσποινίς, να σας τα διηγηθώ όλα με τη σειρά.

Ο μηχανικός είχε προετοιμάσει λεπτομερώς το παραμύθι που θα της διηγηίτο.

—Πιστεύω να θυμάσθε, άρχισε, ότι μετά το φαγητό είχατε πέσει όλοι να κοιμηθήτε, κι' ότι είχα μείνει έγώ για να φυλάξω.

—Ναί, ναί...
 —Πέρασε μια ώρα. Κοιμόσαστε όλοι. Ξαφνικά άκουσα κάτι παράξενους θορύβους γύρω απ' το «Όλμπ—Ι». Κι' έξαφνα είδα να όρμα έναντίον μου ένα πλήθος Νυκτόβιων. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα μάς έδεσαν όλους. Δεν ξέρω τί έγιναν οι σύντροφοί μας.

Έμάς τους δυο μάς έφεραν έδώ και μάς έλυσαν τα δεσμά. Μά μην άνησυχήτε. Θά έλευθερώσω...

Ο Φαζά σάπασε. Είχε τελειώσει την αφήγησί του. Άλλωστε, δεν άντειχε πιά, δεν θα μπορούσε να συνεχίση γιατί έβλεπε στα μάτια της Βερόνικας ότι δεν τον πίστευε.

—Λέτε ψέμματα! πρόφερε

έκείνη καθαρά και περιφρονητικά. Καταλαβαίνω πώς δεν είναι αλήθεια τίποτε απ' ό,τι μου λέτε!

Έκείνος τάχασε.
 «Δεν είμαι μόνη!» σκέφθηκε συγχρόνως η Βερόνικα. «Μπαρά να μιλήσω σ' αυτούς τους Ημερόβιους, έτσι που να με καταλάβουν άρκετά. Έχω περάσει τόσες ώρες στην πόλι τους. Θά με υπερασπισθούν! Είνε άρκετά δυνατοί. Κι' έγώ το ίδιο. Δεν θα μπορέση ο Φαζά να τ' άβάλη πέρα με όλους μας, έκτός αν μεταχειριστή το πιστόλι του!»

Η άσπράτσια αυτή σκέψι της ξανάδωσε όλο το θάρρος και την έτοιμότητά της.

«Θά μάθω άργότερα τί συνέβη! είπε με το νού της. Έκείνο που έπείγει για την ώρα είναι να γλυτώσω απ' το Φαζά!»

—Ναί, λέτε ψέμματα! ξανάπε δυνατά. Το παραμύθι σας κρύβει σίγουρα κάποια αίσχρη άτιμία!

Ο Φαζά γέλασε τότε κυνικά. Κι' άρχισε να της μιλά έξαλλα για την άγάπη του.

Μά η Βερόνικα δεν τον άκουγε. Βρέθηκε ξαφνικά, μ' ένα πήδημα, πάνω στο δεύτερο σκαλοπάτι, πίσω απ' τους καθισμένους Ημερόβιους. Και τους είπε γρήγορα μερικές φράσεις στη γλώσσα τους που σήμαιναν:

—Είμαι ένα όν σαν και σας, Ξέρω την πόλι σας. Έγώ κι οι σύντροφοί μου ήρθαμε από ένα άλλο άστρο του ούρανού σας και σώσαμε δυο Ημερόβιους που τους είχαν αιχμαλωτίσει οι Νυκτόβιοι. Αυτός έδω, που είναι της δικής μας φυλής μάς πρόδωσε και συμπάχησε με τους Νυκτόβιους έναντίον μας και έναντίον των Ημερόβιων. Βοηθήστε με ως ότου φτάση ο άρχηγός μας, το δυνατότερο πλάσμα του κόσμου! Αυτός θα μάς άπελευθερώση και θα νικήση όλους τους Νυκτόβιους, που δεν θα ξαναεπιτεθούν ποτέ πιά στην πόλι σας.

Οι Ημερόβιοι άκουγαν τη Βερόνικα και την καταλάβαιναν άρκετά καλά. Ο Γκό και ο Ρού άποτραβηγμένοι σε μια σκοτεινή γωνιά, έμεναν σαστισμένοι κι άμέτοχοι στην άκατανόητη αυτή σκηνή...

Ξαφνικά άκούστηκε απ' τη στοά κάτι σαν όχλοβοή, που μεγάλωσε γρήγορα, άπλώθηκε, δυνάμωσε. Έγινε ένα πανδαιμόνιο, που δεν είχαν ξανακούσει ποτέ παρόμοιο οι Νυκτόβιοι ούτε οι Ημερόβιοι.

Η Βερόνικα σάπασε. Μά κι' ο Φαζά έπαψε να μιλάει και μάντεψε άμέσως τί συνέβαινε.

—Χίλιοι διαβόλοι! μούγκρισε με μανία. Ο Νυκτάλωφ κι' ο Γιαπωνέζος έλευθερώθηκαν!

Δεν συλλογίστηκε ότι φανέριαν έτσι την αλήθεια στη Βερόνικα. Η μόνη του σκέψι ήταν να έπεμθε άμέσως, να σκοτώση το Σαίν-Κλαίρ και τον Μιτάνγκ, πριν κυριαρχήσουν πάνω στο τρομοκρατημένο πλήθος των Νυκτόβιων.

Αναψε με το άριστερό χέρι το φανάρι που κρεμόταν στο στήθος του, ενώ με το δεξί τραβούσε το μεγάλο πιστόλι του. Κι' ώρμησε μέσα στη στοά. Ο Ρού και ο Γκό δεν τον άκολουθούσαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ελληνικό διήγημα

Ζούσανε είκοσι χρόνια στη μικρή νησιώτικη πόλι ο Στρατής ο Μέντης κι' η γυναίκα του, η Λέλα. Έφοριακός υπάλληλος, είχε διοριστή πολύ νέος στο νησί, κι' έπειτα παντρεύτηκε την ώμορφη κόρη του δημάρχου και κατάφερε να ριζώσει εκεί για πάντα.

Ήσυχη ζωή, μετρημένα τα γλέντια, φτηνές οι χαρές. Μά ήταν μανιακά έρωτευμένος με τη γυναίκα του ο Στρατής και το φτωχό νησί του φαινότανε παράδεισος μια και ζούσε μαζί της.

Σοβαρός, ήθικος και τίμιος, καλός Χριστιανός, ήταν απ' τους ανθρώπους εκείνους που όταν πεθαίνουν γράφουν οι έπαρχιακές έφημερίδες με τη στερεότυπη ψυχρή τους «καθαρεύουσα»: «Ο έκλιπών εξετιμάτο παρὰ πάντων». Και κανείς δεν κάνει αντίθετα σχόλια.

Όστόσο για το Στρατή το Μέντη, δεν έλειπαν τα κουτσομπολιά. Όταν έφτασε εκείνο το Πάσχα στο νησί για να το περάσω με τους δικούς μου —πάνε δέκα χρόνια τώρα—, δεν κουδέντιασα μ' άνθρωπο που να μη μου πη —έμπιστευτικά— και ένα μη γίνη λόγος σε παρακαλώ— την ίδια «καμική» ιστορία, που ώστόσο δεν κατάφερε να με κάνη να γελάσω ποτέ:

Η Λέλα, η ώμορφη γυναίκα του Στρατή, δεν τον άγάπησε ποτέ. Τον παντρεύτηκε τότε στα διαστικά —φούρια-φούρια— γιατί ο γιός του γιατρού του Νταλιάνη, ο Πέτρος, την είχε κάνει «αύριανη μητέρα» και είχε φύγει για την Εύρωπη. Κι' έπρεπε να κρυφή τη ντροπή της, η Λέλα.

Όταν τη ζήτησε σε γάμο, ο Στρατής δεν τώξερε. Μά η Λέλα, του τώπε καθαρά: «Μ' έγέλασε και μ' άτίμασε! Με θέλεις, έτσι;» «Σε θέλω» είπ' αυτός. Κι' έκείνη έσκυψε και φίλησε το χέρι του ευεργέτη της. Σ' έξη μήνες γεννήθηκε το παιδί τους, δηλαδή το παιδί της Λέλας και... γέλασε το παρδαλό κατσίκι στο νησί. Ο Στρατής ένοιωσε τα κρυφά χαμόγελα που συνώδευαν τις εύχες — «να σου ζήση ο γιός σου!»— μά δεν έλεγε λέξη. Και τ' άνάθρεψε το παιδί, πραγματικά σαν δικό του. Το λάτρευε. Κι' άς ήτανε της Λέλας.

Ζούσανε κι' οι τρεις εύτυχισμένοι κι' ο κόσμος άς έλεγε το κοντό και το μακρύ του. Όσπου μια μέρα γύρισε, ήσυχος τώρα πιά και σίγουρος, απ' την Εύρωπη ο νέος γιατρός ο Πέτρος ο Νταλιάνης για να περάση το καλοκαίρι του στο νησί.

Τον είδε ο Στρατής ένα βράδυ στο φαρμακείο και ταραχτηκε. Μά ο Νταλιάνης, με τον αέρα του κοσμικού ανθρώπου, του χαμογέλασε εύγενικά και τούδωσε το χέρι.

—Πώς είσθε, κύριε Μέντη;
 Δείλως τύπος ο Στρατής αναγκάστηκε να τον χαιρετήση. Τούπε κι' ένα ταραγμένο «καλώς ώρίσατε...».

Μια μέρα το παιδί «τους» — ο Δημητράκης — άρρώστησε. Έπεσε στο κρεβάτι βαρεία, με πολύν πυρετό και παραμυλητά. Κλαίγανε κι' οι δυο τους άπελπισμένα. Άξαφνα, ο Στρατής, πετάχτηκε άπάνω!

—Θά φέρομε το γιατρό το Νταλιάνη! είπε στεγνά.
 —Τον πατέρα; ρώτησε δειλά η Λέλα.

—Οχι. Το γιό! Ξανάπε ξερά ο Στρατής. Και σε μισή ώρα, χτύπαγε την πόρτα του:

—Γιατρέ μου, το παιδί μου είν' άρρωστο. Τρέχα!
 Έτρεξε ο Πέτρος, ταραγμένος. Το «παιδί του Στρατή» ήταν το δικό του παιδί. Ξενύχτησε στο μαξιλάρι του μικρού, έγραψε φάρμακα, τούκαν' είεςεις, και σε δέκα μέρες τώσασε.

Κείνο το πρωί, που το εξέταζε και χαμογέλαγε με χαρά, ήταν μόνη της η Λέλα πάνω απ' το κρεβάτάκι του. Ο Στρατής έλειπε στο γραφείο.

—Σώθηκε! φώναξε συγκινημένος. Δεν ύπάρχει κίνδυνος πιά! Τη Λέλα την πήραν τα δάκρυα. Κι' ο Πέτρος χωρίς να σκεφτή τί κάνει, την άγκάλιασε και τη φίλησε παράφορα.

Αυτό ήταν. Άναψε ο παλμός έρωτας που τώρα τον δυνάμωνε και το παιδί...

Τώξερε ο Στρατής. Δεν τώξερε; Όλοι, λέγαν, πώς το ξέρει. Γιατί ο γιατρός δεν είχε φύγει για να έγκαταστάθι στην Άθήνα όπως έπρεπε. Έμενε δυο χρόνια τώρα συνέχεια στο νησί και δεν είχε κρύψει το λόγο που τον κρατούσε στις έρημες τούτες πέτρες του Αιγαίου. Όλοι του οι φίλοι την ήξεραν την ιστορία.

Και τα χρόνια πέραγαν. Και τα είρωνικά χαμόγελα που ύποδεχόντουσαν το Στρατή κόντευαν να του γίνουν συνήθεια.

Έτσι την έμαθα την ιστορία κείνο το Πάσχα. Κι' ήτανε δεύτερη μέρα της Λαμπρής, που καθόμουνα στη μικρή τα-

βέρνα της πλατείας με μια καλή παρέα, όταν άξαφνα μπήκε ο Μπάβας ο σφουγγαράς και είπε το νέο:

—Ο Στρατής σκότωσε το γιατρό το Νταλιάνη!
 —Τώρα; Ύστερ' από είκοσι χρόνια;
 Κανείς δεν μπορούσε να εξηγήση το μυστήριο. Την άλλη μέρα, η θάλασσα ξέβρασε το πτώμα του Στρατή...

Ο Δημητράκης μόνον ήξερε τί έγινε. Κι' αυτός τ' άείπε άργότερα, ύστερ' από μέρες:

Κείνο το πρωί, μπήκε στην κάμαρα του Στρατή κίτρινος και ξαγρυπνημένος.

—Πατέρα, τούπε άπότομα, είν' αλήθεια πώς δεν είμαι δικό σου παιδί; Είν' αλήθεια πώς είμαι γιός του γιατρού του Νταλιάνη;

Τούσπασε την καρδιά του δύστυχου του Στρατή.

—Ποιός σου τώπε; ρώτησε.
 —Ο ίδιος! Χτές τη νύχτα με φώναξε ιδιαιτέρως και μούπε πώς είμαι γιός του και θέλει να με στείλη στην Εύρωπη να σπουδάσω γιατρός!

—Αλήθεια είναι! είπε βαρεία ο Στρατής.

Κι' ο γιός του έφυγε άμίλητος.
 «Όλα του τάχε συγχωρήσει του γιατρού ο Στρατής. Μά τούτο δώ, το τελευταίο, δεν το μπόρεσε. Τούχε κλέψει την άγάπη της γυναίκας του. Τώρα τούκλεβε και την άγάπη του παιδιού. Παραφύλαξε στον έρημο δρόμο και τον σκότωσε.

Κι' ύστερα έπνιξε το σπαραγμένο έαυτό του στην άγρια λήθη της θάλασσας.

Η Λέλα απ' την ώρα πουμαθε τη διπλή συμφορά, έμειν' άμίλητη. Και

Αναψε ο παλμός έρωτας του, που τώρα τον δυνάμωνε και το παιδί...

κυτόσε γύρω της ήλιθα κι' αδιαφορητά πάντα. Όσπου έξι λίγων καιρό, άνοίξε το στόμα της κι' είπε σε μια γειτόνισσα:

—Τρέμω μήπως μάθη τίποτα ο Στρατής και σκότωση το γιατρό. Τι θά γινόταν τότε ο Δημητράκης;

Η δύστυχη!... Ήταν τρελή!... Όταν ο γιός της ύστερ' απ' την τραγωδία τώριζε στο πιτό και μη μπορώντας ν' ανθέη βρήκε ένα βράδυ κι' αυτός τη λησμονία στη θάλασσα, δεν κατάλαβε τίποτα. Και ζή ακόμη όλομόναχη και ξεχασμένη στο μικρό σπιτάκι του νησιού και λέει πάντα στις γειτόνισσες πώς τρέμει μήπως μάθη τίποτα ο Στρατής και σκοτώση το γιατρό» και «τότε τί θά γίνη ο γιός της ο Δημητράκης»...

Δ. Ε.—

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ της 'Αμερικανικής Γερουσίας

Η καθημερινή μιζελόσουπα κι' ο ειρηνολογός αέτος

Θυμάσθε, αλήθεια, τα πολυθρόνητα μιζελία της Κατοχής;... Όσο σωτήρια κι' αν μάς φαίνονταν τότε, στην «ανάδροχιά», είχε γεγονός ότι τα μιζελόσουπα σε τέτοιο σημείο, ώστε δεν θέλουμε πια να τα είδουμε στα μάτια μας. Γι' αυτό έχει σταματήσει τώρα η εισαγωγή τους απ' το ελεύθερο εμπόριο — ενώ προπολεμικά είχαν αρκετή κατανάλωση στην Ελλάδα.

Όστόσο, κάνουν μεγάλο λάθος όσο νομίζουν ότι οι 'Αμερικανοί μάς τ'άστειλαν τότε επειδή τα περιφρονούσαν οι ίδιοι κι' ήθελαν να τα ξεφορτωθούν. Η μιζελόσουπα αποτελεί απεναντίας ένα απ' τα πιο συνηθισμένα εδέσματα των 'Αμερικανικών τραπέζιων. Το περιεγρότερο δε είναι ότι δεν λείπει ποτέ, ούτε μία μέρα, απ' τη λίστα του ιδιαίτερου ρεστωράν της 'Αμερικανικής Γερουσίας!

Πού οφείλεται η τόσο μιζελόφραση των γερουσιαστών των 'Ηνωμ Πολιτειών; Όχι τόσο στις συμβουλές των διαίτολόγων, όσο σε μία παράδοση μισού αιώνα. Να πως έχουν τα πράγματα:

Μια μέρα του 1907 ο γερουσιαστής της Μιννεσότα Κντ Νέλσον μπήκε στο ρεστωράν της Γερουσίας, στράφηκε σ' ένα τραπέζι, άνοιξε την εφημερίδα του και ζήτησε να του φέρουν το συνηθισμένο του «πιάτο»: μιζελία σουπά.

—Δυστυχώς, δεν έχουμε σήμερα... του είπε το γκαρσόνι.

Ο Νέλσον θύμωσε τότε. Κι' επειδή συνέβη να νε πρόεδρος της Επιτροπής των κανόνων λειτουργίας της Γερουσίας, διέταξε να μη λειψη στο έξης ποτέ η μιζελόσουπα απ' το καθημερινό μενού του ρεστωράν.

Η παράδοση αυτή τηρείται ακόμη πιστά. Φαίνεται δε ότι οι γερουσιαστές βρίσκουν του γούστου τους την πράσινη, πηχτή κι' άρωματική σουπά, έφόσον καταναλώνουν κάθε μέρα 35 γαλόνια απ' αυτή... Ο αρχιμάγειρος της Γερουσίας τη φτιάχνει με μία δική του συνταγή, που την δίνει πρόθυμα σ' όσους του τη ζητάνε απ' όλες τις άκρες των 'Ηνωμ. Πολιτειών.

Υπάρχουν όμως κι' άλλες παραδόσεις στη Γερουσία, που τηρούνται πιστά. Μία απ' αυτές προστατεύει τα κουτιά με τον ταμπάκο, τα έγκρεστημένα στον τοίχο του βόθρου της αίθουσας των συνεδριάσεων, για να «πρεζάρουν» οι γερουσιαστές όταν μπαίνουν ή βγαίνουν. 'Ακόμα κι' όταν ανακαινισθεί τελευταίως ή αϊθουσα αυτή, τα κουτιά ξανατοποθετήθηκαν στις θέσεις που είχαν από αιώνας.

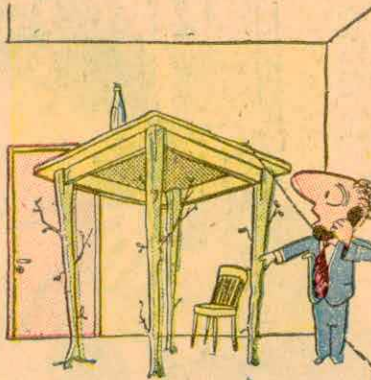
Έξ' άλλου, κάθε γερουσιαστής έχει πάνω στο γραφείο του ένα δοχείο με άμμο για το στέγνωμα του μελανιού... που δεν τη χρησιμοποιεί σχεδόν ποτέ! Το έπιβάλλει κι' αυτό η παράδοση.

Πάνω σ' ένα βόθρο από πράσινο μάρμαρο, μέσα στη μεγάλη αίθουσα, είναι στημένη μία σφαίρα μ' έναν αέτο μ' ανοιχτά φτερά, στην κορυφή ενός άσπρινου στύλου. Αποτελεί το σύμβολο της δημοσπονδιακής έξουσίας. 'Αν λοιπόν τύχαι να μαλώσουν και να πιαστούν στα χέρια δυο γερουσιαστές (βλέπετε, δεν συμβαίνουν μόνο στην έλληνική Βουλή τέτοιοι σκηνές...) ο άρχικλητήρας άρπάξει άμέσως το στύλο με τον αέτο, τον σηκώνει και τον κρατάει ψηλά, πάνω απ' τα κεφάλια των ταραχοποιών. Η συμβολική αυτή χειρονομία ένεργεί συνήθως σαν ένα είδος... ψυχρολουσίας, που σβύνει άμέσως το πολέμικό μένος τους!...

Άλλη παράδοση άπαγορεύει το τράβηγμα φωτογραφιών, όταν συνεδριάζει η Γερουσία... ίσως για να μην άποτυπώνη ο άδιάκριτος φακός τους γερουσιαστές εκείνους που έχουν πάρει ένα ύπνάκι!

—Αχ, κύριε Μιχαλάκη, με υποχρεώνετε!... (Του 'Αρχέλαου)

—Εμπρός... Τό τραπέζι που μου πουλήσατε ήταν, φαίνεται, από χλωρό ξύλο!...

—Νά, Πόπη μου, και η τελευταία φωτογραφία του μακαρίτη του άντρα μου!...

Η μέδα

Στην 'Αγγλία, η μόδα των ξανθών μαλλιών βρίσκεται σε ύφεση. 'Αντί γι' αυτά, οι γυναίκες προτιμούν τα γκριζα μαλλιά, με μεταλλικές λάμψεις. Η μέθοδος που δίνει αυτό το χρώμα στα μαλλιά είναι έξαιρετικά πολύπλοκη και δαπανηρή.

Τα μικρά βέλα, που θυμίζουν τις δενετσιάνικες μάσκες, θα φορεθούν πολύ έφτος.

Οι καλοκαιρινές όμπρέλλες θα είναι χωρίς χερούλι. Θα το αντικαταστήσει ένας δερμάτινος ιμάς, που θα έπιπνέει στις γυναίκες να περνούν την όμπρέλλα στον ώμο τους, όπως κάνουν σήμερα για τις τσάντες σπόρ.

Η μόδα θέλει έφετος κολλιέ από μαργαριτάρια (ψεύτικα) με πολλούς γύρους κι' ένα μεγάλο κλίπς στην άκρη. Μέσα σ' αυτό εκείνη που το φορεί περνάει το μαντήλι της ή ένα άνθος.

Μια άλλη ιδιοτροπία της έφτεινής μόδας είναι τα πλατεία δαχτυλίδια, με πολύχρωμες πέτρες (άληθινες ή ψεύτικες), που φοριούνται πάνω από τα γάντια.

Υγιεινά κι' όμορφα

Αν ο καλοκαιρινός ιδρώτας προκαλεί το σχηματισμό στις παλάμες των χεριών σας μικρών φυσαλίδων θα κάνετε συχνές πλύσεις με την ακόλουθη διάλυση:

Λευκόν ύδωρ (μολυβόνερο) 10 γραμ.
Ζεστό νερό 30 »

Μπορείτε επίσης να κάνετε έπαλσεις με την ακόλουθη αλοιφή:

Βαζελίνη 40 γραμ
Λανολίνη 40 »
Όξειδιον ψευδαργύρου 15 »
Βορικών οξεί 3 »
Σαλικυλικόν οξύ 1 »
Γκουντρόν 0,50 »

Αν ο καλοκαιρινός ήλιος προκαλεί φλόγωση του προσώπου και των ακαλύπτων μερών του σώματος θα σας κάνει καλό η ακόλουθη αλοιφή:

Σουμπλιμέ 7 γραμμάρια.
Διυλισμένο νερό 1 λίτρον.
Ασπράδα αυτών 4.
Χυμός λεμονιού No 4.
Λευκή ζάχαρη 50 γραμμάρια

Την αλοιφή αυτή θα βάζετε με τη μορφή έμπλάστρων, σε τρόπον ώστε να παραμείνη επί πολύ πάνω στο δέρμα και να εισχωρή στους πόρους του.

Κατά της πιτυριάσεως ώφελούν πολύ οι έπαλσεις με την ακόλουθη αλοιφή:

Βαζελίνη 30 γραμ.
Βορικών νάτριον 5 »
Κίτρινον όξειδιον του υδραργύρου 1 »

Για τις κηλίδες

Για να εξαλειφείτε τις κηλίδες της μελάνης από ένα ύφασμα θα χρησιμοποιήσετε λίγο ζεστό γάλα. Σε περίπτωση άποτυχίας, θα τις τρίψετε με χυμό λεμονιού. Χρειάζεται, όμως, μεγάλη προσοχή. Γιατί ο χυμός του λεμονιού μπορεί ν' άποχρωματίσει το ύφασμα στο μέρος όπου το τρίβετε.

Αν η βροχή έλέκισε το άπό πύλημα καπέλλο σας θα τρίψετε τους λεκέδες με πολύ λεπτό γυαλόχαρτο (ντομπλ ζερό). Η μέθοδος αυτή μπορεί να έφαρμωσθή άκινδύνως και στα άνοιχτόχρωμα πιλήματα.

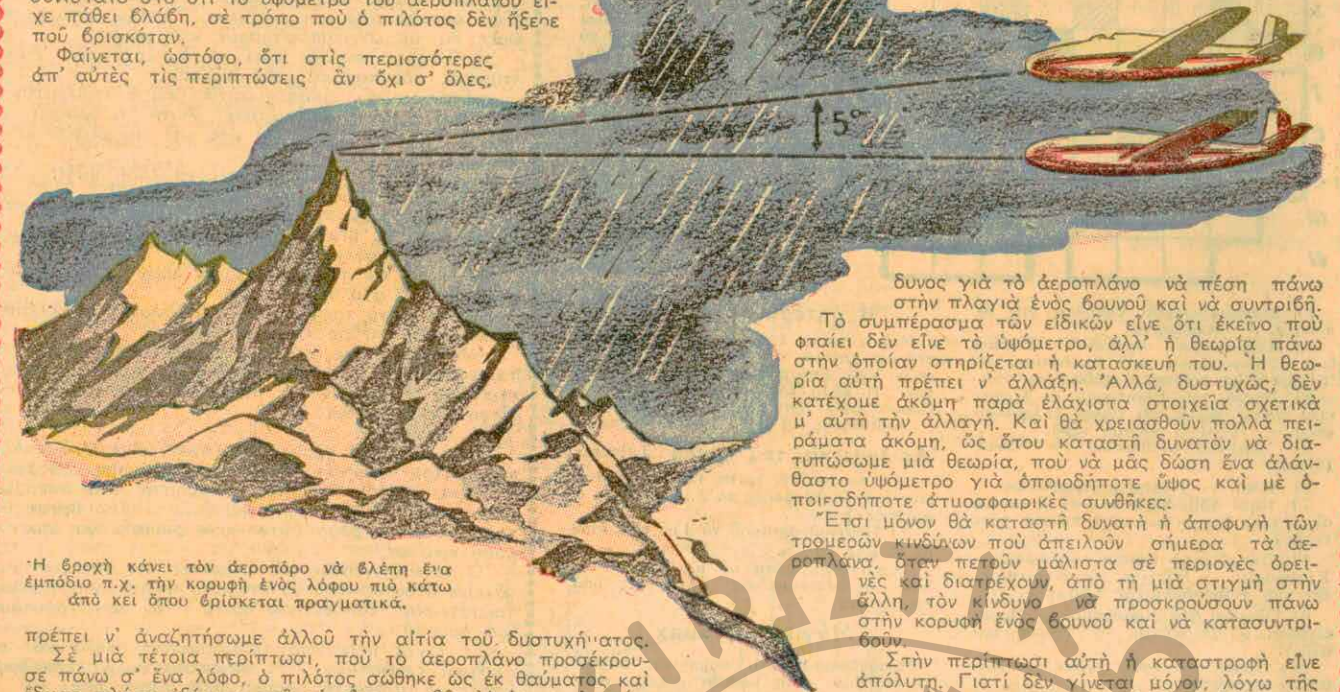
ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Μια νέα έξηγησις των

Τα διεθνή αεροπορικά χρονικά παρουσιάζουν, δυστυχώς, έναν άρκετά μεγάλο αριθμό δυστυχημάτων, που φαίνονται, τις περισσότερες φορές, μυστηριώδη κι' άνεξήγητα. Κατά τον τελευταίο καιρό, ιδίως, σημειώθηκαν άρκετά δυστυχήματα, που είχαν όλα ένα κοινό χαρακτηριστικό: Το αεροπλάνο, κατά το πέρασμά του από μία όροσειρά ή μία λοφοσειρά, συντρίβη, ξαφνικά, σε μικρή απόσταση κάτω από την κορυφή αυτού του φυσικού εμποδίου που ορθωνόταν μπροστά του. Ο μόνος που θα μπορούσε να μάς πληροφορήσει πως έπληθε αυτή η σύγκρουσις είναι ο πιλότος. 'Αλλ' είναι σπανιότατο, αν μη τελείως άδύνατο, να διασωθή ο πιλότος έπειτα από ένα παρόμοιο δυστύχημα.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, οι έμπειρογνώμονες κατέληγαν πάντοτε στο ίδιο συμπέρασμα, πο' συνίστατο στο ότι το ύψόμετρο του αεροπλάνου είχε πάθει βλάβη, σε τρόπον που ο πιλότος δεν ήξερε πού βρισκόταν.

Φαίνεται, ωστόσο, ότι στις περισσότερες απ' αυτές τις περιπτώσεις αν όχι σ' όλες,

Η βροχή κάνει τον αεροπόρο να θλέπν ένα έμποδιο π.χ. την κορυφή ενός λόφου πιο κάτω από κει όπου βρίσκεται πραγματικά.

πρέπει ν' αναζητήσουμε άλλου την αίτια του δυστυχήματος.

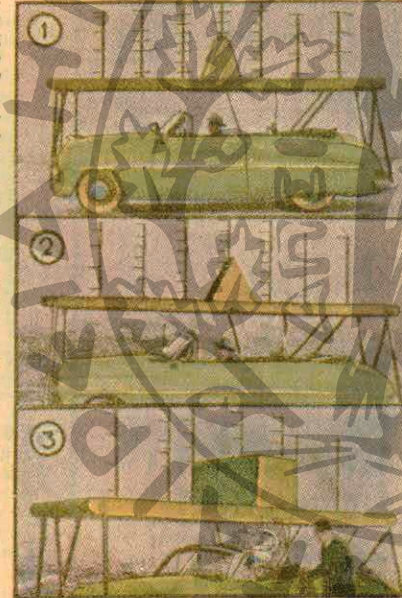
Σε μία τέτοια περίπτωση, που το αεροπλάνο προσέκρουσε πάνω σ' ένα λόφο, ο πιλότος σώθηκε ως έκ θαύματος και έδωσε πλήρη έξηγησις του τι είχε συμβη. 'Ανέφερε, λοιπόν, ότι το ύψόμετρό του λειτουργούσε κανονικά, άλλ' ότι κατά το πέρασμά πάνω από το λόφο έδειχνε ύψος άνώτερο κατά διακόσια και πλέον μέτρα απ' αυτόν.

Η άναφορά αυτή του πιλότου έριξε ένα καινούργιο φως στις έρευνες των ειδικών, που άναρωτήθηκαν μήπως η άτμοσφαιρική πίεσις παρουσιάζει ουσιώδεις διαταραχές πάνω από τις όρεινες περιοχές. Στην περίπτωση αυτή, οι ένδείξεις του ύψόμετρου δεν θα ήταν σωστές, γιατί, ως γνωστόν, η λειτουργία αυτών των όργάνων έχει βασισθή πάνω σε θεωρίες που υποστηρίζουν ότι η άτμοσφαιρική πίεσις έλαττούται με τρόπο σταθερό, όσο άνερχόμεθα σε ύψος.

Ένα χτυπητό παράδειγμα, που δείχνει πόσο μεγάλο μπορεί να είναι αυτό το σφάλμα, μάς παρέχεται από τις δεβαιώσεις των αεροπόρων που πέρασαν πάνω από την όροσειρά της Νέας Γουίνεας. Τα ύψόμετρα των έδειχναν 4600 μέτρα, ενώ, σύμφωνα με τις μετρήσεις των γεωγράφων, η υψηλότερη κορυφή αυτής της όροσειράς δεν ξεπερνάει τα 3600 μέτρα. Αυτή η διαφορά των 1000 μέτρων φανερώνει ότι το ύψόμετρο κάθε άλλο παρά παρέχει άσφαλείς ένδείξεις σε παρόμοια ύψη.

Ας υποθέσουμε τώρα ότι ο πιλότος, έξροντας το ύψος της κορυφής, ρυθμίζει την πορεία του σύμφωνα με το ύψόμετρο του γύρω στα 4.000 μέτρα. Θα πέση τότε άναπόφευκτα πάνω στην πλαγιά του βουνού γιατί, έπρεπε να περάσει πάνω από τα 4600 μέτρα.

Ο δυνατός άνεμος ιδίως, όπως άπέδει-

ξαν τα πειράματα που έγιναν από τους μηχανικούς της μεγάλης 'Αμερικανικής εταιρείας Μπήσκραφτ δημιουργεί μία 'εμπέρισις', μία πρόσθετη δηλαδή πίεσις και το άποτέλεσμα είναι ότι το ύψόμετρο δεν δείχνει πια το πραγματικό ύψος, άλλ' ένα άλλο πλάσματικό, σε τρόπον που ο πιλότος δεν ξέρει πού βρίσκεται.

Τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα όταν βρέχ. Έχει πιστοποιηθή από πολλά πειράματα, ότι η βροχή μάς κάνει να βλέπουμε τα αντικείμενα που βρίσκονται σε κάποια άπόσταση χαμηλότερα από ό,τι είναι.

Έτσι, ο αεροπόρος θα ίδη την κορυφή ενός βουνού πιο κάτω από κει, που βρίσκεται πραγματικά. 'Αν τώρα σκεφτούμε ότι και το ύψόμετρό του παρέχει άσφαλείς ένδείξεις σχετικά με το ύψος όπου ταξειδεύει, είναι εύκολο να καταλάβουμε πόσο σφοδρός είναι ο κίν-

δυνος για το αεροπλάνο να πέση πάνω

στην πλαγιά ενός βουνού και να συντρίβη. Το συμπέρασμα των ειδικών είναι ότι εκείνο που φταίει δεν είναι το ύψόμετρο, άλλ' η θεωρία πάνω στην όποιαν στηρίζεται η κατασκευή του. Η θεωρία αυτή πρέπει ν' αλλάξει. 'Αλλά, δυστυχώς, δεν κατέχουμε άκόμη παρά ελάχιστα στοιχεία σχετικά μ' αυτή την άλλαγή. Και θα χρειασθούν πολλά πειράματα άκόμη, ως ότου καταστή δυνατόν να διατυπώσουμε μία θεωρία, που να μάς δώση ένα άλλανθαστο ύψόμετρο για όποιοδήποτε ύψος και με όποιοδήποτε άτμοσφαιρικές συνθήκες.

Έτσι μόνον θα καταστή δυνατή η άποφυγή των τρομερών κινδύνων που άπειλούν σήμερα τα αεροπλάνα, όταν πετούν μάλιστα σε περιοχές όρεινες και διατρέχουν, από τη μία στιγμή στην άλλη, τον κίνδυνο να προσκρούσουν πάνω στην κορυφή ενός βουνού και να κατασυντρίβουν.

Στην περίπτωση αυτή η καταστροφή είναι άπόλυτη. Γιατί δεν γίνεται μόνον, λόγω της τρομερής προσκρούσεως, το αεροπλάνο κομμάτια, αλλά και όλη σωματική. Παίρνει φωτιά ή δεν ζίνα κι' έτσι και ο πιλότος και οι έπιβάτες βρίσκουν — αν ζουν άκόμη — φοικώδη θάνατο.

Για να αντίληφθε το μέγεθος της καταστροφής στην περίπτωση αυτή δεν έχετε παρά να θυμηθήτε το αεροπορικό δυστύχημα που συνέβη πρόσφατα στη Μαλακάσα. Ένα αεροπλάνο προσέκρουσε πάνω στις πλαγιές της Πάρνηθος, διαλύθηκε και τα κομμάτια του κατέπεσαν φλεγόμενα. 'Από τους άτυχείς έπιβάτες του κανένας δεν σώθηκε.

Ας ευνθούμε, λοιπόν, την ταχίστη τελειοποίηση του ύψόμετρου των καινούργιων αεροπλάνων.

Είναι ο μόνος τρόπος για να πάψουμε να βρηνόμμε κάθε τόσο για την τραγική άπώλεια άθων άνθρώπων ψυχών.

Στην 'Αμερική έγιναν ειδικά πειράματα δημιουργίας τεχνητών συνθηκών δυνατών άνέμου, για να καθορισθούν οι τυχόν μεταβολές της άτμοσφαιρικής πίεσεως, τις το σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκε ένα αυτοκίνητο πάνω στο όποιο τοποθετήθηκαν διαδοχικά τρεις όγκοι, ένας κυκλικός (1), ένας πυραμιδοειδής (2) κι' ένας κυβικός (3). Η ταχύτης του αυτοκινήτου δημιουργούσε τις έπιθυμητές συνθήκες δυνατού άνεμου. Είδικά μηχανήματα κατέγραφαν την άτμοσφαιρική πίεσις. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι η άτμοσφαιρική πίεσις μεταβάλλεται άνάλογα με την ταχύτητα του αυτοκινήτου — που αντίστοιχος κατά κάποιον τρόπο στην ταχύτητα του άνεμου — το σχήμα και τις διαστάσεις του σώματος που βρισκόταν πάνω σ' αυτό κλπ.

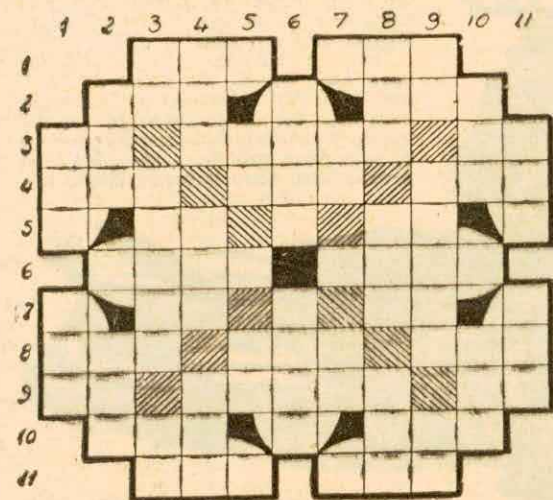
ΠΑΙΓΝΙΑΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξε

Μέσα στο κάθε τετραγωνίδιο του σχεδίου μας αντί να βάλετε ένα μόνο γράμμα θα βάλετε μία ολόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Προορισμός του να μπαίνει στη φωτιά. — Θα τα έρθετε σε κάθε φράση.

- 2) Χρησιμοποιείται συνήθως για άποψη. — Ακάθαρτα.
3) Διαμέρισμα σπιτιού. — Όνομα δυο αυτοκρατοριών του Βυζαντίου. — Εξαιρετικής ποιότητας (αυτ.).
4) Νησιά του Ειρηνικού. — Τυναικείο όνομα, αλλά και τίτλος ελληνικού φίλμ. — Περιέχει ποίηση νερό.
5) "Όργανο" αίσθησης. — Όπως (ξεν.).
6) Ψάρι. — Καταστροφή ηθικής.
7) Νησί του Αιγαίου. — Σπανίως οι γονείς την δίνουν στα παιδιά τους (καθ.).
8) Υπερβολική αγάπη για κάτι. — Συντροφιά. — Πολίτη της Κορινθίας, επί της σιδηροδρομικής γραμμής.
9) Γίνονται στα δικαστήρια. — Προσφέρεται σ' επισκέπτη. — Ίερός του Θιέτ.
10) Τόπος για ταύρομαχίες. — Καθόλου αγαπητή.
11) "Ετσι έμεναν στην αρχαιότητα τα πτώματα των ποδοσφαιριστών. — Έχει καθέναν το δικό του.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) "Ερμος. — Στόχος (δημ.).
2) "Ανισόροπος. — Γαλλική πόλις με περίφημη πλας.
3) Πρόθεσις. — "Ασιατική όροσειρά. — "Αρχαία θεά.
4) "Απαραίτητα στο τάβλι. — Δεν κάνει άπατες. — Μουσική σύνθεσις.
5) Πηγή νερού. — Δέμα (ξεν.).
6) Δημοκρατία της Κεντρικής "Αμερικής. — Μικρό δοχείο για κρασί ή άλλα ποτά.
7) Βουνό και μοναχική πολιτεία. — Παιδικός περίπατος.
8) "Ηρω των "Αθλίων. — "Αλογα (δημ.). — Θυμίζει περραίν Ζακυνθίου τραγουδιού.
9) Βούλωμα. — Μικρό μαλάκιο. — Κάθε διωχθέντα έχει το δικό της.
10) Λιμάνι της "Αττικής. — Χημικές ενώσεις.
11) Βρίσκεται σ' ένα σημείο του ορίζοντος. — Πρόσωπα.

Κ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Λεγοπαζίνιεν

Ποιά γράμμα τ' αλφάβητου μελετά μετ' από την πολλή μελέτη όμορφο φαί με κάνει;

Λεξιγρίφος

Γράμμα είναι το πρώτο μου, γράμμα το δεύτερό μου, το τρίτο άκρωτήριο κι' ...όλα καμμάτια το σύνολό μου.

Βρείτε το...

- 1) Ποιά όνομα διδύκων δυνάμει αποτελείται από τρεις συλλαβές που περιλαμβάνουν από ένα φωνήεν, πάντοτε το ίδιο;
2) Ποιά λέξη — που έχει σχέση με την ηλικία — έχει 7 σύμφωνα και 7 φωνήεντα;
3) Ποιά πόλις θρίσκει στα νεκροταφεία;

Τά σκαπύνει

"Ήταν τόσο οίκονόμος, ο κ. Σπαγγορμένος, ώστε δεν πετούσε ούτε τα απολείφια απ' τα σκαπύνια του ξυρίσματος που καταναλάσκε. "Όταν κάθε σκαπύνι έφτανε στο τέλος του, φύλαγε το μικρό απολείφιο, για να λιώσει 5 τέταια απολείφια μαζί και να σχηματίσει έτσι ένα καινούριο σκαπύνι. Μέσα σε 20 χρόνια, κατανάλασε εν όλω 156 σκαπύνια για το ξυρίσμά του. Πάσα είχε αγοράσει σ' αυτό το διάστημα;

Σύγχινο αϊ νινγκ

Οι διασκεδάσεις των σκοτώνουν. Οι κηφίνες τον σπαταλούν. Τα ρολόγια τον δείχνουν. Οι μηχανές τον εξοικονομούν. Τι είναι;

"Η μητέρα κι' η κέρη

Μία γυναίκα έχει σήμερα τα τετραπλάσια χρόνια της κόρης της. Πρώ 5 ετών, είχε επταπλάσια χρόνια απ' αυτήν. "Η κόρη της ήταν τότε 5 ετών. Ποσών ετών είναι σήμερα η μητέρα;

Απαντήστε σε μισό λεπτό το πολύ.

Αριθμητική του μισού λεπτού

- 1) "Αν τα δύο τρίτα του αριθμού X είναι με 10 φορές το 2, ποιάς είναι ο αριθμός X;
2) Ποιανού αριθμού το 1)6 είναι ίσον με 2 και 10;
3) Απαντήστε μέσα σε μισό λεπτό το πολύ σε καθένα απ' αυτές τις δυο ερωτήσεις.

Μαγικό γράμμα

Προσθέτοντας ένα σύμφωνο, πάντοτε το ίδιο, στις κάτω λέξεις, προσαρμόστε να σχηματίσετε άλλες τρεις λέξεις:

- 1) "Ορος. 2) "Αρά. 3) Νύξ. 4) "Ονος. 5) "Αγος. 6) "Ολον.

"Επισκεπτήριο

Ι. Ε. ΣΤΟΥΜΗΣ

ΚΥΘΝΟΣ

Μπορείτε να έρθετε τι δουλειά κάνει ο κάτοχος του ανώτερου επισκεπτηρίου; Για να το έρθετε αρκεί να χρησιμοποιήσετε μία μόνη φορά όλα τα γράμματα που υπάρχουν στο επισκεπτήριο του.

Στο ξενοδοχείο

"Ένα μεγάλο ξενοδοχείο έχει 100 δωμάτια. Στην πόρτα του καθενός υπάρχει γραμμένη ο αριθμός του. Μπορείτε να έρθετε πάες φορές εν όλω έχουν χρησιμοποιήσει για όλους τους τους αριθμούς τα ψηφία 9 και 6;

Οι μέρες των 30 ωρών

"Αν όλες οι μέρες ενός έτους (δύο διακετού) αποκτούσαν από 30 ώρες η καθένα, αντί για τις συνήθως 24, σε ποιά ημερομηνία θα πέφτε τότε η 9η "Απριλίου;

"Αναγραμματισμός

Φαινόμενο της φύσεως το αναγραμματισμό και σχηματισμό αμέσως σχηματίζω.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Το τριαντάφυλλο

"Ανέκδοτα και Ιστορίες

Το τριαντάφυλλο το υπέροχο λουλούδι την "Ανοιξιάς και του "Ερωτα που στολίζει αυτή την εποχή τους κήπους και αρωματίζει τον αέρα με την ευωδία του, έχει πολλούς θαυμαστές, που το προτιμούν από τα άλλα λουλούδια. Είναι ο βασιλεύς των λουλουδιών. Κι' όμως υπήρξαν και άνθρωποι που δεν μπορούσαν ούτε ν' αντικρύσουν τριαντάφυλλα, ούτε να μυρίσουν το άρωμά τους.

"Ο Δούκας της Βενετίας Φραγκίσκος και ο Ιππότης ντε Γκυς π.χ. λιποθυμούσαν όταν μυρίαν τριαντάφυλλο.

"Αντιθέτως η ιστορία αναφέρει αυτοκράτορας και βασιλείς που έτρεφαν μεγάλη λατρεία για τα τριαντάφυλλα. Σχετικό είναι και το παρακάτω ανέκδοτο: Μία μέρα ο Τσάρος Νικόλαος Ιος είδε έναν στρατιώτη που φύλαγε σκοπός σε μία δίοδο του περιβολίου των "Ανακτόρων.

—Τί κάνεις εδώ, παλληκάρι μου; τον ρώτησε. —Δεν ξέρω, Μεγαλειότατε. "Αντικαθιστώ έναν άλλο φρουρό εδώ και μία ώρα. "Υστερ' από τρεις ώρες θα με αντικαταστήσουν και μένα!

"Ο Τσάρος φώναξε τότε το διοικητή της "Ανακτορικής φρουράς και τον ρώτησε:

—Γιατί φυλάει σκοπός αυτός εκεί ο στρατιώτης; —Δεν ξέρω, Μεγαλειότατε! Αυτή τη φρουρά τη βρήκα απ' τον προκάτογό μου και την εξακολουθώ κι' εγώ τακτικά!

—Ποιάς επί τέλους μπορεί να ξέρη κάτι; —"Ισως ο Αυλάρχης, Μεγαλειότατε!

"Ο Τσάρος φώναξε τότε τον Αυλάρχη αλλά ούτε αυτός ήταν σε θέση να τον πληροφορήσει. Θυμωμένος τότε ο Νικόλαος τού είπε:

—"Εννιά σε τρεις μέρες να ξέρω τί είν' αυτό που γίνονται στο παλάτι μου.

"Υστερ' από τρεις μέρες, ο Αυλάρχης παρουσιάστηκε στον Τσάρο και τού είπε:

—Μεγαλειότατε, αυτός ο στρατιώτης φυλάει μία τριαντάφυλλα που την αγαπούσε πολύ η Αυτοκράτειρα Αικατερίνη η Μεγάλη... εδώ κι' εκατόν είκοσι τρία χρόνια!

Τί συνέβαινε; Πριν από 123 χρόνια, ένα πρωί, είχε θυή η Αυτοκράτειρα περίπατο στο περιβόλι της. "Αξαφνα στάθηκε γεμάτη θαυμασμό μπροστά στο υπέροχο τριαντάφυλλο, μιάς τριανταφυλλιάς. Της άρεσε δε τόσο πολύ το ρόδο αυτό ώστε διάταξε να μην το κόψη κανένας.

"Ο τότε διοικητής της "Ανακτορικής φρουράς για να είχε βέβαιος πως θα τηρείτο η διαταγή της Αυτοκράτειρας, τοποθέτησε κοντά στην τριανταφυλλιά ένα φρουρό.

Σε λίγες μέρες το τριαντάφυλλο, αλλά και οι φρουροί ξεχάστηκαν. "Η υπηρεσία όμως εξακολουθούσε να τοποθετεί φρουρά στο ίδιο μέρος!

"Ο διοικητής της φρουράς άλλαζε κι' οι νέοι διοικητές εξακολουθούσαν να κάνουν το ίδιο. Και η ιστορία αυτή βάσταξε εκατόν είκοσιτρία χρόνια! Μεγάλη τιμή σ' ένα τριαντάφυλλο, αλήθεια!

Στο Χέλντερχαϊμ της Γερμανίας υπήρχε άλλοτε μία τριανταφυλλιά στριγγμένη στον τοίχο μιάς παλας εκκλησίας.

"Ήταν η πιο γέρική τριανταφυλλιά του κόσμου. "Η παράδοσις ανέφερε ότι είχε φυτευθεί από τον ίδιο τον Καρλομαγνο. "Ο κορμός της ήταν χοντρός, σαν το ανθρώπινο σώμα και διακλαδιζόταν σε πέντε μεγάλα κλωνάρια κι' αυτά σε άπειρα μικρότερα που σκέπαζαν όλους τους τοίχους της εκκλησίας.

Κατά το 1679 ο τότε αρχιεπίσκοπος του Χέλντερχαϊμ είχε κατασκευάσει ειδικά στηρίγματα γι' αυτή την τριανταφυλλιά. Για το γεγονός αυτό γίνεται λόγος και στα αρχεία της εκκλησίας, της οποίας οι τοίχοι μόλις έρχονταν η άνοιξη σκεπαζόνταν από χιλιάδες τριαντάφυλλα.

"Η παλιά "Αθήνα είχε ονομαστούς καλλιερητές και φίλους της τριανταφυλλιάς.

"Ένας από αυτούς ήταν και ο γερο -Περρωτής, που κατοικούσε εκεί που βρίσκεται σήμερα το Μέτς. "Ο συνταξιούχος αυτός καλλιεργούσε στον κήπο του θαυμάσια "Απριλιάτικα τριαντάφυλλα. Αυτά ήταν η χαρά της ζωής του, η περηφάνειά του, το καμάρι του.

Συχνά, όταν έβγαίνει απ' τον κήπο του έκοβε ένα από τα σπάνια τριαντάφυλλα του, το τοποθετούσε μ' ευλάβεια στο βάθος του ημιψηλίου που φορούσε σύμφωνα με τη μόδα της εποχής, και το πρόσφερε στην ωραιότερη απ' τις γνωστές του "Ατίδες κυρίες που θα συναντούσε στο δρόμο.

Η καρπάνια της εύτυχίας

Το παρχαμυδάκι σας

Ζούσε μία φορά κι' έναν καιρό στη Νορβηγία ένας βασιλιάς που δεν έβγαίνει ποτέ του έξω. "Από τους υπουργούς του μάθαινε αν οι υπήκοοί του ήταν ευχαριστημένοι ή όχι.

"Ο λαός του είχε παράπονο γι' αυτό. "Ήρθε καιρός που ο βασιλιάς πέθανε κι' άφισε στο θρόνο το γιού του τον "Οσκάρι. Αυτός αμέσως κρέμασε έξω από το παλάτι μιάν άσημνία μεγάλη καρπάνια.

—Θέλω, είπε, να τραβώ το σχοινί της καρπάνιας, και ο ήχος της να ειδοποιή τους υπήκοούς μου κάθε φορά που θα είμαι ευτυχισμένος!

Αυτό όμως δεν ήταν τόσο εύκολο, όσο το νόμιζε ο "Οσκάρι.

Τις ημέρες εκείνες ο βασιλιάς της Σουηδίας του κήρυξε τον πόλεμο κι' έτσι από τις πολλές σκοτούρες του ο "Οσκάρι δεν τραβήξε ούτε μία φορά το σχοινί της καρπάνιας.

Πέρασαν δυο χρόνια. "Ο πόλεμος τελείωσε κι' έγινε ειρήνη.

"Ο βασιλιάς είχε μάθει πολλά πράγματα με τον πόλεμο. Και ό,τι δεν έκανε ο πατέρας του το έκανε αυτός, "Εβγαίνει έξω, κυνηγούσε και πήγαινε στις φτωχο-συνοικίες μεταμφιεσμένος, για να μαθαίνει πώς περνούν οι υπήκοοί του. "Ένα βράδυ, που ο "Οσκάρι γύρισε στο παλάτι του κατευχαριστημένος, πήγε να τραβήξει το σχοινί της καρπάνιας του, όταν ξαφνικά μπήκε μέσα ένας άγγελισφόρος λαχανιασμένος και τού είπε ότι ένας απ' τους καλύτερους φίλους του έκανε συνωμοσία εναντίον του. "Ο "Οσκάρι διάταξε να τον πιάσουν και να τον ρίξουν στη φυλακή.

"Ετσι λυπημένος και στενοχωνημένος, ο βασιλιάς, δεν χτύπησε την καρπάνια.

Σε λίγες μέρες ο βασιλιάς άποφασισε να πάρη για γυναίκα του την όμορφη πριγκίπισσα Ναδάρ.

—Θα χτυπήσω την καρπάνια, σκέφτηκε, για να μάθω ο λαός μου, ότι είμαι τώρα ευτυχισμένος.

Μά δεν πρόφτασε να κάνει τη σκέψη αυτή και μπήκε άξαφνα μέσα ο παρωπούργος του κρατώντας ένα γράμμα.

Το γράμμα αυτό ήταν απ' τον πατέρα της Ναδάρ, που τού έγραφε, ότι την κόρη του άποφάσισε να την δώσει γι' αδελφή οχι σ' αυτόν, αλλά στο βασιλιά της Δανίας. "Ο "Οσκάρι αγανακτισμένος για την προδοσία φώναξε:

—Γιατί δεν μ' αφήνουν να γίνω κι' εγώ ευτυχισμένος;

Κι' αμέσως κέρυξε νέο πόλεμο εναντίον του βασιλιά της Σουηδίας.

"Υστερ' από τρία χρόνια ο "Οσκάρι νίκησε. "Ο λαός του είναι πια καταχαρούμενος. Γίνονται γλέντια και χαρές.

Βλέποντας το πανηγύρι ο βασιλιάς, ετοιμάζεται να χτυπήσει την άσημνια καρπάνια, όταν βλέπει μία γυναίκα μαυροφορεμένη να φτάνει στο παλάτι του.

Τα δυο της παιδιά σκοτώθηκαν στον πόλεμο και φώναξε στο βασιλιά:

—Βασιλιά μου, για χάρη της πατρίδας μας χάθηκαν τα παιδιά μου. Τί θα γίνω τώρα εγώ ή άμοιρη;

"Ο "Οσκάρι διάταξε να την κρατήσουν στο παλάτι του.

Πέρασαν μερικά χρόνια. "Ο βασιλιάς ετοιμάζεται πια να χτυπήσει την άσημνια καρπάνια. Μά διστάζει:

—"Οχι, λέει, αυτό δεν είναι εύτυχια!

Πέρασε πάλι καιρός πολύς. "Ο "Οσκάρι άσπρισε, τα γερατειά ήρθαν, είχε άρωστος, θα πεθάνη.

Φωνές ακούγονται έξω απ' το παλάτι. —Μεγαλειότατε, οι υπήκοοί σου θέλουν να σε δουν, τού λένε.

—Αφήστε τους να έρθουν. Και κόσμος πολύς, με δάκρυα στα μάτια, μπαίνει μέσα στο παλάτι.

—Λοιπόν, με αγαπούσατε τόσο πολύ παιδιά μου; τούς ρωτάει.

—Ναί, ναί, αποκρίνονται χιλιάδες φωνές. Είθε ο Θεός να μάς άφισε τον καλό μας βασιλιά!

"Ο "Οσκάρι συγκινημένος σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του.

—Μ' αγαπούν!... είπε. Να ή αληθινή εύτυχια: "Η αγάπη του λαού μου!

Και με το άδύνατο χέρι του σέρνει το σχοινί της άσημνιας καρπάνιας ψηφρίζοντας:

—Είμαι ευτυχισμένος!... Πολύ ευτυχισμένος!...

Κι' ένας ήχος άπαλως άναγγέλλει στο λαό το θάνατο του άγαπημένου του βασιλιά και την πρώτη ημέρα της εύτυχίας του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

—Ξέρεις, μπαμπά, πόσους πόντους οδοντόκρεμα έχει μέσα το σωληνάριο;...

Η Λαμπρή

Το ποιηματάκι σας

Νάτην η Λαμπρή με τα λουλούδια. Κόψετε, παιδιά, την πασχαλιά κι' όλα με χαρές και με τραγούδια, τρέξετε ν' αλλάξουμε φιλία.

Σήμαντρα γλυκά βαρούν ακόμα και μοσχοβολούν οι έλληναίς, μόσχος τα φίλια στο κάθε στόμα, τα φίλια της άνοιξης άρωμαίς.

Πάμε να στρωθούμε στο χορτάρι που τ' άνοι μας ψήνεται σιγά. Και με της "Ανάστασης τη χάση φέρτε να τσουγκρίσουμε τ' αυγά!

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Τετραπέρατο παιδί

"Η ιστοριούλα σας

"Ο μικρός Κωστάκης έχει πάει με τη μητέρα του επίσκεψη στη νουνά του, την κυρία Καλλιρρόη.

"Η κ. Καλλιρρόη τον φιλεί με στοργή και σε λίγο φέρνει και τού βάζει μπροστά του ένα κουτί γεμάτο ώραιες χρωματιστές καραμέλες.

—Πάρε, Κωστάκη, τού λέει. Πάρε καραμέλες.

—Πόσες να πάρω, νουνά;

—Πάρε μία φουχτα, χρυσό μου.

—"Οχι, δεν παίρνω.

—Γιατί, παιδί μου;

—"Ετσι... Δεν θέλω να πάρω.

Μάταια τον παρακαλούν ή νουνά του κι' η μαμά του.

Στο τέλος αναγκάζεται η νουνά του να τού δώσει μόνη της μία χούφτα καραμέλες απ' το κουτί.

"Όταν φύγανε και φτάσανε στο σπίτι η μαμά του τόν ρωτάει:

—Γιατί, Κωστάκη, πρόσβαλες τη νουνά σου και δεν πήρες με το χέρι σου τις καραμέλες;

—Δεν κατάλαβε, καλή μαμά; άπαντάει ο τετραπέρατος μικρός, χαμογελώντας πονηρά. "Η φουχτα της νουνάς μου είνε... μεγαλύτερη απ' τη δική μου!...

MIKY MAOYΣ

Χιούμορ

Στο σχολείο γίνεται μάθημα "Ελληνικής "Ιστορίας και ο δάσκαλος ρωτάει έναν μαθητή:

—Ξέρεις εσύ να μάς πής τί ήταν ο Ρήγας Φερραίος κι' ο Κοραής;

—"Αγάλματα έξω απ' το Πανεπιστήμιο!

—"Εξω από ένα περιβόλι κάθονται δυο πιτσιρίκοι και βλέπουν μία γυναίκα να δίνει σ' ένα μικρό μαύρο κατσίκακι γάλα με το μπιμπέρο.

—Μά που είνε η μητέρα του κατσίκιου; ρωτάει ο ένας.

—Καμμένε, δεν βλέπεις ότι έχει πένθος; Είνε όρφανό! "Αλλοιώς θάταν άσπρο.

Στο μάθημα της ανθρωπολογίας:

—Πώς λέγεται η μεμβράνη που χωρίζει το έσωτερικό αυτί από το έξωτερικό;

—Τυμπανόν.

—Πολύ καλά. Και παρά μέσα από το τυμπανόν τί είνε;

—"Ο λαβύρινθος.

—Λαμπρά! Κι' αν πάμε ακόμα παρά μέσα τί θα βρούμε;

—Τό... Μινωτάυρο!

—"Αχ, μαμά μου, λέει η Ντίνα, πότε θα τελειώσω το σχολείο για να κάψω τα θιέλια μου και να ξενοιάσω;

—Τί λέε, παιδί μου; Και δεν τὰ δίνεις σ' ένα φτωχό να σε συγχωρή;

—"Α, όχι, μαμά. Φτάνει που κάηκα εγώ. Να μην καούν κι' άλλοι!...

"Η μητέρα της κυρίας Πηνελόπης ετοιμάζεται να φύγη και λέει στο μικρό της έγγονο:

—"Ελα καμμένε Τότη, δός μου γρήγορα την τσάντα μου κι' ή ώρα είνε παρά πέντε...

Κι' ο Τότης:

—"Εννοιά σου, γιαγιά, και δεν χάνεις το τραίνο. Ο μπαμπάς έβαλε το ρολόί μιση ώρα μπρός, για να φύγης μία ώρα άφ'ητέρα!...

Αμερικανοί πρωταθληταί στην Ελλάδα

Ο Μπόμπ Ρίτσαρντς και ο Ντόν Γκέρμαν

Οι Αμερικανοί αθληταί κρατούν τα σκήπτρα στον παγκόσμιο αθλητισμό. Οι καταπληκτικές επιδόσεις τους προκαλούν το θαυμασμό. Διεθνείς αθλητικές του αθλητισμού, πολλές φορές εκπλησσονται με την ευκολία, που οι Αμερικανοί άσσοι του στίβου επιτυγχάνουν ρεκόρ.

Όσοι όμως μελετούν βαθύτερα τον Αμερικανικό Αθλητισμό, ανακαλύπτουν πως η διαρκής ανδρεία του, το αείναιο ζωνάνειο των πρωταθλητών του, οφείλεται στη στρατιά των αθλητών που δημιουργούν τα σκαλίσια. Είναι σοφοί και πρακτικοί αθλητικοί πρόγραμμα εφαρμόζοντας κλιμακωτά ως το δημοτικό σχολείο, από το Πανεπιστήμιο είναι η άσος της αποκλειστικής και αναδεικνύει νέων ταλέντων, παγκόσμιων άσων.

Εφέτος είναι ο προολυμπιακός χρόνος.

Οι Αμερικανοί εργάστηκαν το χειμώνα έντατικά για να προετοιμάσουν τους πρωταθλητές των, που θα στείλουν από τον Ιούλιο ως τα τέλη Αυγούστου, περιδεία στην Ευρώπη. Στο πρόγραμμα των επισκεψών τους περιλαμβάνεται και η Ελλάδα. Έτσι οι Αμερικανοί αθλητές της Πολυάσπαστης Αμερικανικής Δημοκρατίας στο Παναθηναϊκό Στάδιο και θα μπορούσαμε κάλλιστα να μορφώσουμε γνώμη για τους υποψήφιους Ολυμπιονίκους του 1952.

Δεν ήταν άσκοπο όμως να σας γνωρίσουμε από τώρα μερικούς από αυτούς που διακρίθηκαν στους τελευταίους αγώνες σε κλειστό στίβο και έχουν πιθανότητες να περιληφθούν στη μεγάλη ομάδα, που θα κάνει το καλοκαίρι το γύρο της Ευρώπης.

Κυριαρχούν μορφές σήμερα στους δρόμους ταχύτητας είναι ο Άντ Μπράντ, ο Έντ Κόνγουελ και ο Άντ Στάνφιλντ. Τα ρεκόρ τους που πέτυχαν στους τελευταίους αγώνες πιστοποιούν πως είναι ικανοί να πετύχουν 10,3 στο δρόμο 100 μ. και 20,5 στο δρόμο των 200 μέτρων.

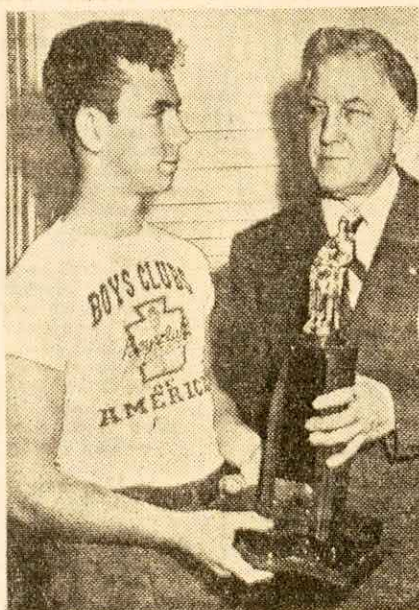
Ασυνανήστως ήταν ο Χάρρισον Μίλαντ, Ολυμπιονίκης του απλού δρόμου 100 μ. στα 1948, στους δρόμους 50 και 60 γυρδών μετ' έμποδίων. Το νέο άσος είναι ο Άτλες, που είδε-

Ο Διεθνής Στίβος

Κυριακή, στις 120 γυρδών δεν στάθηκε τυχερός στις 60 γυρδών μετ' έμποδίων. Έτσι, στο ερώτημα ποιος είναι ο καλύτερος έμποδιστής των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, θα δοθεί απάντηση μετά την πρώτη συνάντησή τους σε αγώνα 110 μ. μετ' έμποδίων. Κι αυτό γιατί οι εθελές των κλειστών στίβων της Αμερικής δεν επιτρέπουν αγώνες δρόμου μετ' έμποδίων μεγάλων αποστάσεων. Ένας αγώνας λοιπόν σε ανοικτό στίβο και σε απόσταση 110 μ. ή 120 γυρδών με τον Ντίλαρντ, τον Άτλες και τέσσερα άλλα άσους θα προκαλέσει παγκόσμιο ενδιαφέρον.

Στους δρόμους ημιαντοχής διακρίθηκε ο Τσαρλς Μουρ, φοιτητής του Πανεπιστημίου Κόρνελ. Στους αγώνες 600 γυρδών αγωνίστηκε με τον Ολυμπιονίκη Άρθουρ Γουίντ (της Ζαμαϊκά) και τον Τζόρτζ Ρόντεν, παγκόσμιο άσο, απ' τη Ζαμαϊκά. Στον πρώτο και στο δεύτερο αγώνα ο γιγαντώσμος Γουίντ νίκησε τους Ρόντεν και Μουρ με χρόνους 1'12" και 1'13" 6. Αλλά ο Μουρ σ' άλλον αγώνα νίκησε τον Ρόντεν με 1'13" 2. Αυτό δείχνει πως ο Μουρ θα παίξει μεγάλο ρόλο εφέτος στους δρόμους 400 και 800 μ.

Μεγάλη ένταση είχε ένα νέο άσος, ο 17της μαθητής του Κολλεγίου Κολομβία, Στήβ Μάρφου. Οι ελικοί προβλέπουν πως θα ξεχειλίσει σε πρωταθλητή διεθνούς κλάσεως. Ο Μάρφου κέρδισε εφέτος το Έφθικό

Περισσότεροι από 300.000 Παίδικοι Σχολικοί (Μπούς Κλάμπς) υπάρχουν στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Κάθε χρόνο διοργανώνουν «Αθλητικές εβδομάδες», που λαβαίνουν μέρος όχι μοναχά τα παιδιά, αλλά και οι γονείς τους. Σε μία τέτοια εορτή ο Ντόν Γκέρμαν, 15 ετών, έξελεγχ το απ' άριθ. 1 αθλητικό παιδί του έτους και η εικόνα μας δείχνει να δέχεται το μεγάλο έπαθλο από τον Ντόν Γκέρμαν. Έτσι η Αμερική δημιουργεί τους πρωταθλητές της.

Πρωτάθλημα των 880 γυρδών, με χρόνο 1'57" και το Έφθικό Πρωτάθλημα των 1.609 μ. με χρόνο 4' 27" 5.

Ο άσος του δρόμου Έντ Γκέρμαν, που τη βιογραφία του δημοσίευσε προ καιρού το «Θησαυρός», είχε μεγάλες επιτυχίες στους αγώνες 1.609 μ. Ο συναγωνισμός του προς τον Φρεντ Γουίτ ήταν πάντα συναρπαστικός και στους τερματισμούς των δρόμων δραματικός. Ήταν ο Γκέρμαν νίκησε τέσσερις φορές, συνέχεια με χρόνους 4' 10" 6—4' 07" 5 αντίστοιχως. Ο άτυχος Γουίτ δεν κατόρθωσε να πετύχει εφέτος χρόνο καλύτερο από 4' 08" 5 στα 1.609 μ. Πρέπει να σημειωθεί πως ο Γουίτ έδικαιετα περισσότερο στο δρόμο των 2 αγγλικών μιλίων (3.218 μ.).

Επιτυχίες σημείωσαν στους δρόμους ημιαντοχής και αντοχής και οι Μπρόουνινγκ Ρός, Κάρτις Στόν και Χόρας Άσενφίλτερ. Ο Ρός έλαβε μέρος σε αγώνες από 880 γυρδών μέχρι 6 μίλια (9.654 μ.) και οι τρεις παραπάνω πρωταθλητές έπετυχαν χρόνους από 9' 08" —9' 10" στα 3218 μ. (2 αγγλικά μίλια). Τόσο καλίστα ήταν δεξιότητες που ανάγκασαν τον περίφημο Σουζντς Ολυμπιονίκη Ινγκβαρ Μπένγκτσον, μαζί με τον Ρέντλιναντ Πήρμαν, να εγκαταλείψουν τον αγώνα. Θαυμασμό προκάλεσαν και η εξέλιξη του πάστορος Μπόμπ Ρίτσαρντς στο άλμα επί κοντώ. Όπως τον σκιαγραφήσαμε στη σύντομη διαγραφή του που δώσαμε στο «Θησαυρό», ο φιλότιμος αυτός άσος, δεν είναι μονάχα ο δεύτερος καλύτερος του κόσμου, μετά τον παγκόσμιο πρωταθλητή Αμερικανό Γουόρντμαν (ρεκόρ 4,77 μ.), αλλά και ο εκπληκτικότερος άλτης. Μοιράζει τις ώρες του στην εκκλησία και στο γυμναστήριο, στον άδυνα και στο στίβο. Αν και μειονεκτεί σε ανώτατο, υπερπήδησε ωστόσο αυτή τη δυσκολία με εντατική και συστηματική ειδική προπόνηση που του έπρεπε να πιάνει το κοντάρι του πολύ υψηλότερα απ' το κανονικό. Έτσι πήδησε στους αγώνες του «Μιλρούς» σε κλειστό στίβο, 4,60 μ. και νίκησε τον αντίπαλό του Ντόν Λάβ, που σημείωσε επίδοσι 4,47 μ. Ο Ρόμπινσον, ο προπονητής της εθνικής ομάδας των Ην. Πολιτειών της Αμερικής θεωρεί τον Ρίτσαρντς Ολυμπιονίκη του Έλνικ.

Να τέλος και ο Τζέιμ Φούς, ο γίγας της σφαίρας ροβόλιας, παγκόσμιος πρωταθλητής του αγωνίσματος και ο πρώτος αθλητής του κόσμου, που θα περάσει τα 18 μέτρα! Μετά το γνωστό άτύχημα του Φονδύλ, του Νέγκρου πρώην πρωταθλητή του κόσμου, ο Φούς επεβλήθη στο παγκόσμιο αθλητικό στερέωμα. Δεν έλαβε μέρος σε αγώνες χωρίς να περάσει τα 17 μέτρα. Πάντοτε υπερβή τους αντιπάλους του ένα μέτρο και κάτι.

Αυτοί είναι οι πρωταθληταί, που διακρίθηκαν στους χειμερινούς αγώνες κλειστού στίβου.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) ΚΑΖΑΝΙ — ΡΗΜΑΤΑ. 2) ΠΑΤΑΡΙ — ΡΥΠΑΡΑ. 3) ΣΑΛΑ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ — ΦΙΝΟ. 4) ΧΑΒΑΙ — ΜΑΡΙΝΑ — ΚΑΜΑΤΙ. 5) ΜΑΤΙ — ΑΛΑ. 6) ΠΑΛΑΜΙΔΑ — ΑΤΙΜΑΖΩ. 7) ΙΟΣ — ΑΡΑ. 8) ΜΑΝΙΑ — ΠΑΡΕΑ — ΚΙΑΤΟ. 9) ΔΙΚΑΙ — ΣΟΚΟΛΑΚΙ — ΛΑΜΑ. 10) ΑΡΕΝΑ — ΜΙΣΗΤΑ. 11) ΑΤΑΦΑ — ΟΝΟΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) ΣΑΧΑΡΑ — ΣΗΜΑΔΙ. 2) ΠΑΛΑΒΑ — ΝΙΚΑΙΑ. 3) ΚΑΤΑ — ΙΜΑΛΑΙΑ — ΡΕΑ. 4) ΖΑΡΙΑ — ΤΙΜΙΟΣ — ΣΟΝΑΤΑ. 5) ΝΑΜΑ — ΠΑΚΟ. 6) ΚΟΣΤΑΡΙΚΑ — ΒΟΡΕΛΑΚΙ. 7) ΣΙΝΑ — ΑΤΑ. 8) ΜΑΡΙΟΣ — ΑΤΙΑ — ΚΙΜΙΝΟ. 9) ΤΑΠΑ — ΚΑΛΑΜΑΡΑΚΙ — ΣΗΜΑ. 10) ΡΑΦΙ — ΝΑ — ΛΑΤΑ. 11) ΝΟΤΙΟΣ — ΑΤΟΜΑ.

Λεγούμιγιον

(Ο—μελετά) Όμελέτα.

Δεξιόγραφος

*Αλφαβητάριον (Αλφα - Βήτα - Ρίον).

Βρήτε το...

1) Άραράτ. 2) Ουδοκοντούτης. 3) Η Λάρναξ της Κύπρου.

Τά σκαπύνια

Είχε αγοράσει 125. Τα υπόλοιπα 31 προέρχονταν από απολεψαδία.

Σύγχρονο αίνιγμα

Ο χρόνος

Η μητέρα κι' η κόρη

Είνε 40 ετών. Το πρόβλημα λύεται χωρίς εξισώσεις με λίγη σκέψη.

Αριθμητική του μισού λεπτού

1) Ο αριθμός 30. 2) Ο αριθμός 72.

Μαγικό γράμμα

Το σύμφωνο που πρέπει να προστεθεί είναι το «Π». Έχουμε έτσι τις λέξεις:

1) Πόρος. 2) Παρα. 3) Πνύξ. 4) Πόνος. 5) Πάγος. 6) Όπλον.

Επισκεπτήριο

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΥΝΘΕΤΗΣ.

Στο ξενοδοχείο

*Έχουν χρησιμοποίησι 40 φορές.

Οι μέρες των 30 ωρών

*Απ' την 1η Ιανουαρίου ως τις 6 Απριλίου μεσολαβούν 95 μέρες. Από 24 ώρες η καθεμία, μας δίνουν συνολικά 2280 ώρες. Αν τώρα διαιρέσουμε με το 30, έβρισκουμε 76. Τόσες δηλαδή μέρες των 30 ωρών θα μεσολαβούσαν απ' την 1η Ιανουαρίου έως την τέως 6η Απριλίου. Επομένως η ημέρα αυτή θαχε τώρα ημερομηνία 18 Μαρτίου.

Αναγραμματισμός

ΟΜΒΡΟΣ — ΡΟΜΒΟΣ

Η λύσις του 325ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ — ΠΕΙΣΜΑ. 2) ΕΡΑΣΜΟΣ — ΚΑΙΝΑ. 3) ΕΣ — ΑΛΗΘΗ — ΣΑΓΜΑ — ΚΑ. 4) ΤΙΣ — ΣΟΝ — ΦΥΛΑΙ — ΠΑΤ. 5) ΟΝΟΣ — ΙΩΝΑΣ — ΠΑΝΙ. 6) ΣΑΛΑΜΙΣ — ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ. 7) ΙΩΝΙΚΟΝ — ΜΟΙ — ΚΑΝΑ. 8) ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ — ΝΙΣ. 9) ΑΠ — ΣΟΙ — ΜΙΣ — ΒΑΝ — ΑΣ. 10) ΝΑΣ — ΔΙΑΙΡΕΤΟΝ. 11) ΤΡΑΚ — ΣΟΜ — ΑΙΡΕΤΟΣ. 12) ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ — ΣΟΝΕΤΤΑ. 13) ΕΛΟΣ — ΤΙΤΑΝ — ΣΙΑΜ. 14) ΣΙΣ — ΛΙΜΗΝ — ΣΙΚ — ΑΣΕ. 15) ΤΑ — ΝΟΣΟΣ — ΑΙΝΟΣ — ΑΣ. 16) ΤΑΞΙΣ — ΔΗΜΟΤΗΣ. 17) ΡΑΠΤΗΣ — ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) ΟΧΕΤΟΣ — ΜΑΝΤΕΣΣΕΤΕΡ. 2) ΣΙΝΑΙ — ΠΑΡΑΛΙΑ. 3) ΤΕ — ΣΟΛΩΝ — ΣΑΡΟΣ — ΠΙ. 4) ΑΡΑ — ΑΝΟΣ — ΚΩΣ — ΝΑΤ. 5) ΒΑΛΣ — ΜΙΣΟΣ — ΛΟΞΗ. 6) ΣΙΤΟΡΙΚΟΙ — ΣΙΤΙΣΙΣ. 7) ΑΜΗΝ — ΣΟΚ — ΔΟΚΙΜΟΣ. 8) ΝΟΡ — ΝΟΜΟΜΟΤΗΣ. 9) ΟΣ — ΦΩΣ — ΜΙΑ — ΣΑΝ — ΔΑ. 10) ΣΥΝΔΩΣΙΑ — ΑΗΡ. 11) ΚΑΛΑΜΟΣ — ΡΙΣ — ΣΙΑΜ. 12) ΠΑΓΑΣΑΙ — ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ. 13) ΕΙΜΙ — ΣΑΤΕΝ — ΚΟΥΤΥ. 14) ΙΝΑ — ΠΕΚ — ΝΟΤΕΣ — ΣΗΜ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΑΝ — ΝΟΤΙΑ — ΣΦ. 16) ΚΑΝΟΝΙΑ — ΣΤΑ — ΣΑ. 17) ΑΝΑΤΙΝΑΣΣΩ — ΑΜΕΩΩΣ.

Όλινη σύνεσις

*Απόφοιτον Πολυτεχνείου: Θά ήθελα να σας συστήσω να προγειωθήτε στην πραγματικότητα. Η Μάρθα σας, προφανώς «εύρηκε άλλου κι' αγάπης» καθώς λέει και το τραγούδι και, συνεπώς, δεν αξίζει τον κόπο να σκοτίζεστε με ποιο τρόπο θα την επαναφέρετε κοντά σας. Δόξα τω Θεώ, νεός είσθε και δεν έχετε αρκετά προσόντα, ώστε δεν αμφιβάλλω πως γρήγορα θα έρεθί κάποια άλλη, λογικότερη και, αξιότερη κοπέλλα, για να σας παρηγορήσει!

Ορφανό ούλ αν Β. Χ. Δ. 22: Με λύπη μου σας γράφω ότι δεν πρόκειται ο νέος αυτός να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του απέναντί σας. Αφού είνε προστάτης 5 ορφανών πως θα αναλάβει το δικό σας δικό και; Αμα τον συναντήσετε, μιλήστε του οριστικά για γάμο. Και αν εκείνος σας φέρει πάλι έμποδια, και ήρθι διάφορες προφάσεις, τότε πιά αφήστε τον και κυττάξτε την ύδεια σας. Δεν χάρηκαν τα καλά παιδιά για να εκτιμήσουν τα τόσα χαρίσματα σας. Δεν αξίζει να βασανίζεστε έσείς τόσο για έναν άνθρωπο που δεν έχει σκοπό να σας παντρευτεί.

Ναυτά κι' 5333: *Αν πραγματικά αγαπάτε την κοπέλλα και θέλετε να νομιμοποιήσετε τις σχέσεις σας, έφ' όσον αν έμεις άνθρωπος έδώσατε και τον λόγο σας και θάνε άμαρτία να την εγκαταλείψετε εκεί που έφθασαν τα πράγματα, το καλύτερο είναι να τα γράψετε καθαρά στους δικούς σας. Η ύποψία σας, μήπως πηγαίνοντας στην Αμερική σας κρητίσουν, εκεί για να την ξεγαστεί είνε όρθη. Μα έσείς θα την λησμονούσατε; Είνε λογικό; Είνε τίμιο αυτό; Καλόν είνε να τους γράψετε ότι θα την στεφάνωθήτε και αν σας θέλουν, ως γράφουν να πάτε κοντά τους, ει δέ άλλως εργασθήτε όσο και όπως μπορείτε για να φανήτε συνετής στην κοπέλλα και στους δικούς της.

Δυστυχισμένη η Άγρια όσα: Προς χάριν της ύγείας σας να διακόψετε τις σχέσεις σας με το νεαρό. Αφήστε τον και μη θέλετε να κάμει κακό και σ' έναν άλλο. Γίνετε σεις καλά, μην απελνίζετε και μη έρεθθ ό νέος που θα σας κάνει συντροφο της ζωής του.

Μαθητήριαν Κ. α. λ. ο. γ. ρ. ι. ω. ν. Μ. Π.: *Αν, αγαπητή μου, τον αγαπάτε και σας αγαπάει να του μιλήσετε και να του συστήσετε να συνεννοηθή με τους γονείς σας. Αν το εγκρίνουν κι' αυτοί τότε δεν έλπιω που είνε η δυσκολία. Μιλήστε πρώτα στη μητέρα σας κι' ακούστε τη συμβουλή της.

*Νά το δώσω τά παπούτσια στο χέρι: Άπορώ, αγαπητή μου, πως τόσο έξυπνη που είσθε κάθεστε και τόν λιβανίζετε. Δεν καταλάθετε ακόμα πως μονάχα τα λεφτά σας τον συγκινούν; Κι' αν αποφασίση για γάμο — πράγμα άπίστευτο — τότε η ζωή σας θα γίνη μαρτύριο. Δώστε του, λοιπόν, και μάλιστα γρήγορα, την ελευθερία του και φροντίστε να γνωρισθή με άνθρωπον τουλάχιστο κατά 8—10 χρόνια μεγαλύτερό σας.

Μ. Α. Τ.: Μην άνησυχήτε. Τα γράμματα έρχονται άποκλειστικά

στα χέρια μου. Στο προηγούμενο σας άπάντησα.

Δυστυχισμένη η Νησιώτοπούλ αν. Π. Μ.: Χωρίς διαταγμούς να άπακούσετε στα λόγια των γονέων σας. Ποτέ οι γονείς δεν θέλουν το κακό των παιδιών τους. Πάντα φροντίζουν για την εύτυχία τους.

Πρωτόπατον Σ. Τ. Γ. 918: Διάδασα το ήμερολόγιό σας. Δεν μπορώ να φαντασθώ ότι άνθρωπος με τά νεύατά, τη λογική και τη μόρφωσι της δική σας, μπορεί σοβαρά να φοβάται έτσι τη ζωή. Θά είχα λοιπόν να σας συμβουλέψω να σκέφτεστε... λιγότερο, να ζητε περισσότερο και στο μεταξύ να κάνετε το τίμιο χρέος σας πού σας επιβάλλει σήμερα η Πατρίδα. Θά ήθελε τότε ότι η ζωή αξίζει κυρίως για τον αγώνα που κάνει κανείς για να τη δαμάση. Και έξ' άλλου η τύχη εύνοεί τους τολμηρούς!

Υ. Β. 428. Τά κ η ν: Πως ήλετε να σας πω έγώ και να σας άποδείξω τρόπο για να έρθετε την κοπέλλα που τόσο σας αγαπάει και πού τώρα μόνο εκτιμάτε το άληθινό αίσθημά της, ενώ ως χθές φερνόσατε έπιπόλαια άπέναντί της «για να περνά ό καιρός»; Αλλά τουλάχιστον είσθε έβελος, ότι τώρα σκεπτόσατε ειλικρινά ότι την αγαπάτε από αίσθημα και όχι από όλκτο; *Αν έτσι έχη το πράγμα, τότε ίσως δεν είνε δύσκολο να την ξεναθήτε, μαθαίνοντας με τρόπο από τους δικούς της διευθυναί της.

*Νοιξιάτικο-Μαρσάμενο λουλούδι. Καλλιθέαν: Αφού οι νέοι άσος άποδέχονται με ψεύτικα χαμόγελα και σας προσίδουν «με άποαιδέητο τυχοδιωκτρία», καλά θα κάνετε να τους περιφρονήσετε και να εγώλετε απ' το μυαλό κι' απ' την καρδιά σας αυτά τά έπιπόλαια αισθηματικά καπρίτσια, πού μπορεί να τά πληρώσετε ακριβά και ίσως για όλη σας τη ζωή.

1233—Ε. Κ. α. ρ.: Αφήστε ήσυχη την άδελφή του... νοουώ ό σας, άφού φοβάστε μή φτάσετε στο άπροχώρητο. Και μη παρυσυρέθε από τις τρικλοποδιές πού άς σπινει με τά γέλια και τά νάγια της. Καθώς αντίλαμβάνομαι, είσθε πολύ μικρός και άπειρος για να καταλάβετε τόν κίνδυνο πού κρύβουν τέτοιες σχέσεις. Το γού σας λοιπόν!

*Αντέανς Φόρς. Μοσχάτον: Το μόνο πού σας συμβουλεύω είνε ν' αφήσετε τη νέα, όχι γιατί είνε φίλη της άδελφής σας, αλλά γιατί είσαστε μικροί κι' οι δύο —πράγμα έβελος επίνδυνο. Κι' αφού είσθε μαθητής, το καλύτερο είνε ν' αφοσιώθετε με ζήλο στα μαθητικά σας καθήκοντα, αυτά πού θα σας έξασφαλίσουν το μέλλον σας. Όλα τά άλλα είνε έπιπολαιότητες, πού δεν στέκουν σ' ένα φρόνιμο και τίμιο παιδί!

Ρ. Α. Φ. 3883. Σ.: Νομίζω ότι έχω κάποιο δικαίωμα να σας, μαλλώσω για την συμπεριφορά σας, πού τη θεωρώ έτελώς άσκαλομένη για άνθρωπο της σοβαρότητας και της νομιμοσύνης σας. Μιά και φανήκατε, όπως έπρεπε, άνώτερος και αίσθηματίας στο παραστράτημα της συζύγου σας, νομίζω πως δεν σας επιτρέπεται τώρα να άπαραστράτησετε κατά κάποιο τρόπο κι' εσείς με τη σειρά σας. Το ότι αισθανόσθε έτσι, όπως μού γράψετε, δεν είνε ούτε λογικό, ούτε αξιοπρεπές, γιατί, αν άρχίσατε μ' αυτό τον τρόπο, ένδεχεται να παρυσυρέθετε σε άλλον κατήφορο, και τότε τί γίνεται; Φροντίσατε μονάχος σας τότε, πολύ όρθα, να συγκρατήσετε το σπιτικό σας, χάριν του άθώου σας παιδιού. Και θέλετε τώρα να τό γκρεμίσετε με τά ίδια σας τά χέρια; Προς Θεού, συμ-

φέρτε και δεχθήτε με συγκάταται τη μοίρα σας, διώνοντας τις κακές σκέψεις από το μυαλό σας και το μαράζι από την ψυχή σας!

Έντισον. Βόλον: Έγώ, αγαπητέ μου, πρέπει να σας άποδείξω πού είνε το λογικό και άεπιπρεπές: Λοιπόν ακούστε με: Διακόψτε άμέσως κάθε σχέση και σταματήστε τους παράξενους περιπατούς σας, πού μού φαίνονται άναρμόστοι κι' άκατανόητοι, τουλάχιστον από μέρους της νέας, η όποία ενώ δεν σας αγαπά, όπως λέει, ώστόσο έπιζητεί τη φιλική σας συντροφιά!

*Αγαπώ έναν άεροπόρο: Αφού αγαπιέστε ειλικρινά και πιστά, όπως μού γράφετε, τί λόγο έχη η ερώτησή σας: «να συνεχίσω ή να κρατώ τον έρωτά γι' αυτήν θυσιάζεται η καρδιά;» Όσο για τις άλλες ερωτήσεις σας άπαντώ: Το μόνο πού σας μένει είνε να κρατήσετε πιστό το αίσθημά σας, χωρίς να εκτίσθε στα μάτια του κόσμου άλλα και απέναντι της συνειδήσεως σας πρό πάντων, κι' όταν τά πράγματα έρθουν ειλικά και για τους δύο σας, τότε μπορείτε να νομιμοποιήσετε τις σχέσεις σας. Στην τελευταία σας ερώτησή έγω να σας άπαντήσω ότι «ό αληθινά έρωτευμένος είνε άφοσιωμένος άποκλειστικά «αυγή και σώματα» μονάχα στο πλάσμα πού αγαπάει».

ΕΡΗ

Ένωμένοι ως το θάνατο

*Ηταν μία φτωγούλα, όρφανή, η άναγνώστριά μας «Καλοτύχη». Δεν παραπονέθηκε όμως, πού της γινι τις πίκρες, πού την πόνεσε η ζωή.

*Όταν έγινε είκοσι χρονών η τύχη την εύνοησε και πήρε μία μεγάλη κληρονομία από κάποιο άδελφό της μητέρας της, πού πέθανε στην Αμερική. Χάρηκε έβελος πολύ πού άρχισε κι' αυτή

να ζή άνετα. Δεν περιφρονέθηκε όμως, ούτε ρίχτηκε σάν νεόφυλη στην κοσμική ζωή. Απαλόγησθε τά θάνατα πού πέρασε άλλοτε και άναθήσε να παντρευτεί έναν έρωτικό και τίμιο νέο, για να τον άσπλάξη κι' αυτόν από τη σκληρή θυσία.

Πραγματικά συναντήθηκε μία μέρα με έναν παλιό παιδικό της φίλο, με τον όποιό πήγαιναν μαζί σχολείο και μαζί τά παρατησαν τά γράμματα, γιατί δεν είχαν οι γονείς τους τά μέσα να τους σπουδάσουν. Χάρηκαν πολύ πού είδε ό ένας τον άλλο. Εκείνος όμως δεν ήξερε τίποτα για τά πλούτη της. Ότε κι' εκείνη του είπε τίποτα. Συναντήθηκαν πολλές φορές, ώσπου μία μέρα εκείνη της ζήτησε να παντρευτούν. Παντρεύτηκαν. Και τότε μόνος έμπε εκείνος πόσο τυχερός στάθηκε στο γάμο του.

*Αγαπιόμαστε πάρα πολύ» μού γράφει η «Καλοτύχη». Και θά μείνωμε ένωμένοι, αγαπημένοι ως το θάνατο».

Της το εύχαστε μ' όλη μας την ψυχή.

Στρατιώτην μη χανίκο: Το γράμμα σας δεν θά το έλαβα, γιατί άλλως θά σας είχα άπαντήσει. Σας συμβούλευα, λοιπόν, τώρα να της στείλετε πίσω τά γράμμάτά της και να την ξεχάσετε. Αυτή η κοπέλλα δεν είνε άξια της αγάπης σας. Το μέμια και η ύποκρισία είνε τά χειρότερα έλαττώματα σε μία γυναίκα. Μ' αυτά τά έλαττώματα δεν θά μπόρεση ποτέ να είνε μία πιστή σύζυγος, να γίνη μία αφοσιωμένη μητέρα. Από τά γρασόμενα σας έλπω, ότι είσθε ένας τίμιος νέος με ήθικες άρχες. Σφιξτε, λοιπόν, την καρδιά σας και ξεχάστε την.

Μαίρη Α.: Το καθυστερημένο γράμματάκι σας, με συγχωρείτε, το έβρισκα λιγάκι άνόητο. Μ' έρωτάτε, με πολλή άφέλεια, να σας άποδείξω πού μπορείτε να περπάτη την ώρα σας με τον άγαπημένο σας, έπειδή λόγω του κρύου δεν μπορείτε να συναντά-

Ο ΚΑΝΘΑΡΟΣ — ΝΑΥΛΟΝ

*Ο διακεκριμένος Γερμανός έντομολόγος Δρ. Χανς Στέφενς απ' το Άμβούργο κατορθώσε με άδελπάλληλες διαταγούρες διαφόρων ειδών κανθάρων ν' άποκτήση έναν κανθάρο νέου είδους πού τον ώνόμασε «Κανθάρο Νάυλον» λόγω ενός πραγματικά καταπληκτικού προσόντος του. Ο κανθάρος αυτός είνε ένας άριστος υφάντης και έπιδορβάνει κατά προποή αληθινά άριστο τεχνικά τις γυναικείες κάπτες νάυλον, απ' τις όποιες έφυγαν πάντοτε. Για ν' άρχιση την εργασία του ο κανθάρος, άρκει να έπαλείψη η ένδιαφερομένη κυρία το μέρος πού θέλει να έπιδορβάσει με λίγο σταφυλόκακχαρο, πού ο κανθάρος αγαπά ιδιαίτερως. Έτσι ενώ προχωρεί με άθικτες κινήσεις για ν' άπομυζήση το γλυκό έπιδορβάνει τους πόρους καλύτερα κι' από μία ειδική μηχανή.

σθε στο σπαίρο κλπ., κλπ. "Αλλά, γιατί, αγαπητή μου, αφού αγαπίσατε τόσο πολύ δεν λέτε στον αγαπημένο σας να έρθει στο σπίτι σας να σας ζητήσει από τους γονείς σας, ν' αρραβωνιαστέτε, κι' έτσι να ελεπόσατε αφοβα όποτε θέλετε στα κέντρα, στους κινηματογράφους ως που να παντρευτείτε; Αυτή είναι η καλύτερη λύσι.

Κ ό ρ η ν τ ή ς Ν ε ρ ά ι δ α ς : Προσέξτε να μην κάνετε υποχωρήσεις στον δεύτερο, γιατί αυτός δεν σας αγαπά. Θέλει μόνο να διασκεδάσει μαζί σας και όταν επιτύχει ό,τι σας ζητά, θα σας εγκαταλείψει και τότε θ' αρχίσετε να ζητεί τη ζωή των παραστρατημένων κοριτσιών! Γυρίστε στον πρώτο, τον τίμιο νέο, που σας σέβεται και, που η πρώτη του σκέψη ήταν να σας ζητήσει από τους γονείς σας. Αυτός σας αγαπά πραγματικά. "Η φτώχεια, όταν συνδυάζεται με την τιμιότητα, με την καλωσύνη και με την εργατικότητα δεν είναι ελάττωμα.

Τ ό ρ ό δ ο ν τ ή ς Ρ ό δ ο υ : Μικρή μου Ροδίτισσα, κορίτσι σείς με ήθικες άρχες και με ασύμμετρο οικογενειακό περιβάλλον δεν έπρεπε να δώσετε πίστι και την καρδιά σας σ' έναν άνθρωπο, που συναντήσατε τυχαία στο δρόμο, σ' έναν τόπο μάλιστα, που βρεθήκατε μόνη για λίγες ημέρες. Τα λόγια του, η στάση του απέναντί σας και η ψυχρή αλληλογραφία του έπρεπε να σας πείσουν πως δεν ενδιαφέρεται πραγματικά για σας. "Όχι. Δεν

υας αγαπά. Ξεχάστε, λοιπόν, αυτή την ασυμμετρική περιπέτεια και διωλέξτε μεταξύ των θαυμαστών σας τον καλύτερο, που θα σας κάνει ευτυχισμένη με την αγάπη του και μ' ένα γάμο.

Κ ρ ί ν ο : Λυπάμαι πάρα πολύ, που θα σας απογοητεύσω, αγαπητή μου μικρούλα. Το πρώτο μεγάλο σφάλμα σας είναι ότι αγαπήσατε έναν τόσο στενό συγγενή σας. Το δεύτερο σφάλμα σας είναι το ότι εκφράζεσθε με τόσο μίσος για τη μητέρα σας, που έχει μεγάλο δικαίωμα να μην εγκρίνει αυτό το δεσμό. Και το τρίτο είναι το να θέλετε να αυτοκτονήσετε. Με λύπη μου σας γράφω, ότι δεν μπορώ να σας συμβουλευώ να κληφτήτε. "Εκείνο που έχω να σας πω είναι ότι οι γάμοι μεταξύ στενών συγγενών δεν επιτρέπονται απ' την Εκκλησία. Λογικευήτε, λοιπόν, αγαπητή μου.

Ε ύ ρ ι π ί δ η ν Α. Β. Γ. : "Ο θάνατος δεν είναι η κατάλληλη λύσις, αγαπητέ μου. "Από τα γραφόμενά σας βλέπω πως είδατε νέος θετικός. Σε κερθήτε, λοιπόν, πιο ψύχραιμα και λογικά και αντί να κλαίτε, εξηγηθήτε μαζί της και είμαι βέβαια πως θα σας μιλήσει για κείνο, που την έκανε ν' αλλάξει συμπεριφορά απέναντί σας. Φαντάζομαι πως μάλλον η αναστολή του γάμου την έκανε να θυμώσει μαζί σας. Δοκιμάστε και σας εύχομαι καλή επιτυχία και καλά στέφανα.

MIPANTA

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Φ. — Κ., Περιστέρι - "Αθήνα: Λυπούμαι γιατί δεν μπορέσα από όσα αναφέρετε στην επιστολή σας σχετικά με τα συμπτώματά σας να καταλάβω τίποτα για το νόσημά σας. Χρειάζεται απαραίτητη σχετική διάγνωση και γι' αυτό σας συνιστώ εξετάσιν από ειδικό γιατρό.

Α ν ή σ υ χ η ν, 2 : "Εφ' όσον οι σωματικές και "λοιπές" δυνάμεις σας είναι ακμαίες, όπως μου λέτε στο γράμμα σας, δεν βρίσκω για ποιο λόγο είσατε ψυχικώς ανήσυχη. Νά έχετε θάρρος, και, αν δεν σας είναι δύσκολο, περάστε από έναν χειρουργό να πάρει τη γνώμη του.

Π. Δ. 19, Κομοτηνή: "Η μόνη έλπις θετικής της καταστάσεώς σας είναι η ορμονοθεραπεία. "Ο στενός κύκλος δεν σας εμποδίζει δεδομένου ότι η ορμονοθεραπεία εφαρμόζεται και σε πολλά άλλα νοσήματα εκτός από εκείνο που σείς έχετε. "Αρκεί να έμψυχοι τη στήν γιατρό σας, που θα έρθει κάποιο νόσημα για να δικαιολογήσει τη θεραπεία που θα σας κάνει.

Λ ε υ κ ό ν Κ ύ κ λ ο ν, Κ α ί ρ ο ν : "Αφού περάσουν 6 μήνες από της χειρουργικής επέμβασής θα μπορούτε ακινδύνως να επαναλάβετε κανονικά τη ζωή σας, όπως και πρότερον. Δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτα.

Δ η μ ή τ ρ α, Μ ο υ τ ι λ ή ν η ν : "Η πάθησίς σας οφείλεται εις αίτιον νευρικών. Μπορείτε να κάμνετε 10 ενέσεις Multi-B, μίαν καθ' εκάστην ενδομυϊκώς. "Εσωτερικώς δε τρία χαπάκια την ημέρα Novalgin. Μου γράφετε τα αποτελέσματά της θεραπείας.

Δ υ ό Σ μ η ν ή τ ε ς, τ ώ ν Π ε τ ρ α λ ώ ν ω ν κ α ι τ ω ν Π α γ κ ρ α τ ί ο υ : Στον πρώτο, συνιστώ να κάμει μία ακτινοσκόπηση του στομάχου και των εντέρων. "Αν είναι φυσιολογικά ως προδή σ' εξετάσει τών κοπράνων για παράσιτα. Στον δεύτερο συνιστώ 10 ενέσεις Multi-B μίαν ημερησίως, ενδομυϊκώς και τρία χαπάκια την ημέρα Novalgin.

Α π ε λ π ι σ μ έ ν ο ν Σ τ ρ α τ ι ώ τ η ν : Πρωτίστως σας συμβουλεύω να διακόψετε την αποχή για την οποία δεν είσατε αξίως συγχαρητηρίων. Θα προσπαθήσετε να κάμνετε 10-15 ενέσεις Sulfate de strychnine de 0,002 μία κάθε μέρα υποδοριώς. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ, μετά το φαγητό μία κουταλιά του γλυκού Passineuril και καλό φαγητό.

Α τ υ χ ο ν Μ η χ α ν ι κ ό ν : Πρόπει να σας εξετάσει ένας οφθαλμίατρος. "Εφ' όσον μάλιστα διαμένετε στην "Αθήνα αυτό είναι εύκολο. Πάντως η γνώμη μου είναι ότι εφόσον γίνεται συχνή αντικατάστασι του υαλίνου περιεχομένου δεν πρόκειται να ύποστη ή κόγχη μεταβολήν αξίαν λόγου. Θα μπορούσατε να σπουδάσετε, τέλος, έστω και με ένα οφθαλμόν, αρκεί να ύπαρχη ύπομονη και θέλησις εκ μέρους σας.

Π ο δ ο σ φ α ι ρ ι σ τ ή ν 25 ε τ ώ ν Α. Ω., Κ α θ ά λ α ν : Μόνον ειδικός νευρολόγος θα μπορούσε να έχη γνώμη και σας συμβουλεύω να ακολουθήσετε με ύπομονη τη ύποδείξις του γιατι η θεραπεία θα είναι μακρά.

Κ ο ρ υ φ έ ς τ ώ ν θ ο υ ν ώ ν, "Ε ν τ α ύ θ α : "Η πίεσίς σας είναι σχεδόν κανονική. "Εφόσον παθολογικώς όπωρ λέτε, δεν έχετε τίποτα αξίον λόγου, θα σας συμβουλεύω, εφόσον μάλιστα θα έρθετε στην "Αθήνα να συμβουλευθήτε έναν οφθαλμίατρο και έναν ωτολαρυγγολόγο. Πιθανώτατα τα συμπτώματά για τα όποια παραπονείσθε να οφείλονται και σε πάθησι τών οφθαλμών και σε ωτολαρυγγολογικήν τοιαύτην.

Σ τ ρ α τ ι ώ τ η ν Μ. Μ. Μ. : "Εχω τη γνώμη, σύμφωνα θέδαί με δσα μου γράφετε, ότι η θεραπεία σας είναι ύπερρκετή. "Επίσης νομίζω ότι και για τη δεύτερη ερώτησι που μου κάνετε μπορείτε να είδατε ήσυχος και να πραγματοποιήσετε και τις δύο επιθυμίες σας.

Μ. 111, Πάτρας : Στήν Πάτρα έχει πολλούς Ικανούς έπιστήμονας συναδέλφους. "Αφού λοιπόν εκείνοι που σας εξέτασαν δεν κατόρθωσαν να σας θεραπεύσουν, πως να μπορέσω εγώ εξ αποστάσεως και άνευ διαγνώσεως να κάμω το θαύμα μου; Γράψτε μου τουλάχιστον τη διάγνωσι τών εκεί συναδέλφων και τότε, πιθανόν, να μπορέσω να σας δώσω, μία ώφέλιμη συμβουλή, έστω και από μακριά.

Α. Β. Ω., Θεσ/νίκη: Νομίζω ότι η γενομένην θεραπεία είναι άρκετή και δεν χρειάζεται άλλη. Δεν μπορώ να καταλάβω αφοδ, όπως μου γράφετε, συμφωνείτε μαζί μου ως προς τον τρόπο της θεραπείας, γιατί διαφωνείτε με τον τρόπο του ελέγχου τών αποτελεσμάτων της;

Σ. Ο. Σ., Θαλασσινόν 15Β : Πρώτα-πρώτα θα σας συμβουλεύω να σας εξετάσει ένας βερματολόγος. "Υπάρχουν πολλοί και πολλά νοσικομεία δωρεάν. "Αν τουτό είναι αδύνατον, φυσικά τότε η εκ του μακρόθεν συμβουλή μου συνίσταται στο να ύποβληθήτε εις κάποιαν σχετικήν διαίταν. "Αποφεύγετε, δηλαδή, αλμυρά, τηγανιτά, σάλτσες, και γενικώς τα ποτά. Κάνετε και μερικά λουτρά "Υάτης με την εúκαιρία του καλοκαιριού και ξαναγράψτε μου. Α. Λ.—

Τα πασχαλινά δώρα

"Ήταν Κυριακή του Πάσχα. "Ο ήλιος έρριχνε τις θερμές του ακτίνες στη μεγάλη αίθουσα του παιδικού νοσοκομείου.

"Η ημέρα αυτή ήταν διπλή ημέρα γιορτής για τους μικρούς ασθενείς. Γιατί είχαν μάθει ότι κυρίες της άριστοκρατίας θα τους έφερναν πασχαλινά δώρα.

Κοντά σ' ένα κρεβάτι καθόταν ένας άντρας φτωχοντυμένος, με θλιμμένη φυσιογνωμία, ο Νίκος Δελής. Δίπλα του ένα αγοράκι ως όχτώ χρόνων, ο Λάκης, εξαντλημένος από μία μακρά αρρώστια πούχε περάσει, τον κύτταζε σιωπηλός.

"Ο Νίκος Δελής είχε μείνει από μικρός ορφανός. "Ένας θείος του ανέλαβε να τον σπουδάσει και μία μερα πήρε οίπλωμα αρχιτεκτονός.

Σ' ένα σαλόνι έιuche να γνωριστεί μία μερα, με τη Μαίρη Ρόδη, κόρη ενός πλουσιου διόμνηχανου, που η ύμορφία της τον θαμύωσε, την ερωτεύθηκε άμέσως και κατάλαβε ότι κι' εκείνη τον συμπάθησε.

Αυτό έφτασε για ν' αρχίσει ο νεαρός αρχιτέκτων να πιαση όνειρα, χωρίς να συλλογίζεται τη διαφορά της κοινωνικής τους θέσεως.

Μία μερα ο νέος παρουσιάστηκε στο σπίτι του διόμνηχανου και ζήτησε να τόν δη προσαικικός. "Εκείνος όμως δεν τόν δέχτηκε.

"Ο Νίκος επανέλαβε δύο φορές ακόμα την απόπειρά του, χωρίς καλύτερο αποτέλεσμα.

Παρ' όλ' αυτά δεν εγκατέλειψε τα σχέδιά του. Κι' όταν ένα βράδυ ο διόμνηχανος με τη Μαίρη έβγαιναν από το θέατρο τούς έπλησιασε.

—Θά ήθελα να μ' ακούσετε μία στιγμή... είτε στον πατέρα της. —Δεν σας γνωρίζω, κύριε, του άπάντησε ο διόμνηχανος ψυχρά.

—Πρόκειται για την εύτυχία όλης της ζωής μου... ίσως δε και για την εύτυχία της δεσποινίδος Μαίρης...

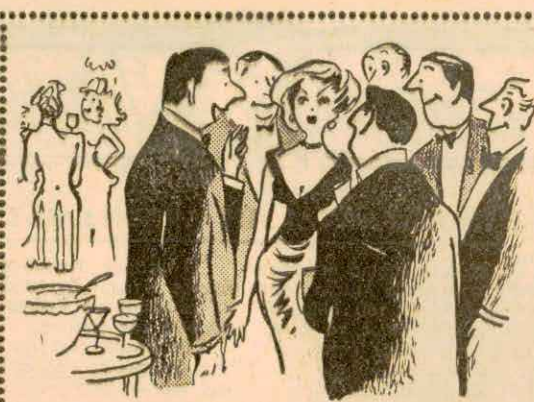
—"Η δεσποινίς αρραβωνιάστηκε με το δουλετή Σαρίδη, άπάντησε με παγερό ύφος ο διόμνηχανος.

"Ο Νίκος αισθάνθηκε το μυλό του να γυρίζει. Και καθώς ήταν βίαιος κι' άπότομος, ώρμησε έναντίον του. "Επενέβησαν όμως μερικοί και τόν συγκράτησαν.

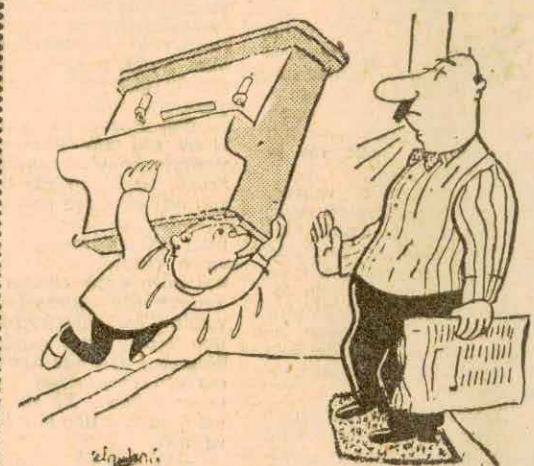
Ο διόμνηχανος κατάγγειλε το Νίκο Δελή και το δικαστήριο τόν τιμώρησε με λίγων ημερών φυλάκισι.

Το πιο σκληρό όμως γι' αυτόν ήταν ότι η άφραία Μαίρη, βλέποντας το εξόπασμα του όρμητικού του χαρακτήρος αισθάνθηκε γι' αυτόν αντιπάθεια.

"Ο Νίκος βγήκε απ' τη φυλακή με κλονισμένα τα νεύρα του. "Η άγαπημένη του είχε πιά παντρευτή.

"Ο σύζυγος : Βρέ παιδιά, δεν τόν νομίζω σωστό να παρατάτε τις γυναίκες σας για χατήρι της δικής μου!...

—"Ο κυριος Μαρτίδης μένει στο έξκτο πάτωμα, αλλά στη διπλανή πολυκατοικία!...

—Αυτή είναι η καλύτερη πελάτισσά μας!...

—"Ο προϊστάμενος, ή γραμματέας και ή σύζυγος. —Κούκου!...

MIPANTA

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΤΙΟΥ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ίδιοκτησία - Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Διεύθυνσις

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Τό φαλαινθηρικό καράβι άραξε στο μικρό λιμάνι του νησιού Νάουρ, του Νησιού του Έρωτος όπως τόνώνω-μασαν οι πρώτοι έξερευνη-ταί που τό ανακάλυψαν, για-τί οι Ιθαγενείς που τό κα-τοικούν, γυναίκες και άν-τρες, αγαπούν μία και μόνη φορά στη ζωή τους, αγα-πούν φλόγερσ και πιστά με-χρι θανάτου.

Οι Ιθαγενείς δέχθηκαν τους λευκούς ψαράδες με κα-λωσύνη κι έστησαν χορό για να τους ευχαριστήσουν.

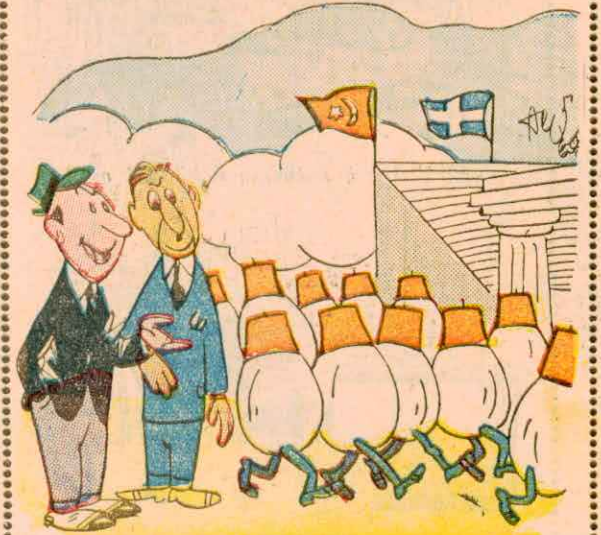
Ανάμεσα στις θραίες με-λαφές γυναίκες, που χόρευ-αν, ήταν κι η πεντάμορφη Ναρίντ, τό Λουλουδί της Ακρογιαλιάς όπως την έ-λεγαν στο νησί.

Ένας από τους ναύτες, κάποιος Καναδός, ο Μάκ Κόρμιγκ είδε την θραία Να-ρίντ να χορεύει κι έννοιωσε για αυτόν κεραινοδόλο έρω-τα. Ήταν η πιο όμορφη κο-πέλλα του χωριού. Ψηλή, λυ-γερή με πλούσια μαύρα ξέ-πλεκα μαλλιά, στολισμένη με λουλούδια και πολύχρω-μα κοχύλια.

Ο Μάκ την κίτταξε σαν όνειροπαρμένος. Τόν είδε κι' η νέα, κι γοήτευσε η λεβεν-τιά του κι έννοιωσε επίσης γι' αυτόν ένα άγνό φλογερό αίσθημα.

Ο Μάκ Κόρμιγκ, που ή-ξερε τη διάλεκτο του νησιού, συνάντησε την ίδια μέρα τη Ναρίντ στην ακρογιαλιά και παίρνοντας τά χέρια της με-σα στα δικά του της φανέ-ρωσε την αγάπη του.

—Κι' εγώ σ' αγαπώ, λευ-κή ταξιδευτή, του είπε η Ναρίντ. Σ' αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου και θά σ' αγαπώ όσπου να μού φράξει ο θάνατος τά χείλη.

—Είπε τ' αυγά Τουρκίας.. Πάγε να δούνε τους Τούρκους αθλητές!... (Του Αρχέλαου)

Ο νεαρός Καναδός την έσφιξε στην άγκαλιά του κι' άλλαξαν τό πρώτο γλυ-κό φιλή της αγάπης.

Την ώραία Ναρίντ όμως την αγαπούσε κρυφά κι' έ-νας νεαρός Ιθαγενής.

Δέν είχε προφτάσει να της μιλήσει για τόν έρωτά του και τώρα βλέποντάς την στην άγκαλιά ενός λευκού τρελλάθηκε από τόν πόνο του. Έκρυψε όμως και πάλι τό αίσθημά του και μόνο όταν θάφευε τό πλοίο κι' η Ναρίντ θ' άκολουθούσε τόν Μάκ στην πατρίδα του, ο νεαρός Ιθαγενής τί σταμά-τησε την παραμονή τό βρά-δυ στο δάσος των κοκοφί-νων και την παρακάλεσε γονατιστός ν' άπαρνηθή τό λευκό, να δέχτη την αγάπη του και να μείνει στο νησί.

—Οι γυναίκες του νησιού μας, του άπάντησε περήφα-να η Ναρίντ αγαπούν μία και μόνη φορά τη ζωή τους. Τίποτα δέν μπορεί να με χωρίσει από τόν αγαπημένο μου Μάκ παρά μονάχα ο θάνατος! Θά τόν άκολουθή-σω και στην άκρη του κό-σμου ακόμα. Σε λυπούμαι, μα η καρδιά μου είναι δοσμέ-νη πιά.

—Θέλεις να πεθάνω; τη ρώτησε τραβώντας τό μα-χαίρι του ο Ιθαγενής.

—Δέν θέλω να πεθάνω. Θέλω να ζήσης, μα μ' έπι-τάς τ' άδύνατα!

—Ο Λουλουδί της Α-κρογιαλιάς! Τί να την κά-νω τη ζωή χωρίς εσένα;

Και λέγοντας τά λόγια αυτά ο έρωτευμένος Ιθαγε-νής, βύθισε τό κοφτερό μα-χαίρι στην καρδιά του.

Την άλλη μέρα η Ναρίντ έφυγε από τό Νησί του Έ-ρωτος. Άκολούθησε τόν α-γαπημένο της στην πατρίδα.

του, ένα φτωχικό λιμάνι του Καναδά. Έγκαταστάθηκαν εκεί σ' ένα σπιτάκι κι' έζη-σαν για κάμποσο καιρό ει-ρηνικά κι' αγαπημένα.

Μα οι λευκοί δέν είνε συ-νηθισμένοι να ζούν μέχρι τά-που στο πλευρό μιας γυναί-κας. Κι' ο Μάκ Κόρμιγκ δέν άργησε να χάριση την καρδιά του σε μία συμπα-τριώτισσά του και να φύγει μαζί της για τό Σικάγο, έγ-καταλείποντας την πιστή και γλυκειά Ναρίντ στο έλε-ος του Θεού.

Μόλις η μελαψή γόησσα κατάλαβε την προδοσία του Μάκ, έπεσε σε βαθιά απελ-πισία. Καθισμένη στα σκα-λοπάτια του σπιτιού του έ-κλαιγε σπαραχτικά μέρα και νύχτα, χωρίς να δάλη τίποτε στο στόμα της.

Ο θρήνος της αύτός κρά-τησε μέρες, βδομάδες, μή-νες. Ούτε τό χιόνι την πρό-μαζε, ούτε η παγωνιά. Την άκουσαν να κλαίει και να μοιρολογάει μέσα στις άγρι-ες νύχτες.

Φοβήθηκαν πως θά πέθαι-νε από εξάντληση. Έπενέδη τότε ο σερίφης και την ά-νάγκασε διά τής διας σχε-δόν ν' άκολουθήσει έναν Ιμ-πρεσάριο στις Ήνωμένες Πολιτείες.

Ο Ιμπρεσάριος αύτός την παρνούσε ως χορεύτρια. Οι έξωτικοί χοροί της γοή-τευαν τους θεατές και παρη-γορούσαν και την ίδια.

Θά μπορούσε την περίοδο αυτή ν' άποχήσει άπειρα πλούτη. Μα είχε στην καρ-διά της τό σαρικό από την έγκατάλειψή της από τόν α-γαπημένο της και έμενε αδι-άφορη στα γλυκόλογα και στα δώρα των θαυμαστών της.

Μάταια την παρακαλού-σαν και μάταια έσπιναν υπέρσ τα πόδια της τά πλούτη τους πολλοί θαυμα-σταί της.

Η Ναρίντ ήταν άσυγκί-νητη. Άκούγε τά γλυκόλο-γα με τά μάτια χαμυλωμέ-να, με την καρδιά βαρειά, με τό σπαραγμό στην ψυ-χή. Και άπαντούσε στερεό-τυπα:

—Μιά φορά αγάπησα στη ζωή μου... Μιά και μόνη!

Και τά μάτια της βούρ-κωναν από δάκρυα στην ά-νάμνηση του άπιστου αγα-πημένου της που κοιμάτι-σε την τουφεκή της καρ-διά.

Ο πόνος της ήταν άνι-άρευτος...

Μιά μέρα η Ναρίντ χάρη-κε ελαφικά από τη Ν. Υόρ-κη, όπου έδρεπε δάφνες ως χορεύτρια. Δέν μπορούσε πιά να προποητείται. Μα-ταια την άναζητήσαν παν-τού. Ο πόνος στην καρδιά της είχε αγριέψει άσφανα. Γύρισε στο μικρό λιμάνι του Καναδά, έπίσας τό συνηθι-σμένο πόστο της στο κατώ-φι τό σπιτιού του Μάκ Κόρμιγκ και τόν περίμενε να γυρίσει.

Μα ο άπιστος δέν γύρισε. Κι' ένα πρωί την βρήκαν νεκρή! Τά μάγουλά της ή-σαν ακόμα μουςκεμένα ά-πό τά δάκρυα που είχε χύ-σει δλη νύχτα για τό σκλη-ρό κούρσάρο της καρδιάς της!... ΕΜΜ. ΓΟΝΔΑΛΕΣ

Ανατολίτικο Χιούμορ

Γ' αυγά και τ' φλουριά

—Ένα πρωί, την ώρα που πινε τόν καφέ του, ο Ναστραδίν Χότζας είπε στη γυναίκα του:

—Φαίμε, βρήκα έναν τρόπο ν' αυ-ξήσουμε τά έσοδά μας: Κάθε Κυρια-κή θά πουλάω στο παζάρι τά αυγά που θά γεννούν οι κόττες μας όλη τη βδομάδα.

—Μπράβο, Ναστραδίν! Δαμπρή έ-δελ!...

Την Κυριακή ο Χότζας, κρατών-τας ένα πανέρι γεμάτο αυγά έπιασε μια θέσι στην αγορά και περίμενε την πελατεία.

—Απ' τό χωριό του Ναστραδίν ήταν περαστικός αυτή την εποχή ένας Έλ-ληνας ταχυδακτυλουργός από τη Σμύρνη.

Ο ταχυδακτυλουργός, που ήταν πολύ χωρτατζής, θέλησε να παίξει έ-να άσχημο παιχνίδι στο Χότζα, που φρόντιζαν και περηφανεύονταν για την εξυπνάδα του.

Τόν πλησίασε λοιπόν σε μία στιγ-μή, έκρυψε στο πανέρι με τ' αυγά κι' άρχισε να διαλέγει τά πιο μικρά.

Ο Χότζας τόν παρακολουθούσε γε-λώντας κάτω από τ' αμυστάκια του. —Μπράβό, μπουνταλά! σκεφτόταν. Σε χωρίζεις τά πιο μικρά αυγά. Μπλό-κοικος άνθρωπος, τέλουνι!...

Ο ταχυδακτυλουργός πληρώσε τ' αυγά χωρίς να κάνει παζάρια, και βλέποντας τό Χότζα να χαμογελάει εί-ρωνικά του είπε:

—Αφέντη, Ναστραδίν, ξέρεις γι' ατι διάλεξα τά πιο μικρά αυγά;

—Αυτό τό ξέρεις μονάχα εσύ και ο Άλλάς, του άπάντησε ο Χότζας κι' εξακολούθησε να γελάει είς βάρος του.

—Τώρα θά τό μάθεις κι' εσύ, του είπε ο τετραπλέατος Ρωμηός.

Κι' άμέσως έσπασε ένα αυγό κι' έξγαλε από μέσα ένα χρυσό φλουρί! Γούρλωσε τά μάτια του ο Χότζας.

Μα ο έξυπνος ταχυδακτυλουργός συνέχιζε να σπάει και τ' άλλα αυγά και να βγάξει από μέσα φλουριά.

Είχε χάσει τη λαλιά του ο Να-στραδίν. Κι' όταν ο ταχυδακτυλουργός έφυγε, άρπαξε τό πανέρι, πήρε παρόμοια κι' άρχισε να σπάει ένα-ένα τά μικρά αυγά που ξεχώριζε.

Μα δέν εύρισκε μέσα... ούτε κάλ-πικο παρά. Με τη φόρα που είχε πάρει έσπασε και τά μεγάλα αυγά, ώ-σπου σπηκισμένη γύρω του δόκλε-ρη... όμολόγητα!...

Γύρισε τότε στο Ρωμηό που στέ-κοταν άντικρυ και γελοῦσε και τούτε:

—Μου την έκαπες, τέλουνι! —Αλλά χαλάλι σου. Έσείς οι Έλληνες είσαστε ίκανοί να γελάσετε και τόν έ-διο τό Διάβολο!...

Κι' έπήρε τό καλδί του άδειανό και γύρισε σπίτι του.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή οποιαδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρ 6 § 7 τού Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης - Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεω-ργίου Κατοικία: Βησσαρίωνος αρ. 3, Υπεύ-θυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, 65ος Δώδεκας, Ν. Ηρακλείου.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΤΗΡΙΚΟΥ Έτησίαν Δρχ. 200.000
Έξαμηνος » 100.000
Τρίμηνος » 60.000

Έμβόσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπι-ταγής και Έσωτερικού διά τραπεζικής τσι-ούτης πρὸς τόν κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΕΜΜ. ΓΟΝΔΑΛΕΣ

Ένα μακάβριο ΔΩΡΟ

Παράξενο διήγημα

Ο Ντίκ Μιλρόυ έφτασε επίτελους στο Γκουαγιακούλι, με τά ρούχα και τά νεύρα κουρελιασμένα και με τό κορμί έτοιμο να καταρρεύσει από εξάντληση, και χτύπησε στην πόρτα του φίλου του Ρέμπουρν.

—Ντίκ! φώναξε ο Ρέμπουρν, ό-ταν άνοιξε την πόρτα. Ντίκ! Τρόμα-ξα να σε γνωρίσω! Είσαι σαν να δγήςκες μέσα από την ίδια την Κό-λασι!...

Ο Μιλρόυ κούνησε κουρασμένα τό κεφάλι του και σωριάστηκε σε μία καρέκλα...

—Ναι, Ρέμπουρν! άπάντησε. Ά-πό την Κόλασι έρχομαι! Δώσε μου να πιώ ένα-δυό ποτήρια ούίσκυ για να συνέλθω λιγάκι και θά σου διη-γηθώ την τρομακτική περιπέτεια μου...

Κι' ο Μιλρόυ, αφού άδειασε δυό φορές τό ποτήρι που του γέμισε ο Ρέμπουρν, άκούμπησε τό σασκιδιό του στο τραπέζι και άρχισε να διη-γητή, ενώ τα χαρακτηριστικά του συσπώνταν νευρικά στο χλωμό φως της λάμπας:

—Όπως ξέρεις, Ρέμπουρν, ο Σάντερς κι' εγώ είχαμε ξεκινήσει για τις ζούγκλες της Νότιας Αμερι-κής γι' αναζήτησι χρυσοφόρων κοι-τασμάτων. Έλπίζαμε να πετύχου-με, γιατί είχαμε μαζί μας ένα χάρ-τη, που σχεδίασε ένας φίλος μου χρυσοθήρας, λίγο πριν πεθάνει. Στο χάρτη αυτόν ήταν ιδιαίτερα σημειω-μένο, ως έξαιρετικά χρυσοφόρος, μία περιοχή της ζούγκλας, που έκτεινε-ται ανάμεσα στον ποταμό Χούα - Χούα και στα βουνά Γκανταλέκα.

Τό γεγονός αυτό έκανε τις έλπίδες μας ακόμα μεγαλύτερες, γιατί ο άρ-χιγός των έρυθροδέρμων Χιβάρος, που ζούν στην περιοχή αυτή, ο γε-ρο-Άγουάκ, ήταν παλιός φίλος μου.

Τραβήξαμε λοιπόν, ο Σάντερς κι' εγώ, γραμμή για τη χώρα του Άγουάκ, όπου φτάσαμε έπειτα από ένα κοπιαστικό ταξίδι έβδομαδών. Έκεί, οι Χιβάρος μας υποδέχτηκαν φιλικά και ο Άγουάκ μας φιλοένη-σε στην ίδια την καλύβη του, δίνον-τας τη διαταγή να μς φτιάξουν δυό άνετα κρεβάτια από έξυλο και κλα-διά αναρριχητικών φυτών.

Οι πρώτες οδομαδες πέρασαν καλά. Οι Χιβάρος μας βοηθούσαν στην αναζήτησι του χρυσού, σκά-δοντας μαζί μας η κοσκινίζοντας την άμμο των ξεροποταμών. Ο ήλιος ήταν ύποφερτος, μ' όλη την ασφυ-κτική ζέση που κάνει στα μέρη έ-κείνα. Οι νύχτες μας όμως ήταν έ-φιαλτικές. Από τό ταβάνι της καλύ-βας του γερο-Άγουάκ κρέμονταν δε-κάδες «τσάντσος». Ξέρεις τί είναι τά «τσάντσος», Ρέμπουρν; Οι Χιβάρος συνηθίζουν να κόβουν τά κεφάλια των έχθρών τους και, υποβάλλοντάς τα σε ειδική κατεργασία, τά μικραί-νουν σε μέγεθος ανδρικής γροθιάς, χωρίς τά χαρακτηριστικά τους να παθαίνουν καμιάν αλλοίωση. Όταν, λοιπόν, τά βραδυά ξαπλώνουμε στα κρεβάτια μας, δεκάδες ανθρώπινα κεφάλια μας κίτταζαν από ψηλά, έμπόδιζοντάς μας να κοιμηθούμε και κάνοντάς μας ν' ανατριχιάσουμε.

Μα ο Σάντερς έχανε τόν ύπνο του όχι μόνο εξαιτίας των «τσάν-τσος» αλλά—κυρίως—εξαιτίας μιάς μικρής σακκούλας από δέρμα πιθή-κου, που κρεμόταν ανάμεσα στα κομμένα κεφάλια. Όπως μάς είχε εξηγήσει ο γερο-Άγουάκ, η σακού-λα αυτή ανήκε άλλοτε σ' έναν έχ-θρό του, άρχηγό μιάς γειτονικής φυ-λής, και ήταν γεμάτη από μεγάλα ρουμπίνια! Ξέρεις την άπληστία του

Σάντερς... Από τόν τρόπο που κίτταζε τη σακούλα με τά ρουμπί-νια ήταν φανερό ότι κάτι κακό είχε βάλει στο μυαλό του...

Ξαφνικά, ένα πρωινό, η γειτονική φυλή, που τό κεφάλι και η σακούλα του άρχηγού της κρέμονταν από τό ταβάνι της καλύβας του Άγουάκ, έπέτεθη έναντίον μας. Άντισταθήκα-με, τους κατατροπώσαμε τελικά και ο γερο-Άγουάκ παραδέχτηκε με θερμές εκφράσεις ευγνωμοσύνης ότι χρωστούσε τη σωτηρία της φυλής του κυρίως σε μένα και στα πιστο-λία μου! Μα έξαφνα διαπίστωσαμε κάτι άπροσδόκητο: ο Σάντερς είχε εξαφανισθή και, μαζί του, είχε χα-θή η σακούλα με τά ρουμπίνια και η λίγη χρυσόδοκη που είχαμε στο μεταξυ μαζέψει.

Ο Άγουάκ έγινε έξω φρενών κι' έστειλε άμέσως μία ομάδα Χιβάρος να δρουν και να φέρουν πίσω τόν Σάντερς. Οι έρυθροδέρμοι γύρισαν λίγες ώρες άργότερα. Από τους δέ-κα που είχαν ξεκινήσει, είχαν μείνει μόνο έξη, κι' από αυτούς οι δυό ή-σαν πληγωμένοι από τις σφαίρες τό Σάντερς. Ο άρχηγός της όμά-δος όμως κρατούσε θριαμβευτικά ά-πό τό μαλλιά ένα κομμένο άνθρω-πο κεφάλι, τό κεφάλι του Σάντερς! Τά χαρακτηριστικά του ήταν συ-σπασμένα από μία τόσο ανατριχια-στική έκφρασι τρόμου, που δέν μπόρεσα ν' άνδξω κυτταζοντάς τον κι' έχασα τις αισθήσεις μου. Όταν συνέλθα, ζήτησα από τόν Άγουάκ να μού δώσει μερικους συνοδούς για να με γιάλουν από τη ζούγκλα, γι-ατί η μόνη έπιθυμία που έννοιαθα ήταν να φύγω μακριά από τό καταραμέ-νο εκείνο μέρος και να γυρίσω στον πολιτισμένο κόσμο.

Πρός άποφυγή, λοιπόν, των άνωτέρω ένοχλημάτων και παθήσεων κάθε έγκυος γυναίκα πρέπει κάθε πρωί κατά τους τελευταίους ιδίως μήνες να καθορίσει με κα-θαρό θαυμάκι και χαμογέλινο ή μ' άραιωμένη διά-λυσι ενός μέρους λευκού οινόπνευματος 60% πρὸς τρία μέρη χλιαρού ύδατος τις θηλές των μαστών, τις οποίες κατόπιν αφού σπογγίση καλάς να έπαλείψη με μία γλυκοδερμική πομάδα ή με σκέτη βαζελίνη.

Πρέπει ώστόσο να επαλείφεται με σκέτη βαζελίνη έκασφράς και με κυκλικές πάντοτε κινήσεις καί τό δερ-μα όλης της σφαίρας των μαστών πρὸς άποφυγήν των αντιαισθητικών ραβδώσεων (χαλαγμάτων). Από αισθη-τική άπόψεως μετά την απογαλακτίσι του θρέφους πρέπει να γίνονται, ώστόσο, ώρισμένες περιποιήσεις για να προληφθί τό νευρολίσιαμα και η χαλάρωσις (κρέμασμα) των μαστών. Πρὸς τοῦτο κατά τις πρώτες ήμέρες του απογαλακτισμοῦ μερικά καταπλάσματα με ριζάλευρο θρασμένο μέσα σε γάλα είνε πολύ αποτελ-ηματικά. Μετά τό καταπλάσμα πρέπει να γίνεται μία έ-λαφρά έπιμερι των μαστών και πάντοτε με κυκλικές κινήσεις και με κατεύθυνσι εκ των κάτω πρὸς τά άνω με γλυκερίνη ή μ' αμυγδαλόλαδο. Αφού δε τό δέρμα με τις περιποιήσεις αυτές αναλάβει την άρχική του ζω-τικότητα και τόνωσι, τότε η καθημερινή περιποίησι θά γίνεται μόνο με μία φρέσιον των μαστών μ' ένα ειδικό γάντι ή μ' ένα μαλλινό ύφασμα θρεγμένο με την έξής λοσιόν, η φιάλη της οποίας πρέπει ν' ανακινητή καλώς πρὸς της χρήσεως: Alcoof 60 gr. Eau distillee d' Hama- melis 60 gr. Glycerine 10 gr. Alun 10 gr. Η έφαρμογή των υπερίωνών ακτίνων επί των μαστών μετά τόν απο-γαλακτισμό, είνε ένα εκ των πλέον άποτελεσματικών μέσων για την επανόρθωσι και τό σφρίγος των.

Εάν οι μαστοί ήταν φύσει άτροφικοί πρὸ της τεκνο-ποίησεως, τότε χρειάζεται μετά τόν απογαλακτισμό, η χρήση έπ' αὐτών δια μαλάξεων και έπ' μακρόν χρονικό διάστημα άρμονικών αλοιφών διά την αναεωγόνισιν των άτροφικών άγγείων και των κυττάρων του αδένος των μαστών. Η άπορρόφησι της Ιστρογόνου όρμόνης από τό δέρμα των μαστών, ως και η εδρεγτική της έπίδρασι επί των αδένος των έχουν πλήρως έξασκρι-σθή. Η ίδια θεραπεία γίνεται γενικώς και επί πάσης περιπτώσεως άτροφικών μαστών.

Λουτρά της έγκύου: Τά χαιρά και τά θερμά ποδόλουτρα άπογορεύονται ως προκαλούντα συμφορή-σεις της μητρας. Τά θαλάσσια λουτρά και μάλιστα οι κολυμβητικές δασκήσεις ως και τά θερμά λουτρά με ταλκικά τοιαῦτα έπίσης άπολύτως άπογορεύονται. Τά άπλά λουτρά καθαριότητος ή τά ντους έπιτρέπονται για την καθαριότητα του δερματος και γενικώς του σώμα-τος της έγκύου, αλλά σε μικρή θερμοκρασία ή όχι πολύ ψυχρά και μικράς πάντοτε διάρκειας. Γενικώς η χρήση λουτρών δέν επιτρέπεται κατά τις ήμέρες αλλαγής του μηνος.

Περίποιήσι και ταξείδια των έγ-κύων: Η έγκυος πρέπει να έπωφελητή πάσης καταλ-ληλου ευκαιρίας όπως εισηγούνη καθαρό άτμοσφαιρικό άέρα. Ο περ' περιπάτους της έγκύου είνε ευεργετικώ-τος διότι έπιταχύνει την κυκλοφορία του αίματος κι' έ-πισπεύδει την καθύν, εκτός εάν άλλη τις πάθους έπι-βάλλη την οικει άνάπαυσιν της.

Τό κεφάλι του Σάντερς! φώνα-ξε ο Ρέμπουρν.

Ξαφνικά, ο Μιλρόυ τινάχτηκε όρ-θιος. Ένα παγερό αίγος διέτρεξε τη σπονδυλική του στήλη.

—Κίτταξε! τραύισε βραχιά στον Ρέμπουρν. Κίτταξε!... Τά μά-τια του!... Τό κεφάλι αυτό είναι ζωντανό!

Τό «τσάντσος» φαινόταν πραγμα-τικά σαν να χαμογελούσε φριχτά. Και τά μάτια του άφηναν μία πα-ράξενη κοκκινωπή εντύπωση στο χλωμό φως της λάμπας!

—Κόψε, Ντίκ! είπε ο Ρέ-μπουρν. Πίε αυτό έδώ!

Ο Μιλρόυ ήπιε τό ούίσκυ που του πρόσφερε ο φίλος του κι' κώ-θησε. Ο Ρέμπουρν πήρε τό «τσάντσος» στα χέρια του και τό έξέτεσε με προσοχή. Έπειτα, μουμούρισε:

«Διάβολε! Ποιος θά τό φανταζό-ταν!...»

Άπλωσε τό χέρι του, άρπαξε ένα μαχαίρι που ήταν επάνω στο τραπέ-ζι δίπλα του και έκοψε μ' αυτό τις μεταξύines κλωστές που έκλειναν μία σχισμή του δερματος τό κεφάλιού, στην κορυφή του.

Ένας μικρός κοκκινωπός χείμαρ-ρος κύλησε τότε πάνω στο τραπέ-ζι, φεγγυδολώντας στο φως της λά-μπας. Ήταν τά ρουμπίνια που είχε προσφέρει στον Μιλρόυ με τόν άλ-λόκοτο και μακάβριο αυτό τρόπο!...

ΣΤΗΛ ΓΟΥ-ΙΝΤ

Υγιεινή της έγκύου και γυναικός

Στό σημερινό και τελευταίο σχετικό σημείωμα θά μι-λήσουμε για τις ειδικές φροντίδες και προφυλάξεις που πρέπει να λαμβάνη η γυναίκα κατά την έγκυοσύνη της, τόσον από υγιεινής όσον και από αισθητικής άπόψεως.

Περιποιήσις των μαστών της έγκύου: Η έπιμελής περιποίησι των μαστών της μελλούσης θά θηλάσθ έγκύου είνε άπαραίτητη και άναγκαία τόσον ά-πό υγιεινής, όσον και από αισθητικής άπόψεως. Από υγιεινής άπόψεως πρέπει να τηρηται άπόλυτος καθαριό-της και προετοιμασία των μαστών και ίδια της θηλής των, για τόν εύκολο θηλασμό τό θρέφους και για την πρόληψι διαφόρων ραγδών αυτής (σκάσιμο) εκ των όποιων υπάρχει κίνδυνος να πολυθωύ οι μαστοί και να προκληθούν άποστήματα όποτε αναγκαστικός διακό-πεται και ο θηλασμός. Κατά τους τελευταίους μήνες της έγκυοσύνης τρέχει από την θηλή των μαστών ένα παχύρευστο λευκό υγρό (πύαρ) τό όποιον αν δέν κα-θαρίζεται καλά σχηματίζει μία λευκοφαση κρούστα, η οποία φλεγμαίνει κι' έρεθίζει τό δέρμα της θηλής, που γίνεται εύαισθητο, λεπτό και σκάσει εύκολα. Από τό σκάσιμα αυτά (ραγδές) διευκολύνεται η έσοδος μικροβίων, τά όποια και προκαλούν πολλές φορές άπο-στήματα των μαστών. Τό υγρό αυτό ακόμα άμα δέν κα-θαρίζεται καλά προκαλεί πολλές φορές και όξεια δερ-ματίτιδα της θηλής και της άλω (περιφερειακόν σκού-ρο δέρμα της θηλής) υπό μορφήν εκζέματος, η οποία καταστρανεί και έκνευρίζει την πάχυνση κατά την όρα του θηλασμοῦ. Γενικώς οι δερματίτιδες και τά εκ-ζέματα της θηλής των μαστών όρνευόμενα είτε στις ά-κρότερες αιτίες, είτε σ' άλλες τοιαύτας (μεταφορικά, άρ-θρικά κλπ.) έπιμένουν πολύ στα διάφορα θεραπευτικά μέσα και πολλές χρονίζουν. Για την θεραπεία των χρειάζεται η χρήση έπ' αυτών γλυκοδερμικών ουσί-ων και ίδιως άποφυγή νερού και σάπωνος. Όταν η κατά-στασι έπιμένει, άπτελεσματικές είνε οι καλοδιαμοιω-χοι ένέσεις μετά συγχρόνως αλδαιμοθεραπείας, ως και η έφαρμογή υπερίωνών ακτίνων.

Πρὸς άποφυγήν, λοιπόν, των άνωτέρω ένοχλημάτων και παθήσεων κάθε έγκυος γυναίκα πρέπει κάθε πρωί κατά τους τελευταίους ιδίως μήνες να καθορίσει με κα-θαρό θαυμάκι και χαμογέλινο ή μ' άραιωμένη διά-λυσι ενός μέρους λευκού οινόπνευματος 60% πρὸς τρία μέρη χλιαρού ύδατος τις θηλές των μαστών, τις οποίες κατόπιν αφού σπογγίση καλάς να έπαλείψη με μία γλυκοδερμική πομάδα ή με σκέτη βαζελίνη.

Πρέπει ώστόσο να επαλείφεται με σκέτη βαζελίνη έκασφράς και με κυκλικές πάντοτε κινήσεις καί τό δερ-μα όλης της σφαίρας των μαστών πρὸς άποφυγήν των αντιαισθητικών ραβδώσεων (χαλαγμάτων). Από αισθη-τική άπόψεως μετά την απογαλακτίσι του θρέφους πρέπει να γίνονται, ώστόσο, ώρισμένες περιποιήσεις για να προληφθί τό νευρολίσιαμα και η χαλάρωσις (κρέμασμα) των μαστών. Πρὸς τοῦτο κατά τις πρώτες ήμέρες του απογαλακτισμοῦ μερικά καταπλάσματα με ριζάλευρο θρασμένο μέσα σε γάλα είνε πολύ αποτελ-ηματικά. Μετά τό καταπλάσμα πρέπει να γίνεται μία έ-λαφρά έπιμερι των μαστών και πάντοτε με κυκλικές κινήσεις και με κατεύθυνσι εκ των κάτω πρὸς τά άνω με γλυκερίνη ή μ' αμυγδαλόλαδο. Αφού δε τό δέρμα με τις περιποιήσεις αυτές αναλάβει την άρχική του ζω-τικότητα και τόνωσι, τότε η καθημερινή περιποίησι θά γίνεται μόνο με μία φρέσιον των μαστών μ' ένα ειδικό γάντι ή μ' ένα μαλλινό ύφασμα θρεγμένο με την έξής λοσιόν, η φιάλη της οποίας πρέπει ν' ανακινητή καλώς πρὸς της χρήσεως: Alcoof 60 gr. Eau distillee d' Hama- melis 60 gr. Glycerine 10 gr. Alun 10 gr. Η έφαρμογή των υπερίωνών ακτίνων επί των μαστών μετά τόν απο-γαλακτισμό, είνε ένα εκ των πλέον άποτελεσματικών μέσων για την επανόρθωσι και τό σφρίγος των.

Εάν οι μαστοί ήταν φύσει άτροφικοί πρὸ της τεκνο-ποίησεως, τότε χρειάζεται μετά τόν απογαλακτισμό, η χρήση έπ' αὐτών δια μαλάξεων και έπ' μακρόν χρονικό διάστημα άρμονικών αλοιφών διά την αναεωγόνισιν των άτροφικών άγγείων και των κυττάρων του αδένος των μαστών. Η άπορρόφησι της Ιστρογόνου όρμόνης από τό δέρμα των μαστών, ως και η εδρεγτική της έπίδρασι επί των αδένος των έχουν πλήρως έξασκρι-σθή. Η ίδια θεραπεία γίνεται γενικώς και επί πάσης περιπτώσεως άτροφικών μαστών.

Λουτρά της έγκύου: Τά χαιρά και τά θερμά ποδόλουτρα άπογορεύονται ως προκαλούντα συμφορή-σεις της μητρας. Τά θαλάσσια λουτρά και μάλιστα οι κολυμβητικές δασκήσεις ως και τά θερμά λουτρά με ταλκικά τοιαῦτα έπίσης άπολύτως άπογορεύονται. Τά άπλά λουτρά καθαριότητος ή τά ντους έπιτρέπονται για την καθαριότητα του δερματος και γενικώς του σώμα-τος της έγκύου, αλλά σε μικρή θερμοκρασία ή όχι πολύ ψυχρά και μικράς πάντοτε διάρκειας. Γενικώς η χρήση λουτρών δέν επιτρέπεται κατά τις ήμέρες αλλαγής του μηνος.

Περίποιήσι και ταξείδια των έγ-κύων: Η έγκυος πρέπει να έπωφελητή πάσης καταλ-ληλου ευκαιρίας όπως εισηγούνη καθαρό άτμοσφαιρικό άέρα. Ο περ' περιπάτους της έγκύου είνε ευεργετικώ-τος διότι έπιταχύνει την κυκλοφορία του αίματος κι' έ-πισπεύδει την καθύν, εκτός εάν άλλη τις πάθους έπι-βάλλη την οικει άνάπαυσιν της.

«ΔΕΥΤΕ ΛΟΒΕΤΕ ΦΩΣ!»